

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TERESA MEDEIROS

Nationally bestselling
author of *A Kiss to Remember*

SHADOWS AND FACE

Teresa Medeiros

İçindekiler

Önsöz

BİRİNCİ BÖLÜM

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

İKİNCİ BÖLÜM

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

On Dördüncü

Bölüm On Beşinci

Bölüm

başını ona doğru eğdiğinde, kadın sanki görünmez bir zincirle bağlı Persephone'ymiş gibi ona doğru süzüldü.

"Tatlım," diye mırıldandı... ve Rowena yeni bir nedenden ötürü ondan korkarak yere çöktü. Çarpan kalbi, gerçek bir baştan çıkarma girişimine karşı koyacak güce asla sahip olamayacağını doğruladı...

Teresa Medeiros'un Bantam Kitapları

Sihirli Nefes

Hepsinin En Güzeli

Güllerin Fısıltısı Bir

Zamanlar Melek

Heather ve Kadife

Kalp Hırsız

Bu baskı, orijinal ciltli baskının tam metnini içermektedir.

TEK BİR KELİME BİLE ATLANMAMIŞTIR.

Gölgeler ve Danteller

A Bantam Book/Published by arrangement with author

YAYIN TARİHİ

Berkley baskısı Eylül 1990 Bantam

baskısı/Kasım 1996

Tüm hakları saklıdır.

Telif Hakkı © 1990 Teresa H. Medeiros. Kapak resmi telif hakkı © 1996 Elaine Duillo'ya aittir.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bilgi için adres: Bantam Books.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmadığı ve imha edildiği" bildirilmiştir ve ne yazar ne de yayıncı bu "kapağı çıkarılmış kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

ISBN-0-553-57623-2

Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'da aynı anda yayınlandı

Bantam Books, Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc. şirketinin bir bölümü olan Bantam Books tarafından yayınlanmaktadır. "Bantam Books" kelimeleri ve bir horoz tasvirinden oluşan ticari markası, ABD Patent ve Ticari Marka Ofisi'nde ve diğer ülkelerde tescillidir. Marca Registrada. Bantam Books, 1540 Broadway, New York, New York 10036.

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİNDE BASILMIŞTIR

---

*Kim-Poo'ya,
kendi mutlu sonlarını yazan Michael'a ve kahramanım*

Gölgeler

ve

DANTEL

Önsöz

1279 İngiltere

Çocuk hiç ses çıkarmadan çardaktan içeri süzüldü. Biberiyenin ruhani kokusu omurgasına şefkatli pençeler gibi inerken adımları duraksadı. Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve kokunun onu sarmasına izin verdi, tıpkı bir gece önce üvey annesi dans ederken ona reverans yaptığında olduğu gibi. Kuzguni bukleleri yanağını okşamış, ona şarkının her adımını en tatlı sabırla öğretirken yumuşaklığıyla onu mest etmişti. Gözlerini açtı; koyu kirpikler kasvetli derinliklerini saçaklıyordu.

Buraya gelmemeliydi. Müzik yazmayı babasının masasında öğrenebilirdi. Nezaket, büyük salonda. Üvey annesinin odasında hangi şövalyelik becerisini öğrenebilirdi ki? Babası iki hafta içinde savaştan dönmüş olacaktı. Tek istediği onu görmek, babasının yokluğunda gösterdiği ilgi ve nezaket için teşekkürlerini sunmaktı.

Açık pencerenin dışında mızraklar çarpışıyor, ardından kahkahalar yükseliyordu. Sipahilerin devrilme oyunu oynadığı aşağıdaki avlu sanki bir dünya uzaktaydı. Önünde, güneş ışığı boş odayı yıkıyordu. On dört yaşının ötesinde bir zarafetle ilerlerken hayal kırıklığı ve rahatlama onu sardı.

Gözleriyle aynı derin, zengin mavi renkteki şam perdeleri buruşuk yataktan geriye çekildi. Oymalı tentenin altına eğildi, eli titreyerek kadının başını koyduğu kuş tüyü yastıktaki oyuk mağaraya dokundu.

Arkasındaki oyuktan küçük bir ses geldi. Başını gölgeliğe vurdu ve suçluluk duygusuyla gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde arkasına döndü. Düzgün kaşları sıkıntıyla çatıldı.

Bebeği unutmuştu. Üvey kız kardeşi meşe beşikte duruyordu, kundağının karmakarışık kalıntıları minik pençelerinden sarkıyordu.

Kefen. Güneş ışığı ipek saçlarından dışarı fırlayan altın buklelerin halesini öptü. Alt dudağı titredi ve yuvarlak, mavi gözleri yaşlarla doldu ama ağlamadı. Öyle bir tahammülü vardı ki sonsuza kadar orada durup birinin gelip onu almasını bekleyebilirdi. Beşikten yuvarlanıp aptal kafasını kırmadan önce onunla ilgilenmesi gerektiğini düşündü.

Beşiğe yaklaştığında, tombul, küçük kollarını uzattı ve gözyaşlarının arasından gülümsedi. Ya peçeteleri ıslaksa? Onu nazikçe kaldırmadan önce kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Kollarında bir domuz yavrusu kadar ağırdı. Üvey annesinin kıvrak, karanlık zarafetinin böylesine hantal bir yarattığı doğurduğunu hayal etmek imkânsızdı. Onu sanki ısıracaktı gibi tek kolunun üzerinde beceriksizce tutuyordu. Şimdi onunla ne yapmalıydı?

Onunla ne yapacağını biliyordu. Hafifçe öterek başını onun göğsüne yasladı. Yumruğu adamın koyu renk saçlarından bir tutamın etrafında kıvrıldı ve sanki ona varlığını hatırlatmak istercesine çekiştirdi.

Hiç beklenmedik bir anda gözleri yaşardı. Kendini bildi bileli ağlamamıştı, annesi öldüğünde bile. Boğazındaki düğüm onu boğarken yüzünü çocuğun tatlı kokulu buklelerine gömdü. O kadar taze ve lekesizdi ki, annesine olan duygularının suçluluk lekesinden o kadar arınmıştı ki. Böyle bir masumiyeti kollarında tutmak onu çarpık ve çirkin hissettirdi.

Kapı açıldı. Üvey annesi içeri daldı, karanlık kafanın yanındaki altın kafayı görünce gözleri anlaşılmaz bir şekilde karardı.

Çocuğu onun kollarından kaptı. "Bu aptal bebek seni rahatsız mı ediyor? Bağışlayın beni. Kundaktan çıkmayı nasıl başarıyor bilmiyorum." Kolları bomboş, kadının tombul uzuvları tekrar kundağın içine sokmasını izledi. bağlayıcı keten. Çocuğun dudakları titredi ama ağlamadı. Gözleri annesine değil. Onun üzerindeydi. "Yürümek için yeterince büyük değil mi?" dedi belli belirsiz.

"Yaramazlık yap! Erkekler bebekler hakkında ne bilir ki? Kundak onun uzuvlarının düz ve güçlü büyümesine yardımcı olacaktır." Üvey annesinin neşeli bir gamzesi parladı. "Ve her erkeğin bir eşte aradığı tatlı tavra katkıda bulunacak." Elini tuttu, yumuşak, fildişi renkli parmakları parmak eklemlerinin üzerinde oynuyordu. "Gel. Şımarıklığı unut. Baban dönmeden önce öğrenmen gereken çok şey var. Daha doğru dürüst diz çöktüğünü görmedim."

Onu beşikten uzaklaştırdı. "Şimdi, ben senin kraliçenmişim gibi davran."

Boğazını beceriksizce temizleyip tek dizinin üzerine çökerken rol yapmıyordu. Kızın uzattığı eline uzandı. Orta parmağında babasının nişan yüzüğünün yakutları ve zümrütleri vardı. Başı öne eğildi. Ona dokunamıyordu. Elleri iki yanında yumruk oldu. Kadın ona dokunduğunda nefes almaya bile cesaret edemedi; tırnakları kalın, siyah saçlarının altındaki kulaklarının şeklini nazikçe çiziyordu.

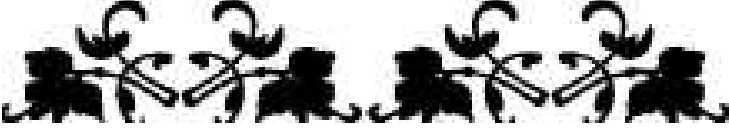
"Erkeğim," diye mırıldandı. "Benim tatlı, genç adamım. Sana öğretecek çok şeyim var."

Kadın yüzünü koynunun biberiye kokulu kadifesine çekerken gözlerini kapattı. Ama yüzünü onun yumuşaklığına gömdüğünde gördüğü karanlık değil, bahar gökyüzünün rengindeki yuvarlak, mavi gözlerdeki sitemdi.

Birinci Bölüm

*Al bu gülü, ey gül Çünkü
aşkın kendi çiçeğidir o Ve o
gülün yanında
Sevgilin tutsak
-Anonim*

Birinci Bölüm

” ^ ”

1298 İngiltere

Tavşanın burun delikleri Rowena'nınkinden bir santim ötede titredi. Eğer biri o anda Rowena'ya tavşan kadar yakın olsaydı, onun hafif çilli burnunun da titrediğine yemin edebilirdi. Bozkırın mis gibi kokan çimenlerine uzanmış, çenesini kolunun kıvrımına dayamıştı. Başlığı mavi gözlerinin üzerinden kaydı ve bu hafif hareket tavşanı ürkütüp kaçmasına neden oldu. Rowena usulca küfrederek dizlerinin üzerine çöktü ve bir sarsıntıyla başlığını düzeltti. Isıran parmaklarıyla üstündeki devedikenlerini kopardı. Batı gökyüzünün pembe cebine doğru neşeyle zıplayan tavşanın güvenliğini kazanmak için saatlerce uzun otların arasında hareketsiz yatmıştı.

Hayvana yumruğunu salladı, sonra da acıyla güldü. Elinde unutulmuş gibi duran uzun bıçağı kınına sokarak, sekiz aç çocuğun daha da aç kalmaya mahkûm olduğu Revelwood'a doğru yürüdü.

Yedi erkek kardeş, bir erkek kuzen ve uzun süre ortadan kaybolan bir babadan oluşan bir ailenin tek kızı olarak Rowena'nın ailesini örümcek ağlarına karşı kayıtsız olduğuna ikna etmesi hem zaman hem de ustalık gerektirmişti

Revelwood'un acımasız kalıntılarını süslüyordu. Sürekli angarya bir hayattan tek kaçış yolunun korkunç bir aşçı ve zeki bir avcı olmaktan geçtiğini daha çocuk yaşta öğrenmişti. Her iki görevi de şevkle yerine getirmiş, kardeşlerini taşlı toprağı sürmeleri için bırakmış ve kendini vahşi bozkırda dolaşmak için özgür bırakmıştı.

Rowena kollarını iki yana açmış, pırıl pırıl akan bir derenin üzerinde taştan taş atarken boşluğunu vurguluyordu. Küçük Freddie şu anda bile dayanamadığı oyun için şişi hazırlıyor olabilirdi. En küçük kardeşi, ilk yalpalayan adımları onu ocaktaki tozlu çaydanlığa götürüp hemen içine düştüğünde, lanetli aileyi çiğ lahana hayatından kurtarmıştı. Rowena'nın en büyük ağabeyi Koca Freddie onu çıkarana kadar içi boş çılgınları şatoda yankılanmıştı.

En küçük oğlunun doğumu ve Rowena'nın annesi Althea'nın ölümü vesilesiyle zil zurna sarhoş olan babam, tıpkı ilk çocuğu Frederick'e vaftiz ettiği gibi, kırmızı, ciyaklayan bebeğe de Frederick adını vermişti. İlerleyen yıllarda babam bebeğe Roderick adını, her şeyden çok değer verdiği ilk oğlunun şerefine verdiğini söyleyerek övünecekti. Rowena nazik bir dürtmeyle kulağına adının Frederick olduğunu fısıldardı. Babam omuz silkip gülümser ve kadehini tekrar kaldırırdı.

Kuru otlar Rowena'nın topuklarının altında çatırdıyordu. Yaz sonu alacakaranlığı lavanta rengi bir pusla etrafına çökmüştü; çayırlarda koşarak, tarla kuşlarına ıslık çalarak ve ormanın kenarında iri gözlü bir geyiğin izini sürerek geçirdiği uzun saatler için nazik bir sitemdi bu. Eve eli boş dönmek, günün aptallığını kabul etmek ve bir hafta içinde üçüncü kez haşlanmış şalgam yemeğine yenik düşmek anlamına gelecekti.

Çenesini kararlılıkla kapatarak bıçağı kınından çıkardı ve ormana döndü. Kötü üflenmiş bir trompetin ekşi, çatlak notası, sessizliği altın bir fanfare gibi parçaladı.

Baba! Baba! Babam evdeydi! Rowena, ev dediği köhne şatoya ve baba dediği çekici palavracıya doğru koştu.

Servetinin peşinden tek kelime etmeden gitmesinin üzerinden sekiz ay geçmişti. Geçmişte aynı arayışlar onu eve, daha mutlu zamanların neşeli bir habercisi gibi çocuklarının arasına saçtığı altın paralarla dolu deri bir keseyle getirmişti. Rowena gülerek

altınların babamın bir sonraki seferinde yeniden toplanacağını biliyordu. Babasının büyük bir baş ağrısı ve ocağın etrafında sinsice dolaşan cur'u tekmelemekten başka bir şey yapmadan döndüğü zamanlardan korkuyordu. Çocuklarından hiçbirine el kaldırmaya cesaret edemezdi; Rowena bile ondan iki santim daha uzun boyluydu.

Yolculuğu ne kadar talihsiz olursa olsun, tek kızı için bir hediye kırıntısı olmadan asla geri dönmedi. Danteller ve kadife fiyonklar bir kenara saklanmış, unutulmuş, yerlerini yumuşak dövülmüş deri ve eğri bir hançere bırakmıştı. Rowena ihtiyaçlarını babasından miras kalmayan bir içtenlikle dile getiriyordu.

Babasının dönüşünün dikkatleri boş ellerinden çekeceğini, özellikle de bahisleri tuttuğunda yaptığı gibi yaşlı iğdişine bir geyik leşi yüklerse, neşe içinde düşündü.

Tepeyi aştığında Revelwood'un yıpranmış taşları görüldü. Yan tarafını tutup nefesini kesen dikişi ovmak için durakladı. Annesinin atalarından kalma evi bozkırın kenarına çömelmiş, hırpalanmış duvarlar artık harçtaki genişleyen çatlaklardan kükreyen rüzgâra karşı bir savunma oluşturmuyordu. Ama yaz güneşinin hızla sönen ışığında, eski kale eski ihtişamının dokunaklı bir yansıması olarak parlıyordu.

Rowena tepeden aşağı atlarken sevinci bir çığlık halinde taşıtı. Ama babasının bir direğe bağlanmış eğik sırtlı iğdişini gördüğünde boğazı kurudu, boş bir kese kabağan yanlarına örtülmüştü. Elini atın cidagosunda gezdirdi, sonra yüzünü buruşturarak sütyenindeki sümüksü ter tabakasını sildi. At hırıltılı bir homurtu çıkardı, başı tahta kovaya gömülmüştü. İçindeki önsezinin ürpertisini silkeleyen Rowena, nemli hendeğin üzerinde köprü görevi gören parçalanmış tahtalara tırmandı.

Duvarın derinliklerine yerleştirilmiş ok yarıkları alacakaranlığı uzakta tutuyordu. Rowena, gözleri mağaramsı salonun kasvetine alışıkça gözlerini kırıpıştırarak körlüğü uzaklaştırdı. Muazzam ocağın cüceleştirdiği ateş, tonozlu odaya neşe katmaya çalışsa da ışıktan çok gölge düşürmeyi başarmıştı. Küçük Freddie'nin demir bir kazanın içindekileri karıştırdığını görünce ağzının kenarları yukarı doğru eğildi. Burnuna keskin bir şalgam kokusu geldi.

Büyük ayakların kalaslar üzerinde çıkardığı takırtıyla kapı aralığından dışarı fırladı. Kardeşleri ellerinde bir dizi çapa ve tırmıkla salona daldı.

"Babam nerede?" diye bağırdı Koca Freddie.

Sırma saçları ve kambur omuzlarıyla kendisinin daha küçük, daha solgun ikizleri olabilecek beş adamı yönetiyordu. Tırpanını kaldırım taşlarına fırlattı. Diğerleri kuşkulu bakışlar fırlattıktan sonra aletlerini aynı dikkatsizlikle yere bıraktı.

Rowena'nın kuzeni Irwin merdivenlerden çıktı. Tombul yüzünde tuhaf bir asık surat vardı; parmaklarının arasında paslı bir trompet döndürüyordu.

"Babanız geldi," diye duyurdu. "Toplanmanı istedi. Fazla zaman olmadığını söyledi."

O konuşurken bile kalenin üst katlarından kulakları sağır eden bir gümbürtü duyuldu, ardından bir feryat ve hayali küfürler telaşı geldi. Hepsinde Irwin'in şifreli konuşmasına bir açıklama getirecekmiş gibi yukarıya baktı.

Koca Freddie gözlerini yumdu. "Babamın morali bozuk mu Irwin?"

Irwin elindeki trompetle başını kaşıdı. "Onun ruh halinde olduğuna hiç inanmıyorum. Ayık olduğuna inanıyorum."

Rowena'nın kardeşleri birbirlerine başlarını sallayarak bu haberi şaşkın bir ciddiyetle kabul ettiler.

Rowena homurdandı. "Saçmalık. Onu hiç ayık gördün mü Irwin?"

Kuzeni ona döndü, kör bir hayranlığın baldır gibi gözlerini ele geçirmesine engel olamıyordu. "Hayır. Ama ben de onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

Rowena, Irwin'in burnunu sevgiyle küçümseyerek çimdikledi. "Eğer onun ayık olduğunu söylüyorsan, o zaman ben de derim ki sen kendi ağgözlü pençenle biraya dalmışsın."

Irwin yetersiz bir kahkaha attı. Diğerleri de solgun yüzlü kuzenlerinin bir kadeh bira içtiğini düşünerek yüksek sesle güldüler.

"Babam muhtemelen sadece açtır," dedi Rowena inançla.

Küçük Freddie'nin ona attığı bakış o kadar sitemsizdi ki, yaz günü yaptığı düşüncesiz kaçamaktan pişmanlık duyarak utanç içinde başını eğdi. Yemekten bahsedilince hepsinin midesi guruldamaya başladı. O sabah oruçlarını domuz yağına batırılmış siyah ekmek kabuklarıyla açmışlardı, ama artık uzak bir hatıraydı. Rowena eski ok ve yayın bulunduğu duvara doğru ilerlemeye başladı. Küçük Freddie'nin sözleri onu durdurdu.

"Elmalar, Ro. Birkaç tane ayırabiliriz. Onları babamın istediği şekilde kömürde pişirebilirim."

Minnettar bir gülümsemeyle adamın uzattığı çuvalı aldı. Küçük Freddie, ağabeyleri arasında çok az paylaştırılan zekâyâ eşit bir zekâyı miras almış gibi görünüyordu. Şapkasını kulaklarının üzerine çekerek derinleşen gecenin içine daldı.

Babam merdivenlerden tökezleyerek indiğinde kapı arkasından zorlukla kapanmıştı.

Tanrım, diye düşündü Küçük Freddie. Irwin haklıydı. Babam sarhoşken asla tökezlemez.

Kasıla kasıla yürüyüşü, donuk ve doygun bakışları gitmişti. Onların yerine, her adımı erimiş kurşuna batmış gibi atan ayaklar ve dökülmemiş gözyaşlarının ağırlığıyla parlayan gözler vardı. Revelwood Baronu Lindsey Fordyce merdivenlerin dibinde durmuş, asık suratlı oğullarını sanki ilk kez görüyormuş gibi süzüyordu.

"Yüce Tanrım. Sizden bu kadar çok olduğunu bilmiyordum." Bazılarını yok etmek istercesine gözlerini ovuşturdu.

"Rowena'yı da sayarsak dokuz kişiyiz Lindsey Amca," dedi Irwin, her zaman memnun etmeye hevesli bir tavırla.

Koridora tekrar göz gezdirdi. "Ro nerede? Onu göremiyorum."

Küçük Freddie ocaktan uzaklaştı. "Elma almaya gitti, baba."

"Bu da iyi oldu." Babam koridoru geçerken sağ bacağını sürükledi, hafif topallaması acı verici bir şekilde belirgindi. Eski bir sandalyeye ağır ağır oturdu. Tahta, ağırlığının altında gıcırdadı. "Su, Freddie," diye mırıldandı.

Babam arkasına yaslanıp gözlerini kapattı ve Büyük Freddie ile Küçük Freddie'nin taştan sürahiyi çekiştirerek çıplak ayaklarına ılık su dökmeleriyle başlayan mücadeleyi kaçırdı. Büyük Freddie boğuk bir mırıltıyla sürahiyi kardeşinin elinden çekip aldı ve suyu paslı bir kadehe boşalttı. Küçük Freddie'nin kadehi babalarına sunma şerefine nail olmasına izin verdi.

Babam kadehi alırken elleri titriyordu. Sanki içinde kirli su ve serseri bir sivrisinekten çok daha lezzetli bir şey varmış gibi kadehi boşalttı.

"Toplanın evlatlarım. Müjdeli haberlerim var," diye duyurdu.

Onları bağrına basmak istercesine kollarını iki yana açarak sırttı. Oğulları tereddütlü bir adım attı ve Irwin bir adım geri çekildi.

"Bize katıl, Irwin. Sırf başka bir adamın belinden çıkma talihsizliğine sahip olduğun için seni macera şansından mahrum etmek istemem."

Irwin kızardı ve yaklaştı. "Macera mı, Lindsey Amca?"

Çocuklar boş bakışlar attılar, kendilerinininkinin ötesinde herhangi bir varoluş ya da deneyim fikrini kavrayamıyorlardı. Asla ekilmemesi gereken kayalık tarlalarda şalgam yetiştirmek yeterince maceraydı.

Babam bir komplocunun göz kırpmasıyla öne doğru eğildi. "Gördüğünüz gibi evlatlarım, bu keşif gezisi sırasında ele geçmez servetimi gerçekten buldum. Refahı değerli yavrularımla paylaşmak için eve dönüyordum." Hüzünle gıdıkladı. "Ama kesem o kadar çok altın sikkeyle doluydu ki yaşlı iğdiş buna zor dayandı."

Küçük Freddie kollarını kavuşturdu, gözleri bariz bir şüphecilikle kısıldı. "Bu yüzden bir arkadaşımın şatosunda bir gece dinlenmek için durdum."

Irwin bir arkadaşına sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Akrabası olmayan biriyle hiç tanışmamıştı.

"Ve şatoda çok eğlenceli bir hazard oyunu oynadılar, değil mi baba?" Küçük Freddie araya girdi.

Babası oğlunun gümüş sarısı saçlarını karıştırdı. "Roddy, beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun."

"Ben Freddie." Eğilerek uzaklaşan Freddie ocağa döndü ve bir kez daha çaydanlıkla meşgul oldu.

"Böylece," diye hızlıca devam etti Papa, "bu hantal yükün bir kısmından kurtulmak için -tabii ki sevgili kısırağın iyiliği için- eski bir tanıdığım, uzun zaman önce tımarına sahip olduğum bir kontun oğluyla bir tehlike oyununa girdim. Delikanlı bir zamanlar bana çok düşküncü ve şimdi büyüdü, büyük ve asil bir şövalye oldu."

Babasının son iki kelimeyi söyleme şekliyle ilgili bir şey Küçük Freddie'nin omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Doğruldu, şalgamları unuttu.

"Önce sahip olduklarımla bahse girdim. Sonra sahip olmadıklarıma oynadım. Belki de biraz fazla bira içmişimdir." Başparmağıyla parmağını illüstrasyon yapar gibi birbirinden ayırdı.

Küçük Freddie'nin kolları açılabilirdi kadar açılmış, yanlış ölçüyü ayarlıyordu. Irwin tombul elinin arkasında bir kıkırdamayı bastırdı. Küçük Freddie, babasının bakışları üzerine düşerken geriniyormuş gibi yaptı.

Babam omuz silkti. "Böylece servetimi kaybettim. Eski dostum beş parasız kaldığımı fark ettiğinde, korkarım kendini kaybetti. Bir kazananın talihsiz hafızasıyla, ben servetimi ararken şatomla ilgilenen sekiz delikanlıyla ilgili övünmelerimi hatırladı. Meselenin özü şu ki, siz şanslı delikanlılardan biri bir yıl boyunca bir konta hizmet edecek." Onlara gülümsedi, parlak domuz gözleri onların tebriklerini bekliyordu.

Onu sadece sessizlik karşıladı.

"Çocuklarından biriyle bahse mi girdin?" Küçük Freddie, babasıyla yüzleşmek için omuz ormanını itti.

Lindsey Fordyce'in gülümsemesi soldu. Başını ovuşturdu, saçlarını geriye doğru sıyırarak genellikle saklamak için mücadele ettiği kel noktayı ortaya çıkardı.

"Tam olarak değil. Bu seçimi ben yapmadım." Bütün mutluluk numaralarını bir kenara bırakarak onları asık suratla süzdü. "Ya Revelwood'a gidip benim adamlarımdan birini hizmet için seçeceğini ya da Revelwood'a gidip kafamı bir mızrağın ucunda taşıyacağını söyledi."

"Ah, Amca," diye nefes aldı Irwin, rengi yeşilin nahoş bir tonuna dönüşmüştü.

"Düşmanınız olmadığı için şanslısınız. Bu erdemli şövalyenin bir adı var mı?" Küçük Freddie'nin gözleri kısıldı.

Fordyce koluyla alnını sildi, küçük ateşin sıcaklığı aniden bunaltıcı oldu. Toynak sesleri avluda yankılanırken donup kaldı. Bunu sessizlik izledi. Sonra kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve neredeyse menteşelerinden sarsıldı.

Rowena, salonun üzerinde asılı duran bayat duman tabakasını yarıp geçen bir güneş ışığı gibi içeri daldı. Bozkırın vahşi, tatlı kokusu saçlarına, tenine ve giydiği el dokuması tuniğe sinmişti. Yanaklarına eforun kızarmış gülü dokunmuştu; gözleri coşkuyla parlıyordu.

Doğruca babasına koştu, kelimeleri baş aşağı tuttuğu çuvaldan dökülen elmalardan daha hızlı yuvarlanıyordu.

"Baba, eve döndüğün için çok mutluyum! Aygırı nereye sakladın? Hayatımda gördüğüm en güzel hayvan. Bu yolculukta ele geçmez servetini gerçekten buldun mu?"

Sandalyesinin yanında dizlerinin üzerine çökerek cebinden buruşuk bir demet funda çıkardı ve cevap vermesine fırsat vermeden kucağına bıraktı.

"En sevdiğin çiçekleri getirdim ve Küçük Freddie kömürlerin üzerinde elma pişireceğine söz verdi. Tam sevdiğin gibi sıcak, tatlı ve sulu olacaklar. Kızarmış tavşandan yüz kat daha iyi olacak. Baba, eve dönmüşsün! Hiç dönmeyeceksin sanmıştık."

Kollarını adamın beline doladı. Sınır tanımayan bu hareket, başındaki şapkayı düşürerek buğday rengi buklelerini serbest bıraktı.

Fordyce'in kolları onu sarmak için hareket etmedi. Onun kucağında sert bir şekilde oturdu. Yüzünü kaldırdı, sadece ateşin üzerinde kayan bir kütüğün gümbürtüsüyle bozulan sessizliğin farkındaydı. Babası gözleriyle buluşmadı ve rahatsız edici bir an için onun alt dudağının titrediğini gördüğünü sandı.

Onun bakışlarını takip etti. Kardeşleri ocağın önünde, onları o güne kadar gördüğü en düzenli şekilde dizilmişlerdi. Irwin sıranın ortasından gülümsüyordu.

Titreyen ateşin ışığında yıkanan yabancı gölgelerin arasından çıktı. Rowena gözlerini kaldırdı. Diz çöktüğü yerden, sanki derin bir kuyunun dibinden yukarıya bakıyor ve üzerinde yükselen adamın gözleriyle karşılaşılıyordu. Adamın düz bakışları Rowena'nın içine çığ bir korku saldı ve sanki ölümün yüzüne bakıyormuş gibi onu yere yapıştırdı. Gözlerini çekene kadar uzun bir an geçti.

"Baba?" diye nefes aldı, onun serin ve titreyen elini okşadı.

Adam onun saçlarını okşadı, gözleri mesafeliydi. "Rowena, anlaşmamızı tamamlayana kadar dışarı çıkmanın senin için daha uygun olacağına inanıyorum."

"Kızından hiç bahsetmedin Fordyce." Yabancınnın bakışları baba ve çocuk arasında dolaştı.

Babamın kolu bir kalkan gibi Rowena'nın omuzlarına dolandı. Yabancınnın alaycı kahkahası salonda yankılandı. Neye ihanet ettiğini anlayan babamın mırıldandığı küfrü sadece Rowena duydu.

"Senin ilgini oğullarım çekiyor," diye tısladı babam, şakağındaki küçük bir damar zonklamaya başlamıştı.

"Ama *sizin* ilginiz öyle değil. Bu çok açık."

Adam ilerledi ve Rowena içgüdüsel olarak bu yabancınnın ayaklarının dibinde diz çökmek istemediğini bilerek ayağa kalktı. Adamın göğsünden geçen gümüş zincir zırhın işlenmiş halkalarıyla yüzleşmek için irkilmeden ayağa kalktı. Geniş omuzlarından çizgili ayaklarına kadar giysileri

Onu içtenlikle inceleyen gözler kadar siyahtı. Kadın, kollarını önünde kavuşturarak adamın bakışlarına karşılık verdi.

Yakından bakıldığında gözlerinin siyah değil, derin, kadifemsi bir kahverengi olduğu anlaşılıyordu. Donuklukları onları anlaşılmaz kılıyordu ama zekâyla canlıydılar. Ağır, kemerli kaşları Rowena'ya kendisiyle dalga geçildiği izlenimini veren alaycı bir mizah katıyordu ama yüz ifadesi hiç değişmiyordu. Samur saçları özenle kesilmişti ama düzensiz bir dalgalanma kolay bir isyanın habercisiydi. İyi biçimlendirilmiş yüz hatları, iri cüssesiyle pekiştirilmiş sert bir erkeksilikle sevimlilikten kurtarılmıştı. Rowena'nın aklından, yüzü bu kadar acımasız çizgilerle belirlenmemiş olsaydı yakışıklı olabileceği düşüncesi geçti.

Uzandı ve sanki parlaklığından hipnotize olmuş gibi saçının bir telini kaldırdı. Kadifemsi dal, okşayışıyla parmaklarının etrafında kıvrıldı.

Rowena'nın eli tuniğinin altından kaydı ama bıçağı vurmak için kaldıramadan bileği, bıçağın taşlara çarpmasına neden olan korkutucu bir kavramayla büküldü. Bağdırmamak için dudağını ısırdı. Adam onu serbest bıraktı.

"Hepinizin toplamından daha fazla ateşi var." Yabancı ocağa doğru yürüdü. "Onu ben alacağım."

Salonda öfkeli bir protesto patlaması yaşandı. Babam sandalyesinde geriye doğru çöktü, elini gözlerine götürdü.

"Kız kardeşimi alamazsınız!" Küçük Freddie'nin çocuksu ses tonu kardeşlerinin çığlıklarını kesiyordu.

Adam sırtarak ocağa yaslandı. "Cesur ol delikanlı. Bu sonsuza dek sürmeyecek. Bana sadece bir yıl hizmet edecek."

Rowena babasına baktı. Dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkarmadı. Kardeşleri korkunç ve şiddetli tehditler savurdular, ancak taşa yapışmış gibi yerlerinde kaldılar. Hepsinin aklını kaçırıp kaçırmadığını merak etti. Yabancıнын parıldayan gözleri hiç teselli vermiyordu. Kışkırttığı kaostan zevk alıyormuş gibi onu izliyorlardı. Ona göz kırparken etraflarındaki küçük çizgiler kırıştı ve ima ettiği samimiyetle daha da tehditkâr bir hal aldı. Kadının içinden ilkel bir korku heyecanı geçti ve soruları daha dudaklarından çıkmadan dondu kaldı.

Babamın sızlanması adamın kulaklarına ulaşacak kadar uzağa taşındı. "Oğullar demiştik, değil mi?"

Adamın gürleyen sesi hepsini susturdu. "Hayır, Fordyce. Çocuk demiştik. Çocuklarınızdan birini bir yıl boyunca kullanacaktım."

Rowena'nın dizleri de çenesi gibi gevşedi. Sadece iradesi sayesinde ayakta durabiliyordu.

"Bir adamın biricik kızını alamazsın," dedi babam, sesindeki yalvaran tınıya engel olamayarak. "Bana biraz merhamet göster, olur mu?"

Şövalye homurdandı. "Merhamet mi? Merhamet hakkında ne biliyorsun ki, Fordyce? Ben sana adaleti öğretmeye geldim."

Babam cesaretini topladı ve sandalyenin koluna kuvvetle vurdu. "Buna izin vermeyeceğim."

Yabancı'nın eli belinde kınında duran devasa kılıcın kabzasına gitti. Kollarındaki kaslar hafif bir hareketle dalgalandı. "Savaşmayı mı seçiyorsun?" diye sordu usulca.

Lindsey Fordyce bir an tereddüt etti. "Rowena, bu hoş adama eşlik etmelisin."

Rowena aptalca gözlerini kırıştırdı, babasının aniden teslim olmasıyla hazırlıksız yakalanmıştı.

Küçük Freddie, demir bir tencereyi kafasının üzerinde bir sopa gibi tutarak ileri atıldı. Şövalye kılıcını çekerek döndü. Rowena onun koluna hamle yaptı ama babası ikisinin de yanından sıyrıldı ve acımasız bir aparkatla çocuğu yere serdi. Freddie ağzından ve burnundan kan damlayan babasına ters ters baktı.

"Aptal olma," diye tükürdü babam. "Sadece seni öldürecek, sonra da beni öldürecek."

Kılıcını hâlâ elinde tutan yabancı, homurdanan çocukların sırasına baktı. "Kız kardeşleri üzerindeki hakkıma itiraz etmek isteyen olursa, bunu seve seve savunurum."

Geniş bıçak ateş ışığında parlıyordu. Koca Freddie adamın bakışlarına uzun bir süre karşılık verdi, nasırlı ellerini yumruk yaptı ve alnını ocağın sıcak taşlarına dayamak için arkasını döndü.

Irwin trompeti hâlâ elinde tutarak bir adım öne çıkınca yabancı'nın gözleri büyüdü. Papa, Irwin'e doğru bir adım attı, o da geniş poposunu ocağın üzerine bıraktı ve sanki ilk kez görüyormuş gibi trompeti inceledi. Şövalye kılıcını kınına soktu.

"Bahis bahistir." Babam başparmaklarını yırtık pırtık paltosunun yaldızlarında gezdirdi. "Senin de çok iyi bildiğin gibi ben de bir baronum, onurlu bir adamım."

Sanki onurunun yükü taşıyamayacağı kadar ağırmış gibi iç çekti. Şövalyenin attığı kısa kahkaha hiç de hoş bir ses değildi.

Babam Rowena'nın yüzünü nazikçe nemli avuçlarının arasına aldı. "Onunla git, Rowena." Güçlkle yutkundu. "Sana zarar vermeyecek."

Yabancı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir halde, gizemli bir sessizlik içinde bu alışverişi izledi.

Rowena babasının yüzüne baktı, körü körüne bir kahkaha patlamasıyla şövalyenin davetsiz misafirliğini acımasız bir şaka olarak açıklayacağını umuyordu. İçinde titreşen umut, kendisinininkinin solgun, romatizmalı bir yankısı olan peygamber çiçeği mavisi gözlerdeki kasvet tarafından boğuldu ve öldü.

"Onunla gideceğim baba, eğer gitmem gerektiğini söylersen."

Adam belindeki ipi çözerek ilerledi. Papa geri adım atarak heybetli figürle arasında sağlıklı bir kılıç mesafesi bıraktı.

Rowena ellerini arkaya doğru itti. "Beni bağlamanıza gerek yok."

Adam onun ellerini tuttu. Adam bileklerini çok da nazik olmayan bir şekilde önünde bağlarken Rowena irkilmemeye çalıştı.

Yumuşak tonu öfkesini gizliyordu. "Eğer babam seninle gelmemi söylüyorsa, gelirim."

Düğümü sert bir sarsıntıyla sıkarken karanlık baş eğik kaldı. İpin serbest ucunu bileğine dolayarak tek kelime etmeden onu kapıya doğru götürdü. Kadın şapkasını almak için yavaşladı. İpin ani gerginliğini hisseden adam çekiştirdi. Rowena topuklarını kaldırım taşlarına vurarak adamın çekişine direndi. Gözleri sessiz bir irade savaşında buluştu. Adam hiçbir uyarıda bulunmadan ipi çekti ve Rowena'nın tökezlemesine neden oldu. Doğruldu, gözleri bir an için öfkeli yaşlarla parladı. Sonra mavi derinlikleri berraklaştı ve kasketi bağlı ellerinde, bilerek onu kapıya kadar takip etti.

Çocuklar acımasız bir geçit törenindeki ölümsüzler gibi peşlerinden sürüklendiler. Babaları arkalarında dolanıyordu. Küçük Freddie iki kardeşinin arasına sıkışmış, kaşları çatık bir şekilde alnını karartıyordu.

Gece çökmüştü. Dolunay ışınlarını az sayıdaki ağaçların arasından geçirerek sessiz manzarayı sahte bir gün ışığının ürkütücü parıltısına boğuyordu. Beyaz bir aygır, yeri kaplayan ince sis örtüsünden yükseliyor gibi görüldüğünde Koca Freddie alçak sesle, hayranlık dolu bir ıslık çaldı. Yaratık yaklaşan ayak seslerini duyunca tedirgin bir şekilde sıçradı.

Rowena'nın gözleri devasa hayvanı taçlandırıran altın dizgine takıldı. Her renkten mücevherler dizgini kaplamıştı. Böylesine zengin bir adam neden Revelwood'a kadar gelip fakir bir adamın çocuğunu çalsın ki? Şövalyenin yasakçı omuzları, ata binip Rowena'nın yularını deri kulpun üzerinden geçirirken hiçbir soruyu davet etmiyordu. Atın demir nallı toynakları kıpırdadı ve Rowena'nın ezilmeden ne kadar yakından takip edebileceğini merak etmesine neden oldu.

Irwin, tamamen silahlı bir soylunun bindiği bir atın önüne kendi cüssesini koymaya alışkınmış gibi atın önüne geçti. Şövalye iç çekerek eyerinde geriye yaslandı.

"Nazik efendim?" Irwin'in sesi sadece cızırtılıydı, bu yüzden boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Sayın bayım, karanlık bir hayattaki tek ışık kaynağımızı çaldığınızı hatırlatmak isterim. Acımasız ıssızlık bahçemizdeki tek çiçeği koparıyorsunuz. Hepimiz adına konuşuyorum."

Irwin'in kuzenleri birbirlerine bakıp kafalarını kaşıdılar. Rowena belli belirsiz şövalyenin onu ezip geçmesini ve utancına son vermesini diledi.

Şövalye hepsini şaşırtarak, "Güzel bir savunma yaptın delikanlı," diye karşılık verdi. "Belki de babasına gelecekte bahislerini daha dikkatli oynaması için yalvarmalısın."

Papa, Koca Freddie'nin arkasından adama saf nefret dolu bir bakış atmaya cesaret etti.

"Vazgeçmeyecek misin?" diye sordu

Irwin. "Etmeyeceğim."

"O halde şövalyeliğin yükünün omuzlarınıza ağır gelmesini diliyorum. Tatlı kuzenimi, diğer adil ve zayıf cinslere gösterdiğiniz saygıyla onurlandırmanız için dua ediyorum."

Rowena onu yere yatırıp merhamet çığlıkları atana kadar çimdiklediği sayısız zamanı hatırlayarak kulaklarını sıkmak için can atıyordu.

Yabancı yine o kısa, nahoş kahkahasını attı. "Korkma delikanlı. Onun kadar güzel herhangi bir fahişeye göstereceğim ilginin aynısını ona da göstereceğim. Şimdi kenara çekil yoksa ezilirsin."

Şövalye aygırı tırısı kaldırırken Irwin sola doğru sendeledi. Rowena ayaklarının yerden kesilmesini engellemek için hızla koşmaya başladı. Konsantrasyonunu sadece ailesine son bir aç bakış atacak kadar bozmaya cesaret edebildi. Küçük Freddie kör bir öfke ve hayal kırıklığıyla Irwin'i yere sererken, yumrukların ete çarpışının yumuşak gümbürtüsünü ve tanıdık bir çığlık duydu.

Sonra gittiler. Tüm dikkatini ayaklarının altındaki kayalık çime odaklamıştı, çünkü dünyası bir ayağını diğerinin önüne koyma görevine daralmıştı.

İkinci Bölüm

" ^ "

Rowena'nın çarpan ayaklarının altındaki zemin bulanıklaşıyor, endişe verici bir sıklıkta altından kayıyordu. Bir ormana girdiklerinde bozkırın karışık otları geride kalmıştı. Dallardan oluşan kalın bir ağ, parlak ay ışınlarını hain bir gölge ve ışık ağına dönüştürüyordu. Kaygan yapraklarda sadece bir yansıma olan bir kayanın üzerinden tökezlerken bile görmediği ölü bir dal dizlerine çarptı. Şüphesiz tüm hayatı bu canavar atının akan kuyruğunu ve iblis sürücüsünün yasaklayıcı sırtını takip etmekle geçmişti. Topuklarının ağrıyan ritmi sekteye uğradı ve parmaklarını bileklerini bağlayan ipin etrafına dolayarak ayakta kalabildi. Başlığı artık ezilmişti ama onu düşürmeyi reddetti.

"Affedersiniz," diye nefes nefese kaldı.

Geniş omuzlar dönmedi.

"Affedersiniz... efendim?"

Hiçbir şey. Rowena onun dikkatini çekmek için tek bir yol düşünebildi. Oturdu ve karnına doğru çekilmemek için bacaklarını ipin etrafına doladı. Çam iğnelerinden oluşan yuvaların onu koruyacağına güvenmişti.

Şövalyenin birkaç metre daha devam edeceğini hesaba katmamıştı, ta ki mağlup bir sıçramayla sığ bir dereye sürüklenene kadar.

Durdu ve zıplayan bineğini ona bakacak şekilde döndürdü. Rowena kimden daha çok nefret ettiğinden emin değildi - kendini beğenmiş aygırdan mı yoksa ona meraklı bir kaşını kaldıran şövalyeden mi? Kıyıya doğru çöktü ve gözlerini kapattı. Attan inerken ip gevşedi. Bağlı bileklerini başının üzerine uzatmanın lüksüyle iç çekti ve yavaşça gözlerini açtı. Adam birkaç metre ötede diz çökmüş, deriden bir matara dolduruyordu. Karanlık gözleri onu hiç terk etmedi.

Sutyenlerine su doldu. Bu sinir bozucu his öfke alevlerini körükledi. "Beni istenmeyen bir kedi yavrusu gibi boğar mısınız lordum, yoksa içinizde o kadar merhamet var mı?"

"Neden durmamı istemedin?"

"Dinler miydin?" Rowena nefes alışını düzene sokmak için mücadele etti. "Evet."

Rowena gözlerini devirdi ve bariz şüpheciliğini gizlemek için yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Senin küçük horoz baban böyle ruhsuz bir yavru yetiştirmeyi nasıl başardı?" diye sordu ayağa kalkıp matarasını kemerine sokarken.

"Biz ruhsuz değiliz," diye itiraz etti. "Bize böyle demeye hakkınız yok."

Dereyi tek adımda geçti ve kızın önünde çömeldi. "Baban bir zamanlar şövalyeydi. Hiç kılıç kullanma becerisi yok mu?"

Rowena'nın gözleri gururla parlıyordu. "Babam kendi hatası yüzünden silahlarını bırakmak zorunda kaldı. Galli şeytanlarla girdiği şiddetli bir savaşta sakatlandı."

Gareth homurdandı. "Gerçekten de şeytanlar. Babanın dışındaki altı yetişkin adama ne demeli? Sanki hiçbir şey olmamış gibi seninle dans etmeme izin verdiler. Buna ruhsuz demiyorsun değil mi?"

"Her birini öldürebilirdin, değil mi?" Omuz silkti. "Belki de."

"O zaman cesaretsiz değillerdi. Zekiydiler."

Şövalyenin yüzü içten bir kahkahaya dönüştü, tehdidi yok oldu ve hatları anlaşılması zor bir an için yumuşayarak çocuksuluğa dönüştü.

"Korkarım cesaretten daha eksik olan tek nitelik zekaydı. O tombul çocuk kimdi? Beni öldüresiye döveceğinden korkuyordum."

"O Irwin'di. Ve o bir çocuk değil. Benim kadar yaşlı." "Sanırım bu onu bir erkek yapıyor?"

Rowena onun kibirli dudaklarındaki sırıtışı silmek için zihninde bir silah aradı ama konuştuğu anda kötü bir seçim yaptığını anladı.

"Irwin benim nişanlım."

Adam yeni kahkahalara boğulurken yaralı bir gururla burnunu çekti.

Çabucak konuştu. "O benim kuzenim. Babam onu daha delikanlıyken nişanlım olarak yanına aldı. Çeyiz veremeyeceğini bildiği için babam beni erkenden evlendirmeye ve utançtan kurtarmaya çalıştı."

"Hâlâ utandığınızı hissediyorum."

Rowena iç geçirdi, bir derede oturup bu sert yabancıyla gönül meselelerini tartışmanın saçmalığını özlüyordu.

"Bunu seviyor musun Irwin?"

"Ona karşı bir tür şefkat hissediyorum. Her zaman yanımdaydı." "Sadık bir tazı gibi mi?" diye sordu.

Hızlıca başını sallayarak, "Bir kurbağayı daha çok severim," diye itiraf etti.

"Onun sevgi gösterisini oldukça dokunaklı buldum. Kalbinizi eritmedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Irwin'i tanımıyorsun. Muhtemelen hayatı boyunca bir kraliyet üyesinin önünde şiirsel bir konuşma yapmak için fırsat kolluyordur."

Adamın dudaklarına bir gülümseme dokundu. Tek parmağıyla yüzünü eğdi, ay ışığında yumuşamış düzlemlerini inceledi. Rowena aniden ihtiyatlı davranarak gözlerini kırıştırdı.

"Nişanlımın benim gibi bir adamın eline düşmemesi için ölümüne savaşırdım," diye mırıldandı. Parmağı alt dudağının kıvrımını izlemek için yukarı doğru hareket etti.

Rowena'nın kalbi tanımadığı gürültülü bir ritme girdi. Gülümsemeye çalıştı ama adamın sözleri onu pek de rahatlatmamıştı. Adam ona baktı, koyu renk gözleri ormanın gölgelerine yenik düşmüştü. Yüzündeki son kahkaha izleri de kayboldu. Rowena kıpırdandı, acı verici bir şekilde

Elleri bağılyken ve bu esrarengiz yabancı üzerine çömelmişken yarı suyun içinde yarı dışında yatarken savunmasızdı. Islak sütyenleri kalçalarına yapışmış; teni suyun buğusuyla parlıyordu.

Buruşuk şapkayı kadının elinden aldı. Başına geçirerek, keten saçlarının her bir telini büyük bir özenle altına sıkıştırdı. "Eğer ahlaksız bir su perisi gibi akarsularda yayılmak zorundaysan, lütfen saldırganları caydırmak için şapkanı tak."

Onu ayağa kaldırdı ve bileklerini çözdü. Adam tek kelime etmeden ata binerken sütyeninin altından durmadan su damlıyordu.

Umutla gülümsedi. "Sanırım babam artık dersini almıştır. Buradan eve dönüş yolunu bulabileceğime inanıyorum."

"Benimle ata binecek misin yoksa seni tekrar bağlayayım mı?" Şövalye ona baktı, kara gözleri kapalıydı.

Sırtında büyük bir rahatlıkla oturan adam tarafından cüceleştirilen devasa ata yaklaştı.

Yutkundu. "Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

Adam onu güçlü bir kolla kaldırıp önündeki eyerin üzerine yerleştirdiğinde birden atın üzerinde buldu kendini. Islak sütyenleri altına dolanmıştı ama adam atı dörtnala koşturmadan önce bu rahatsızlığa odaklanacak zamanı ancak bulabilmişti. Revelwood'dan ayrıldıklarından beri gururunun onlara ne kadar çok zamana mal olduğunu fark etti.

At patikadan aşağı uçtu, toynaklarının gürültüsü çam iğnelerinin bereketli halısı tarafından boğuldu. Rowena sırtı ile kendisini esir alan adamın geniş göğsü arasına güvenli bir mesafe koymak için öne doğru eğildi, ancak beline dolanan kaslı bir kolun kendisini adama doğru çektiğini fark etti.

"Kıpırdama. Atı ürküteceksin," diye emretti.

At sanki ezoterik bir at haritasını takip ediyormuş gibi patikadan çıkıp ağaçların arasına dalarken Rowena onun demir pençesine teslim oldu. Şövalyenin göğsü, ağaç gövdeleri korkutucu bir düzenlilikle yollarına çıkarken onu ezilmekten koruyan bir sığınak haline geldi.

Göğüslerinin altında kilitli duran kolun attan inmesine izin vermeyeceğini anladığında, sıcak göğsün verdiği yeni güvenlik hissiyle geriye yaslandı. Alışılmadık bir rahatlıkla uykuya daldı.

Rowena, şövalye onu kabaca yere indirirken dizlerinin üzerine düşmemek için tam zamanında uyandı. Esnedi ve gözlerini ovuşturdu. Meşale ışığı haleleri ağaçların arasından parlıyordu. Beceriksizce koparılan sazların ve sarhoş kahkahalarına karışan sesler gecenin içinde süzülüyordu. Yasaklı şövalyeye gözlerini kırptırdı.

"İyi bir silahtar gibi arkamdan koş," diye emretti. "Saçlarını yukarıda tut. Belki de yeterince geçir ve seni delikanlı sanacak kadar sarhoşturlar."

"Burası senin evin değil mi?"

"Hayır. Ama geceyi geçirmek için yeterli."

Atı yürümeye teşvik etti. Rowena böyle bir adamın yaverinin nasıl davranacağını bilemediği için onun arkasında garip bir çalımla yürümeye başladı.

Şövalye dönmeden konuştu. "Ben emekli olduğumda kendi halinize bırakılacaksınız. Eğer kaçmayı düşünüyorsan, bir kez daha düşün. Kaçarsan evine döner ve tüm aileni katlederim. Seni bulduğumda, ki kesinlikle bulacağım, öldürülenler arasında olmayı dileyeceksin."

Rowena hareket etmeye devam etmek için ayaklarını zorladı. Adamın sözleri ensesindeki derinin ürpermesine neden oldu. Küçük Freddie'yi hayal etti, cansızdı, kalbinin olması gereken yerde açık bir kılıç yarası vardı. Adam eyerinde dönüp kara gözlerini ona dikince, gözlerinde alevlenen öfke sağduyuyla bastırıldı. Başını salladı, gözleri geniş ve kurnaz değildi.

Kalenin avlusundaki neşe, çiftler yirmi metrelik bir hendeğin üzerinden geçen asma köprüden aşağı tökezleyerek inerken ışıkla birlikte dışarı taşıtı. Adamlardan biri şövalyenin atının önünde sendeledi.

"Hepiniz hoş geldiniz. Şölen daha yeni başlıyor," diye duyurdu, kelimeleri bulanıklaşmıştı. Kollarını selamlamak için açmış halde toprağın üzerine yığılırken gözleri yuvalarından fırladı.

Diğer çiftler gecenin içinde kıkırdayan hayaletler gibi dağılırken, adamın kolundaki kadın hızla şatoya geri döndü.

Şövalye kaşını bile oynatmadan atını secde halindeki adamın etrafında dolaştırdı. Rowena da onu takip ederek yere yığılmış adamın etrafında geniş bir yol açtı.

Gareth atından indi ve dizginlerini gölgelerin arasından beliren çopur bir delikanlıya teslim etti. Onlar daha üç adım atamadan, aynı kadın tökezleyen başka bir adamın kolunda yeniden ortaya çıktı. Rowena, birkaç santim y a n ı n d a n geçerken onları atlattı. Kadının kırılğan

kahkahalar havada uçuştı. Adamın jambon gibi elleri kadının kalçalarını kavrayıp onu geriye doğru çekerken Rowena ağzı açık kaldı. Kirli ayak parmakları kıvrılıp adamın sırtının alt kısmına sarıldı. Adam bir homurtu ve kalçalarını gıcırdatarak onu duvara yapıştırdı.

Rowena şövalyeyi unutmuştu, ta ki şövalye onu bu korkunç sahneden uzaklaştırırken kolunu sıkıca kavradığını hissedene kadar. Omzunun üzerinden kadının çiçekli yüzündeki acı ve coşkunun karışımına bakmaya o kadar odaklanmıştı ki, kulaklarını çınlatacak bir güçle adamın kundağına çarpana kadar önlerine fırlayan adamı görmedi.

"Oraya kim gidiyor? Gareth, adamım, bu gerçekten sen olabilir misin?" diye ısrarlı bir ses geldi.

"Hayır," diye cevap verdi hiç düşünmeden. "Bu Ro-" Şövalye elini kızın ağzına kapattı.

"Evet, Blaine. Bu Gareth. Sanırım yaverimi bayılttınız. Sakar çocuk, Ro. Onu dövmem gerekecek." Şövalye kızın ağzındaki tutuşunu gevşetti ve hafifçe kulaklarını sıktı.

Bunu ince beyefendinin sırtına attığı içten bir tokat izledi. Sarhoş bir şekilde yüzüne baktı ve ince dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Rowena'nın nefesi kesildi, daha önce böyle zevkle dövüldüğü bir zamanı hatırlayamıyordu.

"Kim genç yavrusunu senin kara kalpli ellerine emanet edecek kadar aptal olabilir ki?" Onu esir alan kişiye hitap etmesine rağmen, Blaine'in bakışları kızın yüzünden keçe kaplı ayaklarına doğru imalı bir yavaşlıkla ilerledi.

"Bu kara kalpli ellerin sizi turnuvada kaç kez tahttan indirdiğini hatırlatmama gerek var mı?" Gareth cevap verdi.

Blaine onu görmezden geldi ve Rowena'nın etrafında döndü. "Küçük, değil mi?"

"Sen de bir zamanlar küçüktün, Blaine." Gareth kaslı kolunu Blaine'in omuzlarına doladı ve onun tökezleyen adımlarını Rowena'dan uzaklaştırıp asma köprüye doğru yönlendirdi. "Daha çocukken seni tek elimle pencereden attığım zamanı unuttun mu?"

"Nasıl yapabilirdim ki? Bir çalılığa düştüm ve gecenin geri kalanını ince parçalarımı bir fiçıda ıslatarak geçirdim." Blaine gözlerini meşale ışığından korudu ve bir kolunu Gareth'in boynuna doladı. "Yine de sana Ardendonne'a hoş geldin diyorum. Ne kadar aptalım! Seni hendeğimdeki insan yiyen balıklara yem etmeliydim."

Gareth gözlerini devirdi. "Develer kaçtıktan sonra egzotik hayvanlardan vazgeçersin sanmıştım."

"Galler Prensi evcil aslanıyla övünmeye başladığında, onu alt etmenin bir yolunu bulmalıydım." Blaine üzüntüyle başını salladı. "Her bayram günü iki ya da üç misafir kaybediyorum. Bir sıçrama ve artık yoklar. Geriye güneş doğduğunda çıkarılacak kemiklerden başka bir şey kalmıyor. Ah, neyse."

Asma köprü'nün kenarına doğru sallanırken Gareth onu geri çekti. Rowena kendini kucakladı ve köprü'nün ortasına doğru yaklaştı, fokurdayan suda yüzen ağarmış kemikler bulmaktan korktuğu için gözlerini kaldırmayı reddetti.

Adamları bailey'den geçip tonozlu salona kadar takip etti, Sör Blaine'i uzaklaştırırken gözleri Gareth'ın sırtına kilitlenmişti. Adamlar kalabalığın içinde kaybolurken omzunun üzerinden attığı bakışta binlerce uyarı okudu.

Durdu, kendisini esir alan kişinin onu terk etmesi tuhaf bir şekilde kendini kaybolmuş hissetmesine neden oldu. Ellerini kollarının içine sokarak ısıklık çaldı ve etrafındaki sarhoşluk ve uyuşukluk halindeki yabancılardan etkilenmemiş gibi davrandı. Bakışları odada gezinirken, ağzını sulandıran ve salonun geri kalanını görünmez kılan bir manzarayla karşılaştı.

Dörtnala koşan dansçıların arasından omuzlarını kaldırarak geçti ve cesaret edebildiği kadar yakında durdu.

Kırmızı kadife manto giymiş bir adam sırtarak onu dürttü. "Acele et delikanlı. Kemiklerine kadar toplanmış ama yine de birkaç güzel lokma bulabilirsin."

Rowena aynı anda hem gülmeye hem de ağlamaya başladı. Adam onun aptal, sarhoş ya da her ikisi birden olduğuna inanarak yanından uzaklaştı. Duvar boyunca yirmi metre uzanan bir masanın üzerinde Ardendonne'un ziyafetinden arta kalanlar duruyordu. Revel-wood bir yıl içinde bu kadar çok yiyecek görmemişti.

Rowena'nın midesi bir uyarı gibi guruldadı. Sallanmamak için ayaklarını birbirinden daha uzağa koydu. Yarıyı yenmiş bir yaban domuzu kafası masanın ortasından cam gibi gözlerle ona bakıyordu. Etrafına aceleyle bir göz atarak elmayı ağzından kopardı ve kolunun içine soktu. Titreyen elini gümüş bir kâseye daldırdı ve bir bahar günü bozkırın üzerinde süzülen güneş kadar altın bir tepecik çıkardı. Yalamaya cesaret etti. Tatlı baharatlı elmalar dilini kapladı. Kendinden geçerek gözlerini kapadı.

Rowena, hayatının açlığıyla masada bir aşağı bir yukarı koşturdu, elini her kâseye daldırdı ve her tabağı kaptı, masanın ucuna yayılmış bütün bir inekten arta kalanlara bakacak kadar uzun süre durakladı. Kötü gözlü sarı bir tazı, arka ayakları et suyunun içinde, masanın üzerinde duruyordu. Rowena ondan bir hindi budu kopardı ve ballı eriklerin arasında terk edilmiş halde bulduğu yarısı dolu bir bira fıçısıyla yıkadı.

Kocaman bir iç çekişle, doymuş karnının verdiği rehavetle, bayat kokulu yer acelelerinin üzerine çöktü. Salon onun etrafında dönüyordu. Dans eden kadınların ipeksi tülleri, erkeklerin parlak kırmızı ve mavi pardösülerine karşı mor ve şeftalinin şiddetli sıçramaları içinde dönüyordu. Ne tür tuhaf insanların bir yaz gecesinde kükreyen bir ateşi boşa harcadığını merak ederek nemli alnını karıştırdı.

"Bak nasıl da büyülüyor," diye fısıldadı tıslayarak.

Rowena'nın bakışları masanın yanındaki kadının lekeli saten elbisesini takip ederek kötü niyetli bir gülümsemenin sarmaladığı yuvarlak bir yüze ulaştı.

"Sanırım Alise sabah olmadan eteklerini kaldıracak," diye mırıldandı diğerinin yanındaki uzun boylu, kemikli kadın. "Sör Gareth çok az ret cevabı alır."

Rowena onların bakışlarını takip ederek kendisini yakalayana bakarken gözleri büyüdü. Giysilerinin süssüz siyahı, sallanan kırmızılar ve yeşillerin fonunda acımasızdı. Adam bir ayağını tabureye dayamış, koyu renk başını gülen bir kadına doğru eğmiş duruyordu. Kadının eli, fısıldadığı her kelimeyle birlikte adamın kalçasında biraz daha ilerledi. Sıkı bir gülümseme, Rowena'ya derede verdiği gülümsemenin alaycı bir taklidi olarak dudaklarını büktü. Bakışları uzaklaşıp koridorda gezinirken bile eli kadının ince boynunu hafifçe okşadı. Rowena o karanlık gözler tarafından bulunmak istemediğinden masanın altındaki gölgelerin derinliklerine doğru eğildi.

"Kralın kendisini şövalye ilan etmesini sağladı, hem de on yedi yaşında."

"Oh, devam et! İngiliz kanıyla sulanmış bir savaş meydanında Galli bir kılıçla yaşlı Longshanks'in arasına girmiş olsaydın, seni de şövalye ilan ederdi herhalde." Tombul kadın masadan bir şey kopardı ve memnun bir şapırtıyla ağzına attı. "Alise'in pudingine bir sinek kondurabilir miyim?"

"Eğer kaçınırsan, karanlık lord bu gece onun pudingine bir sinekten daha fazlasını atacak," diye cevap verdi zayıf kadın.

"Alise, de Crecy ile başa çıkabilir. İki kocadan fazla yaşadı, değil mi?"

"Bahse girerim bundan daha uzun yaşamayacaktır." İki kadın da kıkırdadı.

"Mortimer'ın kıskanç gözlerle nasıl izlediğine bak. Sanırım Gareth'in kendisinden hoşlanıyor. Aptal olacak kadar sarhoş olup olmadığını anlayalım."

"Ya da öldürülecek kadar aptal." Zayıf kadın kıkırdadı. Masadan sendeleyerek uzaklaştı, arkadaşının işlemeli trenine bastı, ta ki kadın onu kapıp kolunun üzerinden fırlatana kadar ve kendilerinden daha duyarsız birkaç dansçıyı tokatlayana kadar.

Kadınlar solgun yüzlü bir ozanın üzerine çullandılar. Kadınlar etrafını sarmış, Gareth ve leydisine sinsi, yan bakışlarla iki kulağını da yakalamak için öne doğru eğilirken, uzun, narin parmakları udunu çalmaya devam etti. Gareth başını salladı, ama tombul kadın sadece daha da yaklaşarak onu geniş göğüsleriyle boğdu. Omuz silkti ve başını salladı. Kadınlar ellerinin arkasından fısıldayarak geri çekildiler. Rowena şapkasından bir tutam saç çekip ağzına götürdü.

Neşeli melodi, dansçıların iniltileri arasında aniden kesildi. Rowena'nın yakınındaki bir adam dans etmeye devam etti, görünmez partnerlerini muhteşem bir havayla sağa sola savuruyordu. Ozan yeleğinden bir şişe çıkardı ve uzun bir yudum aldı. Şarabın çoğu ağzını ıskaladı ve çenesinden aşağı damladı.

Tökezleyen bir şövalye haykırdı, "Şimdi oyna, Mortimer. Cehennem susuzluğunu sonra giderirsin."

Sir Blaine, "Oynayın, ben de şenlikten sonra yaverimi odanıza göndereyim de içinizdeki ateşi söndürsün," diye seslendi.

Kalabalığın yuhalamaları ve çılgınlıkları üzerine Mortimer, Sör Blaine'e teşekkür edercesine parmaklarını oynattı. Blaine onu uzaklaştırmak istercesine haç işareti yaptı. Kalabalık kahkahalarla sarsıldı. Rowena anlamadan gülümsedi. Sör Gareth hâlâ taburedeki kanarya kılıklı kadının üzerine eğilmiş, müzikli eğlencenin varlığından ya da yokluğundan habersizdi. Rowena izlerken, eli kadının peçesinin altına kaydı. Dudakları kadının kuğu gibi boğazını okşadı. Böylesine solgun ve narin bir boyun, bırakın bir başı, brokar bir pelerini bile nasıl taşıyabilirdi? Rowena merak etti. Kendi boğazına dokundu, onun sağlam aşinalığıyla rahatladı. Şu anda başı ne kadar dönüyor olursa olsun, düşmeyeceğini biliyordu.

Mortimer'ın parmakları udun telleriyle hafifçe oynadı. Sahip olduğunu unuttukları bir beceriyle enstrümandan acı tatlı akorlar çıkarırken kalabalık sessizliğe gömüldü.

"Görüyorsunuz, sevgili lordlarım ve leydilerim, yeni bir melodim, yeni bir şarkım var," dedi yumuşak bir sesle.

Bu unutulmaz melodi karşısında Rowena'nın gözlerinde yaşlar belirdi. Evine duyduğu özlemle onları çiğnediği saç teliyle sildi. Kalabalık Mortimer'a yaklaştı, sarhoşluk sersemliklerinde bile yeni sözlere ve melodilere açlık duyuyorlardı. Gür saçları yüzüne dökülüyordu. Sessiz sözlerini duymak için öne doğru eğildiler.

"Bu melodiyi ilk kez iki hafta önce Touraine'de kanalın karşısındaki bir şatoda duydum."

Sör Gareth kaşlarını çatarak doğruldu. Adamın alnı karardığında Rowena'yı bir endişe ürpertisi sardı. Ama onu aramıyordu; gözlerini ozana dikmişti.

Mortimer şarkı söylemeye başladı, sesi derin ve hoştu.

Güzel Elayne Haksız yere öldürüldü Onun sadakatsiz eli Bir isim tarafından durduruldu.

Gergin bir mırıltı ve boğazların temizlenmesiyle kalabalık bir adım geri çekildi.

Güzel Elayne acıdan kaçtı- Korku dolu bir kaçışla Bir kara şövalyeden.

Güzel Elayne-

Mortimer'ın sözleri kesildiğinde Rowena kırık dökük bir şekilde mırıldanıyordu. Ozan, Gareth'in çizmesi boğazında ve kılıcın yontulmuş ucu göğsünde olduğu halde yere düşerken ud taşlara çarptı. Kalabalık ikisinin etrafında sağlıklı bir çember oluşturdu. Rowena, ozana saldıran iki kadının kapıdan dışarı çıktığını gördü. Saçlarını şapkasının içine sokarak ayağa kalktı.

Gareth'in gözleri siyah elmaslar gibi parlıyordu. Geniş göğsü düzensiz bir ritimle inip kalkıyordu. "Eğer bir gün daha şarkı söylemek istersen, kanarya, bana bu şarkıyı kimin yazdığını söyle," diye hırladı. Mortimer'ın solgun elleri sessiz bir yalvarışla yukarı doğru kalktı. Gareth parlak çizmesini yarım santim kaldırdı ama kılıcı adamın tuniğinin daha derinlerine saplandı. "Ya şimdi konuş ya da sonsuza dek dilini tut."

Mortimer güçsüzce öksürdü. "Sana söyledim. Touraine'de öğrendim. Bir şatoda."

"Ne kalesi? Ve kimden?"

"Hatırlayamıyorum."

"Yalan söylüyorsun." Gareth'in botu tekrar boğazına indi.

Kalabalık Sör Blaine'in geçmesine izin vermek için ayrıldı. Kalenin efendisi dikkatsiz bir kolunu Gareth'in omzuna attı. Gareth dönüp baktı ve Rowena nefes nefese kaldığı bir an için onun arkadaşının kafasını koparacağını düşündü.

"Gel bakalım, silah arkadaşım. Yetenekli ozan bulmak zordur. Eğer bunu şişlersen başka birini bulmakta zorlanacağım. Küstahlığını bu seferlik affet. Belki de dürüst bir hataydı." Blaine'in gülümsemesi biraz fazla parlaktı.

Gareth arkadaşına baktı, yüzü bir maske gibi çizilmiş ve ifadesizdi. O da ozana baktı. Mortimer umutla yüzünü buruşturdu. Gareth küçümseyen bir hırıltıyla kılıcını kınına soktu ama çizmesini Mortimer'ın boğazında tutmaya devam etti.

Öne doğru eğildi, fısıltısı salonun her yerinden duyulabiliyordu. "Eğer bu sözler bir daha boğazından çıkarsa, bu senin son sözlerin olacak."

Gareth uzun adımlarla salonu geçerken kalabalık geri çekildi. Rowena onu takip edip etmemekte kararsız kalarak arkasından yürümeye başladı ama taburenin üzerindeki şaşkın gözlü kadına ulaştığında durdu. Tek kelime etmeden kadının elini tuttu. Kadın ayağa kalktı ve onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti, kalabalığa hem ağırbaşlı hem de muzaffer bir bakış attı. Gareth sahanlıkta durdu. Gözleri koridoru taradı ve Rowena'nın zeminin ortasında durduğunu gördü, ayakları eğer çağırırsa hareket etmeye hazırды.

Adam başını salladı ama bunun bir onaylama mı yoksa uyarı mı olduğunu bilmesine imkân yoktu. Sonra kadınla birlikte merdivenlerin başındaki gölgelerin arasında kayboldu.

Kalabalığın arasından kıkırdayan bir yaver çıktı ve Mortimer'ı ayağa kaldırarak müstehzi bir bakışla fırçaladı. Kalabalık, parçalanmış lavtanın etrafında geniş bir alan açtı. Müzik olmayınca dans ve şenlik de sona erdi. Yürüeyebilenler eşleşti ve merdivenlerden yukarı ya da gecenin içine doğru tökezledi. Yürüyemeyenler ise pelerinlerini üzerlerine sarıp masalara ve yerlere uzandılar. Kısa boylu sarışın bir oğlan masanın bir köşesini tek bir hamleyle temizledi ve hırıltılı bir horlamayla masanın üzerine yuvarlandı. Rowena bir süre onun uyumasını izledi ve özlemle Küçük Freddie'nin şu anda ne yaptığını merak etti. Karnı ağrıyordu. İçini çekti ve bir köşeye kıvrılıp kirli bir avuç dolusu çalı çırpıyı yastık haline getirdi.

Şatonun dışında gördüğü adam ve kadının görüntüsü yorgun zihninden geçti. Leydi Alise'nin narin yüzünü düşündü.

böyle bir ifadeye bürünmesi onu gülümsetti. Gareth'ın güçlü formunun, bir kadını duvara yapışmış bir böcek gibi şişlemek gibi acemice bir hareketle yakalandığını hayal etmek ona daha da zor geliyordu. Revelwood'daki domuzlar bile, hâlâ domuzları varken, çiftleşmelerinde daha fazla ustalığa sahiptiler. Bir sıra hasreti dalgası gülümsemesini soldurdu. Sarı köpek yanına uzanıp burnunu yaladığında, kolunu onun üzerine attı ve huzursuz bir uykuya daldı.

Gareth merdivenleri tırmanırken, Alise'in elinin ağırlığı soğuk ve dayanaksız geliyordu. Mortimer'ın şarkısının melodisi kafatasının arkasında yankılanıyor, ürkütücü nakaratıyla onunla alay ediyordu. Alise'in ela gözlerinde merak parlıyordu. Belki o da duyabiliyordu. Hiçbir açıklama yapmadan elini onun ince kemikli parmaklarının ağından çekti. Onun nazikçe azarlaması için zaman yoktu. Önlerinde bir odanın kapısı uzanıyordu.

Bebek yüzlü bir yaver ve kızarmış bir hizmetçi, içeri girdiklerinde bilmiş bakışlarla yanlarından geçip gittiler. Merdivenlerden aşağı kaçarken kıkırdamaları geri döndü. Gareth kapıyı çarptı ve buruşuk kontrpanyayı şiltenin üzerinden çekti. Bu hareketin şiddetiyle Alise'in omurgasından aşağı bir korku ürperdi ve gözlerindeki beklenti ışıltısını derinleştirdi. Gareth'ın midesi bulandı.

Ona doğru süzüldü, rüzgârda savrulan bir yaprak gibi dönerken adam kolundan yakaladı ve onu kucağına çekti. Dudakları açlıkla yayıldı ve onu bir ateş gölünün içine çekti. Vücudu tüm doğru tepkileri verirken bile aklı, kaç kadının meraktan onunla yattığını, tehlikenin keskin kenarlı heyecanını aradığını ve başkalarının onun hakkında söylediklerinin doğru olduğunu umduğunu merak ediyordu.

Alise geri çekildi, gözleri davet havuzlarını karartıyordu. Parmakları pençe gibi adamın deri eldivenlerini yakaladı ve ikinci bir deri tabakası gibi ön kollarından sıyırdı.

İçinde bir anı akoru çınladı. Elayne'i gömdükten sonra başına gelen kâbusları hatırladı. Onun çürüyen cesedinin koridorda sürüklenerek geldiğini hayal ediyordu. İskelet pençeleri sürgülü kapısını pençeleyecek, o da çığlık atarak ve kendi korkusunun kokusuyla sıırılsıklam olarak uyanacaktı.

Alise'i kendine çekti, yüzünü Alise'in pürüzsüz boğazına gömüp anıyı yok etmeye çalıştı. Geniş parmakları ağır brokarın arasından Alise'in kaburgalarının çıkıntıları üzerinde gezindi.

Gözleri kendi isteğiyle açıldığında, kendisine karşı daha katı bir şeyin sıcaklığını hatırladı - kaleye giderken kollarında uyuyan kız. Kızın vücudu, savunmasız ve sıcak, ona yaslanmıştı. Başı yana düşmüştü ve yumuşak nefesi bir bahar rüzgârı gibi zincir zırhının içinden geçmişti. Kız çok gençti ve adam birden kendini hiç tanımadığı bir kadının keskin kucağına hapsolmuş, çok yaşlı hissetti. Kızın salonun ortasında durduğunu görebiliyordu, altın sarısı saçları başlığının şekilsiz sınırlarına sıkışmış, etrafında tökezleyenlerin hepsinden daha fazla kendine sahip görünüyordu. Sadece gözleri kesinlikten yoksundu. Sanki iradesi onun düşüncelerinin yönünü belirleyebilecekmiş gibi ona kilitlenmişlerdi. Bu görüntü onu tedirgin etmişti. Kaçacak mıydı, yoksa onun uyarılarına kulak verecek miydi? Babasıyla karşılaşması kaderin bir cilvesiydi. Onu şimdi kaybetmek için çok uzun süre aramıştı.

Alaycı parmak uçları kalçasının üzerinden aşağıya doğru ustalıkla kayarken Alise onun dudaklarına doğru inledi. Teslim olmuş gibi inleyerek başındaki peçeyi çekip aldı. Saçları solgun bir bulut halinde yüzlerinin etrafına döküldü.

Rowena ağzının üzerine kapatılmış sert bir el ile uyandı. Sersemlemiş bir halde bilinci yerine gelmeye çalıştı ve bıçağına uzandı. Eli boş çıktı. Kaba bir el overtunic'inin içine daldı.

"Eğer sen bir delikanlıysan, tatlı beyim, o zaman ben de bir bakire rahibeyim," diye fısıldadı kulağına boğuk bir ses.

Ateş kor haline gelmiş, saldırganın yüzünü gölgede bırakmıştı. Adamın gezinen eli aşağıya doğru kayarak kaba sutyenin dışına çıktı ve bacaklarının arasına kenetlendi. Panik uykunun son kırıntılarını da yok etti ve Rowena ciddiyetle saldırdı. Adamın zafer çılgılığı, yumruğunun pürüzsüz çenesine akıllıca çarpmasıyla kısa kesildi.

Adam onun bileğini yakaladı ve çekiştirdi. "Lanet olsun sana, sürtük. Bir delikanlı gibi dövüşebilirsin ama yemin ederim bu gece bitmeden delikanlı olmadığina seni memnun edeceğim."

Sıcak bir bira nefesi burun deliklerini doldurdu. Islak, açgözlü dudaklar onunkilerin üzerine kapandı. Rowena dizini adamın kasıklarına doğru çekti ama üzerlerine bir gölge düşüp adamın ağırlığı kaybolunca sadece havayla karşılaştı. Nefes almak için mücadele ederek doğruldu. Başlığı düştü ve altın sarısı saçları yüzüne döküldü. Saçlarını gözlerinden geriye doğru savurduğunda ev sahibi Sör Blaine'i, Gareth'in misericord'u boğazına dayanmış bir halde duvara yaslanmış buldu.

Blaine garip pozisyonunda elinden geldiğince omuz silkti. "Ne bekliyordun ki dostum? Onun bir delikanlı olduğuna inanacak kadar sarhoş olduğumu mu sandın? O ağız cennet tarafından bir şövalyeye hizmet etmek için yaratılmış olabilir ama bir yaver olarak değil."

Rowena dudaklarına dokundu. Sıcak ve şişmiş hissettiler.

Gareth'in eldivenleri yoktu. Ön kolundaki kaslar koyu renk kıvrık tüylerin altında düğümlenmişti. "Hanımefendi rahatsız edilmemeli." Elindeki küçük hançer hiç sallanmadı.

Blaine'in gözleri kısıldı. "Eğer bu... *bayana*, onu salonumda gözetimsiz bırakmaktan daha fazla koruma sağlayamıyorsanız, ona koruma sağladığım için beni suçlamaya nasıl cüret edersiniz?"

"Ona korumandan daha fazlasını sunuyordun. Eğer ilgimi yetersiz buluyorsan, eski dostum, belki de beni bir mızrak dövüşüne davet etmek istersin."

Blaine gözlerini Gareth'in sabit bakışlarından kaçırdı. Yanağındaki bir kas seğirdi.

Gareth'in gülümsemesinde biraz mizah vardı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Blaine'i serbest bıraktı ve hançeri kınına soktu. "Şimdi iyi bir sarhoş çocuk ol ve yatağını bul. Korkarım Alise'i hayal kırıklığına uğratmak zorunda kaldım. Belki o senin yaralı gururunu yatıştırmaya razı olur."

Blaine alaycı bir gülümsemeyle çenesini ovuşturdu. "Bu herifle karşılaşmadan önce kendinizi zırlamanızı öneririm. Kötü bir yumruk atıyor."

"Biliyorum. Gördüm."

Gareth Rowena'yı ayağa kaldırdı. Onu takip etmekten başka çaresi yoktu. Arkasına dönüp baktığında Blaine'in arkalarından baktığını gördü, gülümsemesi kaybolmuş, gözleri kızgınlıktan çok daha derin bir duyguyla yanıyordu.

Üçüncü Bölüm

" ^ "

Merdivenlerden yukarı tırmanış çok kısa sürdü. Ne olduğunu anlayamadan Rowena kendini mütevazı bir yatak odasının ortasında buldu, ağır bir kapı arkasından çarparken şapkasını elinde çeviriyordu. Bu gece hiç bitmeyecek miydi? Gareth'in parmak eklemleri yanağında hafifçe gezinirken titrememeye çalıştı.

"Sana zarar verdi mi?"

Başını salladı, yorgunluk onu dürüst yapıyordu. "Beni buraya kendin mıncıklamak için mi getirdin?"

Küçümseyici bir kahkaha atarak arkasını döndü. "Tanrı korusun. Küçük, pis bozkır kestanelerinden hiç haz etmem."

Rowena o öğleden sonra sadece kıyafetleriyle yüzdüğünü söyleyerek itiraz etmek için ağzını açtı, sonra da kapattı. Eğer bozkırın tatlı, saf kırı onu Sör Gareth ve arkadaşları gibi *onurlu* şövalyelerin ilgisinden koruyacaksa, yıkanmaktan tamamen vazgeçebilirdi.

Gareth ona sırtını döndü ve tuniğini başının üzerine çekti. Geniş omuzlarında soluk yara izlerinden oluşan bir ağ vardı. Rowena hangi yara izinin krala ait olması gerektiğini merak etti.

"Şaşılacak bir şey değil," diye mırıldandı. "Bu akşam ben hariç herkesi turnuvaya davet ettin."

Gareth ona döndü, gözleri parlıyordu. Koyu renk, kıvrıkcık saçları göğsünü kaplıyordu. Dudakları, daha az temkinli bir adamda eğlence gibi görünebilecek bir şekilde yukarı doğru kıvrıldı. Rowena düşüncelerini yüksek sesle söylediğini fark etti. Yatağın yanındaki dokuma halının üzerine çöktü ve endişeyle saçlarını örmeye başladı.

Kuştüyü şilte, üzerine ağırlığını koymasıyla birlikte yerinden oynadı. Esmer başı yatağın kenarında belirdi. "Kimse meydan okumamı kabul etmedi, değil mi?"

"O kadar iyi misin?"

Ağırlığını yatağa geri verdi. Kadın onun homurtusunu onaylama olarak algıladı. Saçlarını düğümlediğini fark edince, Küçük Freddie'nin becerikli ellerini özleyerek örgüleri bıraktı. Arkasına yaslandı ve tulumuna sarıldı, salondaki tazının küflü sıcaklığını özlüyordu. Günün ağırlığı altında ezilen yorgun gözleri dalgın dalgın kapandı. Üzerine bir gölgenin düştüğünü hissetti.

Gareth yukarıda belirdi ve Rowena'nın nefesi boğazında düğümlendi. Gareth'ın güçlü elinin ağzını kapatmasını, pürüzsüz dudaklarının talepkâr bir şekilde onunkilere kenetlenmesini bekledi. Onun yerine göğsüne bir örtü düştü. Misericord onun üzerinde gümbürdeyerek durdu.

"Eğer bu gece ben de dahil olmak üzere başka biri seni öldürmeye kalkışırsa, onu öldür."

Kızın kırpışmayan mavi gözleri adamın karanlık bakışlarıyla buluştu. Yatak yine gıcırdadı. Sessizlik içinde, ona adamın yattığını söyleyecek sabit nefes alma sesini bekledi.

Uyudu. Gelmedi. Yan yatarak kıvrıldı, eli küçük hançerin kabzasına kenetlenmişti.

Rowena güneşin ısıttığı boş bir odaya uyandı. Kaskatı kesilmiş sırtını açtı ve gözlerini ovuşturarak ayağa kalktı. Kaz tüyü yorgan ayak bileklerine doğru kaydı. Issız yatağın üzerindeki buruşuk kene, yakın zamanda kullanıldığına dair tek işaretti. Suçluluk duygusuyla etrafına bakındı, sonra iç çekerek kendini kuştüyü yatağa attı. Revelwood'daki karyolalar uzun zaman önce satılmış, geriye sadece koridorda herkesin paylaşabileceği küflü saman yığınları kalmıştı. Yuvarlandı ve yüzünü bereketli yumuşaklığa gömdü. Vücudu, orada uyuyan adamın daha büyük izine düzgünce oturdu. Deri kokusunu içine çekti, eski tüylerin kokusundan daha derin ve daha çağrışımlıydı. Sırt üstü uzandı ve keyifle kıkırdarak aşağı yukarı zıpladı. Ahşap çerçeve tiz bir sesle gıcırdadı ama kapı açıldığında Rowena hâlâ neşeyle zıplıyordu.

Gareth kapının girişinde durmuş, bir koluna bir çift şalvar geçirmişti. Rowena donakaldı, yatak dayanılmaz bir dakika boyunca yankılanmaya devam etti. Gareth'in yüzünde hiçbir şey yoktu ama Rowena hayatında ilk kez neye benzediğini merak etti. Elini saçlarına götürdüğünde saçlarının yarısının örülmüş, yarısının da yüzünün etrafında keçeleşmiş olduğunu gördü.

Zayıfça sıırttı. "Günaydın, efendim. Zevkinizi bekliyordum." Adam bir kaşını kaldırdı ve Rowena dilini ısırdı. Adam kapıyı kapattı.

"Yaveriniz olarak demek istedim, nazik efendim." Kayıtsızca yataktan kalktı. "Size en iyi nasıl hizmet edebileceğimi öğrenmek için bu sabah yaveriniz olarak beni kabul etmenizi bekliyordum." Rowena yüzünü buruşturdu ve sessizlik yemini etmeyi düşündü. Örtüye doğru yürümeye başladı ama adamın uzun boyu yolunu kesti.

"Hançerim, lütfen." Geniş bir avuç uzattı. "Ben de tam onu getirecektim."

"Korktuğum başıma geldi."

Birkaç santim geri çekildi, eğilip battaniyenin kıvrımlarından hançeri ararken kalçasını uyluklarına sürtmeye zorladı. Kabzasını avucuna yerleştirdi ve geri çekildi. Mücevherli silahı botunun içine soktu ve az sayıdaki eşyasını toplamak için eğildi.

"Koridorun sonundaki odada bir küvet bulacaksınız. Su yestereve'den kalma ama arzu ederseniz kullanabilirsiniz."

Rowena çıldırtıcı bir rahatlıkla başını salladı. "Hayır, efendim. Buna gerek yok. Daha geçen ay yıkandım."

Gareth'in başı yukarı kalktı. Onun samimi bakışları altında kıpırdamamak için kendini zor tuttu. Daha dün mü bir derenin soğuk, çağılıtlı sularına dalmış ve öğlen güneşinin sıcaklığında, giysileri teninde gevrek ve sıcak bir şekilde kuruyana kadar yatmıştı? Bu zorbanın bundan haberi olmayacaktı.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve deri eldivenlerini hızlı, emin hareketlerle bağladıktan sonra kollarını beklenti içinde uzattı. Rowena geriye doğru bir adım daha atarak bacaklarının arkasını rahatsız edici bir şekilde karyolaya yaklaştırdı.

Gareth boğazını temizledi. Deri kayışlar parlatılmış eldivenlerden sarkıyordu. "Sakıncası var mı?" diye sordu, acılı bir sabrın resmiydi.

Rowena yaklaştı. Düzgün bir silahtar giyinmesine yardım ederdi, değil mi? Ve onun da olması gereken buydu, öyle değil mi? Kaygan kayışları düzgün bir düğüm haline getirmeye çalışırken dili ağzının kenarından dışarı kaydı. İki kez başparmağını düzenli pakete dahil etti.

Üçüncü denemesinde, sadece küçük parmağını değil, saçının büyük bir telini de bu çabaya doladıktan sonra, bir hırıltıyla elini geri çekti. "Parmaklarını koparmak ya da seni kel bırakmak istemiyorsam, bana yardım edecek başka birini bulsam iyi olur."

Rowena ellerini arkasına götürdü ve parmaklarını koruyucu bir düğümle birbirine bağladı.

Dokuma zincir zırhı başının üzerine geçirdi. "Burada kal. Ayrılmadan önce Blaine'i bulup misafirperverliği için teşekkür edeceğim."

Rowena bacaklarının arasına sıkıştırılmış ağır bir eli hatırladı ve Blaine'e misafirperverliği için teşekkür etmek istediği birkaç yol düşündü - çoğu bir sopanın kör ucunu içeriyordu. Düşüncelerini, karışmış saçlarını şapkasının içine sokan elinin arkasına sakladı. Gareth onu yatağın kenarında, ellerini kavuşturmuş bir şekilde otururken bıraktı.

Midesinin çukurunda küçük bir kıvılcım yanan bir deliği ateşledi. Dün geceki doygunluğundan sonra Rowena bu sızının açlık olduğunu anlamıştı. Bu acıyla o kadar uzun süre yaşamıştı ki, artık belli bir normalliğe bürünmüştü.

Bacak bacak üstüne attı, sonra onları çözdü ve ayağa kalkarak odayı adımladı. Biraz su içti, kalanları pencereden dışarı attı ve oturdu

tekrar. Bağırsaklarındaki çukur şişmiş, onu içine çekmek ve tamamen yutmakla tehdit ediyordu.

Kapıyı açtı ve sürünerek çıkmadan önce iki tarafa da baktı. Saat düşündüğünden daha erken olmalıydı. Cesetler hâlâ uykunun ve sersemliğin çeşitli pozisyonlarında merdivenleri dolduruyordu. Merdivenlerden aşağıya ve büyük salona doğru ilerledi. Bir adam bileğine uzandı ama kadın çevik bir hareketle adamın parmaklarının arasından sıyrıldı ve adam pelerininin içine kıvrılmadan önce boğuk bir mırıltı çıkardı.

Masa önünde belirdi, sabahın sert ışığında meşale ışığının romantik tonundan daha az güzel değildi.

Birkaç dakika sonra Gareth merdivenlerden aşağıya indiğinde Rowena dönüp baktı. Kendini sabitlemek için duvara tutundu. Yüz ifadesinden onun boş odaya gittiğini anladı. Onun yokluğunda yaşadığı şaşkınlığı hayal ederken, gözlerinde tatmin olmuş bir kötülük parıltısı belirdi ama Gareth ceset denizini geçmeden kayboldu. Rowena onun bu işe konsantre olmasından yararlanarak avuçlarını masanın altında gezdirdi, sonra da yanaklarını ovuşturarak dokunduğu her yerde tozlu kir lekeleri bıraktı.

Gareth konuşmak için ağzını açtı, sonra kapattı. Gözleri kızın üzerinde tepeden tırnağa gezindi ve sanki perilerin gece gelip bu tombul, kirli şekil değiştireni kıvrak tutsağının yerine bırakıp bırakmadığını merak ediyormuş gibi şüpheyile daraldı.

Rowena ıslıl ıslıl gülümsedi. "Beklemekten yorulduğum lordum. Umarım sizi kızdırmamışımdır."

"Tabii ki hayır."

Rowena onun sıkılmış çenesinden yalan söylediğini anladı. Gülümsemesi daha da genişledi. İnci gibi dişlerinden birini isle karartmak için zaman kazanmış olmayı diledi.

"Gelecekte bana itaat etmeni tercih ederim," dedi. "Tabii başka bir Sör Blaine'in eline düşmeyi tercih etmezseniz."

İğnesi battı. Rowena bunu, onun kusursuz Fransızcasıyla alay eden çiçekli sözcüklerin ardına sakladı. "Güzel ev sahibimiz nerede? Bizi uğurlarken söyleyecek bir veda sözü yok mu?"

Gareth'in dudaklarına sırtıtmaya benzer bir şey dokundu. "Korkarım Sör Blaine bu sabah rahatsız. Bize iyi yolculuklar diliyor.

yeni yaverim için dileklerde bulundu. Hatta seyisine Caerleon'a yapacağımız yolculuk için sana bir at hediye etmesi talimatını verdi."

Rowena, Sör Gareth'in yaveriyle el ele tutuştuğunu görmesinin Mortimer'a nasıl bir sevinç ve kıskançlık nöbeti yaşatacağını merak ederek, koridorda kendisine rehberlik etmesi için uzattığı eli tuttu. Kör parmaklarının her zaman zarif olmadığını düşünmüştü ama Gareth'in avucunun içinde cüceleşmişlerdi. Bacağında bir hırıltı duydu ve sarı tazıyı bulmak için aşağı baktı. Sadık bir dost için uygun bir veda olduğunu düşünerek dalgınca başını kaşıdı.

At, Sör Blaine'in ona sağladığı sallanan sırtlı dırdır için nazik bir kelimeydi. Cidago ile sağrı arasındaki ters tümsek üç Rowena'yı taşıyacak kadar derindi. Sabahın erken saatlerindeki sessizlik, yaklaştıklarında bir toynağın gönülsüzce vurulmasıyla bozulmasaydı, Rowena onun öldüğünü düşünecekti. Arkasından, attan gelmesini bekleyemeyeceği kadar canlı bir homurtu duydu. Döndüğünde Gareth'in yüzü merak uyandıracak kadar sertti.

"Blaine'in kadınlar hakkındaki yargısı her zaman at eti hakkındaki yargısını aşmıştır," dedi.

Daha deneyimli bir kadın Gareth'in sözlerinde bir iltifat okuyabilirdi ama bu sözler Rowena'nın kafasının üzerinden geçti. Sıcak bir ağızlık elini dürttü. Sarı tazı hâlâ onu takip ediyordu. Ona kırçıl bir köpek ve Rowena'nın beline kadar yükselen iri bir çoban köpeği de katılmıştı.

Çoban köpeği burnunu kadının tuniğinin koluna soktu. "Git lütfen," diye tısladı.

Gareth kaşlarını çatarak ona baktı. Aygırı yakınlarda hoplayıp zıplıyor, etrafta dolaşan köpeklerin havlama ve viyaklamalarından tedirgin oluyordu. Rowena tazıya vurdu. Çoban köpeği onun kolunu çekiştirdi. Üç küçük köpek, mücevherli tasmaları sabah güneşinde parlayarak asma köprüden aşağıya inmeye başladı. Rowena'ya doğru düz bir yol açtılar. Rowena, Sör Blaine'in şeytani mizah anlayışını görmezden gelmek ve kendini köpeğin sırtına atmak için uygun bir an olduğuna karar verdi. Bir bacağını kaldırdı ama o sırada çoban köpeği güçlü çenesinin arasında sütyeninin paçasını yakaladı. Dişlerini gıcırdatıp çekti ve açgözlü canavarla topyekûn bir güç savaşına tutuştu.

Rowena'nın beli dırdırcının sırtındaki oluğa güzelce kaydı ve mastiff'in çenelerinin içine girmeyen ayağı çaresizce sallanmaya başladı. Gareth kısa sakalını okşadı, duruşu tamamen rahatlamıştı.

"Affedersiniz," diye homurdandı. "Binmeme yardım ederseniz çok minnettar olurum. Biraz zorlanıyor gibiyim."

Ustaca bir böğürmeyle köpekleri dağıttı. Sarı tazi, Rowena'ya sitem dolu bir bakış fırlatarak sürünerek uzaklaştı. Gareth'ın kolları Rowena'nın beline dolandı. Durakladı. Sonra kokladı.

Ayaklarının altındaki toprak, Gareth'ın onu etrafında döndürürken dirseğindeki elinden daha hoş bir duyguydu. "Kabalık etmeyi sevmem ama yıkanman için ısrar etmek zorundayım. Köpekler kokunu takip etmeye başladığında, bu içten bir göstergedir..."

Sustu. Burnu titredi. Bakışları aşağı doğru kaydı ve kadının yırtık kolundan sarkan yarım kızarmış tavuğun görüntüsüne takıldı. Tavuğu nazikçe kadının elinden aldı ve avluda toplanan köpeklerin genişleyen çemberinin ortasına fırlattı. Memnuniyet hırıltılarıyla tavuğa saldırdılar.

Gareth ona ters ters baktı. Rowena sessiz bir teslimiyetle kollarını kaldırdı. Gareth overtunic'in altını eşeleyerek bir avuç ekmek kabuğu, iki domuz filetosu, bir tomar haşlanmış kuru üzüm ve kuru erik, üç bütün soğan ve yaban domuzunun ağzından çaldığı çürümüş elmayı çıkardı. Rowena'nın aniden edindiği tombulluğu giderdikten sonra elini uzattı. Rowena overtunic'ini çıkarıp onun ellerine bıraktı. Yırtık pırtık giysi, yiyecekleri köpeklere kadar takip etti.

Etli hazinelerinin onların esneyen ağızlarında kayboluşunu izlerken yüzündeki kederli ifadeyi gizleyemedi. Küçük Freddie kuru üzümle tatlandırılan tarçın ve balın tadını nasıl da çıkarırdı! Rowena ince gömleğinin içinde titredi. Bu şövalye zalimden de öteydi; o bir canavardı.

Gareth dizgininden dokuma bir sepet çıkardı ve Rowena'nın ayaklarının dibine bıraktı. Tek parmağıyla çenesini yukarı doğru eğdi. Gözleri kuruydu, ama dudakları acı bir çizgiye oturmuştu.

"Seni aç bırakacağımı mı sandın?"

Sessizliği yeterince cevap vericiydi. Çenesine dokunduğu parmak ucunu ince bir toz tabakası kapladı. Sepetin kapağını açtığında dumanı tüten iki somun ekmek, bir çömlek dolusu kremsi sarı tereyağı ve üç şişmiş taze sosis dizisi gördü. Rowena'nın midesinden gelen alaycı homurtuyu o daha hissetmeden duydu.

Kapağı ayağıyla çarptı ve sepetin üstüne oturdu. Bacağını tuttu, gözleri parlayan gökyüzü kadar mavi ve ciddiye.

"Köpeklerle vermeyeceksin, değil mi? Vermemelisin. Vermeyeceğini söyle."

Kadının tepkisi Gareth'ı şaşırttı. Yanına çömeldi, sepeti köpeklerle atmaya cesaret ederse onu da atmak zorunda kalacağına ikna olmuştu. Kolları pürüzsüz ve açık renkliydi, yanaklarına bulaşan kirden etkilenmemişti.

Yavaş ve sabırlı bir şekilde konuştu. "Sabahki yemeğimiz için yiyecekleri hazırladım. Yestereve'in neşesinin pis kokusundan uzakta yemenin daha keyifli olacağını düşündüm."

Oturduğu gibi aniden ayağa kalktı. Ağırlığına bir kez daha hayret ederek sepeti Gareth'a uzattı. "Elbette. Harika bir fikir. Gecenin orucunu bozmak için. Revelwood'da bazı günler akşama kadar oruç tutmayız. Çok meşgulüz ve bu gecikme beklentilerimizi artırıp iştahımızı kabartıyor." Rowena gevezelik ediyordu çünkü iştahı biraz daha kabarırsa Gareth'ı sepetiyle birlikte olduğu yerde mideye indirebileceğini biliyordu.

Sepeti ipinden tutup kaldırdı. "Aç mısın?" Ayak parmağıyla toprağı dürttü ve omuz silkti. Küçülmüş kirpiklerinin altından adamın sepeti açışını ve üzerinden hâlâ tereyağı damlayan taze bir ekmek parçasını koparışını izledi. Nefes almaya cesaret edemeyerek onun ekmeğı yiyip kabuğunu kendisine atmasını bekledi. Adam ekmeğın tamamını ona fırlattığında elleri neredeyse hiç tepki vermedi.

Gareth tek kelime etmeden ata bindi. Rowena un ve maya mucizesini parmaklarının arasında tutarak ata bindi ve kemerli bir köprüden geçerek sisli gölün üzerinde asılı duran serin hava cebine doğru onu takip etti.

Gareth'ın söz verdiği gibi, kuşluk vakti güneşli bir çayırdaki piknik yaptılar. Gareth çok az yemiş, birkaç adım ötedeki çimenlere uzanıp Rowena'nın iki sosis dizisini ve kremalı bir parça peyniri cilalamasını izlemekten memnun görünüyordu. Sör Blaine'in Ardendon kalesi uzaktaki bir tepeyi taçlandırıyor, Rowena'ya gece sadece tahmin edebildiğı ihtişamın parlak bir görüntüsünü veriyordu. Güneş ışığı donjon'un kiremitli çatısının üzerinden süzülerek yuvarlak kulenin arkasına gölgeler düşürüyordu. Rowena kulenin güzelliğı karşısında iç geçirdi ve parmaklarındaki sosis yağını hülyalı bir memnuniyetle yavaşça emdi.

Başını kaldırdığında Gareth'ın hipnotik bir yoğunlukla dudaklarına baktığını gördü. Bakışları suçlulukla onun gözlerine kaydı. Ayağı fırladı ve ona binmesi için bir emir verdi.

Çayırlardan ayrılıp yaz sonunun eğrelti otlarıyla kaplı, karmakarışık bir ormana girdiler. Rowena'nın midesindeki çukur ılık bir parıltıyla yatışmıştı. Doymuş hisleri ve dırdırcının ağır adımlarının melankolik ritmiyle uyuşmuş bir halde, dalgınca mırıldanmaya başladı. Mortimer'ın türküsünün sözleri, hatırladığını bile fark edemeden boğazından tatlı, akortsuz bir alto olarak yükseldi:

*Güzel Elayne,
Haksız yere
öldürüldü-*

Gareth o kadar hızlı hareket ediyordu ki, Rowena'yı kolsuz gömleğinin paçasından yakaladığında dırdırcı hâlâ yürüyordu. Bir ağacın sert kabuğunun omuzlarına çarptığını hissedene kadar onu geriye doğru sürükledi. İstemedi de olsa, kadını kale duvarına sıkıştıran adamı tekrar hatırladı.

Gareth'in burun delikleri alevlendi. "O şarkıyı söyleme. Şimdi değil. Asla."

Gözlerinin arkasında renkten daha derin bir karanlık belirdi. Onu serbest bıraktığında bile tek yapabildiği başını sallamak olmuş, eldivenin yanağına garip bir şekilde dokunmasıyla dilsiz kalmıştı.

"Nasıl isterseniz lordum," diyen kadının baygınlığını duymadan aygıra doğru yürüdü.

Dizleri titriyordu. Gareth kendini aygırın sırtına attı ve atı ileri doğru mahmuzladı. Onu unutmuş muydu? Ardendonne'a dönüp Revelwood'a nasıl gideceğini sormaya cesaret edip edemeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki Gareth bineği döndürdü. Aygır yanlara doğru sıçradı, saten kürkü sırtındaki siyah giysili şövalyeye parıltılı bir tezat oluşturacak şekilde dalgalanıyordu. Gareth ve aygır tek bir yaratık olabilirdi, hareketleri o kadar keskin ve kesindi ki. Durdular, hazır ve bekliyorlardı. Sadece aygırın yelesinden süzülen rüzgârın kadifemsi havası Rowena'ya onların gerçek olduğunu ve Revelwood'un değersiz hayalleriyle beslenen aç bir hayal gücünün ürünü olmadıklarını gösteriyordu.

Tek kelime etmeden ata bindi ve titremelerini gizlemek için ellerini yelesine doladı.

Öğleden sonra geç saatlerde güneş gri bulutların arkasında kaybolmuştu. Eski Roma yolundan ayrılıp uzun ve kadim ağaçlardan oluşan bir ormana girdiklerinde gün acısız bir şekilde alacakaranlığa dönüştü. Rowena yukarı doğru baktı.

Gıcırdayan dalların arasından rüzgâr yağmur fısıldıyordu. Ağaçlar o kadar büyüktü ki, kolları tek bir gövdeyi bile çevreleyemezdi. Budaklı ağaç kabuklarına kazınmış yüzleri görmeye başladığında gözlerini ileriye dikti ve bineğini Gareth'a doğru yaklaştırdı.

Geniş omuzları tehditkârlılığını yitirmiş, dizginlerin ritmik şıngırtısı kadar rahatlatıcı olmuştu. Uzakta bir kurt uluyarak Rowena'nın omurgasına korku iğneleri gönderdi. Gareth ona baktı, gözleri orman tarafından gölgelenmişti.

Tüylü saçları ve parıldayan beyaz dişleriyle kendisi de bir kurt olabilirdi. Irwin hepsine cehennemden gelen, yarı insan yarı kurt bir canavarın masum genç kızları ormana çekerek onların yumuşak etleriyle ziyafet çektiğini anlatmıştı. Rowena'nın neşeli ıslığı boş bir çınlamaya sahipti. Bineğini yavaşlatarak Gareth'la arasına daha sağlıklı bir mesafe koydu.

Kulakları patlatan bir çığlıkla, gümüşü bir yarasa ağaçların arasından süzülerek gelip Gareth'a çarptı. Çarpma, durgun ormanda yankılanan bir çınlamayla onu yerinden oynattı. Yarasa, uzun günün ilk yaşam belirtisi olarak havaya doğru yarım pençesiyle şaha kalkıp Rowena'yı nemli zemine bırakarak karşılık verdi. Saçları kasketinden dışarı dökülmüş ve kör olmuştu. Gareth'ın boğuk küfürlerinden başka bir şey duyamıyordu.

Saçlarını gözlerinden çözdüğünde, Gareth sırt üstü yatıyordu. Zırhlı bir figür omuzlarına binmişti. Sürekli küfürler savurması Rowena'nın yanaklarının kızarmasına neden oldu. Kararsızlık içinde ayağa fırladı.

"Teslim ol!" diye bağırdı miğferli yaratık, Gareth'ın göğsünde bir aşağı bir yukarı zıplayarak.

Rowena bir ayağından diğerine zıplayarak ne yapacağını düşündü. Gareth neden saldırganı üzerinden atmamıştı? Belki de düşerken yaralanmıştı, yine de küfredecek kadar akli ve nefesi kalmıştı.

Bilinen bir kötülüğün bilinmeyen bir kötülüğe tercih edileceğine karar veren Rowena bir sopa kaptı ve miğferli figürün kafasına vurdu.

Yaratık inleyerek Gareth'ın üzerinden düştü. Gareth yan tarafına yuvarlandı ve yumruğuyla yere vurdu. Rowena onun güldüğünü fark edince geriye doğru bir adım attı. Kaşları çatıldı. Kafasına vurması gereken biri tarafından kurtarılmasında eğlendirici hiçbir şey bulamadı.

Zırhlı yabancı bir iniltiyle doğruldu. Rowena sopasını kaldırdı, Gareth'in histerisi devam ederse ikisini de öldürmeye hazırды. Hâlâ gülmekten zayıf düşmüş olan Gareth, onu zapt etmek için kolunu uzattı.

Saldırgan miğfere uzandı. Kararmış gümüşün altından düz, koyu renk bir saç dökümü geldi. Dağınık saçların altından Rowena'ya dik dik bakan tek bir kara göz açıkça tanıdıktı. Rowena Gareth'la yabancıya baktı, acaba o mu yoksa onlar mı duyularını kaybetmişti?

Gareth'in nefesi kesildi. "Kız kardeşim Marlys'i tanıştırmama izin verin."

Marlys başını ovuşturdu, bakışları azalmamıştı. "Yeni fahişen çok güçlü."

"Ve hak edilmiş bir tane olduğunu da eklemeliyim." Gareth uzun bacaklarını esneterek doğrulup oturdu. Dişlerinin arasına bir dal sıkıştırdı ve kız kardeşine bakmasına rağmen Rowena'ya hitap etti. "Marlys Caerleon'a döndüğümde beni pusuya düşürmekten zevk alıyor. Bunun beni tetikte tuttuğuna inanıyor. Ne zamandır o ağaçta asılı duruyorsun canım? İki gündür mü? Üç gün mü? Bir hafta mı?"

Marlys ayağa kalktı, paslı dizlikleri şingirdiyordu. "Sanki seninle bu kadar zaman harcayacakmışım gibi, kardeşim. Kadınlarının yine kendin hakkındaki düşüncelerini şişirmesine izin veriyorsun."

Rowena, Marlys'in kendisi hakkındaki düzeltilmemiş izleniminden o kadar rahatsız olmuştu ki, kızın gelip önünde durduğunu fark etmedi. Marlys ellerini kalçalarına dayamıştı. Rowena gözlerini kısarak yüzünün de saçları kadar heybetli olup olmadığını anlamaya çalıştı. Marlys koyu renk saçlarını geriye itmek yerine öne doğru salladı ve Rowena'nın yaşını belirlemesini imkânsız hale getirdi.

Marlys elini uzatıp Rowena'nın buğday rengi saç tellerinden birini yakaladığında, Rowena elini geri çekme dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı. Altın rengi saç teli, ucunda kirden bir hilal olan bir tırnağın etrafında kıvrılmıştı. Marlys bir süre ona baktı, sonra nazik bir okşayışla Rowena'nın burnunun ucundan geçirdi. Rowena hapşırma isteğini bastırdı.

"Güzel," dedi Marlys, dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı.

Gareth ayağa kalkarak Rowena'nın arkasında durdu. "Çek ellerini, küçük kardeşim. O bana ait. Sana değil." Rowena'ya dokunmadı. Dokunmasına gerek yoktu.

"Böyle bir şeyi nereden buldun?"

"Onu bir tehlike oyununda zar atarak kazandım."

Marlys saçlarının altından görünen tek kaşını kaldırdı. "Orijinal. Söyle bana

-Hep erkek gibi mi giyinir, yoksa yolculuğunuz sırasında yeni zevkler mi edindiniz?"

"Bu soruya cevap vermek zorunda değilim. Özellikle de senin için." Marlys ikisini de daire içine aldı. "Konuşuyor mu, yoksa sadece vuruyor mu?"

Rowena kendini iki aslan arasında kalmış bir Hristiyan gibi hissetmeye başlamıştı. "Ben konuşurum," dedi, biraz fazla yüksek sesle.

Marlys onu görmezden geldi. "Bir adı var mı?"

Rowena'nın kısaltılmış kelimelerine uzun zamandır unuttuğu bir gurur karışmıştı. "Adı Leydi Rowena Fordyce."

O kadar derin ve hızlı bir akıntı vardı ki Rowena bunun Marlys ile Gareth'in arasından geçtiğini hayal edebilirdi. Ensesindeki küçük tüyler diken diken oldu.

Marlys homurdanarak ona doğrudan hitap etme nezaketini gösterdi. "Daha önce gördüğüm hiçbir hanımefendiye benzemiyorsun."

"O da senin için aynı şeyi söyleyebilir," diye karşılık verdi Gareth yumuşak bir sesle.

Marlys çocukça bir meydan okuma hareketiyle yüzünü buruşturdu. İki parmağını ağzına soktu ve ıslık çaldı. Sahibesi gibi tüylü ve ağır ayaklı, alaca bir kısrak tırısla göründü. Marlys büyük bir şingirtıyla atın sırtına yerleşti.

Başını dırdırcıya doğru salladı. "Onu da mı sen kazandın, yoksa kaybettiğin için sana zorla ceza mı verdiler?"

Gareth ata bindi. "Yeşim taşı Blaine'in çarpık bir şaka fikriydi. Zavallı hayvanı öldürmemek için yavaş gitmek zorundaydık." Küçümseyen bakışları Rowena'yı da içine almış gibiydi.

"Yazık ki yapmadın." Marlys kısrakını ileri doğru tekmeledi.

Rowena'nın içinde dırdırcıya karşı bir sempati uyandı. Derinleşen karanlıkta onları takip etmek için atına binmeden önce hayvanın burnunu okşadı.

Caerleon'a vardıklarında yağmur başlamış, gökten inen yumruklar gibi üzerlerine yağmaya başlamıştı. Rowena eğimli bir asma köprüyü, gölgeli bir avluyu, siyah ve yüksek taşları hayal meyal görebiliyordu. Güçlü kollar belini sardı. Gareth onu nag'dan çekip çıkardı ve esneyen bir kapıdan geçirdi.

Uçsuz bucaksız bir karanlık kuyunun içinde nefessiz ve sırlıslam

duruyordu. Yukarıya doğru baktı ama çorak karanlığın sonunu gösteren bir çatı bulamadı.

Ancak nefes alış veriş düzene girdiğinde karanlığın, her bir duvardan aşağıya doğru uzanan küçük ışık noktaları nedeniyle sadece karanlık olduğunu fark etti. Fenerler. Herhangi bir görüş için fener ışığı gerektiren bir salondaki lambalar. Gareth uzaklaşırken nemli giysilerine bir ürperti dokundu.

Marlys'in koridorda ilerleyişini keskin bir çınlama ve içten bir küfür yaygarası belirledi. "Dunnla!" diye bağırdı.

Bir ışık huzmesi salona dalgalanarak girdi. Rowena önce meşalenin duvarın içinden çıktığını düşündü ama daha dikkatli bakınca dar bir koridordan salona giren sırtı eğri yaşlı bir kadın gördü. Taşıdığı meşale neredeyse yere değiyordu. Bu bir felaket olabilirdi, çünkü kadının yaydığı ışığın ardından Rowena taşların yerdeki acelelerle değil, hiç bitmeyen bir lüks denizinde bir uçtan bir uca işlenmiş zengin Doğu halılarıyla kaplı olduğunu fark etti.

Kadın dişsiz bir gülümsemeyle karanlığın içinden sıyrıldı ve parmağını Rowena'ya doğru uzattı. Rowena öne doğru eğildi. Kadın dudaklarını Rowena'nın kulağına değdirdiğinde bayat adaçayı kokusu burun deliklerine doldu.

"Hoş geldiniz!" diye kükredi.

Rowena geriye doğru sıçradı ve kaval kemiğini taşınmaz bir cisme çarptı. Gareth yaşlı kadının kâğıttan yanağını öpebilmek için iki büklüm olmak zorunda kaldı. Kadın ona gülümsedi.

"Dunnla çoğunlukla sağırdır," diye açıkladı. "Hepimizin öyle olduğunu düşünüyor." "Bebekliğimizden beri böğürüldükten sonra biz de öyle değil miyiz?"

Marlys'in sesi bir yankının peşinden gürleyerek onlara geri döndü. Üstlerinde bir yerlerde bir çatı olmalıydı. Dunnla arkasına dönüp meşaleyi bir hamlede neredeyse Rowena'nın sütyenlerini tutuştururken Rowena sendeleyerek geri çekilmek zorunda kaldı.

Gareth, Dunnla'nın şalının köşesini yakaladı ve yanmamak için kendisi de küçük bir sıçrama yaptı. Rowena kıkırdamaya başladı ama Gareth onu işaret edince durdu.

Başını yana eğmiş, Gareth'in ellerinin yabancı bir dansa dalmasını izliyordu. Dunnla aşağı yukarı sallanıyor, Gareth'in yüzünde gölgeler dalgalanıyordu. Rowena karanlığın içinde bir yerlerden Marlys'in nefes alışının sert sesini duyabiliyordu. Dunnla son bir reveransla

Gareth'ı itti. Rowena'ya okunamayan bir bakış fırlattıktan sonra tek bir duraklama ya da çarpma olmadan salonun görünmez kaosunda ilerlemeye başladı.

Rowena sütyeninin bacağına bir çekiştirme hissettiğinde hâlâ onun ardından bakıyordu. Dunnla, Rowena'nın bacağına çekiştirerek koridora doğru ilerlemeye başladı ve Rowena'nın geri kalanının hâlâ yere yapışmış olduğundan habersizdi.

"Ne istiyor?" Rowena fısıldadı. "Ona ne söyledi?"

Marlys'in sesi karanlığın içinden gürledi. "Ona seni iyi beslemesini ve odasına getirmesini söyledi."

Rowena karşı konulmaz bir şekilde koridora doğru çekildiğini hissetti. Dunnla daha sert çekiştirdikçe sütyeninin yıpranmış ev dokuması inleyerek itiraz etti.

Derin bir kahkaha dalgası Marlys'in sözlerinin altını çizdi. "Ayrıca ona banyo yaptığından emin olmasını da söyledi."

Rowena düşmemek için öne doğru atıldı. Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı ama sadece aç bir gülümsemeyle parıldayan beyaz dişleri gördü. Zihninin bir yerinde bir kez daha ormandaki kurdun çığlığını duydu.

Dördüncü Bölüm

" ^ "

Üzerinde nektar damlaları gibi yağ damlayan bir tepsi soğuk koyun eti bile Rowena'yı neşelendirmeyi başaramadı. Marlys'in ona söylediği isim, Gareth'ın inkâr etmemesi karşısında her an daha da yükselen yankılar yarattı. Bu sahne her seferinde farklı bir sonuçla tekrar tekrar oynandı.

"Fahişe mi?" Gareth gürleyen bir bas sesiyle cevap verirdi. "Saçmalık. Bu bahar arpa ekmemize yardım edebileceğini düşündüm" ya da "Aptal kız! Benim fahişeme benziyor mu? Onu mutfakta Dunnla'ya yardım etmesi için kazandım" ya da en iyisi, "Dilini ısır, kardeşim. Bu güzel çocuk bir hanımefendi. Onu yanlış isimlerle damgalayarak aşağılamaya nasıl cüret edersin?" Bu hayali cevapları her zaman Marlys'in kabadayılığının dağılması ve Gareth'ın tercihen diz çöküp avucunu öperek içten bir özür dilemesi izlerdi.

Th

ayaklarının dibinde diz çökmüş olan zorba tutsağının görüntüsü onu bir sarsıntıyla gerçeğe döndürdü.

Dunnla kendi boyunun iki katı büyüklüğünde yuvarlak bir tahta leğeni sürükleyerek mutfığa girdi. Rowena, ısıtılmış suyun kıymıklı kaba dökülüşünü asık suratla izledi. Dunnla onu soyup kıyafetlerini neşeyle ateşe atarken Rowena, Gareth'in akşam yemeği için içeri girmemesi için dua etti. Bir puf siyah duman ve giysileri de Revelwood'daki hayatı gibi bacadan uçup gitti.

Çenesine kadar buharlı suya battı ve saçları karmakarışık bir yumak halinde yüzeye çıktı. Ilık su boğazındaki yumruyu gevşetti. Eğer Gareth bu uzun yıl boyunca onu gerçekten kendi zevki için kullanmak niyetindeyse, neden dün gece ona dokunmamıştı? Hatta kendini koruması için ona hançerini verecek kadar ileri gitmişti. Korktuğu sadece onun sözde kirliliği miydi? Şimdi onun temiz olmasını istiyordu. Ve kendi odasında. Dunnla eriyen bir sabun topuyla yüzünü ovarken, Sör Blaine'in dudaklarının sıcak ve açgözlü hissi hafızasına kazındı. Marlys'in suçlaması kulaklarının arasında kısır bir döngü çiziyordu.

Dunnla saçlarını durulamak için kovayı kaldırıp "Daha?" diye bağırdığında Rowena onun "fahişe" dediğini sandı ve gözyaşlarına boğuldu. Dunnla onu sempatik bir gıdıklamayla küvetten çıkarıp kuruladıktan sonra başına temiz, beyaz bir elbise geçirirken gece bulanıklaştı. Tunik uzun ve biçimsizdi, beli de yoktu. İnce keteni tenine tüy gibi sürtünüyordu.

Ne olduğunu anlayamadan Rowena, demir şeritli büyük meşe kapının önünde yalınayak duruyordu. Nemli saçları omuzlarına dökülüyordu. Dunnla paytak adımlarla uzaklaşırken Rowena kapıya dokundu, sonra elini geri çekti. Şimdi kaçabilirdi ama nereye kaçacaktı? Karanlık labirentleriyle şato, yaklaşmakta olan orman kadar çok korku barındırıyordu.

Karanlığın içinden alçak bir ses yükseldi ve Rowena'nın, Marlys'in kırılganlığından tam zırhlı olarak üzerine atlamasından daha az irkilmesine neden olmadı. "Neden tereddüt ediyorsun? Korkuyor musun?"

Gölgelere doğru baktı. Marlys sırtını duvara dayamış, dizlerini yukarı doğru çekerek rahatça yayılmıştı.

Alışılmadık bir inatçılık çizgisi Rowena'yı cevap vermeye itti, "Hayır. Ben değilim."

Marlys kirli şarap tulumundan uzun bir yudum aldıktan sonra elinin tersini ağzına götürdü. "İştahını kabartmak için senin gibi küçük taşralı kızları yalayıp yutuyor." Rowena, yüzündeki çizgileri gizlemek için yabancı eteğini düzeltti.

Elleri titriyordu. Marlys şarap tasını kapattı ve bir kenara koydu. "Sana dokunmadı, değil mi?"

Rowena hafızasını yokladı. "Hoşuna gitmeyen bir şarkı söylediğim için beni bir ağaca fırlattı."

Marlys ayağa kalktı ve kasıla kasıla ona doğru yürüdü. Daha nefesini bile tutamadan Rowena kendini kapıya doğru itilmiş buldu. Zorbalık aileden gelen bir özellik olmalı, diye düşündü kuru bir sesle.

"Şarkı neydi? Bana sözlerini söyle," diye homurdandı Marlys.

Rowena titrememek için kendini zor tutarak hatırlayabildiği kelimeleri tekrarlardı. Marlys'in ağzı acımasız bir gülümsemeyle gerildi.

Yüzünü Rowena'nın yüzüne yaklaştırdı "Ona git. Korkunu iyi sakla. Kadınlarından hiçbirini öldürmedi, en azından son zamanlarda." Vahşi bir kahkaha patlatarak başını geriye attı, Rowena'nın yanından uzandı ve kapıyı açtı. Rowena geriye, odanın içine doğru itildi. Kapı yüzüne çarptı.

Uzun bir süre alnını sert tahtaya dayamış, hareket etmekten korkarak durdu. Derin bir nefes vererek sonunda döndü. İlk bakışta oda boş görünüyordu. Uzun ocakta neşeli bir ateş çıtırdıyor, panjurlara vuran yağmurun rutubetini hafifletiyordu. Demir apliklerde titreyen mumlar, taş duvarlardan aşağıya eriyen çağlayanlar halinde balmumu damlatıyordu. Bir duvarın dibinde, süslemeden yoksun ama yine de ince maun tentesi ve devasa boyutuyla gösterişli bir karyola duruyordu. Rowena parmak uçlarında yatağa doğru yürüdü.

Gareth sırtüstü uzanmış, bir bacağını yorgunluğa teslim olarak dışarı doğru atmıştı. Koyu renk kirpikleri yanaklarına düşmüştü. Rowena farkına varmadan alt dudaklarını ısırarak ilerledi.

Uyku onun cüssesini ve gücünü azaltmadı.

Sakallı yanağının yanından uzanan eli onu bir sivrisinek gibi ezebilirdi. Ağzı kapalıydı, sanki uykuda bile korunması gereken düşünceler ve saklanması gereken sırlar varmış gibi. Koyu renk saçları göğsünün kaslı bölgesini kaplıyor, tek bir çizgi halinde kalçalarına ve oraya serilmiş ince çarşafa doğru akıyordu. Sırtının aksine göğsünde çentik ya da yara izi yoktu. Caerleon'lu Sör Gareth'ı alt eden adamlar onu arkadan alt etmişlerdi. Adam kıpırdandı ve Rowena

İstemsizce geriye doğru bir adım attı, çarşafın düşüp adamın uykudaki halini görmeyi umduğundan daha fazla göstermesinden korkuyordu.

Ayakları olağanüstü bir yumuşaklıkla yastıklanmıştı. Yatağın yanına yığılmış bir yığın kürkü görmek için aşağıya baktı. Ateşin sıcaklığı yatağa ulaştığında Gareth onları tekmelemiş olmalıydı. Tekrar kıpırdandı, kısık sesle inledi, sonra hareketsiz kaldı. Rowena önce yatağa, sonra tekrar yere baktı. Uyluk kasları, uzun saatler boyunca kaygan ağza yapışmaktan dolayı ağrıyordu. Küçük bir iç çekişle dizlerinin üzerine çöktü ve kürk yuvasına kıvrıldı.

Gareth yataktan yuvarlanıp ağır gövdesini ocağın önündeki oymalı sandalyeye bıraktığında Rowena uzun süredir uyuyordu. Çenesini ellerinin arasına aldı ve ayaklarının dibinde uyuklayan kızı inceledi. Tozlu yolculukları sırasında gevşemiş olan saçları şimdi yüzünün etrafında buğday gibi gür ve olgun bir şekilde parılıyordu. Ateşin öpücüğü tenine pembe bir kızarıklık vermişti. Yumruğu bir çocuğunki gibi ayırık dudaklarına doğru kıvrılmıştı.

Gareth bu düşünceyle huzursuzca kıpırdandı. Lindsey Fordyce'ın saçları bir zamanlar bu kızınki kadar gür, gözleri de onunki kadar maviydi. Gareth'ın babası hayat dolu yeni gelinini eve getirdikten sadece birkaç gün sonra Fordyce da onu takip etmiş, sadakat yemini etmiş ve hayatlarını silip süpürecek olan boğucu gözlü kuyruklu yıldızın altın sarısı kuyruğu gibi süzülerek yoluna ıssızlık bırakmıştı. Yıllar ona iyi davranmamıştı. Revelwood'da elleri felçli gibi titriyordu. Dissipasyon ağını gözlerinin altındaki et torbalarına örmüştü. Adamın bunca yıldır ondan kaçmasına şaşmamalıydı. Gareth müstahkem bir kalesi olan güçlü bir baron arıyordu, yıkık dökük bir şatoya sahip kasıla kasıla yürüyen bir serseri değil. Gareth, Fordyce'ın tombul gövdesinde, Gareth'a zar atmayı öğreten ve karısının karnına bir bebek daha sokmak için kuzeydeki şatosuna her gidişinde durmadan övünen o şık, neşeli şövalyeden en ufak bir iz bile bulamamıştı.

Gareth'ın bakışları kendi iradesiyle Rowena'nın düz karnına kadar uzanan pürüzsüz düzlemleri takip etti. Uyandığında adamın dudaklarını kendi dudaklarına bastırıldığını görürse ne yapardı acaba? Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Blaine gibi o da muhtemelen kızın yumruğunun ısırığını çenesinde hissedecekti. Bu bir engel teşkil etmezdi. Müdahale etmeseydi Blaine için de bir engel olmayacaktı. Bir eliyle onu zapt edebilir, diğer elini de Revelwood Baronu Lindsey Fordyce ile girdiği bahsin haksız kazancını yağmalamak için serbest bırakabilirdi.

Ateşin yanındaki sandalyede oturmaya devam etti. Beklemekten ve Fordyce'in içinde uyuyan bir onur kırıntısını uyandırmak için tuzağını yeterince iyi kurup kurmadığını görmekten başka yapacak bir şey yoktu. Şüphesiz en kayıtsız babalar bile Rowena gibi bir gülü onun intikamcı ellerine kurban etmezdi. Son alev de sönüp kor haline geldiğinde hâlâ oturmuş, esirinin uykusunu izliyor ve korkunç bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Beşinci Bölüm

" ^ "

Şafağın tanıdık parmakları Rowena'yı uykusundan uyandırdı. Kürklerin içine daha da sokuldu. Sırıtan tavşanlar kapalı göz kapaklarının arkasından geçiyordu. Bir an için bıçağını kuşanıp avlanmak için kırlara çıkması gerektiğine inanarak seğirdi. Bir kepenk gıcırdadı. Gözlerini açtı. Açık pencereden süzülen puslu ışık, Gareth'in koyu renk saçlarını gümüş rengine boyuyordu. Rowena kürkünü göğsüne bastırarak doğruldu ve giydiği mütevazı giysiyi bir anlığına unuttu.

Gareth bu hareket üzerine döndü. Kadının içini rahatlatan şey, adamın bol bir pantolon giymiş olmasıydı ama göğsü hâlâ çıplaktı. "İstersen biraz daha uyuyabilirsin," dedi. "Dün gece benim kadar erken yatmadın."

"Odaya geldiğimde iyi dinleniyordunuz. Seni uyandırmayı uygun görmedim."

"Ne kadar düşünceli." Düzgün ses tonu tam tersini ima ediyordu.

Rowena onun alaycı bakışlarından kaçmak için başını çevirdi. Duvarları çevreleyen duvar halıları, zengin bordo ve kırmızı renkleriyle odaya rahatlık hissi veriyordu. Başının hemen üzerinde, incelikle boyanmış bir duvar resminde, bir yılanın parlak, karanlık gözleri çıplak ve ağırbaşlı Havva'yı baştan çıkarıyordu.

Gürültülü bir çıtırtı onu yerinden sıçrattı. Gareth ondan bir el genişliğinde uzakta durmuş, avucunda yarısı yenmiş bir elma tutuyordu.

"Meyve?" diye sordu neşeyle.

Yemeği asla reddetmeyen Rowena elmayı aldı ve doyurucu bir ısırık kopardı. Gözleri Gareth ve yılan arasında gezinirken elmayı geri uzattı. Gareth gülümsedi ve diğer elini ona uzatmadan önce bir ısırık daha aldı. "Gel."

Rowena'nın rengi soldu. Gece onun ilgisinden kaçmıştı da şimdi mi hak etmişti? Saçlarına dokundu, uykunun onu dağınık ve kirli bırakmış olması için dua etti. Eğer Gareth'in ısıltılı gözleri bir gösterge ise, yeterince dağınık değildi. Elini Gareth'in elinin içine soktu, sonra Gareth elini dudaklarına götürürken nefesini tuttu. Gareth durakladı ve avucunu çevreleyen ince nasır çizgisini inceledi. Adamın kaşları çatıldı ve Rowena onu bir şekilde kızdırmış olmaktan korktu. Adamın bir leydinin elinin yumuşaklığına alışkın olması gerektiğini biliyordu. Onu itmek için kire ya da dağınık saçlara ihtiyacı yoktu. Tarifsiz bir utançla elini geri çekmeye çalıştı ama adam nazikçe kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve onu pencereye doğru götürdü. Kadın, adamın dokunuşunun ateşlediği sıcaklığın yoğun bir şekilde farkında olarak onu takip etti.

Bir dirseğini taş çıkıntıya dayadı. Elma çekirdeği parmaklarının arasından düşerek aşağıdaki sisin içinde kayboldu. "Caerleon'a hoş geldiniz. Büyükbabamın büyükbabası burayı Uther Pendragon'un Caerleon'undan esinlenerek vaftiz etmiş. Romantik bir ruhu vardı. Kafası oldukça karışık. Pendragon efsanesine hayrandı."

"Irwin bana Pendragon ve sarayıyla ilgili hikâyeler anlattı. Sizin Caerleon da onunki kadar güzel olmalı."

Aşağıda uzanan kale, Rowena'nın sağanak yağmurda hayal ettiği gibi siyah obsidyenden değil, yağmur ve rüzgârın aşındırdığı koyu gri taştan yapılmıştı. Sis mazgalları ıslatıyordu. Kale duvarlarının dışında, sabahın erken saatlerinde doğan güneş sisin içinden süzülüyor, sisi yer yer yakarak yeşil yerine simsiyah parlayan sık bir ormanı ortaya çıkarıyordu. Uzakta, parıldayan bir sis tabakasıyla tepesinden koparılmış, flamaları uhrevi ışıktaki kırmızı ve sarı bir karşılama uçuşu yapan başka bir kale duruyordu.

"Ardendonne," dedi Gareth onun dudaklarının ayrıldığını görünce. "Blaine'in sancağının her an tepenin üzerinden uçarak gelmesini bekliyorum. Merakı doymak bilmez, hele de bu merak, onun girişimlerini küçümseyen güzel bir genç kızla ilgiliyse."

Bakışları onun dudaklarından gözlerine kaydı. Rowena kalçasını çıkıntıya dayadı ve saçlarını örmeye başladı. Temiz saç telleri parmaklarının arasından mısır ipeği gibi kayıyordu.

"İzin verin," dedi Gareth, kadının elinden bobini alarak. "Size hizmetçi vermemeyi düşünmüştüm."

Adamın geniş parmakları, incelemek istemediği kadınsı tımarla yakınlık kurduğunu ima eden bir ustalıkla saç tutamlarını birbirine geçirirken Rowena nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Onun cüssesinde bir adamda böylesine tembel bir zarafet sarsıcıydı. Rowena adamın başının tepesine baktı. Saçları uyku yüzünden hâlâ dağınıktı.

"Irwin kendi saçımla ilgilenemeyecek kadar tembel olduğumu söyledi."

"Ama tombul suratını dolduracak avı avlamak için şafakta kalkamayacak kadar tembel değil."

Rowena başını sallamaya başladı, sonra durdu, vefasızlık duygusunun altında kıvranıyordu. "Küçük Freddie örgülerimi yapmama yardım etti."

"Hmmm," dedi kayıtsızca. "Küçük Freddie, kafama yemek kazanıyla vurmaya çalışan gri gözlü yiğit olabilir mi?"

Rowena'nın çenesi bu anı karşısında gerildi. "Yapardı."

Gareth bir örgüyü bitirdi ve hiç duraksamadan diğerine başladı. "Söyle bana Rowena, sevgili nişanlın sana hiç uygunsuz bir şekilde dokundu mu?"

Rowena örgüsünü adamın elinden kaptı. "Kesinlikle hayır! Yapmış olsaydı kafasını kırardım."

Gareth gülümseyerek beyaz dişlerini gösterdi. "Dua et de sorduğum için kafamı kırma. Evlenecek yaşıtasınız. Bu yeterince dürüst bir soruydu." Örgüyü kadının elinden aldı ve verdiği zararı nazikçe açmaya başladı.

Rowena burnunu çekti, örgüsünü sanki başka birine aitmiş gibi reddetti. "Bu senden gelen yeterince dürüst bir soruydu. Belki de akrabalarım arkadaşlarınızda olmayan ahlaki cesarete sahiptir."

"Güven bana, canım. Ailenizde ahlaki metanet yaygın değil."

"Sanırım sizinkinde de öyle? Küplere binmek, ağaçlardan insanların üzerine atlamak ve adam kaçırmakla birlikte." Ormana dik dik baktı, küstahlığı yüzünden onu pencereden aşağı kelepçelemesini bekliyordu. Öfkeyle güçlenerek derin bir nefes aldı ve "Caerleon'daki amacım konusunda biraz kafa karışıklığı yaşıyorum," dedi.

Gareth örgüyü bitirdi ve boğazına doğru sallanmasına izin verdi. Alaycı ses tonu kızın öfkesiyle alay ediyordu. "Buna katlanamayız, değil mi? Revelwood'da herkesin bir amacı olduğunu varsayıyorum."

"Elbette," diye cevap verdi, sanki bir insanın bir amacı olmaması düşüncesi ona gülünç geliyormuş gibi. "Ben avlanıyorum. Küçük Freddie yemek pişirir ve dokuma yapar. Büyük Freddie ve çocuklar ekinlerle ilgilenir. Ve babam..." Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatarak sustu.

Gareth'in gülümsemesi acıydı. "Babam tek kızını şehvet düşkünü bir asilzadeye kaptırıyor."

"Bu da bizi buradaki amacıma geri döndürüyor." Parlak mavi gözleri adamın yüzünü inceledi. "Sizin fahişeniz mi olacağım lordum?"

Gareth boğazını temizledi. Kadınlarla şakalaşırken anlaşılır bir noktaya varmak için binlerce kelime harcamaya alışkın bir adamdı. Rowena'nın açık sözlülüğü onu silahsızlandırdı.

Masanın üzerindeki deri eldivenlere doğru ilerledi ve bağlarından deri bir tanga çıkarmaya başladı.

"Sadece avcılıktan fahişelikten daha iyi anlıyorum. Korkarım sizin için büyük bir hayal kırıklığı olacağım."

Gareth tangayı dişleriyle ikiye ayırırken dilini ısırды. Rowena'nın örgülerinin uçlarını sarmak için geri döndü, hassas hareketlerindeki tüm tembellik ortadan kalkmıştı.

"Bu dünyada çok sayıda amaçsız hanımefendinin -ve asilzadenin- olduğunu fark etmek seni şaşırtabilir, hayatım."

Bu zayıf bir teselliydi ve hak ettiği cevap değildi ama ona verebileceği tek şey buydu. Rowena gözlerindeki şüpheyi okuyamadan gözlerini indirdi. Parmakları bir an için saçlarının ipeksi bir tutamında sıkıştı.

Kapı kırılarak açıldığında ve Marlys odaya daldığında hâlâ onun saç örgüsünü tutuyordu. "Hiçbir homurtu, inilti ya da çığlık duymadım, bu yüzden içeri girmenin güvenli olduğunu düşündüm." Gareth örgüyü bıraktı. Marlys bu hareketi acı bir gülümsemeyle karşıladı. "Ne kadar tatlı! Seni giydiriyor mu? Onun yaveri olarak, onu giydirmenin senin görevin olduğunu sanıyordum. Yoksa onu senin soymanı mı tercih ediyor?"

"Sana da günaydın, Marlys." Gareth pencereden kalktı.

Marlys zırhsızdı ve kemerine sıkıştırılmış bir dirk dışında silahsızdı. Siyah tuniği ve pantolonu, sanki içinde uyumuş gibi dağınık kıvrımlar halinde sallanıyordu. Garip yamalardan Rowena giysilerin bir zamanlar Gareth'a ait olduğunu anladı. Çatlamış deri eldivenler kollarını dirseklerine kadar kaplıyordu, parlak güneş ışığına karşı uyumsuzdu.

sisin içinden geçerek pencere pervazına doğru akıyordu. Saçları dağınık bir şekilde yüzüne dökülüyordu.

Odada aç bir ayı gibi sinsice dolaşıyordu. Gareth'in hançerini aldı, havada iki kez çalım attıktan sonra yere fırlattı. Ayağıyla yatağın yanındaki kürkleri dağıttı. "Yeni yavrun için bir yatak mı, kardeşim? Sıcak bir post ve sofranızdan biraz artık, bahse girerim kızışmış bir sürtük gibi ayaklarınıza kapanacak, kucağınıza atılmak için yalvaracak-"

"Marlys," diye uyardı Gareth.

Marlys, Rowena'ya doğru adım attı. Saçlarının arkasından yaramaz bir sırtışın köşesi görünüyordu. "Küçük güzel başını okşayabilir miyiz?"

Marlys kıpırdayamadan Rowena'nın eli uzandı ve bileğini kavradı. Marlys'in gözüne bir şüphe parıltısı değdi. Rowena, Marlys'in elini bırakmadan önce aralarına çekti.

Marlys yaralı bir surat ifadesiyle eldivenin altındaki bileğine masaj yaptı. "Dikkatli ol kardeşim. Yavru köpeğinin dişleri var."

Gareth tek kaşını kaldırdı. "Dün gece kafana vurduktan sonra seni bu konuda uyardığımı sanıyordum."

"Belki de darbe hafızamı yerinden oynattı."

"Umarım çok fazla değildir. Senin için bir görevim var ve hafızan sana iyi hizmet edecektir." Bir sandığı açtı ve başına düz siyah bir tunik geçirdi. Sandığın derinliklerini karıştırdı ve elinde küçük gümüş bir flütle çıkageldi. "İlgi alanların neler Rowena? Müzik mi? Nakış? Dans etmek mi?"

Rowena şaşkın görünüyordu. Sofraları için cesurca yiyecek peşinde koşmak dışında hiçbir ilgi alanı bilmiyordu. Gareth dans eden sülünlerle işlenmiş bir keten parçasını Rowena'nın burnunun dibinde salladı.

"Sülün yahnisi," dedi birden. "Bu benim ilgimi çekiyor."

Kumaş parçası gevşedi. Gareth'in kaşları yasaklayıcı bir çizgiyle birbirine yaklaştı. Sandığa geri döndü. "Irwin'in sana masallar anlattığından bahsetmiştin. Şansonları, romansları sever misin?"

Omuz silkerek avuçlarını kaldırdı. Canavar ve kahraman hikâyelerine bayılıyordu ama Gareth'in ona bunu sorduğunu fark etmemişti. Gareth bıkkın bir homurtu çıkardı. "Yiyemeyeceğin şeylere düşün müsün?"

Marlys nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve bu da ağabeyinin ona sert bir bakış atmasına neden oldu. Krem rengi bir parşömen yaprağı çıkardı.

inek boynuzu ve tüylü bir tüy. "Küstahlığını iyi bir amaç için kullanabilirsin, kardeşim. Rowena'ya yazmayı öğreteceksin."

Marlys'in ağzı tıkanı. "Yazmaktan nefret ediyorum. Ben de senin dangalaklarına hizmet etmekten nefret ediyorum. Eğitimsiz köylülerle arkadaşlık etmek zorundaysanız, onların eğitimini üstlenmesi için bir rahip tutamaz mısınız? Aklınızdaki görevler için gerekli her şeyi zaten bildiğini düşünürdüm. Bazı şeyler doğuştan gelir, bilirsiniz. Sırt üstü yatıp bacaklarını açabiliyorsa, o zaman yapabilmeli-"

"Leydi Rowena bir köylü değil. O bir baronun kızı," diye araya girdi Gareth, Rowena'nın soluk beyazdan pembeye ve morun hafif bir tonuna dönüşmesini izlerken. "Eğitiminin ihmal edilmiş olması onun suçu değil."

Marlys kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Köyün rahibine emredin, gelip ona öğretsin. Çok uzun süredir boşa."

"Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun." Gareth onun arkasına geçti ve ağzını bir kulağın olması gereken yerin yanına koydu. Yumuşak sözleri odanın her yerinden duyulabiliyordu. "Benim isteklerime uymanı öneririm. Bir dahaki sefere beni pusuya düşürdüğünde, sevgili küçük kız kardeşim olduğunu unutulabilir ve ne yazık ki seni şışleyebilirim."

Gareth gümüş kemerini takarken Marlys'in parmakları eldivenlerinin içinde esnedi. Isıklı neşeli bir melodi çalarak kapıya doğru ilerledi. Marlys, Rowena'ya, "Eğer onun iyiliği hakkında bir şeyler düşünüyorsan," diye çıkıştı, "o zaman dikkatli ol. Seni iyilikle öldürebilir."

Gareth bir an durdu, geniş omuzları kapı çerçevesini dolduruyordu. Sonra yoluna devam etti ve Marlys'in kısık kahkahası odayı doldurdu.

Rowena, Marlys'in etrafından dolanarak genç kızın saklıyor olması gereken deformiteyi -bükülmüş bir dudak ya da belki de süt beyazı bir katarakt- bir anlığına görmeye çalıştı.

Marlys başını eğdi. Saçları öfkesinin üzerine bir perde gibi düştü. "Dunnla yulaf lapanı domuzlara atmadan önce orucunu bozsan iyi olur," diye mırıldandı.

Ardendonne'un ziyafetinden arta kalanları parçalayan hırıltılı köpeklerin anısı Rowena'yı kapıya doğru koşturdu, Marlys'in yüzünü unuttu. Tereddüt etti.

Marlys onun sorusunu önceden tahmin etmişti. "Sol, sağ, aşağı, kuzey, sol ve doğu. Kaybolmamaya dikkat edin. Son chit'in kemiklerini hâlâ bulamadık.

yolunu kaybetmiş."

Rowena'nın gözleri büyüdü. Kapıdan çıktı ve sağa döndü. Marlys'in kahkahası onun ardından çınladı.

Rowena bitmek bilmeyen bir süre boyunca koridorlardan oluşan bir labirentin içinde kapana kısılmış bir şekilde dolaştı. Nefes nefese ilerliyordu ama aylar sonra ıssız bir koridorda yenilgiye uğramış bir halde kemiklerini bulmasınlar diye oturup dinlenmeyi reddediyordu. Kalenin kalbine doğru kıvrılan geniş taş basamaklarda tökezlemeden önce kendini iki kez Gareth'in odasının kapısında buldu.

Dün geceki uçsuz bucaksız uzay izlenimi, ok yarıklarından süzülen güneş ışığı huzmeleriyle daha da pekişmişti: Caerleon'un büyük salonu, Revelwood'un tamamından üç kat daha büyük kare bir kulenin dibinde duruyordu. Yukarıda tonozlu bir tavan yükseliyordu. Hafif bir hava akımı, meşe kirişlerden sarkan armalı bir sancağı kıpırdatıyordu.

Kırlangıçlar devasa kirişlerin arasında gölgeler gibi uçuşuyordu. Ardendonne'un salonu bununla karşılaştırıldığında bir kulübe gibi görünüyordu ve Revelwood sadece domuzlar ve köpekler için uygundu. Güneş ışığı açık kapıdan içeri süzülüyordu. Oymalı sandalyeler ve masalar, dizilişlerinde belirgin bir düzen olmaksızın yere yayılmıştı.

Rowena masa ayaklarından ve sandalye arkalıklarından kaçarak duvar boyunca ilerledi. Ayağı bir Doğu halısının yabancı kumaşına takıldı. Mutfaka ulaştığında Marlys neşeye son yulaf lapasını bitiriyordu.

Rowena'nın kederli yüz ifadesi karşısında, "Çok geç, aşkım," dedi. "Çok üzgünüm." Keçeleşmiş saç tellerinin arasından bir gülümseme parladı.

Rowena bir bankın üzerine kaydı ve ellerini boş masanın üzerinde kavuşturdu. Bir metreye yakın boyuyla yaşlı bir adam elinde bir kol dolusu odunla mutfak kapısından içeri daldı. Adam odunları önündeki masaya bırakırken Rowena geriye doğru çekildi.

"Gridmore," diye homurdandı Marlys. "Dunnla'nın kocası. Dunnla ne kadar sağır o da o kadar kör. Yerinde olsam çeker giderdim. Senin ateş olduğunu düşünüyor. Gareth'la geçirdiğin bir geceden sonra muhtemelen yeterince ateşlenmişindir."

Gridmore elinde pokerle Rowena'ya döndü. Rowena eğildi ve banktan aşağı kaydı. Soba demiri ocağı bulmadan önce birkaç kez havayı yumrukladı.

Marlys tahta kâsesinin içini yaladı. "Evlilik yatağındaki maskaralıklarını düşündükçe aklım başımdan gidiyor. Belki de her gece onu katlayıp dolaba koyuyordur."

Dunnla arkasından sürünerek yaklaşp, "Yine yiyorsunuz Leydi Marlys," diye bağırınca Marlys suçlulukla sıçradı. Görüyorum ki dünkü lapayı bitirmişsiniz. Sör Gareth, Leydi Rowena için yeni yapılmış bir şeyler sipariş etti."

Dunnla, Rowena'nın önündeki masaya bir kâse koydu. Rowena dilinin yanıp yanmadığını umursamadan bir kaşığı dumanı tüten güzelliğe daldırırken Marlys'in görünen gözü ona dik dik baktı. Kremalı lapayı yuttu ve dudaklarını yalayarak sırtıtmayı reddetti. Marlys kaşığını masaya vurarak arpa parçalarının uçuşmasına neden oldu.

Sonraki birkaç gün boyunca Rowena o yulaf lapasından yediği her kaşık için pişmanlık duydu. Marlys uzun bir hafızaya sahip olduğunu kanıtladı.

Yazı dersleri, Rowena parşömen parçaları üzerinde isminin harflerini oluşturmaya çalışırken Marlys'in masanın yanında volta atmasından ibaretti. Marlys, Rowena'nın aptal olduğunu düşündüğünde sadece kulağını çimdikleyecek ya da tüy kalemin ucuyla onu dürtecek kadar duraklıyordu. Rowena kendini korkunç derecede aptal sanıyordu. Kolları gün boyunca mürekkeple kaplı ve kulakları parlak kırmızı kaldı. Marlys'in saçlarının altını dikizlemeye çalışmak ona özellikle şiddetli bir yumruk kazandırdı. Marlys sayfadan bir başka gaf daha kazımak için hançerini çıkardığında Rowena hep sıçrardı. Ya huysuz yaratık tüy kalemle bıçağı karıştırıp onu bıçaklarsa?

Bir öğleden sonra Rowena kendi adını üçüncü kez *Wenrona* olarak heceledikten sonra Marlys onun kulaklarını tıkadı ve eldivenli eliyle tüm parşömenleri yere fırlattı. "Bir cahile yazı yazmayı öğretmekten bıktım. İşe yarar bir şeyler öğrenmenin zamanı geldi."

Marlys'in neyi işe yarar bulabileceğini tahmin etmekten bile korkan Rowena, merdivenlerden inip listenin çağırın güneş ışığına doğru ilerleyen Marlys'in peşine takıldı. Marlys'in kambur omuzları, bailey duvarına dayalı kaba ahşap bir sandıkta kayboldu. Sandığı karıştırırken homurtulu küfürlerden oluşan bir melodi mırıldanıyordu. Paslı bir miğfer başının yanından geçerken Rowena eğildi. Onu aldı ve parmaklarını kabuk bağlamış siperliğin üzerinde gezdirdi.

Marlys elinde, uçları uzun zaman önce unutulmuş bir çatışma yüzünden körelmiş iki uzun sırıkla yeniden ortaya çıktı. "Bunlar düzgün bir mızrak dövüşü için asla işe yaramaz ama

senin için yaparım. Ormana gitmek için listeyi bıraksak iyi olur. Gareth beni öğretmek yerine eğilirken bulursa, ikimiz de dayak yeriz." Keçeleşmiş saçlarının arasından Rowena'ya baktı.

"Sana karşı parmağını bile oynattığını görmedim."

Marlys bir parmağını Rowena'nın eteğinin yakasına soktu ve yüzünü ona doğru itti. "Sanırım bunu yapmasının bana faydası olacağını düşünüyorsun?"

Rowena garip bir şekilde boğazını temizledi. "Gareth'in seni azarlaması için geç bir yaş. Belki de baban bunu sen daha bebekken yapmalıydı."

"Babamın beni dövmeye hiç vakti olmadı. Değerli oğluna yaltaklanmakla çok meşguldü." Marlys onu barikata doğru savurdu. "İleri, küstah köpek yavrusu. Bu gün bitmeden Selahaddin'in ordularını bozguna uğratacak ve kafirlerin kanını dökeceğiz."

Marlys'in oyununun ruhuna kapılan Rowena, kalenin etrafına yerleştirilmiş sivri uçlu tahta sopalara geniş bir alan bırakarak ilerledi.

Rowena'yı Caerleon'a getiren yağmur yazın son nefesini verdiğini gösteriyordu. Sonbaharın esintisi havayı tatlandırmıştı. Yapraklar kenarlarından turuncu ve sarının açık tonlarında gevrekleşmeye başlamıştı. Marlys onları nemli toprak ve yazın çürümesinin kokusuyla zengin, eğrelti otlarıyla dolu bir koruluğa götürdü.

Rowena eteğini bacaklarının arasına topladı ve beline bağladı. Marlys eski miğferi Rowena'nın kafasına geçirdi. Metalin ve eski terin tuzlu kokusunda kaybolmuştu. Daha vizöre uzanamadan, güçlü bir büfe kafasını çanların cehennemi yankısıyla cınlattı. Aniden oturdu.

Elleri titreyerek dümeni çekip çıkardı. Marlys birkaç adım ötede duruyordu, mızrağı bir kalkan gibi vücuduna dönmüştü.

Gölüşü, derin akan bir derenin alçak dalgalanması gibiydi. "Beni arkamdan alt ettiğinde gerçekten bu kadar aptal mı göründüm?"

Rowena kulaklarını ovuşturarak kısık gözlerle Marlys'e baktı. "Son derece aptalca."

Kahkahalarla homurdanan Marlys kendi miğferini çekti. Elindeki mızrak Rowena'ya doğru fırladı. Rowena onu tek yumruğuyla yakaladı. Miğferi yere vurdu ve takmadan önce vizörünü gevşetti. Mızrağı kalkan olarak kaldıracak zamanı ancak bulmuştu ki Marlys ona saldırdı ve

onun düz. Çömelmek için yuvarlandı ve Marlys tekrar kükreyerek geçti. Mızrağının yan tarafı Marlys'in mızrağının yan tarafını yakaladı ve darbeyi saptırdı. Marlys, o daha hararetli bir nefes alamadan tekrar üzerine atılmıştı.

Öğleden sonra Rowena'nın kaçmak ve düşmekten başka bir şey yapmamasıyla geçti. Mızrağı Marlys'in hücumunu en ufak bir an için yavaşlattığında kanında zafer şakıyordu. Marlys'in emriyle siperliği indirdi ve dar yarıklardan, ormanın gölgeleri ve Marlys'in ona doğru savrulan karanlık figürüyle bölünmüş bir dünyaya baktı. Marlys'in donup kaldığını gördüğünde tüm kasları ağrıyarak bir kez daha sendeleyerek ayağa kalktı. Başını eğerek Rowena'nın arkasındaki ormana kilitlendi.

Marlys dümenini silkti. "İyi günler, sevgili kardeşim. Köylüleri yağmalamaya gittiğini sanıyorduk."

Rowena etrafında döndü ve en yakındaki ağaca doğru reverans yaptı.

Gareth'in sesi sol tarafta bir yerden geldi. "Ormanda iki güçlü ejderhanın çarpışmasını duyduğumda yağma ve kargaşa sevgimi bastırmak zorunda kaldım. Yaramazlık peşindeymişsin. Altında Dunnla'nın olduğunu sanmıyorum."

Gareth Rowena'nın miğferini çıkardı ve altın sarısı saçları yüzüne döküldü. Bir kez daha reverans yaptı. "İyi günler Sör Gareth. Umarım sizi gücendirmemişizdir."

"Tanrı korusun," diye mırıldandı Marlys.

Gareth, Rowena'nın bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Gözleri kara kaşlarının altında parlıyordu. "Zarar gördün mü?"

Rowena başını salladı.

"O zaman beni memnun etmedin."

Marlys miğferine doğru inledi.

Gareth'in parmak uçları Rowena'nın eteğinin kolunun altından kayarak morarmış bir çürüğü yokladı. Kaşları çatıldı. Parmağıyla Marlys'i işaret etti. "Öte yandan sen beni çok rahatsız ettin."

Marlys sahte bir baygınlık geçirdi. "Lütfen beni affedin lordum. Hoşnutsuzluğunuzu düşünmek bile beni titretiyor."

Gareth kaşlarını ona çevirdiğinde Rowena'nın kıkırdaması derinleşerek öksürüğe dönüştü. "Bu tehlikeli oyununuz yüzünden ikiniz de akşam yemeği yemeden yatağa gönderilmelisiniz."

Rowena'nın yüzü düştü.

Marlys kasıla kasıla Gareth'a yaklaştı. "Et suyum olmadan yatağa gönderilmek için biraz yaşlı olduğumu düşünmüyor musun? Eğer Rowena'yı yatağa gönderirsen, en azından seni kemirebilir." Kırık tırnaklarıyla adamın sakalını sıvazladı. "Neden kızardın, sevgili kardeşim? Ballı kınını sırtına saplamayı öğrendiğin için mi kızılıyorsun?"

Gareth onun bileğini avucunun içine aldı. Parmakları pençe gibi kıvrıldı, sonra da gevşedi. Elini bıraktı.

"Cehenneme kadar yolun var, Gareth." Marlys'in alçak sesle mırıldanması Rowena'nın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Şeytan ikinizi de alsın." Mızrağını havaya doğru sert bir hamleyle savurdu ve ormana doğru koşmaya başladı.

Rowena başını salladı. "Korkarım kız kardeşin bana karşı hiç sevgi beslemiyor." Gareth homurdandı. "Marlys benden başka hiç kimseye düşkün olmadı." At

Rowena'nın şaşkın bakışları karşısında ekledi, "Bana olan şefkatli ilgisi açık mı?"

İkisi de güldü. Rowena'nın omurgasından gerginlik sızdı.

Gareth'ın kahkahası yerini alaycı bir gülümsemeye bıraktı. "Marlys beni hem sever hem de benden aynı tutkuyla nefret eder. Doğumunun altıncı yıldönümünde, bana daha çok benzemek için tüm saçlarını kesti. Babam hiç aldırmadı. Sadece başını okşadı ve ona yeni bir eteklik sipariş etti. O da onu uçurtma şeklinde kesip en yüksek kuleden uçurdu." Hafızasını silkeledi. "Gel. Seninle Caerleon'a kadar yürüyeceğim. Kolunun altındaki o miğferle bir soyguncu baron sanılabilir ve adalet için kale lorduna götürülebilirsin."

Rowena patikadan aşağı inmeye başladı, sonbahar gününün adımlarına kattığı yarı kaykılmayı gizleyemiyordu. "Peki kalenin lordu merhametli bir adam mı?"

"Tam tersine!" Gareth haykırdı. "Onun korkunç bir kurt olduğunu duydum, bir soyguncu baronu asmaktansa kızartmayı tercih edermiş."

"Ya o soyguncu bir barones olsaydı?"

Gareth'ın sesi boğuk bir hırıltıya dönüştü. "Neden onu tek bir ısırıkta yiyip bitirsin ki!"

"Tam da Marlys'in dediği gibi-" Gareth'ın bakışlarının bacaklarından yüzüne doğru suçlulukla kayışına tanık olmak için döndü. Kalçalarının arasına bağladığı eteğinin utanmazca eğimini unutmuştu.

Parmakları düğümlenmiş eteği kurtarmak için ince bir çaba olduğunu umduğu bir şekilde saplanırken yanakları yanıyordu.

"Sakin ol." Gareth'ın eli onun elinin üzerine kapandı. Kadın tökezleyerek durdu. Gareth onun önünde tek dizinin üzerine çöktü, becerikli parmakları düğümü çekiştiriyordu. "Seni kısa sürede düzgün bir hanımefendi gibi giydireceğiz."

Açık gülümsemesi onu sakinleştirme çabasıysa, etkisi tam tersi oldu. Adamın parmak eklemleri karnına dokunduğunda kasları kasıldı ve yanaklarındaki alevler arttı. Adamın başının tepesine baktı ve siyah tüylerin arasında iki gri saç teli saydı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu usulca.

"Kaç yaşında olduğumu düşünüyorsun?" Arkasına yaslandı ve bir dirseğini dizine dayadı.

"Senin Koca Freddie'den daha yaşlı olduğuna inanıyorum."

Gareth'ın sırtıışı gözlerinin etrafındaki küçük kırışıklıkları derinleştirdi. "Koca Freddie kaç yaşında?"

Rowena'nın yüzündeki kızarıklık bir konsantrasyon ifadesi içinde kayboldu. O parmaklarıyla sayarken Gareth sabırla ayaklarının dibine çömeldi. Sonunda, "Hepimizden daha yaşlı. Peki bu seni kaç yıl yapar?"

Gareth tek parmağıyla düğümü çözdü. Etekliğin etekleri ellerinin etrafında yuvarlanmaya başladı. "Korkarım çok yaşlıyım. Otuz üç."

Rowena patikada ilerledi. Gareth çenesini ellerinin arasına almış, onu izliyordu. Güneş ışığı eski bir meşenin düzensiz dalları arasından süzülüyor, saçlarını kaba altın dalgaları halinde yaldırlıyordu. Yolun bir tarafından diğer tarafına atlıyordu. Elleri bir ceviz ağacının kaba kabuğunu okşamak için dışarı fırladı. İnce damarlı bir yaprağı parmaklarının arasında buruşturdu, sonra döndü ve ağırbaşlı bir tavırla eteğini düzeltti.

Sorusu ona serinletici bir rüzgârın kanatlarında geldi. "Otuz üç yıl, Sör Gareth. Bu korkunç bir yaş mı?"

Rowena gözlerindeki ifadeyi okuyamadan gözlerini indirdi. "Bazen Rowena, bunu hissediyorum."

Gareth'ın ayağa kalkmasını bekledi, sonra dans etmeye devam etti; coşkulu uçuşu, son güneş ışığının Gareth'ın başının üstünü ısıttığı kadar kararlı bir şekilde derinleşen gölgelere meydan okuyordu.

Mızrak dövüşü dersini takip eden günlerde ne Marlys ne de Gareth ona eşlik etmek istedi. Rowena kendini boş bir hayatın içine attı. Buna rağmen

sınırsız bir coşku olsa da bu konuda başarılı değildi. Ormanda hafif bir gezintiye çıkar ve çamur içinde ama sırtarak geri dönerdi. Dunnla, derisi yüzülmüş bir tavşanı ocağa atarken başka tarafa bakar, koyun gibi sırtırdı. Gareth avlanmadığı günlerde etin tazeliği karşısında kaşlarını kaldırır ve "ormanlarında kaçak avcılarının yaygınlığı" hakkında bir şeyler mırıldanırdı. Hizmetçi kızlar bilmiş bilmiş kıkırdarken Dunnla sadece gülümseyip başını sallıyor, körlük ve sağırılık numarası yapıyordu. Rowena, onu azarlayamayacak kadar kör ya da kıbar olan Gridmore'un peşine takıldı.

Asil hayat hakkında çok az şey biliyordu. Babası annesinin servetini o doğmadan çok önce çarçur etmişti. Ama Caerleon'un doğal olmayan izolasyonunu hissedebiliyordu. Gareth'in tüm ihtiyaçlarını karşılamaya yetecek kadar şövalye, süvari ve hizmetkâr olmalıydı. Bunun yerine, kendi kendine giyinmiş, kendi kendine zırhlanmış ve bin tane olması gereken bir kalede birkaç hizmetkârı idare etmişti.

Yalnızlığı derinleştikçe, düşünceleri tekrar tekrar Revelwood'a döndü. Bir gece güneşte yanan ateşin başında oturmuş, dizlerine sarılmış ve Dunnla'nın akşam yemeği için servis ettiği dumanı tüten blancmange'in Küçük Freddie'nin ne kadar hoşuna gideceğini düşünmüştü. Gareth'in manchet'inin üzerinde yarım bıraktığı pirinç ve sütün bir kısmı çocuğun midesini bir hafta boyunca doldurabilirdi. Öfkeli gözyaşları gözlerini yaktı. Caerleon'da doyurulması gereken bir boğazdan başka bir şey değildi. Caerleon sakinleri ona ne kadar az ilgi gösterirse gösterebilir, kaçıp gidebilir ve günlerce özlenmeyebilirdi.

Çenesini kaldırdı, gözlerindeki asi parıltıyı azaltmayı unuttu. Sör Gareth kapının girişinde durmuş, uzun gövdesini rahatça ahşaplara yaslamıştı. Gözleri onu soğukkanlılıkla değerlendiriyor, Rowena'ya aklını okuyabildiği gibi çıldırtıcı bir his veriyordu. Tarlasından yeni dönmüştü. Tertemiz paltosu bir omzunun üzerinden dikkatsizce atılmıştı. Tunik ve şalvarına kadar soyunmuş, samanla tozlanmış ve bir köylü gibi ter damlıyordu. Yorgunluğun mutlu ışıltısı onu yıkıyordu. Gözleri ateş ışığında parlıyordu. Rowena başını eğdi, ailesini katletmekle tehdit eden şövalyenin görüntüsüyle, daha dün gece diliyle yakalaması için havaya ballı kuru üzüm savuran gülen adamı bağdaştırmakta zorlanıyordu. Onun için sadece bir evcil hayvan olduğunu ve Marlys'e göre pek de zeki olmadığını düşünüyordu.

Onu sarsmak, sormaya cesaret edemediği soruların cevaplarını talep etmek, adamı gizleyen maskeyi pençeleriyle söküp atmak istiyordu.

Ama cevaplar sorulardan daha kötü, adam da maskeden daha tehlikeli olabilirdi. Ayağa kalktı ve tek kelime etmeden yanından geçip gitti, mırıldanarak iyi geceler dileyen babasına yapmacık bir baş sallamasıyla cevap verdi. Babasına bir yıl kalacağına söz vermişti ve kalacaktı. Kadın dolambaçlı merdivenleri tırmanırken Gareth'ın kara gözleri sırtına dikilmişti.

Sonbahar azaldıkça gün ışığı kısalıyor, her saat Rowena'yı Gareth'ın yatağının ayakucundaki kürk yatağına kıvrılacağı akşam karanlığına daha da yaklaşıtıyordu. Artık kürklerin Gareth'ın yatağından dikkatsizce atılmadığını, ilk gecedan beri rahat etmesi için ustaca düzenlendiğini biliyordu. Gareth'ın Marlys'in odasına taşınmasını ya da büyük salonda büzüşerek uyumasını önermesini bekledi ama bunu asla yapmadı. İlk gecenin düzeni tekrarlanmadı. Gareth yatağı gelmeden önce her zaman rahatlamış ve rüya görüyordu. Bazı geceler hiç gelmiyordu. Bir keresinde bütün bir hafta boyunca Caerleon'a ya da yatak odasına uğramamıştı.

Rowena bir gece uyandığında kalbi isimsiz bir özlemle doluydu. Yanağını yumuşak kürke sürttü ama aradığı rahatlığı bulamadı.

Kürkleri geriye attı ve pencereye doğru ilerledi. Parmak uçlarının dokunuşuyla panjur gıcırdayarak açıldı ve solgun ay ışığı odanın içine doldu. Üzerine serin bir esinti döküldü. Caerleon'da serin esen rüzgârın yakında Revelwood'da acımasızca eseceğini bildiği için titredi. Ayın gümüş sırları kaldırım taşlarını Küçük Freddie'nin saçlarının rengine boyamıştı. İç çekerek yanağını panjura dayadı.

Gareth'ın sesi karanlığın içinden, bir dokunuş kadar sıcak ve samimi geldi. "Üzıldün mü Rowena?"

Rowena başını kaldırdı. "Burada olduğunuzu bilmiyordum lordum."

"Neden iç çekiyorsun? İyi besleniyor ve ısıniyorsunuz ve artık şafaktan gün batımına kadar çalışmak zorunda değilsiniz."

"Ama bana masal anlatacak bir Irwin'im ve saçımı tarayacak bir Küçük Freddie'm yok." Sözler niyet ettiğinden daha acı çıkmıştı. Gareth onun nankör bir zavallı olduğunu düşünebilirdi ama bu gece umurunda değildi.

Gareth yataktan kalktı ve şortunu çıplak bedeninin üzerinden geçirdi. Rowena yüzünü pencerenin dışındaki geceye çevirdi. Masanın üzerindeki tarağa uzandı, sonra durakladı. Nasırlı parmakları yukarı doğru süzüldü. Yaralı tırnaklarına baktı. Birden geniş ve sıradan göründüler, parmak uçlarındaki ipeksi kütleye dokunmaya layık değillerdi. Ama yine de parmaklarını kadının saçlarının kaba yumuşaklığına gömdü ve nazik bir hareketle aşağı doğru çekti.

"Son iki haftadır solgun ve solgun görünüyorsun. Nişanlı mı özlüyorsun?" Alaycı tonu sesindeki boğukluğu maskeliyordu. Uzandı ve sağlıklı yeni kızarmış olduğunu bildiği yanağına dokundu. Parmaklarının arkası ıslaklıkla yıkandı.

Dondu kaldı. Kendine hâkim olamadan kolları Rowena'nın beline dolandı ve onu kendine doğru çekti.

Rowena, Gareth'in kucağında zorlukla nefes alarak durdu. Odayı dolduran serin rüzgâr, sırtına bastıran kalçalarının sıcaklığından önce kaçtı. Başı onunkine doğru eğildi. Dudakları boğazına dokundu.

"Yalnız olmak zorunda değilsin Rowena," diye fısıldadı.

Rowena onun karşısında eridi ve sıcaklığının kendisini bir güvenlik kozasıyla sarmasına izin verdi. Dudakları kulağına değdi. Rowena ürperdi, adamın daveti onun yerine seçim yapmış olmasından çok daha cazipti.

Bak nasıl büyülüyor.

Sözler nereden geldiği belli olmayan, suçlama dolu çirkin bir fısıltıydı. Rowena belini saran kollara baktı. Kollarını çevreleyen koyu renk saçlar, elbisesinin beyazlığı karşısında keskin ve yabancı duruyordu.

Göğsünde acı bir düğüm sıkıştı. Sertleşti. Bir asilzadenin yatağını bir geceliğine ısıtacak Leydi Alise değildi.

Sesi normalden bir oktav daha alçaktı. "Peki şirketinizin fiyatı nedir lordum?"

Gareth'in kolları düştü. Geriye doğru bir adım attı ve rüzgâr gerçekten de çok soğuk esti.

Rowena başını eğdi. "Beni eve gönderemez misiniz?"

"Gönderebilirim. Ama göndermeyeceğim."

Rowena etrafında döndü. "O zaman babama iyi olduğumu haber ver. Açlıktan ölmediğimi ya da" -kısa bir süre bakışlarını kaçırdı- "kötü muamele görmediğimi. Sende var.

Ailemin çektiği eziyeti dindirmek senin elinde. Eminim bana böyle küçük bir lütufta bulunabilirsiniz."

Gareth ondan uzaklaştı, yalvarışları dışında her şeyle yüzleşebiliyordu. Bulmayı umduğu şımarık velet gibi huysuz bir taleple ayağını yere vurursa onu reddetmek çok daha kolay olacaktı. Bu uzun haftalar boyunca tüm hayatının babasına haber göndermekle geçtiğini bilmiyordu. Köylüler arasında yayılan kötü niyetli dedikodular, komşu lordlardan birine söylenen bir söz, köydeki sıradan bir bakış. Rowena'nın tutsaklığı ve onun ellerinde vahşileştiği haberi tüm İngiltere'de bir orman yangını gibi yayılıyordu. Lindsey Fordyce onunla yüzleşecek cesareti toplayana kadar Kral Edward'ın gazabını üzerine çekmesi muhtemeldi. Bir yanı yaydığı hikâyeler karşısında irkilmişti ama bir yanı da bunların kendi karanlık fantezilerinin ürünü olduğunu fark etmişti.

Rowena onun çıplak koluna dokundu. "Size yalvarıyorum lordum..."

Sanki kadın onu yaralamış gibi geri çekildi. Yumruğu masanın üzerine indi ve kabuk tarağını parçaladı. "Hayır! Eğer baban senden haber almak istiyorsa, bırak bana gelsin."

Rowena, Gareth'in koyu renk gözlerinde yanan ve henüz sönmemiş olan ateşi gördüğünde öfke sözcükleri boğazında düğümlendi. Onun bakışlarını tutamadı ve kirpikleri gözlerini örtmek için aşağı indi. Kapı büyük bir gürültüyle çarptı ve Rowena yalnız kaldı.

Gareth'in kaval kemiği taşınmaz bir ahşap nesneye çarptı. Kirişlerden yankılanan bir küfür savurdu.

"Vay, vay," dedi Marlys'in sesi, alçak ve karanlıkta alaycı bir şekilde. "Bir hanımefendinin huzurunda böyle küfürler."

Gareth'in gözleri sönmekte olan ateşin loş ışığına alıştı. Marlys karnını kapının yanındaki ahşap koltuğun üzerine sermişti. Ayakları çocuksu bir ritimle sallanıyordu.

"Bana bir hanımefendi gösterin, af dileyeyim," diye hırladı, yürürken eldivenlerini salladı.

Düzensiz yolunun açık hedefi kapı olduğu için Marlys yerinden fırladı ve omuzlarını kapıya dayayarak oturdu. "Fahişen seni bu kadar mı rahatsız ediyor?"

Gareth onun önünde durdu. Kaşları, çoğu erkeğin korkudan sinmesine neden olacak bir bakışla birbirine yaklaştı. "Kenara çekil."

Marlys yırtık pırtık tırnaklarını inceledi. "Bence senden hiç hoşlanmıyor. Ama sizi memnun da etmiyor."

Gareth, Marlys'in tıniğini eline aldı. Burnu kendi burnuna değene kadar onu kaldırdı. "Sandığın kadar çok şey bilmiyor olabilirsin, küçük kardeşim." Onu bir elma çuvalıymış gibi yere bıraktı ve kapıyı açtı.

"Odanızdaki o tatlı lokma yatağınızı ısıtıyor olsaydı, gece yarısı Caerleon'dan fırlayıp gitmeyeceğinizi biliyorum."

Gareth durdu.

Marlys'in sesi alaycı tonunu kaybederek salonun yankıları arasında dümdüz kaldı. "Neden, Gareth? O senin oyununda sadece bir piyon. Eminim babası yatak odanızda hapsedilen altın saçlı melekten haberdar olmuştur. Köylüler bile bunu fısıldıyor. İstediğin bu değil miydi? Neden bu işi bitirip onu evine göndermiyorsun?"

Gareth topuklarının üzerinde döndü, gözleri gece yarısı gökyüzünden daha karanlıktı. "Onu tecavüze uğramış ve çocuklu olarak eve gönderirsem ne kazanmış olurum?"

"İntikam."

"Kimden intikam? Ondan mı? Benden mi? Hayır, Marlys. Gerçeği intikamdan daha çok istiyorum. Ve bunun için beklemeye hazırım."

Marlys onun eline uzandı ama adam gitmişti, omuzları sert rüzgâra karşı kamburlaşmıştı.

Pembe şafak panjurların arasından süzölüyordu. Rowena kendini yere attı ve kürkleri fırlatıp attı. Bir süre kıpırdamadan yattı, kendini sıcak ve kızgın hissetti, sonra kürkleri sadece burnu dışarı çıkana kadar geri çekti. Tiksintiyle homurdanarak yan döndü ve Gareth'in yatağının altındaki toz toplarına baktı. Kendini tekrar yere attı ve odanın kapısı kayarak açılırken gözlerini kapattı.

Gareth'in adımları ağır ve tökezleyiciydi. Rowena tahtaya çarpan bir ayağın sert sesini duydu ve ardından kesik kesik bir küfür savurdu. Bunu sessizlik izledi. Gözlerini açmaya cesaret edemedi. Adamın kokusu ona doğru yayılıyordu; ter, bira ve leylakların gülünç kokusu, tanımadığı topraksı bir tını ile kaplanmıştı. Adamın ayak sesleri uzaklaştı.

Soyunma zahmetine katlanmadan yatağa düştü. Rowena ancak onun düzgün nefesi odayı doldurduğunda yanan gözlerini açtı. Sessizce giyindi ve odadan dışarı çıktı.

Marlys merdivenlerin dibindeki direğe yaslanmıştı. Koyu renk gözleri saçlarının altında bir yerden parlıyordu. Tek kelime etmeden bir miğfer ve mızrak alıp Rowena'ya fırlattı. Rowena onları yakaladı. Soğuk şafağa doğru yola koyuldular, Marlys'in ceplerine doldurduğu dumanı tüten arpa ekmeğini bölüşmek için listede durakladılar.

Altıncı Bölüm

" ^ "

Marlys, Gareth'in odasının açık kapısından içeri daldı. Kükremesi neredeyse Rowena'nın sandalyesinden yuvarlanmasına neden oluyordu.

"O geliyor! Sonunda geliyor! Kuzey kulesinden bayraklarını gördüm. Onu pusuya düşürebilir miyim? Lütfen, yapabileceğimi söyle. Gareth, sana yalvarıyorum. İzin ver de gururuna bir darbe indireyim!"

Marlys vuracağı darbeyi göstermek için topuzunu masaya vurdu. Rowena'nın üzerinde çalıştığı parşömen ikiye bölündü ve yuvarlandı. Rowena yırtılan parşömene uzandı ama değerli kâğıt havaya uçtu ve Gareth'in panjurları açarken davet ettiği soğuk hava akımıyla pencereden dışarı fırladı.

Gareth nefesinin altında küfretti.

Marlys de pencerenin önünde ona katıldı. "Tanrım, işte geliyor! Onu pusuya düşürmeme izin ver. Tam ağacı biliyorum."

"Bizi düşündüğümünden daha uzun süre rahat bıraktı," dedi Gareth. "Merakının işkencesi onu yenmiş olmalı."

Rowena parmak uçlarında arkalarında durdu ama omuzlarının genişliğinden başka bir şey göremedi. Marlys'in kolunun altından dirsek atarak geçti ama Marlys döndüğünde yanağı panjura çarptı.

"Şu maiyetine bakın! İngiltere'nin yarısını yanında getirmiş olmalı."

Gareth iç çekti. "Alçak herif bizim medenileştüğimizi görmeye kararlı. Babamın şövalyelerini kovduğum için beni asla affetmedi. Taşra yaşamımızı küçümsediğini gizlemiyor."

Rowena dizlerinin üzerine çöktü. Rowena bacaklarının arasında kıpırdanıp ayaklarının dibinde diz çökerken Gareth tek kaşını kaldırarak ona baktı. Rowena

Dalgınca yanağını onun eline yasladı, tüm dikkati tepelerin üzerinden Caerleon'a doğru yuvarlanan manzaradaydı.

Şenlikli parti, çorak araziye mor ve kırmızı renklerle süsleyerek Ardendon'dan uzaklaştı. Savaş arabaları ve el arabaları gri günü neşeleriyle aydınlatıyordu. Altın püsküllü sarı ve zümrüt rengi satenlerle süslenmiş zıplayan atlar da onları takip ediyordu. Rowena huşu içinde bir nefes aldı, zihninde arabalara takılı flamaların sürekli sallanışını, muhteşem küheylanların soğuk havaya sis bulutları üfleyen kışnemelerini, arabalarda süslenen hanımların baş döndürücü kahkahalarını duydu.

"İyi bir yumruk," diye yalvardı Marlys. "Ona vermek istediğim tek şey bu." "Hayır," diye yanıtladı Gareth.

"Bir iniltiden sonra onu serbest bırakacağım.

Yemin ederim." "Hayır," diye tekrarladı Gareth.

Marlys'in dudağı bir tutam saçın arasından dışarı çıktı.

Gareth ona bir parmak salladı. "Bunu yasaklıyorum. Blaine sana benim kadar düşkün değil. Mızrağını senin küçük kara kalbine saplamak için her türlü bahaneyi memnuniyetle karşılar."

Marlys burnunu çekti. "Blaine, takım elbisesini küçümsediğimden beri mızrağını şu ya da bu şekilde bana saplamak için çabalıyor."

"Takım elbisesini küçümsediğin için seni affetmiş olabilir. Babasının önünde onu atından düşürmek hoşnutsuzluğunu kazanmasına neden oldu. Sör Bryan sonunda onu şövalye ilan etmişti. Gururlu bir delikanlıydı."

"Dudaklarını bana değdirecek kadar aptal bir delikanlı."

Rowena heyecan içinde titredi. Gareth elinin üzerinde duran altın renkli kafaya baktı. Gözleri buğuluydu, dudakları renk cümbüşü içindeki çayırları hülyalı bir şekilde incelerken aralanmıştı. Gareth'in eli pencere pervazında sıkılaşıırken, kızın kendisine bu şekilde bakmasının üzerinde nasıl bir etki yaratacağını merak etti.

Rowena neredeyse fark edilmeyecek bir hareket hissetti. Gareth'in elinin arkasındaki tel tel tüyler pürüzsüz yanağına battı. Kıpırdandı, aniden Gareth'in kalçalarının omuzlarına yaptığı hafif baskının farkına vardı. Bakışlarını Gareth'in hortumunun yapışan kıvrımlarından, tuniğinin eteklerine işlenmiş gümüş ipliklerden kaldırarak onun koyu renk gözleriyle buluştu. Adamın parmak uçları sıradan bir jest kisvesi altında kadının yanağını okşadı. Bir ürperti

Blaine'in maiyetiyle hiçbir ilgisi olmadığını düşünmek ensesindeki küçük tüyleri diken diken etti. Kafa karışıklığı bir sıcaklık dalgası halinde içine doldu.

Marlys bu alışverişi izlerken sırttı. Gareth sertleşti ve Rowena'nın yanağını babacan bir tavırla okşadı. "Daha fazla hizmetçi almak için köye gidiyorum. Eğer bu gece yemek yiyeceksek, ya şık bir şekilde yiyeceğiz ya da hiç yemeyeceğiz. Blaine'i tanırıysam, kış karları tarafından tuzağa düşürülmeyi ve kış sığır etimiz ve biramızla ziyafet çekerek geçirmeye zorlanmayı umuyordur."

Gareth yanlarından ayrılırken Marlys, "Ve hizmetçilerimiz," diye ekledi. Spekülatif bakışları Rowena'nın başına kaydı.

Birkaç dakika sonra Rowena çenesini ellerinin arasına aldı, Gareth aşağıdaki listede Folio'ya binerken Blaine'in tören alayının ihtişamı unutulmuştu. Gareth omuzlarını dikleştirip atı kale kapısından içeri göndermeden önce pencerelerine gösterişli bir selam verirken Folio zıpladı.

"Ondan istediğin kadar nefret etmiyorsun, değil mi?"

Marlys'in nazik sorusu üzerine Rowena arkasını döndü. Marlys ağzından bir tutam saç çekip aldı. Korkunç tatlılıkta bir gülümseme belirdi. Rowena'ya kirli bir avuç uzattı.

"Gelin, Leydi Kıymetli. Pusuya düşmeme izin verilmeyecekse, ziyafet için size giyecek bir şeyler bulmaya vaktim var. Bu aptal paçavrayı giyerek aşağı inerseniz, bu kadar çok hanımefendinin huzurunda solup gideceksiniz. Bu senin arzun değil, değil mi?"

Rowena isteksizce Marlys'in uzattığı eli tuttu, bu beklenmedik nezaket yerine kelepçelenmeyi tercih ederdi.

Kapı demir menteşeler üzerinde gıcırdayarak açıldı. Rowena Marlys'in elini kavradı ve uzun boylu kızın omzunun üzerinden baktı. Marlys odanın gölgelerine doğru ilerledi, normalde coşkulu olan ayak sesleri boğuklaştı.

Oda tamamen karanlıkta değildi. Öğleden sonra güneşi pencerelerin üzerindeki kadife örtülere dokunuyor, örtülü mobilyaların üzerine mavi bir kasvet yayıyordu. Biberiye ve küfün narin karışımı Rowena'nın burnuna çarparak kaşınmasına neden oldu. Marlys'in eli onunkinden kaydı. Rowena hapsirliğini tuttu.

"Her şey aynı," diye fısıldadı Marlys.

Örümcek ağları, mum apliklerinin üzerini gri ve beyaz renklerde özenli bir şekilde örtüyordu. Gareth'inkinden bile daha büyük, kanopili bir karyola yatağın ortasında duruyordu.

tek bir keten arşıfla örtülmüştü. Rowena yarı yarıya altındaki şekilsiz tümseğın yükselip onlara doğru süzülmesini bekliyordu.

Marlys kafasını temizlemek istercesine salladı ve köşedeki meşe dolaba doğru ilerledi. "Sanırım burada senin için bir eteklik bulabiliriz."

Onun gerçekçi sözleri hem rahatlatıcı hem de saygısızcaydı. Dolabın kapağı duvara çarpınca Rowena irkildi. Marlys dolabı karıştırırken Rowena yatağa doğru eğildi. Çekingen bir şekilde parmağını uzattı ve ortasındaki yumruyu dürttü. Saman kene bir gıcırdama ve sıçrama çılgınlığı içinde patladı ve elini geri çekti.

Marlys arkasını dönmeden, "Fareler," diye telaffuz etti. "Olabilir, bilirsin. Kediler buraya gelmez. Farelere karşı gözünü dört aç, olur mu?"

Rowena odanın büyüklüğü karşısında tedirgin olmuş bir halde etrafına bakındı. Karyolanın köşesine oturdu. Ayak parmağıyla yatağın yanındaki taş zemine yayılan koyu lekeyi inceledi.

Yatağın altından, taş üzerindeki pençelerin belli belirsiz takırtısı geldi. Rowena ayağını kaldırdı. Marlys ona aldırmadı; sürünerek dolaba girmişti. Sadece botlarının tabanı görünüyordu. Sesi boğuktu. "Küçükken buraya saklanırdım. Duvarın içinden geçirdi. On kişilik bir aile için yeterince büyük."

Rowena yatağın kenarına eğildi ve çarşafı yavaşça kaldırdı. Ürkütücü ışıktaki bir beşğin belli belirsiz hatlarını zar zor seçebiliyordu. Elini güzelce oyulmuş yüzeyde gezdirdi. Parmağı tozla kaplanmış olarak geri geldi.

Marlys memnuniyet dolu bir tıslamayla sandıktan kalkıp erminle süslenmiş tavuskuşu mavisi bir tepeciğı açarken suçlulukla çarşafı bıraktı. Ürkütücü mavi ışıktaki, ezilmiş kadife zeminin üzerinde kendine ait bir hayatla asılı duruyor gibiydi.

Marlys, eşleşen tuniğın kıvrımlı kollarından birini kaldırdı. "Ne düşünüyorsun? Senin için mükemmel, değil mi? Gözlerine uygun mavi."

Zengin mavi Rowena'nın gözlerinin rengine yakın değildi ama o bunu söylemedi. "'Bu çok güzel bir eteklik. Ama onların izni olmadan başkasının giysilerini giymeye cesaret edemem."

Marlys homurdandı. "Buna aldıracak hanımefendi çoktan gitti. Üvey annem öleli neredeyse yirmi yıl oldu. Sana izin *veriyorum*. İhtiyacın olan tek şey bu."

Elbiseyi Rowena'nın kollarına bıraktı, sonra da dolaba dalıp bir pelerin ve korse çıkardı. Marlys kendi kendine mırıldandı, "Dik dur, Marlys. Saçını tara, Marlys. Bir maymun gibi kambur durma, Marlys. Aptal sürtük beni bir hanımefendi yapacağını sandı."

"Gerçekten de aptalca," dedi Rowena usulca. Bir peçe süzülerek gelip kadının başına kondu. Rowena tülün yumuşaklığını gözlerinden süpürdü. "Güzel miydi?"

Marlys başını onaylarcasına geriye attı.

"Tanrım, çok güzeldi! Beline kadar uzanan kuzguni siyah bukleleri ve parıldayan mavi gözleriyle."

Rowena ayak parmağıyla beşiğe dokundu. "Babanla onun bir bebekleri oldu mu?"

"Geldiğinde yavrusunu da yanında getirmişti. Ama ona hiç zaman ayıramadı. Sürekli kundakta tutardı. Onu başıboş bıraktığında dolaba saklanır ve gizlice çıkıp o küçük şişko şeyi çözerdim. Onu çıldırtırdım. Yaratığın kıpırdayarak nasıl çıktığını asla anlayamazdı. Güzelliğiyle kutsanmıştı ama beyni yoktu." Marlys elindeki tarağı tokatladı. "Tıpkı senin gibi."

Marlys hızlı ve emin adımlarla odayı geçti. Bir masanın üzerindeki örtüleri süpürdü ve dikkatsizce bir çam kutuyu yere düşürdü. Rowena onu almak için eğildi. Parmağı soluk ahşaba oyulmuş bir kuşun eğimli kanadını izledi ve kutuyu açmaya başladı.

Marlys kutuyu onun elinden kaptı. "Babam eve bizim için yeni bir anne getireceğini haber verdiğinde Gareth bunu onun için günlerce oydu."

"Nasıl öldü?"

Marlys bakışlarını kutudan kaldırdı. Dudakları garip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kötü bir kalbi vardı."

Marlys kutuyu arkasından fırlatırken Rowena irkildi. "Orada ağzın açık durma, Ro. Yapacak işlerimiz var."

Rowena, Puppy yerine Ro diye çağrılmanın ne kadar hoş olduğunu düşünerek ve Marlys'in bu nezaketiyle ne kazanmayı umduğunu merak ederek gizli bir gülümseme verdi.

Ardendonne'lu Sör Blaine tek bir kılıç bile çekmeden Caerleon'u fethetti. Akşam olduğunda kale ışık ve kahkahalarla alev alev yanıyordu. Müzik

kirişlerden çınladı. Kırlangıçlar, gürültülü eğlenceden kaçmak için gecenin içine daldılar. Kolları kılılı ön kollarının üzerine itilmiş iri yarı köylüler, dansa yer açmak için mobilyaları duvar boyunca sürüklediler. Dunnla mutfaklara girip çıkıyor, birden fazla hanımefendiyi kibar bir baygınlığa sürükleyen emirler yağdırıyordu. Gridmore onun emirlerine uyarak ocağın üzerine soğuk keklik tabakları ve hanımların kucaklarına odun yükleri koydu. Blaine elleri kalçalarında ve tescilli bir gülümsemeyle kaosu denetliyordu. Gridmore'un kızarmış yaban domuzu sandığı için fırına attığı ciyaklayan bir cüceyi fırından tek başına kurtarmıştı.

Rowena, kalenin tepesindeki ıssız bir odada çan sesleri ve sanki bir domuz sürüsü aşağıdaki ziyafeti kuşatmış gibi hararetli bir ciyaklama duydu. Dövmüş gümüşten bir aynaya baktı. Bir yabancı ona göz kırptı. Göğsü sıg bir ritimle inip kalktı. İki parmağıyla yanağına dokundu. Teni aynanın cilalı yüzeyi kadar soğuk ve yabancıydı.

Dudaklarının cömert kırmızısıyla eşleşen iki parlak kıvılcık yanaklarını boyadı. Gözlerini kalın bir sürme çizgisi çevreliyordu. Her göz kırpışında göz kapakları yapıyor ve sonsuza dek kapalı kalmalarından korkuyordu. Külle kararmış ve yağla sertleşmiş kirpikleri, asi örümcekler gibi yukarı doğru süzülerek alnının kararmış kemeriyle buluşuyordu. Saçlarını altın sarısı bir ağ çevreliyordu. Üzerinden mavi bir pelerin akıyor, sağlam boynunu pelüş kadife kıvrımlarla gizliyordu.

Yüze kadar sayın. Sonra aşağı gel ve ziyafete katıl.

Marlys'in sözleri aklına geldikçe Rowena yüksek sesle saymaya başladı. Sekize kadar gelmişti ki Marlys'in ona öğrettiği bir sonraki sayıyı unuttu ve yeniden başlamak zorunda kaldı. Elleri tik kutusundan masaya dökülen egzotik kül ve çilek kavanozlarını gergin bir şekilde karıştırdı. "On dört," diye mırıldandı. "On altı, kırk dört, altmış sekiz, on iki, yüz."

Sandalyeden sıçradı ve tulumun kollarına takıldı. Kollarını önünde sert açılarla tutarak kapıyı açmak için manevra yaptı. Kalçasında duran altın kuşak, içeri girmeye çalışırken demir tutamağa takıldı. Gareth'tan öğrendiği ve Marlys'in mükemmelleştirdiği bir lanetle kendini kurtardı. Eğer işler bu endişe verici şekilde ilerlerse, Gareth onu fark etmekten geri kalmayacaktı. Salonda yüzüstü yatan tek kadın o olacaktı.

Rowena'nın kulaklarına tatlı bir tenor sesi çalındı ve ardından genizden gelen bir kahkaha sesi duyuldu. Merdivenlere giden açık galeriye girdiğinde adımları yavaşladı. Aşağıdaki koridordan süzülen renk ve ışık selinin büyüüne kapılıp dizlerinin üzerine çöktü ve terli avuçlarıyla korkulukları kavradı.

Mumların yerini meşaleler almıştı. Geniş şöminede boylu boyunca yanan ateş, cereyanı ıssız köşelere sürgün ediyordu. Bir sıra kadın el ele tutuşmuş, parfüm kokan kollarını ve pelerinlerini baştan çıkarıcı bir dansla parıldayan ipeklere doğru uzatarak erkeklerin arasına dalmıştı. Gareth görünürde yoktu.

Bir avuç zar, diz çökmüş bir süvari çemberinin ortasındaki taşlara çarptı. Onların içten haykırıışları gürültünün üzerinde yükseldi. Rowena, Marlys'i aralarında görünce şaşırmadı, kutlamadaki tek imtiyazı Gareth'in odasından yeni çaldığı parlak siyah bir çift eldiveniydi. Paslı kını, grubun diğer tarafına doğru kasıla kasıla yürürken ocağın üzerinde tıngırdadı.

Koyu renk gözleri galeriye doğru kaydı. Rowena ahşap bir sütunun arkasına eğildi.

"En dikkat çekici yerlerde karşıma çıkıyor gibisin."

Rowena, yumuşak sesin üzerine dökülmesiyle başını kaldırdı.

Sör Blaine kollarını kavuşturmuş, karşı duvara yaslanmıştı. Ağzının kenarı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Salonumda uyuyorlar. Sütunların arkasında çömeliyorsun. Gizemli arayışları olan bir hanımefendisiniz. Gareth'a bütün akşam nerede olduğunu sordum. O da en sinir bozucu şekilde 'Hakkında' diye cevap verdi. Sürekli gevezelik etme alışkanlığı onun en sevimli özelliklerinden biridir." Rowena'ya elini uzattı.

Onu aldı, gözleri kısılmıştı. Adam onu nazikçe ayağa kaldırdı. "Ah, sen de beni unutmamışsın." Bunu, hemşireleriyle arasını çok açmış olması gereken utangaç bir sırıtışla yapıyordu. "Yemin ederim seni burada, galeride baştan çıkarmak gibi bir niyetim yok. Ardendonne'da sizi farklı bir hanımefendi sandım. İşte şimdi oldu. Bana bağırmayı kes. Caerleon'da kaldığın süre içinde Gareth'in gevezeliğini edindiğini görebiliyorum."

Rowena ağzını açtı ve kapattı. Tek bir kelime bile söylememişti. "Bu kadarı yeterli," diye devam etti. "Bu tür şeylere müsamaha göstermeyeceğim.

Bu kadar çekici bir genç kızdan böyle konuşmak. Utanmalısın."

Rowena dilini buldu. "Utanması gereken sizsiniz, efendim. Beni nasıl bir hanımefendi sandığınızdan bağımsız olarak, bana zorla ilgi göstermeye hakkınız yoktu. Şövalyelerin asil ve iyi bir şeyi temsil etmesi gerekir. Düşük doğumlu bir hanıma bile seçim şansı tanımaz mısınız? Şövalyeliğe hiç mi saygınız yok?"

Blaine alkışladı. "Azarlarken gözlerin nasıl da parlıyor! Daha fazla, daha fazla! Şimdi durma."

"Düşünmeliyim ki-" Rowena durakladı, onu azarlaması için yemlendiğini fark etti. Adamın kahverengi gözlerindeki muzip ışıltı karşısında kızgınlığı yerini isteksiz bir gülümsemeye bıraktı.

"Görüyorsunuz ya güzel leydim, o gece sadece güzelliğinize vurulmamıştım, biraya da vurulmuştum. Ertesi sabah uyandığımda başım ağrıyordu, çenem ağrıyordu ve size karşı terbiyesizce davrandığım için utanç içinde kıvranıyordum. Beni affetmeniz için naçizane yalvarıyorum."

Kadın cevap veremedi, adam onun koluna girmiş ve onu galerinin parmaklıklarına doğru götürmüştü.

Hemen altlarında, ozan Mortimer lavtasının üzerine eğilmiş, sarı saçları yüzünü gizliyordu. Pelerininden terliklerine kadar kırmızıya bürünmüş bir kadın kucağına oturdu. Tellerinden çıkan ekşi bir notayla onu itti. Gülen bir yaver onun yerini aldı ve Mortimer'ın müziği kanatlandı. Salon kahkahalarla çalkalandı.

Blaine, "Gareth bana her zaman Caerleon'un kendi evi olduğu kadar benim de evim olduğunu söylerdi," dedi.

"Onun sözlerini ciddiye alıyorsun, değil mi?"

"Sizinkini ciddiye aldığım gibi değil. Bu neşe size neyi hatırlatıyor, sevgili bayan?"

Rowena pelerinin ağırlığını hafifletmek için çenesini elinin arasına aldı. "Onursuz bir kuşatma."

"Büyüleyici bir düşünce! Kan ve savaşla değil, müzik ve kahkahayla, zekâ ve zevkle dolu bir kuşatma. Kanınızı kaynatmıyor mu?"

Rowena omuz silkti ve adamın sesinin tonundaki boğuk tınıya aldırmadı. Dirseklerini parmaklığa dayadı ve sanki yıllardır arkadaşmışlar gibi daha da yaklaştı.

"Misafirperverlik kisvesi altında gizlenmiş gerçek bir kuşatma olsaydı ne yapardınız? Belki de sadece hanımefendiyi götürmek için acele etmişimdir."

"Efendinin dikkati dağılmışken kaleyi yönetmek." "Marlys Caerleon'un leydisidir."

Blaine'in gülümsemesi gerginleşti. "Marlys bir hanımefendi değil."

Rowena ondan uzaklaştı. Bakışları koridorda gezindi. "Efendi nerede olabilir?"

"Muhtemelen bailey'de şövalyeliğin turnuvalar ve atlar gibi bazı sıkıcı yönlerini tartışıyorlardır."

"Tercih ettiğiniz yönler bunlar değil mi?"

"Eğer kastettiğiniz buysa, hanımları kısraklara tercih ederim."

"Kendilerini ayaklarınıza atan hanımlar, şüphesiz, ilginiz için yalvarıyorlar."

"Kendini çeneme atan kadınları tercih ederim. Ve oldukça etkili olduklarını da eklemeliyim." Sanki anısı hâlâ canını yakıyormuş gibi pürüzsüz çenesini ovuşturdu.

Rowena gülümsemesini bastırdı. Onun muzip sırıtışına karşı koymak zordu. "Beklediğiniz buysa af dilemeyeceğim."

"Senden bir ricada bulunmak için sonsuza kadar beklerim."

Beklemesi gerekecekti, çünkü o anda Gareth bailey'den salona girdi. Rowena'nın beklediği gibi gülerek yürüyen bir şövalye grubuyla değil, tek başına gelmişti. Salondaki erkeklerin çoğundan omuz omuza üstündü. Tavrı neşeli bir ev sahibinin değil, bir yabancının tavrıydı; sertleşmiş omuzları kibir derecesinde savunmacıydı. Rowena'nın hayal gücü müydü yoksa kahkahalar daha mı tizleşti ve sessizlikler daha mı sivrildi? Mortimer'ın parmaklarının udun tellerine vuruşu, sanki boşluğu müzikle doldurmak istercesine yeni bir şiddet kazandı. Gareth bir hanımefendinin elinden kadehi aldı ve ozanın şerefine alaycı bir tavırla kaldırdı.

İçkisini içtikten sonra Gareth kadının elini dudaklarına götürdü. Adam avucunu öperken kadın reverans yaptı. Soluk sarı saç telleri gümüş pelerininden sıyrılmıştı ve Rowena Leydi Alise'i tanıdı.

Gareth'in karanlık başı gözlerinin önünde bulanıklaştı. Tanıdık olmayan bir açlık düğümü karnını sıktı. Bu açlık ince ve deliciydi, karnında binlerce küçük hançer gibi kıvrılıyordu. Blaine onun yüzünü izledi, karamel renkli gözleri kayıtsızdı.

Gareth başını kaldırdı ve galeriye baktı. Rowena kendini sütunun arkasına attı, sanki tahtaya batacak ve kaybolacakmış gibi sırtını sütuna dayadı. Gözlerini sınımsız yumdu, bir an önce ölmesi gerektiğini düşündü.

Delirmiş. Gareth'ın dikkatini çekmek için Marlys'in onu bir mumya kuklası gibi giydirmesine nasıl izin verebilirdi? İhtiyacı olan son şey Gareth'ın ilgisiydi.

Kaçmak için eteklerini topladı ama bunu yapamadan Blaine'in eli bileğini yakaladı. "Dans edelim mi, leydim?" Tek kaşını meydan okurcasına kaldırdı, dudakları bileğindeki hızlı nabza karşı sıcaktı.

Rowena elini geri çekti ve sevindirici bir an için Blaine'in eğileceğini düşündü. Bunun yerine, elini alaycı bir şekilde eğerek onu merdivenlere doğru yönlendirdi.

Türkü, Mortimer'ın sesini genizden gelen tınılardan kurtaracak kadar yükseltti. Köşedeki bir kadın, çapkın bir şövalye tarafından alınıp terk edilen bir köylü kızının acı tatlı hikâyesini dinlerken güzelce ağlıyordu. Duvara dayalı masanın üzerine yayılmış kızarmış koyun eti ve yaban domuzu, ocağın üzerinde tıkırdayan sıcak bira fiçileri için giderek daha fazla göz ardı ediliyordu. Mortimer'ın sesi sabaha kadar sersemlikten kaybolacak bir zaferle yükselirken, kalabalığı modaya uygun bir hüznü kaplamıştı.

Gareth, Alise'in gözyaşlarını elbisesinin eteğiyle nazikçe kuruladı. Son notalar kokular ve alkışlar arasında yankılanırken, Rowena merdivenlerden aşağı süzüldü, kolları ayrı bir varlık gibi arkasından akıyordu. Blaine özenle hazırlanmış bir sevinç ve suçluluk ifadesiyle onun kolunu tuttu.

Meraklı bir mırıltı sessizliği doldurdu. Marlys onlara doğru iki adım attı, sonra durdu, uzun kolları iki yanında gevşekçe sallanıyordu. Basamakların dibinde Blaine, Rowena'ya doğru eğilerek selam verdi. Rowena onun ayaklarının dibinde reverans yaptı.

Gareth Alise'den uzaklaştığında onu karşılayan manzara, Blaine'in ayaklarının dibinde, kadifeden bir bulutun içinde diz çökmüş muhteşem bir figürdü. Elbisesinin tavus kuşu mavisi gözlerini boyadı. Kadehi taşlara çarparak şingirdadı ve bordo şarabı Alise'in elbisesinin lavanta rengi kuyruğunun üzerine sıçrattı. Uyuşturulmuş gibi ayağa kalktı, salondaki tüm gözlerin üzerine kilitlendiğini fark etmedi.

Eli Rowena'nın kürkle süslenmiş koluna kapandı ve içindeki kolu buldu. Parmakları çelik gibi kızın sıcak etine saplandı. Sürmenin boğucu hatlarına gömülmüş nazik mavi gözler ona göz kırptı.

"Tanrı aşkına ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi ani sessizlikte sertleşmişti.

Adamın pençesine yakalanan Rowena titremesini kontrol etmek için alt dudağını ısırıldı. "Lordum, ziyafete geldim. Katılmamı yasaklamadınız."

Onu sarstı. "Bunları nereden buldun?"

"Ben-biz-" Rowena'nın bakışları Marlys'i duvarın önünde buldu. Botlarına bakıyordu. İhanetin safrası Rowena'nın boğazında yükseldi. Gareth'in gözlerinin içine baktı ve tek savunması olarak sessizliği seçti.

Gareth onun kolunu bıraktı. Dizleri ona ihanet ederken Blaine'in eli sırtını destekledi.

Gareth'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Çok gülünç görünüyorsun." Başındaki pelerin ve şapkayı kaptığı gibi yere fırlattı.

Rowena sanki adam ona vurmuş gibi soldu. Saçları omuzlarına dökülmüş, pelerinin ağırlığıyla cansızlaşmıştı. Etrafına baktı, bir bakışta hanımların kül rengi kaşlarını ve süssüz gözlerini gördü. Elinin tersini yanağına götürdü. Parmak eklemlerine kan çürüğü gibi kızıl lekeler bulaşmıştı. Sessizliğin içine gergin bir kahkaha tufanı düştü. Sonra bir tane daha.

Rowena omurgasını dikleştirerek gözlerini indirdi ve Gareth'a reverans yaptı. "Bağışlayın beni lordum. Güncel modanın dışında çok uzun süre yaşadım. Sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Ellerinde toplarken etekleri kurşunla süslenmiş gibiydi. Kalabalık onun geçmesine izin vermek için ayrıldı, kıs kıs gülüşleri söndü ve Gareth'ı Blaine'in sırtışıyla baş başa bıraktı. Blaine hizmetçinin tepsisinden bir kadeh aldı ve Gareth'ın eline tutuşturdu.

"İç, dostum. Ne de olsa bu senin ziyafetin."

Kadehin sıcaklığı Gareth'ın elini ısıttı. Kehribar rengi sıvıyı kadehin ağzında döndürdükten sonra kadehi boşaltıp diğerine uzandı.

Yedinci Bölüm

" ^ "

Rowena, bailey'deki başıboş insanların meraklı bakışlarını görmezden gelerek koşmaya başladı. Asma köprüden kaçarken, Mortimer'ın sazları şarkı söylemeye başladı ve onun uçuşu için bir ritim tutturdu. Kahkaha patlamaları onu avlu boyunca kovaladı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, elbisesinin bozulmamış mavisini kıpkırmızı damlalarla boyuyordu. Elbisesinin kuyruğu başıboş bir

Kazığı söktü ve pahalı kadifenin parçalanmasından sapıkça bir zevk alarak onu parçaladı.

"Rowena!" diye bir çığlık geldi arkasından, boğuk ve nefessiz.

Dış duvarda durakladı, ay ışığının eğik bir huzmesine takıldı. Çığlık tekrar geldi, bu sefer daha yakındı. Kendini ileri attı, ayakları onu kulelerin oluşturduğu gölge bloklarının arasından tereddütsüz geçiren ahenkli bir ritme kapıldı. Listenin içine girdi. Üç adım daha atarsa orman onun olacaktı.

"Rowena!"

Tanıdık olmayan bir yalvarışın notası ayaklarını ağırlaştırdı. Tökezleyerek durdu ve ellerini dizlerinin üzerine koydu.

Ay ışığı ıssız listeyi yıkıyordu. Ayak sesleri ölü otların üzerinde çıtırdıyordu, yakındaki ahırdaki atların sessiz kişnemeleri dışında tek ses buydu. Marlys kapının hemen içinde duruyordu. Rowena'ya doğru bir adım atarken gözleri bir saç ağıyla örtülmüştü. Rowena uçmaya hazırlanan bir dişi geyik gibi yumuşak adımlarla ormanın karanlığına doğru ilerledi.

Marlys bir elini kaldırdı. "Lütfen. Yapmayın. Hiç niyetim yoktu-" Rowena'nın sesi çakmaktaşı gibi kesildi. "Niyetin neydi?"

Marlys başını salladı. "Bilmiyorum. O değil." Duvara yaslanmış sandığın üzerine çöktü ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Zararsız bir yaramazlıktı, bir şakaydı."

"Kardeşiniz mizah anlayışınızı pek beğenmedi."

"Gareth çok uzun zamandır mizahtan pek hoşlanmıyor." Marlys dalgınca ayaklarını sandığın altındaki çimenlere yığılmış mızrakların üzerinde gezdirdi.

"Neden bana öyle baktı? Üvey annene hiç sevgi beslemiyor muydu?"

Marlys sert bir kahkaha atarak tüylü başını aya doğru kaldırdı. "Ona çok düşkündü."

Rowena yaklaştı. "Yani onu hatırlamak ona acı mı veriyordu?"

"Gareth on iki yaşındayken babam yeni annemizi Caerleon'a getirdi. Babamdan daha gençti, her zaman güler yüzlü ve neşeliydi. Hayatımızı güzelleştirmek için gönderilmiş neşeli bir melek gibiydi."

Marlys mızraklara şiddetli bir tekme atarak onları çimenlere saçtı. Rowena, mızrağın acı veren gümbürtüsünü duyamayacak kadar Marlys'in hikâyesine dalmıştı.

ayak bileğine karşı.

Marlys'in sesi alçaldı. "Onun tatlılığı sadece zehir barındırıyordu. Gareth daha çocukluktan yeni çıkmıştı ama onun pürüzsüz teni ve masumiyeti onu büyülemişti. Babam Kral Edward'ın Gallerle savaşmasına yardım etmek için çağrıldığında, Gareth'i Blaine'in babasına göndermemesi için ona yalvarmış. Onun yerine Blaine'i buraya gönderdi. Onların eğitimini sayfa olarak kendisi üstlendi." Marlys, Rowena'nın bakışlarını tavizsiz bir samimiyetle karşıladı. "Blaine'e nezaketi öğretti. Geri kalan her şeyi Gareth'a öğretti."

Rowena, Marlys'in dudaklarından dökülmek üzere olan kelime selini durdurmak için elini uzattı ama artık çok geçti.

"Böylece kardeşim henüz on dört yaşındayken babasının karısını sevmenin suçluluğuyla acı çekti. Blaine'in babası, babamın zehirli bir ok yarasından öldüğü haberini getirdiğinde, Gareth ona, rahipten her ikisinin ruhu için de af dilediğini söylemeye gitti. Onu çardakta, babamın şövalyelerinden birinin kucağında bulmuş. Babam hâlâ çamurlu bir Galler savaş alanında yatıyordu, bedeni henüz soğumamıştı." Marlys mızraklardan birini kaldırdı ve kafese kapatılmış bir kurt gibi listeyi arşınladı.

Rowena çimlere uzandı ve yanındaki mızrağın rahatlatıcı hatlarını parmakladı. "Gareth ne yaptı?" diye sordu usulca.

Marlys etrafında döndü. Bir gözünün ışıltısı saçlarının arasından ürkütücü bir zafer edasıyla parlıyordu. "İşte soru bu. Görüyorsunuz, kimse bilmiyor. Ertesi sabah onu Gareth'in kılıcı kalbine saplanmış halde buldular. Elayne'in parmakları hâlâ yanındaki yatak örtüsüne Gareth'in adını yazmak için çektiği kan gölünde yatıyordu."

Unutulmaz bir melodinin kırık dökük sözleri Rowena'nın beynini yırttı:

Adil Elayne Haksız

yere öldürüldü

Onun inançsız eli

bir isimle durdu.

Elayne. Rowena alnını avucuna dayadı. Alnı serin ve nemli hissediyordu. Başını kaldırdığında parmakları kadife eteğini telaşla çekiştiriyordu.

"Beni onun giysilerine soktun," dedi sakince.

Marlys ay ışığının altında durmuş, mızrağını bir sopa gibi kullanıyordu. "Niyetim-"

Rowena bu kez daha yüksek sesle, "Beni onun giysilerinin içine soktun," diye tekrarladı. Tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı, mızrak terleyen avucunda bir yer buldu.

"Ro, yapmazdım-"

"Bana bakmasını ve onu görmesini sağladın. Benden nasıl nefret ediyordur..."

Gareth'in kınamasının verdiği acı onu şaşırtmıştı. Öfke gözlerindeki sersemletici perdeyi sildi süpürdü. Marlys, Rowena ona saldırmadan önce mızrağı kalkan olarak vücuduna geçirecek zamanı ancak bulabilmişti. Tahtanın tahtaya çarpışının sert sesi ıssız listede yankılandı. Marlys geriye doğru tökezledi ve şans eseri ayakta kalabildi. Rowena bu korkunç ıstırabın kaynağını sorgulamak için duraksamadı. İnsandan çok hayvana özgü bir öfke kükremesiyle ileri atıldı ve tüm ağırlığını hücumu verdi. Marlys'in mızrağı kulakları sağır eden bir çatırtıyla onunkinin altında parçalandı. Marlys geriye doğru düştü, vücudu Rowena'nın ağırlığı altında sıkışmış, nefesi soluk borusuna saplanan mızrağın baskısıyla felç olmuştu. Düşüş Marlys'in saçlarını geriye savurmuş, yüzünü acımasız ay ışığına maruz bırakmıştı.

Rowena, Marlys'in yüzünü örtmeye neden bu kadar özen gösterdiğini merak etmekten hiç vazgeçmemişti. Hayal gücü, korkunç yanıklar ya da çirkinleştirici yara izleri içeren çok sayıda romantik hikâye anlatmıştı. Gerçek çok daha kötüydü.

Marlys çok güzeldi.

Gareth'in yüz hatlarındaki sert kusurlar kız kardeşinde yumuşatılmış ve rafine edilmişti. Kare çeneli ve yüksek elmacık kemikli Marlys, ay ışığında obsidyen parçaları gibi parlayan kara gözleriyle Rowena'ya baktı. Dolgun dudakları gururlu bir çizgi halinde gerilmişti. Karmakarışık saçları, Leydi Alise'i Tanrı'nın bir kadında olmasını istediği şeyin yavan bir taklidi gibi gösteren bir kadını gizliyordu. Mızrak ellerinde gevşerken Rowena'nın gözleri şaşkın bir maviye dönüştü.

"Neden?" Fısıldadı, sorduğu sorudan kendisi de emin değildi.

Marlys onu itti ve Rowena itiraz etmeden yana yuvarlandı. Marlys oturdu ve sırtı Rowena'ya dönük olacak şekilde yana kaydı. Saçları bir kez daha yüzünün üzerinde bir perde gibi sarkıyordu. Sesi çatlamadan konuşabildiği sırada Rowena gitmişti.

Rowena koşarken ölü kadının eteğini yırttı ve Marlys'in ihanetinin lekesiyle kirlenmiş kadifeyi kat kat döktü. Eteği pençeledi.

işlemeli korse tırnaklarının altında yırtılana kadar. Camlet iç elbisenin ağırlığı altında bir çalı titredi. Altın kuşağı da ipek fular gibi dikkatsizce bir kenara fırlattı. İnce keten iç çamaşırına kadar soyunarak ormanın içinde uçtu, özgürlüğün kanatlarından doğan kusursuz bir zarafetle ağaç gövdelerinden sıyrıldı. O özgürdü. Gareth Revelwood'a gelmeden önce olduğu gibi özgürdü. Artık onu hiçbir şey durduramazdı. Ne Gareth, ne de babam. Hiçbir tehdit. Sözler yok.

Yüzüne çarpan dalları görmezden gelerek ormanın derinliklerine doğru kaçtı ve çam ağaçları için solmakta olan yaprakları geride bıraktı. Kozalak yüklü dallar ay ışığını benek benek kabul ediyordu. Durdu ve Kasım havasının soğukluğunu ilk kez sıcak teninde hissetti. Dalın dala çarparken çıkardığı ürkütücü gıcırta kollarının tüylerini diken diken etti. Rüzgârın fısıltısına kapılan ince gövdeler hayalet gibi ay ışığında bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Saten terliklerini çıkarıp öne doğru fırladı. Çıplak ayakları dikenli iğnelerin üzerinde çıtırdadı. Ancak çalılığın kenarına geldiğinde durdu, kolunu bir çamın sert kabuğuna doladı. Rüzgârdan daha derin bir gümbürtü onu uyardı. Topraktan fişkıran ve ay ışığıyla gümüşlenmiş bir havuzun içine taze bir kaynak akıyordu.

Rowena hiç tereddüt etmeden tepeden aşağıya, soğuk suya daldı. Derinlere daldı, sonra su yüzeyine çıktı, saçlarından pırıl pırıl su fışkırdı ve kendini Caerleon'un kara lekesinden arındırarak vaftiz etti.

Marlys, Gareth'ın dünyayı karanlığa boyayan saçlarının arasından yaklaşmasını izledi. Gareth, içki içtiğini bildiği halde, zarafeti o kadar dikkat çekiciydi ki, listenin arasından geçip gitti. Bir dirseğinin üzerinde arkasına yaslandı ve dişlerinin arasına içi boş bir ot tüpü sıkıştırdı. Yumuşakça üfledi. Unutulmaz bir ıslık geceye karıştı. Gareth onun önünde durdu, bacaklarını iyice ayırmıştı.

"Onu gördün mü?" diye sordu. Diksiyonu kusursuzdu.

Marlys kamışa kısa bir üfleme yaptı. "Gitti." "Surat asmaya mı gitti?"

Marlys ayaklarının dibindeki çimenlere tükürdü. "Fark etmediysen söyleyeyim, surat asma huyu yoktur."

"Peki nerede o zaman? Mutfakta değil. Benim odamda da değil."

"Ona orada kalması için pek bir sebep vermedin, değil mi?"

Gareth boş gözlerle Marlys'e baktı. "Nerede olduğunu biliyor musun?" "Sana söyledim. Gitti."

Gareth onun yanına çömeldi. Başparmağını saçlarında gezdirdi ve nazikçe yüzünden kaldırdı. O gece ikinci kez, yakıcı ay ışığı yanaklarının eğimli düzlemlerini yıkadı.

"Nereye gitti?" dedi usulca.

Koyu renk gözleri buluştu. Marlys başını kısa bir hareketle sallayarak ormanı işaret etti. "Temelli gitti. Neden onu rahat bırakmıyorsun? O kalın kafana babasının gelmeyeceğini sokamıyor musun? Ya da artık umurunda mı?"

Gareth kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve Marlys'i bir kez daha karanlıkta bıraktı. "O ormana yabancı. Kaybolmuş olabilir. Kurtlar ya da ayılar tarafından saldırıya uğrayabilir."

"Ve yenir mi?" Marlys gönüllü oldu, gülümsemesi yüzünü buruşturdu.

Gareth'ın kaşları çatıldı. Topuklarının üzerinde döndü ve ahırlara doğru yürüdü. Bir amaç uğruna ayılmıştı, eldivenlerini etkili sarsıntılarla sıktı.

Onu izlerken Marlys yanağını dizine dayadı. Blaine gölgelerin arasından sıyrılıp Gareth'ın kolunu yakaladığında gözleri kısıldı.

"Gareth, duydum. Bana izin ver, şövalyeleri çağırıp bir arama dzenleyeyim."

Gareth kolunu serbest bıraktı. "Rowena zaten bir tür yaban domuzu için çaresiz bir av. Onu sizin trnze de maruz bırakmamayı tercih ederim."

Ahırda kayboldu ve Folio'nun başında yeniden ortaya ıktı. Gareth ata bindiğinde, Blaine atın sallanan toynaklarından kaçınmak için yana doğru dans etmek zorunda kaldı.

"Gareth, kızıdan hoşlanmadığını açıkça belirttin. Onu bir bahiste kazandın. Birlikte bahse girelim. Bana bir şans ver."

Gareth dizginleri ellerine dolayarak zıplayan atı kontrolü altına aldı. Ağzının kenarı soğuk bir gülümsemeyle kalktı. "Ne tür bir yarışma tercih edersin? Tehlike mi? Satranç mı? Devirme mi?"

Blaine geriye doğru bir adım attı ve teslim olmak için ellerini kaldırdı. Gareth Folio'yu onun yanından itti. Nal seslerinin gök gürültüsü uzun

Avlu, gecenin içinde kayboluyor.

Blaine listeye tekrar baktı. Ay ışığı Marlys'in bulunduğu boş çimenlerin üzerine vuruyordu. Bir çakıl taşı yukarıdaki duvarda taşa çarparak yuvarlandı. Yukarı baktığında, elinde parçalanmış bir mızrak tutan miğferli bir figür ahırın çatısından süzülerek geldi. Muzaffer bir çığlık atarak omzuna çarptı.

Gareth ormanın ilkel sessizliğinde ilerlerken, ışıkları ve kahkahalarıyla şato bir dünya uzakta gibi görünüyordu. Gece sesleri ona çatırdayarak geliyordu: görünmeyen kanatların yukarıdaki bir dala çarpması; bir kurbağanın öfkeli vıraklaması; bir yaprağın bir dala sarılmaktan vazgeçip karanlıkta Gareth'in yanağını okşamak için aşağıya süzülüşünün fısıltısı. Yaprakların ay ışığını gizlemek için hâlâ ölmek üzere olan salkımlara tutunduğu yerlerde, atı görmekten çok içgüdüsel olarak ileriye doğru yönlendirdi, gözleri boştu ve güneş ışığından kurtulmuş kör bir adamın gözleri gibi parlıyordu.

Durup ona seslendiğinde ormanın derinliklerindeydi. Sesi boş bir yankıyla ona geri döndü ve kısıklığıyla onu sarstı. Dizlerinin arasında, Folio'nun zarif eti titredi. Bir bülbülün yalnız çıığı sessizliğe karıştı. Atı sarmaşıkların arasından ileriye doğru itti. Isırgan otları ayaklarına battıkça Folio irkildi ve başını savurdu.

Gareth atından indi. Kılıcını kınından çıkararak çalı ağını kesti ve Folio'nun takip etmesi için bir yol açtı. At usulca kişnedi ve boynunun arkasına doğru küflü bir nefes üfledi. Parmakları alçak bir daldan sarkan bir kadife parçasına dolanınca durakladı. Uzun bir süre ona baktı, sonra yanağına dokundurdu ve yumuşaklığını sakalına sürttü. Gözlerini ilerideki çalıların arasından süzülen ışığa doğru kaldırdı, sonra dalları araladı. Ay ışığı çam iğnelerini gümüş rengine ağartıyordu.

Elinde unutulmuş bir şekilde asılı duran kılıcıyla, bir uyurgezer yürüyüşüyle o çekici renk yokluğuna doğru ilerledi. Yaprak dökmeyen yeşilin keskin kokusu burun deliklerini doldururken gölgeler uzaklaştı.

Ağaçsız bir tepenin dibinde, beyazlar içinde bir figür bir pınarın yanına yayılmış yatıyordu. Gareth ilk başta onun öldüğünü düşündü. Uzuvarları çok solgun, göğsü çok hareketsizdi. Ama ağır adımları onu yaklaştırdıkça, yaşamı görebiliyordu

İçinden akıyor, yanaklarını pembe tonlarıyla renklendiriyor, dudaklarını besleyici nefesiyle ayırıyordu. Sırt üstü yattı, bacakları bilinçsiz bir masumiyetle ayrılmıştı.

Kuruyken çok biçimsiz olan kombinezon nemli tenine yapışmıştı. Gareth'in bakışları onu taradı, ketenin altındaki gölge ve ışığın alaycı sınırlarını araştırdı. Kasıkları gerildi ve usulca küfretti, yemini lanetten çok sevgi doluydu.

Üşümüştü olmalıydı. Serin rüzgârlara bu kadar maruz kalıp da titrememek doğal görünmüyordu. Sonra Gareth, Revelwood'un acımasız kalesini ve onun katlanmış olması gereken kışları hatırladı. Sonbahar rüzgârı onun için geçici bir esintiden fazlası olmamalıydı.

Üşümüyordu. Aksine, sanki aniden ateşlenmiş gibi teni sıcaktan karıncalanıyordu. Onu uyandırmak için ağzını açtı, sonra kapattı. Yarı dönerek uzaklaştı. Folio onu tepenin üstünden merakla izledi.

Yanağını, başını saran nemli saç tutamlarının arasına soktu. Bu manzara Gareth'in bir iniltiyi bastırmasına neden oldu. Kız ona aitti. Bahis, onurla ödenen bir borçtu. Bir yıl boyunca onun olacaktı. İsterse onu tarlalarında, mutfağında ya da yatak odasında çalıştırabilirdi. Kimse onu yaptıklarından dolayı bir alçak olarak suçlayamazdı. Hiç kimse şu anda Rowena'nın ayrılmış kalçalarının arasında diz çöküp onu kendine ait kılmasına engel olamazdı. Rowena kıpırdandı. Pürüzsüz kaşları çatıldı.

Zorlukla nefes alarak onun başında durdu. Bir yanı hâlâ ondan nefret etmek istiyordu, onu Elayne gibi cazibe ve hilekârlık için yetiştirilmiş, taparcasına seven bir babanın kucağında bulmayı arzulamıştı. O zaman onu kırmak, Fordyce'i cezalandırmak çok daha kolay olurdu, onu geri göndermek, ırzına geçilmiş ve utanç içinde, gururu paramparça, kibri lime lime. Ama bu kızda Elayne'den eser yoktu. Gareth'in kılıcından kaçtığı geceden beri Fordyce'in içine düştüğü yoksulluk içinde yetişmiş, kibirden yoksun, güneş kadar parlak ve ışıltılı bir ruha sahipti. Onu kendi karanlığıyla lekelemeye ne hakkı vardı?

Ona sahip olması zalimce olmak zorunda değildi. Caerleon'da geçireceği bir yıl içinde onun hayatını yeterince güzelleştirebilirdi. Ona Revelwood'da sadece hayalini kurduğu konforu ve lüksü yaşatabilirdi. Ve yılın sonunda ona layık bir koca bulabilir ya da yüklü miktarda altın ve yoksulluk ve açlıktan uzak bir gelecekle onu yoluna gönderebilirdi.

Blaine gibi adamların senin artıkılarını kapmak için beklediği bir gelecek.

Kafasının içindeki ses Marlys'inkiydi ve bundan nefret ediyordu. Bir lanetle kılıcını nemli toprağa sapladı. Titreyen elleriyle kınını çözdü. Gölgesi üzerine düşerken Rowena usulca inledi.

Güneş bir çekiç gibi vuruyordu. Ilık bir rüzgâr uzun otları dalgalandırarak yeşil ve altından oluşan bir senfoniye dönüştürüyordu. Ufuktaki bir nokta ona doğru hızla ilerlerken daha da büyüdü. Rowena'nın kalbi sevinçle kabardı. Çocuksu koşuşu onu bekleyen kollarına doğru sürüklerken güneş Küçük Freddie'nin saçlarında gümüş renginde parlıyordu. Kalbi kulaklarında güm güm atıyordu. Dizlerini daha yukarı kaldırdı, koşunun temiz, tatlı ritmiyle yüceldi.

Ama kardeşinin arkasında beliren karanlık bir gölge, bir farenin üzerine çullanan bir şahinin kaçınılmazlığıyla aradaki mesafeyi kapatınca adımları durakladı. Rowena bir uyarı çığlığı attı ama Küçük Freddie üzerine doğru gelen tehditte habersiz, ona doğru ilerlemeye devam etti.

Siyah zırhlı bir şövalye, bineğinin ipeksi beyaz yelesi rüzgârda dalgalanarak bozkırda ilerliyordu. Izgaralı miğferi yüzünü gizliyordu. Şövalye kardeşinin üzerine yürüdü, uzanmış mızrağı doğrudan Küçük Freddie'nin sırtının küçük kısmına nişan almıştı. Nal seslerinin gürültüsü Rowena'nın çığlığını bastırdı ve dizlerinin üzerine çökerek ellerini kulaklarına götürdü. Gözlerini açtığı anda, rüzgârın yalnız ıslığı dışında bozkır boş ve sessizdi.

Tavuskuşu mavisi bir denizin içinde çömelmiş, ellerini önünde bir savunma şeklinde açmıştı. Gareth kılıcını kaldırmış, onun üzerinde duruyordu. Yalvarışları acımasız sessizliği doldururken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Kaçmak istememişti. Onun tehdidini unutmuştu, babasının bahsini unutmuştu. Utanç onu sardı. Bakışları elbisesine kaydı ama neden utanması gerektiğini hatırlayamadı. Gareth'in kara gözleri onun üzerinde gezindi. Dudağı küçümseyen bir ifadeyle kalktı. Tam affedilmek için ellerini kavuşturduğu sırada, bıçak gümüş bir parıltıyla aşağı indi.

Rowena başını çevirdi ve gözlerini açtı, ağzındaki tek bir gözyaşının tuzunu tattı. Ay ışığıyla gümüşlenmiş bir kılıç görüşünü doldurdu. Başka bir kâbusun dehşetini bekleyerek boş gözlerle kılıca baktı.

Ilık dudaklar boğazını okşadı ve duyularını baharatlı bir bira nefesiyle doyurdu. Bir ağız boğazından yukarı süzülürken kıpırdamadan yattı. Keskin dişler kulak memesini karıncalı bir kucaklamayla yakaladı. Bir kurt tarafından yendiğini düşündü belli belirsiz. Titiz sofrada adabına sahip, yavaş, baştan çıkarıcı bir kurt. Omzunun yumuşak etini kemiriyordu. Sadece dişleri hafifçe

Rowena, ağzı göğsünün kabarıklığını alabilsin diye iç çamaşırının üst kısmını aşağı sürükleyerek yüzünü çevirdi. Kurt tüylü başını kaldırdı ve Rowena kendini karanlık, tehlikeli ve uykulu gözlere bakarken buldu. Gareth'in gözleri.

Bakışları kılıca kaydı, sonra tekrar ona döndü. Adamın vücudunun ağırlığı, onu yumuşak toprağa saplanan kılıcın görüntüsünden daha etkili bir şekilde yere saplıyordu. Yine de ağzı dışında bir santimi bile ona değmemişti. Kalçasına batan bir çam iğnesi ona rüya görmediğine dair güvence verdi. Rüyalar geri gelirken dudakları aralandı. İçi titredi ama tek bir kası bile oynamadı. Yüzünü başka tarafa çevirdi ama artık çok geçti. Gareth onun korkusunu çoktan hissetmişti.

Gareth çenesini parmağıyla başparmağı arasında tuttu, tutuşu hiç de nazik değildi. Rowena kendini onun sabit bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Adam ayağa kalkıp uzaklaştığında parmaklarının izini hâlâ hissedebiliyordu. Sırtını ona dönmüş, elleri kalçalarında duruyordu.

"Marlys sana söyledi," dedi açıkça.

Rowena doğrulup oturdu. "Nereden biliyorsun?"

"Bu bakışı daha önce bir kadının gözlerinde görmüştüm. Korku. Şüphe. Hastalıklı bir merak."

Rowena başını eğdi, adamın onu yanlış değerlendirmiş olmasını umuyordu. "Mahkemeye çıkarıldınız mı?"

Gareth topuğunun üzerinde döndü. "Ne işe yarayacaktı ki? Babamın ölümünden sonra yargıç ve jüri üyesiydim. Fısıltıları ve bakışlarıyla beni mahkûm etmeyi tercih ettiler. Eğer Blaine'in babası beni himaye etmeseydi asla bir şövalye olamazdım."

"Ve eğer kral seni şövalye ilan etmeseydi," diye mırıldandı Rowena. Başını kaldırdı. "Köylülerin yeterince sadık görünüyor."

Alaycı bir tavırla başını salladı. "Öyleler. Ben onların lorduyum. Tımarları benim elimde. İlkel ahlaki adalet anlayışlarıyla şatonun hanımının öldürülmesi gerektiğini ilk fısıldayanlar onlardı. Hak ettiğini buldu. Ama köyün rahibi hala Caerleon'da dua etmeyi reddediyor."

"Onu zorlayabilirsin, değil mi?"

"Neden zahmet ediyorsun? Katil olsam da olmasam da ben bir zinacıyım. Biz konuşurken salonumda ziyafet çeken soylulardan herhangi biri

İkimiz de."

"Fısıltılarını nasıl susturuyorsunuz lordum?"

Geldi ve onun yanında diz çöktü. Karmakarışık saçlarından bir tutama uzandı, sesi ne kadar sertse okşayışı da o kadar yumuşaktı. "Ben erkeklere meydan okurum. Ben kadınlarla yatarım."

Rowena bakışlarını kaçırıldı. Gareth'in kınını ve eldivenlerini düzgünce yere bıraktığını görünce midesindeki kızgınlık düğümü daha da sertleşti. "Bir rakibin üzerine uyurken düşmek hiç de sportmence değil."

"Rakip olduğunuzu bilmiyordum."

"Düzelteyim. Ben senin kılıcına ya da bineğine sahip bir akrabayım."

Saçlarını parmağının etrafında bir kıvrım haline getirdi. "Öylesin."

"Ama bir kılıçtan ya da bir attan çok daha fazla sorun çıkaracağına bahse girerim. Sizi ziyafetinizden uzaklaştırıp, neşeli bir kovalamacaya sürüklüyor."

Eli saçlarının altından kayarak boynunu kavradı. "Kılıçlar öğrenilmeli. Atlar kırılmalıdır." Kız karşılık veremedi, adamın dudakları dilinin alaycı bir darbesiyle onunkileri sıyırdı. Geri çekildi ve yüzüne baktı, kibri merakla dizginlenmişti.

"Beni kıracak mısınız lordum?" diye sordu usulca.

Gareth onun gözlerinde hiçbir suçlama izi bulamadı. Ayağa kalktı ve iki parmağının arasında hafifçe ılık çaldı. Folio tepeden tırıs inerek Gareth'in yanağına sokuldu. Gareth parmaklarını atın ön dizginlerine doladı ve hafifçe çekti. Folio başını eğdi ve güzel bir selam vererek tek dizinin üzerine çöktü. Rowena alkışladı.

Gareth, Rowena'nın bakışlarını aygırın başı üzerinden karşılarken koyu renk sakallarının arasından dişleri parıldıyordu. "Folio'yu kırmadan önce ona bana güvenmeyi öğretmem gerekiyordu."

Rowena, alaycı olmayan bir gülümsemenin etkisini gizlemek için elbisesinin üzerindeki bir tutamı kopardı. Gareth eşyalarını topladı ve kılıcını kınına soktu. Atına bindi. Rowena, kaçışının cezası olarak uçsuz bucaksız ormanda yalnız bırakılıp bırakılmayacağını merak ederek garip bir şekilde durdu.

Folio, Gareth'in kontrolünün görünmez dizginleri altında zıplayarak ilerledi.

Rowena ürkmeyi reddederek ayaklarını sabit

tuttu. "Gareth?"

Gareth'a baktı, ilk kez onun adını "lordum" ya da "efendim" demeden söylediğini fark etmemişti. Gareth için bu, müziğin tınısını taşıyordu.

Dizleri sıkıştı. Folio başını savurdu. "Ne oldu?" Gareth onun üzerindeki etkisini gizlemek için sertçe söyledi.

"Tanrı suçlunun yanında savaşmaz. Eğer onurunuzla yönelik her meydan okumayı kazandıysanız, bu masum olduğunuz anlamına gelmez mi?"

Gareth ona baktı, aralarındaki sessizlik kuyusu derinleşiyordu.

Kolunu ona doğru uzattı. Rowena onun ön kolunu kavradı ve kendini Folio'ya binmiş, Gareth'ın arkasında yanlamasına otururken buldu.

Sıcaklığının yakınlığı yumuşak sözlerine tehlikeli bir hava kattı. "Beni temize çıkarmak için bu kadar acele etme Rowena. Beni katil olmakla suçlamaktan başka bir şey yapmayan adamları öldürdüm."

"Ve dullarıyla yattın mı?"

Cevap vermedi. Atı yamacın engebeli arazisinde yukarı doğru itti ve Rowena'nın kolları beline dolandığında en ufak bir ürperti bile hissetmedi.

Folio avluya girdiğinde Blaine bailey'de sırtı duvara dönük oturuyordu. Şatodaki neşe uzun zaman önce kırık horultulara dönüşmüştü. Yarılmış dudağındaki nemli bezi indirdi ve şişmemiş olan gözünü kısarak baktı. Rowena'nın yanağı Gareth'ın sırtına yaslanmıştı. Gözleri kapalıydı. Gareth onun düşmesini engellemek için bir kolunu arkasında tutarak attan inerken uykulu bir nakarat mırıldandı. Sonra elleri kollarının altından yakaladı ve onu ayağına kaldırdı.

Gözlerini açtı. Mavi derinliklerindeki lekesiz duygular Blaine'in içine saf bir şehvet ateşi düşürdü. Ayağına kalktı, hırpalanmış dizinin ağrısı kasıklarının daha sert ağrısıyla unutuldu. Rowena'nın gözleri tekrar kapandı ve Gareth'ın kucağında sallandı. Blaine ilerlemeye başladı ama Gareth'ın bailey'e kaçamak bir bakış atması onu gölgelerin arasında durdurdu. Rowena, Gareth'ın dudaklarının şakağına değdiğini hiç hissetmedi. Gareth Rowena'yı kollarına alıp şatoya taşıırken Blaine duvara yaslandı.

Blaine bir iniltiyle gözlerini gökyüzüne çevirdi. Bailey'nin diğer tarafındaki kulede sarı bir ışık titredi. Gözlerini kısarak, karanlık ve tüylü bir başın belirlediğı, kapatılmamış pencereye sabitledi

alevin arkasında. Bir gümbürtüyle panjur kapandı ve Blaine başını geriye atıp yırtık dudagından akan kan çenesinden aşağı süzülene kadar yüksek sesle güldü.

Sekizinci Bölüm

" ^ "

Kışın ilk kar taneleri griyle yüklü bir gökyüzünden dönerek geldi. Buz gibi bir rüzgârda savrulup dönerek kale duvarları tarafından yakalandılar ve bailey'e doğru sürüklendiler. Caerleon'un kapıları açıldı. Yün ve ermine sarınmış şövalyeler ve leydiler avluya döküldü, yüzlerini gökyüzüne çevirirken kahkahaları keskin havada çan gibi çınliyordu. Kırılğan kar parçaları kızarmış yanaklarına değdi. Dillerinin üzerindeki taneleri yakalamak için aklıkla ağızlarını açtılar.

Kar kahverengi çimenleri önce dondurup sonra beyaza bürürken, adamlar birbirlerinin arkasından gizlice yaklaşıp avuç avuç karı tuniklerinden aşağı ittiler. Birisi listedeki mızrak sandığını buldu ve kısa süre sonra kar altındaki kaygan çimenlerde kayan adamlarla sahte turnuvalar yapılmaya başlandı.

Rowena diğerlerinin arkasından kaleden dışarı süzüldü. Kendini duvara yasladı ve soyluların delilikle lekelenip lekelenmediğini merak etti. Kar onun için hiçbir zaman neşe anlamına gelmemişti. Kar, Aralık'tan Mart'a kadar kapıların açılmayacağı kadar yüksek yığınların olduğu karanlık bir şatonun içine hapsolmuş bir kış anlamına geliyordu. Kar demek, dokuz kişinin üzerine serilmiş bir paçavra yorgan ve kısa günler ve bitmek bilmeyen geceler boyunca kemirmek için çiğ şalgam ve Irwin'in masallarından başka bir şey demekti. Kar, arpadan çok suyla tatlandırılmış çorba kaseleri demekti.

Gareth'ın tahmin ettiği gibi, Blaine ve maiyeti Caerleon'a yerleşti ve yılların birikimini yemeye başladı. Dunnla köyden köylülerin çağrılmasını emretti ve onları böğürerek korkuttu. Gridmore endişe verici sayıda sayfayı kurtarılamadan taş duvarlara ve pencere kenarlarına sürükledi. Blaine şatonun etrafına yayılmış, yeni bir eğlenceye aç, tatmin olmuş bir kedi gibi poz veriyordu.

Blaine'in altın paralarla cömertlik yaptığına dair söylentileri duyan gezgin topluluklar şatoya akın etti. Mumcuları kuklacılar takip etti,

akrobatlar ip dansçıları tarafından, ve ozanlar kılıç yutanlar tarafından.

Kar beraberinde taze bir eğlence getirmiş ve avluya neşe aşlamıştı. Rowena bir ürpertiye bastırarak kendine sarıldı. Üzerinde manto yoktu, sadece beyaz yünden şekilsiz bir kot vardı. İlk ziyafet gecesinde sade giysilerin değerini çok iyi öğrenmişti. Kadınların kollarının arkasında konuşulan fısıltıları körüklemek gibi bir arzusu yoktu. Gareth'in yatak odasını paylaştığını biliyorlardı. Onun lemanı mı yoksa ateşi körüklemek için tutulan yüceltilmiş bir hizmetçi mi olduğunu kimse bilmiyordu. Gareth ona onların önünde mesafeli bir nezaketten başka bir şeyle davranmıyordu. Ya da onunla yalnızken.

Gareth ona sadece Sör Blaine yaklaştığında ilgi gösteriyordu. O zaman da duvarların arasından fırlayıp yazı derslerini soruyor ya da yulaf lapasının o sabah ona uygun olup olmadığını soruyordu. Bu durum onun kafasını karıştırıyor ve kızdığında nezaketi korkunç boyutlara ulaşan Blaine'i çileden çıkarıyordu. Köyün aptalının tüm zarafetiyle kekeleyerek bir cevap veriyor ve ikisinden de kaçmak için kendi ayaklarının üzerinde tökezliyordu.

Kar, derinleşen beyaz bir perde halinde aşağıya doğru süzülüyor, sakalları donduruyor ve kuleleri inci gibi bir örtüyle kaplıyordu. Marlys tombul bir yaverle boğuşurken, bailey'nin karşısında havaya bir kar püskürdü. Onun merhamet çılgınlıkları Rowena'yı gülümsetti. Kar kirpiklerine takıldı ve gözyaşları gibi yanaklarından aşağı eridi. Birkaç dakikadır artan bir tedirginlikle Gareth'ı izliyordu.

Leydi Alise onun ayaklarının dibinde diz çöktü. Saten eldivenlerinin içine bir tutam kar doldurmuş, gelincik desenli pelisesi dalgalanan bir zarafetle etrafına yayılmıştı. Yüzünü Gareth'a doğru kaldırdı, narin yüz hatları kahkahalarla parlıyordu. Gareth ona elini uzattı ve o da elini tuttu. Kadın ayağa fırlayıp yüzüne ay tozu kıvılcımları gibi karlar savururken Gareth eğildi. Sonra eteklerini topladı ve Gareth hırlayarak peşinden giderken ciyaklayan bir kadının arkasından kaçtı. Bailey'nin karşısında, bakışları Rowena'ninkilerle buluştu.

Doğruldu ve selamlamak için siyah eldivenli elini kaldırdı. Rowena yüzünü buruşturarak gülümsemeyi başardı ve sonra tekrar kalenin gölgelerine doğru kaydı. Ayakları onu mutfığa götürdü, orada tezgâha çöktü ve çenesini ellerinin üzerine koydu.

"Yarı donmuşsun, öyle mi?" Dunnla onun kulağına feryat etti.

Dunnla bir kase mercimek yahnisini masaya çarparken Rowena yerinden bile sıçramadı. Rowena kabın fokurdayan derinliklerine baktı ve sonra onu itti. Dunnla'nın

Gareth'in onu gördüğünde gülümsemesinin solduğunu gördü. Ondan bu kadar nefret ediyorsa neden yanında tutuyordu? Kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve başını onların üzerine koydu. Gareth'in kapı aralığında durakladığını ya da Dunnla'nın ona kaşık salladığını görmedi. Başını kaldırdığında kapı boştu ve Dunnla şehvetli bir şövalyenin korkunç sonuyla ilgili bir melodi haykırıyordu.

Rowena koridordaki en alçak merdivene büzülmüş, küflü bir postun içine sarınmıştı. Buz gibi rüzgârlar panjurları taşlara çarpıyordu. Panjurlar kuşatmaya direndiğinde, rüzgâr öfkeli bir protestoyla surların etrafında feryat etmeye başladı. Ürkütücü feryat bir ulumaya dönüştü ve Rowena postun altında göğsündeki haçı imzaladı.

Sonunda rüzgâr, ok yarıklarından soğuk rüzgârlar fırlatarak kendini yatıştırdı. Gareth'in kalesinin zenginliği bile İngiltere'nin kışının saldırısını durduramadı.

Bir hafta önce gökyüzü yeni karlar yağdırmaya başlamıştı. Rowena, kar tanelerinin büyüklüğüne ve güzelliğine hayret etmek için diğerleriyle birlikte korkuluk yürüyüşünde toplanmıştı. Dakikalar içinde her kule bembeyaz bir örtüye bürünmüştü, ta ki şatonun kendisi dev bir çocuk tarafından ressam elleriyle kardan yapılmış gibi görünene dek. Rüzgârın kırbacı kısa sürede onları içeri sürükledi. Erkekler zoraki bir şakacılıkla kadınlara dolambaçlı merdivenlerden aşağıya kadar eşlik ettiler ama Rowena gülümsemelerinin altında çatık kaşların gerginliğini gördü. Aralarında korkunç bir büyü gibi "kar fırtınası" mırıltısı geçti.

Yedinci günün şafağında Rowena şatodaki herhangi bir pencereden önünü bir el boyundan fazla göremiyordu. Görünmez gökyüzü rüzgârın acımasız ellerine kar bıraktıkça dünya karardı ve bembeyaz oldu. Kar, surların etrafında kabarıyor, her duvarda buzla kaplı yığınlar halinde yuvarlanıyordu. Gareth'in konukları çağrılmadan büyük salona doğru yürüyor, ocak başındaki Gareth ve Blaine'in keskin hareketlerini ve yükselen seslerini duymazdan gelmeye çalışıyorlardı.

Sonunda Blaine dikkat çekmek için parmağını kaldırdı, gülümsemesi ölümcül derecede tatlıydı. "Ev sahibimiz sıkıntımızı hafifletmek ve bu korkunç günde bize bir eğlence sunmak için aklını yordu. Şatodaki her erkek bu geceki ziyafet için et getirmek üzere ava katılacak."

Adamlardan gönülsüz bir tezahürat yükseldi. Leydi Alise titreyen dudaklarına bir mendil bastırdı. Gareth'in yüzü sert çizgilerle belirlenmişti.

Yün hırkalar ve kürk yelekler kucak kucak getirilip halıların üzerine yığıldı. Kadınlar onları pelerinlerin içine sokarken ve kapüşonlarını kukuletaların içine sararken erkekler huzursuz çocuklar gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Sessizliğin kapanmasını engellemek için koridor boyunca meydan okumalar ve sataşmalar savurdular. Kadınlar nemli alınlarına şans öpücükleri kondururken tiz kahkahalar yükseliyordu. Başörtülü bir kadın, gitmek için dönen kocasının kışını okşadı. Rowena'dan daha yaşlı olmayan çilli bir kız mendilini bir şövalyenin eline sıkıştırdı.

"Benim için bir iyiliğin yok mu, tatlı Rowena?" Blaine fısıldadı. Bir kedi gibi sessizce arkasından yaklaşmıştı. Kürklü şapkası bir kulağının üzerinde sallanıyordu.

"Bu iyilikler neye işaret ediyor olabilir?"

Blaine bir elini kalbinin üzerine koydu ve göz kırptı. "Bu, taptığım bir hanımefendiden gelen sonsuz bir aşk sözü."

Rowena aşağıya baktı. Sade cotte'si kuşak ya da fularla süslenmemişti. "Korkarım böyle bir iyilik yapamam."

"Sana yalvarıyorum. Belki o zaman bir öpücük, yumuşak dudaklarının bir anısı. Lütfen beni buz gibi bir mezara hiçbir şaysız gönderme."

Gül Rowena'nın yanaklarını boyadı. Adam öne doğru eğilirken kadın geriye doğru sallandı.

"Kenara çekil, Blaine, yoksa mızrağımı alnına saplarım." Boğuk hırıltılar çıkaran bir ayı, aralarındaki merdivenlerden aşağı iniyordu.

Blaine geriye doğru sıçrayarak tüylü deve geniş bir alan bıraktı. Bir kadın çığlık attı ve tüm gözler merdivenlerin dibine çevrildi. Ayak bileğinden burnuna kadar yırtık pırtık postlarla bağlanmış olan Marlys, ayağına deri kayışlarla bağlanmış mutfak tepsisi olabilecek bir şey giymiş halde koridora çıktı.

Gareth onu karşılamak için koridoru geçti ve bunu tıslamalı ama hararetli bir tartışma izledi. Marlys mızrağını salonun diğer ucuna fırlatarak tartışmayı sonlandırdı. Bir sayfa eğildi, mızrak yaslandığı meşe kirişe saplanınca yüzü kül gibi oldu. Marlys, Gareth'a avıyla ne yapabileceğini yüksek sesle ve açıkça söylemeye devam ederken Rowena irkildi. Bir sürahi bira kaptı ve küfürleri arkasında çınlayarak salondan dışarı fırladı.

Blaine sıırım gibi omuzlarını silkerek bir yelek giydi. "Ne bekliyor ki? Onu bir canavar gibi başıboş bırakıyor. İyi bir dayak onun huysuzluğunu tedavi edebilir."

Yakındaki bir silahtar kıkırdadı. "Ya da iyi bir-"

Rowena boğazını temizledi. Silahtar onun düz bakışlarıyla karşılaştı ve sıvıştı. Rowena'nın Marlys'i neden savunması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu ama Marlys ve Gareth'in şu anda sahip olduğu tek aile olduğunu düşünüyordu.

Gareth'in işaretiyle iki adam kapıyı kırarak açtı. Herkesin korktuğu sessizlik salonun üzerine çöktü.

Kapıyı beyaz bir tümsek kapladı. Arkasındaki rüzgârın boğuk çılgılığı, yüzlerce kalbin gergin atışını gizliyordu. Adamlar, Gareth'in çılgılığı onları harekete geçirene kadar donmuş gibi durdular.

"Mızraklar! Bulabildiğiniz tüm mızrakları getirin."

Heyecanlı konuşmalar arasında mızraklar getirildi. Erkekler karlı canavarı bıçaklarken kadınlar ellerini kavuşturarak geride durdular. Kar, tozlu bir çığ halinde çöktü. Bir tezahürat yükseldi. Bir kutup rüzgârı ve kör edici bir kar dalgası salona fırladı. Son kucaklaşmalar yapıldı. Sonra Gareth'in önderliğinde adamlar kapı girişindeki yıkık tepeye tırmandılar ve beyazlığın içinde kayboldular.

Rowena döndü ve merdivenlerden yukarı koştu. Uzun koridorlardan aşağı uçtu, bodur bir salondan geçti ve hiç bitmeyeceğini düşündüğü dar bir döner merdivenden çıktı. Sert nefes alışları bayat havaya sis bulutları gönderiyordu.

Kuzey kulesine daldı ve dar bir pencerenin dibinde dizlerinin üzerine çöktü. Kaskatı kesilmiş parmakları panjurun mandalını çekiştirdi ama mandal yerinde duruyordu. Parmak eklemlerinin sert ahşapta yırtıldığını hissedemeyecek kadar üşüyünce iki yumruğunu da panjura vurdu. Bir protesto sesiyle birlikte panjur açıldı.

Soğuk hava patlaması ve kulenin baş döndürücü yüksekliği Rowena'yı geriye doğru savurdu. Buzlu kar tanecikleri gözlerini kör etti ve eriyerek göz kapaklarının altında gözyaşlarına dönüştü. Onları ovuşturarak uzaklaştırdı. Buzlu taş pencere pervazını iki eliyle kavrayarak kar fırtınasına doğru eğildi. Rüzgâra karşı gözleri kısıldı ve parmakları uyuştı. Gözlerini kısarak, aşağıdaki asma köprüden aşağıya doğru sürünen bulanık şekilleri seçebiliyordu. Av partisinin başındaki adam tüm dikkatini üzerinde tutuyordu. Kuzeyden esen rüzgâr onu acı dolu bir saniye boyunca görüş alanından gizlemiş, sonra da dağınık sıra yeniden ortaya çıkmıştı. Rowena daha uzağa eğildi, aç bakışları Gareth'i takip etti, ta ki saçları buz gibi tellere dönüşene ve son karanlık şekil de kristal ormanın içinde kaybolana kadar.

Titreyerek panjuru kapattı. Kuleden çıkarken kapıyı arkasından çekip

kapatırken çılgınca çarptı. Terlikleri hiç ses çıkarmıyordu.

taşlar. Gareth ile paylaştığı yatak odasına doğru sürüklendi. Sabahki ateş sönmüş, köz haline gelmişti. Bir parça sıcaklık yakalamak için avuçlarını korların üzerine yaydı. Saçlarına ve eteğine yapışan kar eriyip çocuk ayakkabılarına damladı. Kürk yuvasından bir post aldı, sonra bakışları odaya hâkim olan karyola çerçevesine kilitlenirken parmak uçlarından yuvarlanmasına izin verdi.

Yataktan Gareth'in postlarından birini alıp yüzünü içine gömdü ve Gareth'in tatlı, misk kokusu duyularını doldururken gözlerini kapattı. Dudakları kürke karşı sözsüzce hareket etti. Ağır postu omuzlarına atarak, diğer kadınlarla birlikte erkeklerinin dönmesini beklemek üzere merdivenlere gitti.

Öğleden sonra alacakaranlığa doğru ilerlerken, kadınların konuşmaları keskinleşti, geçen dakikalar ve kapıya bakışlarının artan sıklığıyla bilendi. Kar, gülen hizmetçiler tarafından dışarı süpürülmüş, kapı rüzgâra karşı itilerek kapatılmıştı. Geçtiğini gösteren sadece koyu bir su birikintisi kalmıştı.

Saatler geçti. Sessizlikler uzadı ve kahkahalar seyrekleşti. Hanımlar başlarını nakışlarına eğmiş, her seste irkilmiyormuş gibi yapıyorlardı. Dunnla aralarında dolaşarak tarla kuşu pastaları ve bal likörü ikram etti ama tabağına dokunulmadı.

Sadece rüzgârın uğultusuyla bozulan bir sessizlikte Mortimer lavtasını eline aldı ve tellerini hafifçe kopardı. Bir avuç pürüzsüz çeneli sayfa dışında geride kalan tek kişi oydu. Mortimer önce bir ezginin, sonra diğerinin başlangıç notalarını okşuyor, kadınları eğlendirmekten çok kendini rahatlatmak için çalışıyordu. Rowena, bir daha asla duymayacağını sandığı bir türkünün akıldan çıkmayan notalarını duyduğunu düşünerek başını kaldırdı. Sözler zihninde çağrılmadan dönüp durdu, sonra Mortimer'in parmakları başka bir ezginin nakaratına geçti. Rowena burnunu Gareth'in postuna daldırdı, umutsuzluğunun keskin kenarını yumuşatmak için biraz teselli arıyordu.

Başını kaldırdığında Leydi Alise'in bakışları meraklı ve soğuk bir şekilde üzerinde durdu. Rowena, Alise başını kucağındaki kumaşa doğru eğene kadar gözünü kırpmadan onun bakışlarını karşıladı.

Marlys kafese kapatılmış bir kurt gibi salonda volta atıyordu. Hanımlar onun her geçişinde ayaklarını geri çekiyor ve ürkmemeye çalışıyorlardı.

Koyu sarı yünle sosis gibi kaplanmış tombul bir kadın parlak, sahte bir gülümseme verdi. "Sör Gareth ve Sör Blaine'in bir toplantı düzenlemesi akıllıca değil miydi?"

Avlanmak mı? Erkekler hapsedilmekten nefret eder."

Marlys kendi etrafında döndü. Kasıtlı çalımları onu kadına doğru götürdü. Öne doğru eğildi ve ellerini kadının sandalyesinin kollarına dayadı.

Sesinin okşayışı salonun her köşesinden duyulabiliyordu. "Seni aptal sürtüğ. İster inan ister inanma, bir kar yığınının içinde donarak ölmek, senin gibi bir ahmakla kilitli kalmaktan daha kötü bir hapsedilmedir. Bu kar fırtınası bitmeden o küçük şişko karnın ete hasret kalabilir. Kardeşim adamlarını oraya götürdü, böylece köylüler ilkbaharda çözöldüğünde soyluların kemikleriyle dolu bir kale bulmayacaklar."

Kadın dudakları titreyerek kucağına baktı. İğnesi keten mendile saplandı ve başparmağının altındaki hassas yastığa battı. Kadın gözyaşlarına boğuldu. Marlys küçümseyerek geri çekildi.

Mortimer'ın lavtasından düzensiz bir melodi yükseldi. Korkuyu uzak tutmak için daha fazla boş gevezelik olmayacak gibi görünüyordu. Marlys, Rowena'nın büzüştüğü merdivenlere doğru yürüdü ve soğuktan kaskatı kesilmiş eklemlerini kırarak yanına çöktü. Rowena altındaki postu gevşetti ve bir pelerin gibi Marlys'in omuzlarına bıraktı. Post ikisini de kolayca sardı.

Marlys tek kelime etmeden Rowena'nın bedeninin sıcaklığına yaslandı. Rowena'nın başı Marlys'in omzuna yaslanıp uyuklamaya başlamadan önce uzun bir süre birbirlerine sarılmış halde oturdular.

Rowena öyle derin bir sessizliğe uyandı ki rüya gördüğünü sandı. Marlys'in şaşkın bakışlarıyla karşılaşmak için gözlerini açtı. Sessizliği bozan ne bir mırıltı ne de bir yün fısıltısı vardı. Bu sessizlikten daha fazlasıydı. Sanki kalplerinin atışı bile durmuş gibi korkunç bir ses yokluğuydu. Marlys postu geriye attı ve yukarı doğru baktılar. Kirişlerin altındaki gölgeler hiçbir cevap vermiyordu.

"Rüzgâr," diye boğuk bir fısıltı geldi. "Rüzgâr durdu."

"Öyle mi?" Konuşan kadın, genç şövalyenin eline mendilini sıkıştıran çilli kızdı. "Gerçekten durdu mu yoksa sadece sağır mıyız?" Sesi histerik bir tonda yükseliyordu. "Belki de diri diri gömüldük ve hiçbir şey duyamıyoruz. Belki de adamlar kapının hemen dışındaki karın arkasındalar, onları içeri almamız için yalvarıp yakarıyorlar ve biz onları duyamıyoruz. Belki de biz oturup dikiş dikerken bile bedenleri katılaşıp ölüyordur. Belki de-"

"Kesin şunu." Marlys aralarındaki boşluğu iki adımda geçti. Tokadı sessizlikte çınladı. Kız, yaşlı bir kadının kollarına yığıldı.

Kadın Marlys'e ters ters baktı. "Kocama buraya hiç gelmememiz gerektiğini söyledim. Tüm İngiltere kardeşinin bir deli olduğunu biliyor. Bütün tımarlarını dağıttı. Ona hizmet edecek sakatlar ve köylüler dışında kimsesi olmayan bir münzevi gibi yaşıyor. Seni manastıra kapatması gerekirken bir hayvan gibi başıboş bırakıyor. Caerleon lanetli. Efendisinin karanlık işleri yüzünden lanetlendi."

Marlys'in ensesinde donuk bir kızarıklık belirdi. Rowena, Marlys ile kadının arasına girerken Leydi Alise ince parmaklarının arasında kumaşını yoğurdu. Onun ağzından tek bir kelime bile duymamış olanlar yumuşak sesini duymak için zorlandılar.

"Böyle konuşmaya hakkınız yok."

Kadının öldürücü bakışları Rowena'ya kaydı.

"Siz kim oluyorsunuz da onu savunuyorsunuz? Geceleri seni nerede tuttuğunu biliyoruz. Yatağına zincirli. En karanlık ve en doğal olmayan arzularını tatmin etmeye zorlanıyor. Her nefesinizde onun ölümünü dilemelisiniz." Kadın kucağında hıçkırarak ağlayan kızın saçlarını dalgınca okşadı.

Rowena gülmek için saçma bir istekle savaştı, ama gerçek duygularının sarsıcı bir şekilde farkına varmasıyla birleşen acımasız sözler birdenbire pek komik görünmedi.

Kendi kulaklarına bile sesi zayıf ve uzak geliyordu. "Sör Gareth döndüğünde ona bir özür borçlu olacaksın."

Marlys'in sesi acıyla boğulmuştu. "*Eğer* dönerse."

Sözlerinin ardından okyanus kadar derin ve dalgalı, uzak bir ses duyuldu. Rowena kaşlarını çatarak başını yana eğdi. Leydi Alise ayağa kalktı. Sesler. Erkek sesleri, şarkıyla yükseliyor, canlılıkla gürlüyordu. Ve her yükselen koronun ardından, sanki suyun derinliklerinde bir gong çalınıyormuş gibi yankılanan bir çarpma sesi geliyordu.

Kumral saçlı kız dimdik oturdu. "Kutsal Meryem Ana bizi koru. Onlar öldü. Meleklerini duyuyoruz."

Mortimer udunu bir kenara fırlattı. "Eğer melekler böyle bir şarkı söylüyorsa, yaşadıkları yer cennet değildir."

Hayalet korosu yükseldi:

Ben Jenny ateşli bir kızım

*Kimin sevgisi asla çok soğuk değil
Onun tatlı kalçaları kılıcımı kınında
tutarken, ben asla yaşlanmayacağım.*

Rowena'nın dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. Koçbaşı buzu kırıp sağlam ahşaba çarparak gürültüyle durduğunda devasa kapı çerçevesi içinde sarsıldı.

"Güzel hanımlarımız bizi içeri almıyor mu?" diye sordu Blaine'e ait olduğu belli olan bir ses.

Kapıyı açarken Mortimer'ın sıırım gibi kolları güçlkle düğümlendi. "Onlar yapabilir ama ben asla yapmam."

Kadınlar çığlıklar ve gözyaşları içinde öne doğru fırlarken neredeyse eziliyordu. Erkekler onları karşılamak için içeri daldı. Buz ve kar her bir saç teline ve saça yapışmış, onları çatırdayan beyaz dağlar haline getirmişti. Her iki erkeğin arasındaki direklere, leşleri kanla kaplanmış ve donmuş yaban domuzları asılmıştı. Alkışlar salonu salladı.

Rowena mobilyaların arasında tek başına duruyordu. Marlys kendini kapının hemen içindeki karlı devin boynuna atarken gözyaşları gözlerini buğulandırdı. Kendini onun kucağından kurtarabildiğinde, siyah saçlarındaki karı silkeleyerek onu indirdi. Yanakları sağlıklı parlıyordu. Hem erkeklerin hem de kadınların kucaklamalarını ve selamlarını kabul ederken, dişleri buz tutmuş sakallarının arasından hiçbir acı izi taşımayan bir gülümsemeye parlıyordu. Leydi Alise'yi kolunun altına alırken kara gözleri parlıyordu.

Rowena'nın midesi, Gareth'a karşı hissettiği duyguların bir fırtına gibi üzerine çökmesiyle çalkalandı. Neşeli kaosun içinde görünmez olduğuna inanarak, Gareth'ın postunu arkasından sürükleyerek merdivenlerden yukarı süzüldü.

Dunnla'nın kapıyı iki kez çalmasının ardından bir saat sonra tekrar çaldı. Rowena her seferinde aynı şekilde cevap verdi. "Git buradan. Ben hastayım."

Dunnla aşağıdaki şenlikte onu nasıl gözden kaçırmış olabilirdi? Müzik parçaları ve sevinç çığlıkları taş zeminden yukarı, Rowena'nın kulaklarına doğru süzülüyordu. Postunun içine daha da sokuldu ve derinleşen gölgelere baktı. Kar durmuştu ama rüzgâr hâlâ kilitli panjurda inliyordu.

Rowena hastaydı. Kendinden tiksime duygusu karnının derinliklerinde bir yumruk gibi kıvrıldı. Nasıl olmuştu da bir çift kasvetli kara gözün ve ince kasların kendisini kazanmasına izin verecek kadar aptal olabilmışti? Leydi Alise'den daha iyi değildi. Birden fazla kez uykuya dalmışti ama her seferinde

Ateşler içindeki birinin huzursuz titreyişi ve yanaklarındaki gözyaşlarının ıslaklığı. Kırılan gururunu onarmak için uzun bir zamanı olacaktı. Gareth'in gece boyunca önce büyük salonda, sonra da Leydi Alise'in yatak odasında kutlama yapacağına şüphe yoktu.

Kapı gıcırdayarak açıldığında dönmeye bile zahmet etmedi.

"Sana yalvarıyorum, Dunnla. Git buradan," dedi kızgın bir ifadeyle. "Ben hastayım. Aç değilim."

" Ocakta ateş yokken hasta olmana şaşmamalı. Burada nefesimi görebiliyorum."

Rowena yuvarlanıp doğruldu, saçları çenesine çektiği kürkünün üzerine dökülüyordu. Gareth kapalı kapıya yaslandı.

Beyaz bir bohça uzattı. "Sana biraz sıcak hamur işi getirdim. Elmalı. En sevdiğin."

Rowena burnunu çekti. "Hayır. Onları istemiyorum." Ondan uzaklaştı.

Bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu, ardından ızgaranın üzerine atılan kütüklerin hafif gümbürtüsü duyuldu. Ardından ateşin ritmik şakırtısı geldi, hoş bir ses çıkarıyordu ama buz gibi havayı ısıtmak için pek bir şey yapmıyordu. Rowena kapının çarpmasını bekledi. O ses gelmedi.

Yuvasından dışarı baktı. Gareth ocağın önünde volta atıyor, kollarını ovuşturuyordu. "Bir türlü ısınamıyorum."

Adamın tuniğini başının üzerine çekmesini şaşkınlıkla izledi. Kahkaha çığlıkları ve şarkılarla yükselen sesler aşağıdan yukarı süzülüyordu.

"Bir ev sahibinin kendi ziyafetini terk etmesi kötü bir davranış, değil mi?"

Gareth omuz silkti. "Kadeh kaldırmalarından bıktım. Çok vefasızlar, değil mi? İçlerini domuz kızartmasıyla doldur, şüpheli bakışlarını bir kenara bırakıp kadehlerini sana kaldırsınlar. Buraya sıcak bir yatak aramaya geldim. Korkarım yanlış yere gelmişim."

Sözleri fark ettiğinden daha kötü seçilmişti. Rowena postu başının üzerine silkelerken dudakları gerildi. Gareth ateşe iki odun daha attı, Rowena için getirdiği hamur işlerinden birini yedi, sonra yatağın ortasına daldı ve postları üzerine serdi.

Ateş yukarı doğru kükrerken bile odadaki soğukluk derinleşti. Rüzgâr, düşen sıcaklık karşısında sevinçle ıslık çaldı. İnatçı cereyanlar dar çıtaları zorladıkça panjur titriyordu. Çok geçmeden Rowena kalın kürkünün altındaki taşlardan yayılan soğuğu hissedebildi. A

ürpertti onu sarstı. Kollarını sırtına doladı ama kendi sıcaklığında çok az rahatlık buldu. Bir yığın post, tek bir yorganın altında kıvrılmış dokuz bedenın sıcaklığıyla kıyaslanamazdı. Bacağını üzerine atabileceğı, rahat ve mis gibi kokan Küçük Freddie de yoktu.

Postları arkasından sürükleyerek ateşe doğru süründü. Onları ocağın dibine yerleştirdi ve sürünerek içeri girdi, yetersiz sıcaklıkta titriyordu. Duvarıda dans eden gölgeler bir sıcaklık yanılsaması yaratıyordu, bu rahat aldatmacası için daha da acımasızdı. Soğuk iliklerine kadar işlemiştii. Dişleri takırdamaya başladı. Postları etrafına sardı ve ocağın üzerine oturmak için tırmandı, yanağını taşların sıcaklığına bastırdı.

Rüzgâr bir gümbürtüyle panjuru çarparak açtı. Rowena soğuk rüzgârın odaya dolmasıyla irkildi ve pencere pervazına yığılmış karları pırıl pırıl bir kasırgaya dönüştürdü. Gareth ayağa fırladı ve bir lanet okuyarak panjuru zorla kapattı. Ayaklarını taşlara vurarak döndü ve Rowena'yı ocağın üzerinde büzülmüş halde buldu. Koyu kürkünün üzerinden sadece gözleri ve bir tutam altın sarısı saç görünüyordu.

Yatağa geri tırmandı. "Bu cehennem gevezeliğıyle nasıl uyuyacağım?" diye homurdandı.

Rowena sıkılmış dişlerinin arasından, "Naçizane affınıza sığınıyorum lordum," diye mırıldandı. "Eğer hoşunuza gitmeyecekse beni Marlys'in odasına sürgün edebilirsiniz. Kışın yalnız uyumaya alışık değilim."

"Öyleyim. Ama postlarımın yarısıyla değil. Bu çok saçma. İkimizin de birbirimize beş adım mesafede donarak ölmemizin hiçbir faydası yok." Açık bir davetle örtüsünü geriye attı.

Rowena'nın gözleri büyüdü. Kızarmış burnunun ucu kürklerin üzerinden dışarı çıktı ama o sadece postlara daha sıkı sarıldı.

Gareth gözlerini devirdi. "Tereddütünüz gurur verici ama sizi temin ederim ki şu anda sizi taciz etmeye müsait herhangi bir yanım kaskatı kesilmiş durumda."

Rowena ona yan yan baktı, hâlâ kararsızdı. Adam öfkeyle nefesini bir sis gibi dışarı üfledi. Rowena gözlerini kapadı ve yatağa doğru çılgınca bir hamle yaparak karyolayı sarsan bir sıçrayışla onun yanına koştu. Sırtını ona dönerek kuş tüyü yatağa iyice sokuldu.

Gareth onun sırtının kotun altındaki zarif kıvrımına baktı ve aceleyle konuşup konuşmadığını merak etti. Birleştirdiğı postları ikisinin de üzerine örttü, sonra yan yatıp gözlerini kapattı.

Sürekli bir hışırtı keneyi ele geçirdi. Gareth gözlerini açtı ve yuvarlandı. Rowena'nın ince omurgası ürperdi.

"Aman Tanrım, kadın! Dişlerin gürültü yapmıyorsa, kemiklerin yapıyor."

Rowena bir altın ve samur telaşı içinde postların arasından fırladı. "Lütfen beni affedin lordum." Alay etme yeteneği tam da aradığı kelimeleri bulmasını sağlamıştı. "Belki de beni yatağınıza zincirleyip en karanlık ve en doğal olmayan arzularınızı tatmin etmeye zorlamayı tercih edersiniz."

Gareth zaten karmakarışık olan saçlarını ovuşturdu. Kadının ona savurduğu sözler kendisine aitti ve Londra'dan gelen, hanımının kötü niyetli dedikoduları bilinen dünyanın dört bir yanına yayacağından emin olduğu şehvet düşkününü yaşlı bir kontu fısıldamıştı.

Zihni bir uyarıda bulundu ama elleri Rowena'nın boynunu kavrayıp çıplak göğsüne bastırıldığı avuç içleri çarpışmalarını önleyene kadar onu öne doğru çekerken bunu duymazdan geldi.

"Bu cazip bir davet leydim, ama ikimiz de biliyoruz ki aramızda zincire gerek yok."

Rowena onun gözlerindeki şeytani ışık karşısında titreyerek, hangi aptallığın kendisini onunla alay etmeye ittiğini merak etti. Yatak dışında iki kat rakibi, yatak içinde ise daha da efendisiydi. Nefret dolu Elayne onu iyi eğitmişti. Bakışlarını kaçırdı. Elleri, adamın göğsündeki zarif kürke karşı güdük ve beceriksiz görünüyordu.

Gareth'in parmakları kızın boynunda sıkılaştı. Zorbalığını uysalca kabul etmesi onu isyandan daha çok kızdırmıştı. Ona göre bu, babasının sunmayı seçtiği aptalca bahaneleri bir ömür boyu kabul edeceğinin göstergesiydi.

Onu sarsmak istedi. Onu kendi adına konuşmaya, hatta ona saldırmaya teşvik etmek istiyordu. Onun kayıtsız bakışlarında kısa bir süreliğine gördüğü ruh kıvılcımını harekete geçirmek istiyordu. Elleri onu kürklerin arasına yatırmak ve yavaşça ve sabırla başka bir kıvılcımı kükreyen aleve dönüştürmek için kaşınıyordu. Dudaklarını onun saçlarının ruhani yumuşaklığına gömerken kendi arzusu onu tüketmekle tehdit ediyordu.

Sert sözleri kafatasında yankılandı. "Tek istediğim huzurlu bir uyku. Bu çok mu anormal? Bunu elde etmek için seni zincirlemem mi gerekiyor?"

"Hayır, lordum."

"O zaman
yuvarlan."

Rowena sanki adamın avucunun kıcına batmasını bekliyormuş gibi yuvarlandı. Adam sessizce inleyerek kollarını onun beline doladı. Rowena daha fazla itiraz etmeden adamın kucağının sıcaklığına gömüldü.

Rowena'nın ürpertileri dindikten uzun bir süre sonra, onun sert bedenine karşı bir heykel gibi kıvrılmış yatıyor, onun yakınlığının tadını çıkarıyor ama uykusunda bir okşama ya da aptalca bir sözle kendine ihanet etmemek için kıpırdamaya korkuyordu. Yorgunluk sonunda nefes alışını uykunun yumuşak ritmine uydurdu. Gareth duvara vuran şömine ışığının gölgelerine baktı, çenesi onun ipeksi başına yaslanmıştı, sandığı kadar donuk olmadığını anlamasın diye kıpırdamaktan korkuyordu. Eğer Lindsey Fordyce yakında gelmezse, onun kucağının ipeksi tuzağından kurtarılması gereken kişi kendisi olacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

” ^ ”

Kış, soğuk kalbinin bir yerlerinde merhametin izini buldu ve bir erteleme gönderdi. Eriyen karların altında, toprak sessiz ve uykuda bekliyordu. Siyah dallar gri gökyüzüne karşı çıplak ve sert duruyordu. Kardan arınmış kış çirkin bir yaratıktı, sade ama yaşanabilir. Caerleon'daki misafirlerden birkaçı, şatonun lanetli olduğunu söyleyen kadın da dahil olmak üzere kibarca ayrıldılar. Diğerleri de Blaine'in inatçı örneğini izleyerek kalmaya devam ettiler; günlerini satranç ve dama bahisleriyle, gecelerini ise Gareth'in cömert bira stokunu tüketerek geçirdiler.

Listenin artık bir çamur denizi olmadığı ilk gün Rowena ve Marlys'i hırpalanmış bir quintain'e doğru eğilirken buldu. Marlys kendini kır kırsığının sırtına attı ve direğe çivilenmiş yaralı kalkana saldırdı.

Mızrağı tahta kalkanı sıyrıp geçti ve Quintain'in dönmesine neden oldu. Rowena ellerini çırparak bir aşağı bir yukarı zıplarken, Marlys bineğini geri savrulup ona çarpmadan önce direğin etrafından dolaştırdı. Blaine kapının üzerinde oturduğu yerden kuru bir alkış kopardı ama gözleri Marlys'te değil, Rowena'daydı.

Rowena'nın sarı saçları, uzun süre Gareth'a ait olduktan sonra bir zamanlar Marlys'e ait olan simsiyah giysilerin üzerine dökülüyordu. Tunik dizlerine kadar sarkıyordu. Karışık ipliklerden düzensiz yamalar sarkıyordu. Gülünç görünmesi gerekirdi, ama ince vücudu giysilere soytarılarinki gibi garip bir zarafet katıyordu, aynı anda hem komik hem de kalpleri fethediyordu. Kız her zıpladığında, Blaine yırtık hortumun içinde bir dizinin sütlü görüntüsünü yakaladı. Ağırlığını değiştirmek ve bacak bacak üstüne atmak zorunda kaldı.

Rowena, Marlys attan inmeyi bitiremeden tüylü yeleyi yakaladı ve kendini atın sırtına sürükledi.

"Keyfinize bakın, Leydi Değerli." Marlys, Rowena'nın kışına içten bir itiş verdi, sonra da tuniğini aşağı doğru çekti. "Sürünen giysilere dikkat edin. Blaine'in dili çit direğine dolandı."

Sözleri listede duyulacak kadar yüksekti. Blaine, Marlys'e dostça bir gülümseme ve düşmanca olmayan bir hareket yapmadan önce Rowena'nın Quintain'e dönmesini bekledi. Marlys Rowena'nın avucuna bir mızrak sapladı. Rowena konsantrasyonla kaşlarını çatarak başını eğdi. Çizmeli ayakları kısrağın yanlarına saplandı. At ileri atıldı. Kalkan sanki kendisi hareketsiz duruyormuş ve Quintain hareket ediyormuş gibi ona doğru uçtu. Mızrağı kalkanın ortasına boyanmış kırmızı kalbe imrenilecek bir gümbürtüyle saplandı.

Mızrağını bir zafer selamıyla kaldırdı ve quintain'in etrafından dolandı. Blaine'in arkasında duran karanlık figürü gördüğünde, kayan direktan kurtulmasına bir toynak darbesi kalmıştı. Dizleri sarsılarak kasıldı ve kısrağı durma noktasına getirdi. Quintain sırtına çarparak onu düzgünce yerinden kaldırdı.

Blaine çitten atladı ama ona ilk ulaşan Gareth oldu. Eli nazikçe boynunu kavradı ve saçlarının altındaki yumruları hissetti. Nefes almaya çalıştı ama alamadı; ciğerleri boşalmıştı. Gareth'in gözlerine gözlerini kırıştırdı, konuşmadı ya da kıpırdıyamadı. İki çift göz daha onunkilere katıldı.

Marlys yukarıdan bir yerden, "Nefesini kesti," diye seslendi. "Henüz son ayine gerek yok. Tabii rahip Caerleon'a gelirse. O gaddar piç bunu bana birçok kez yaptı."

Rowena'nın Marlys'in rahipten değil de Quintain'den bahsettiğini anlaması sisli bir anını aldı. Marlys kalkana vahşi bir intikam darbesi vurdu.

Blaine'in gözleri Gareth'inkilerin yanında kızgın bir kahverengiyle parlıyordu. "Çocuğun bu hoyratla eğlenmesine izin vermek senin hatan."

"Marlys'le eğlenmesi seninle eğlenmesinden daha güvenli," diye karşılık verdi Gareth.

Rowena'nın kollarından tuttu ve onu ayağa kaldırdı. O zamana kadar konuşacak kadar nefes almış ve hiç nefes almamış olmayı dileyecek kadar aşağılanmıştı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı. Baş ağrıyordu ve ağzının tadı eski kan gibiydi ama bunu dünya için itiraf etmezdi. Gareth'in elinden kurtuldu ve sarsak hareketlerle kendini fırçaladı.

Gareth kaşlarını çattı. Blaine elinin arkasına bir gülümseme sakladı. "Hepinize yarın için bir ziyafet planladığımı bildirmeye geldim," dedi Gareth huysuzca.

Blaine homurdandı. "Bir ziyafet mi planladınız?"

"Evet, cesur dostum. İsmi zikretmeyeceğim bazı misafirlerim şatomdan ayrılmaya niyetli olmadıkları için, ben de kendimden bazı medeni insanları davet etmeye karar verdim. Yarın akşam hepinizi büyük salonda görmeyi umuyorum."

Gareth'ın geniş bakışları Rowena'nın üzerinde son buldu. Bir an için onun konuşacağını düşündü ama konuşmadı. Kızarmasını gizleyerek atın titreyen cidagosunu okşadı. Gareth başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve listeden çıktı. Rowena kısrığı ahıra götürdü ve yelesine yumuşak sözler mırıldandı.

Marlys gözlerini kısarak güneşsiz gökyüzüne baktı. "Bu ikisi Caerleon'daki herkesten daha erken yatıyorlar. Nasıl oluyor da böyle huysuz ve gözlerinin altında mor halkalarla uyanıyorlar?"

Blaine nefesinin altından ona hırladı. Marlys onun tokadını neredeyse kız gibi bir kahkahayla savuşturdu.

O akşam kapısına vurulduğunda Rowena toplamakta olduğu örgüyü bıraktı. Kapının diğer tarafındaki elin görüntüsü nefes alışını hızlandırdı. Soluk yara izleriyle kaplı ve koyu renk saçlarla tozlanmış güçlü parmak eklemleri. Kapı tekrar çalındı.

"Girin," dedi.

Gareth'ın karanlık varlığı kapı aralığını doldurduğunda ayağa kalktı. Gözleri buluştu ve Rowena'nın yanakları nefret ettiği bir sıcaklıkla doldu. Bu gece bakışlarında bir farklılık vardı. Soğuk mesafe gitmiş, yerini değerlendirci ve neredeyse yırtıcı bir şey almıştı. Gülümsemesi ona güven vermemişti.

Bir elinde parıldayan altından bir nesne tutuyordu. "Sana eteğin için bir süs getirdim."

Rowena, adam arkasından süzülürken onun parlak, karanlık bakışları karşısında büyülenmiş gibi duruyordu. Adamın garip heyecanı neredeyse elle tutulur gibiydi. Adamın kolları ona dokunmadan beline dolanırken kirpikleri aşağı doğru kaydı. En iyi altından yapılmış bir kuşaktan kendisine doğru parıldayan zümrüt ve ametistleri görünce nefesini tuttu. Adam kuşağı kalçalarına doğru indirmeye hazırlanırken, kadın adamın bileklerini avuçlarının arasına aldı.

"Böyle bir süslenmeye ihtiyacım yok lordum. Kendime ait hiçbir şeyim yok ve başkasınınkini giymemeyi tercih ederim."

Gareth durakladı. Dudakları, onu harekete geçiren duygu kadar bilinçsiz bir hareketle Rowena'nın ensesine dokundu. Rowena ürperdi.

"Bu kuşak senden başka kimseye ait değil." Kadının itirazına aldırmadan yaldızlı ağırlığı kalçalarına indirdi. Tokayı takarken usta parmakları sırtının alt kısmına dokundu. Rowena onun yalan söyleyip söylemediğini merak etti.

Sıcak elleri onun omuzlarını kavradı ve yüzünü ona çevirdi. Yüzündeki gölgelere baktı, adamın gergin çenesinde, kemerli kaşlarında huzursuz bir sıcaklık buldu. Adam tek kelime etmeden saç örgülerini bağlayan kayışları çözdü ve parmaklarını saçları omuzlarının etrafında parlak bir perde oluşturan kadar her bir örgüde gezdirdi.

"Bu gece saçını açık bırak." Sözleri yumuşak, emir tonu ise açıktı.

Kaşlarını çatarak kapıya döndü, sonra da kapıyı arkasından kapattı. Gözlerinde gördüğü pişmanlığın gölgesi miydi? Rowena merak etti.

Rowena'nın ayağı en alt merdivene gerilmiş gümüş bir zincire takıldı. Zinciri kaynağına kadar takip etti ve bir çığlığı bastırmak için eliyle ağzını kapattı. Merdivenlerin yanında dişsiz bir ayı oturuyordu, tüylü bacakları top oynayan bir çocuk gibi taşların üzerine yayılmıştı. Tüylü başının üzerinde örtülü bir pelerin vardı. İkinci bakışta ayı o kadar da vahşi görünmüyordu, sadece uyuz ve biraz mahcuptu. Merdivenlerin diğer tarafında bir cüce geziniyordu. Zinciri bir sıra kadının altından geçebilmesi için yukarı kaldırdı, sonra da eteklerinden birinin altına daldı. Sevinç çığlıkları atarak dağıldılar. Mortimer'ın sabit tıngırtısı, en kararlı kahkaha çığlıkları hariç hepsini bastırdı.

Rowena yiyeceklerle dolu bir sehpanın yanından geçerken, bir kâsedan damlayan bir bal peteği kopardı ve böyle bir ziyafette yalnız ve aç olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak ayıya fırlattı. Ayı onu beceriksiz pençelerinin arasında yakaladı ve mutlu bir şekilde oturup peteklerdeki balı emdi.

Rowena parmaklarını ağzına soktu ve kalan tatlılığı yaladı. Kalabalık salonda Gareth'in bakışlarıyla karşılaştı. Aralarından şimşek kadar sıcak ve parlak bir şok geçti. Vücudunu bir sıcaklık kapladı. Gareth'teki değişim için aradığı kelime zihninde beklenmedik bir şekilde belirdi.

Ele geçirme.

Bu onun gözlerinde, varlığının her zarif çizgisinde yazılıydı. Bilinmeyen bir nedenden ötürü, Caer-leon'lu Sör Gareth o gece malikânenin lordunu oynamayı seçmişti.

Koridorun sonunda oturmuş, bir ayağını Rowena'nın daha önce hiç fark etmediği devasa oyma bir sandalyeye dayamıştı. Taht benzeri koltuk

Daha küçük bir adamı cüceleştirirdi, ama zarif kıvrımları Gareth'in kontrol altında tuttuğu tehlikeli erkekliğin kenarını güçlendirdi. Gümüşle işlenmiş siyah bir elbise giymişti. Yeraltı dünyasının kralı bile o anda Gareth'tan daha muhteşem ve çarpıcı görünemezdi. Başını kadına doğru eğdiğinde, kadın sanki görünmez bir zincirle bağlı Persephone'ymiş gibi ona doğru süzüldü.

Rowena dansçıların arasından kendine yol açarken diğer gözlerin de üzerinde olduğunu hissetti. Gareth'in önünde reverans yaptı ve saçlarının parıldayan ağırlığını omuzlarında hissetti. Gareth onun elini dudaklarına götürdü. Avucunu öpmek yerine, dilini parmaklarının arasına sokarak balın son izini de yaladı.

"Tatlım," diye mırıldandı. Rowena elini geri çekti, sanki adam onu ısırmış gibi şok olmuştu. Çoğu gece ondan tek bir onay sözcüğü duymadan geçip gidiyordu.

Gareth'in ayaklarının dibinde kürklerle kaplı bir minder duruyordu. Alaycı bir baş hareketiyle minderi gösterdi ve Rowena ondan yeni bir nedenle korkarak yere çöktü. Çarpan kalbi, gerçek bir baştan çıkarma girişimine karşı koyacak güce asla sahip olamayacağını doğruladı.

Dönüp onun bakışlarıyla karşılaşmaktan korkan Rowena tanımadığı yüzleri inceledi. Çok tanıdık iki yüz dans ederek önlerinde durdu. Blaine eğildi. Leydi Alise, sanki bir şekilde onun elinden kurtulacakmış gibi kolunu kavradı.

"Kendini aşmışsın Gareth," dedi Blaine hayranlıkla salona bakarak.

"Saçmalama. Ben seni geride bıraktım. Seni asıl kızdıran da bu," diye cevap verdi Gareth. Blaine elini erkeksi bir selamla kaldırdı. "Bak.

Şurada, kapının yanında. Efendim

Martain, Gloucester Kontu, Marlys ile kıkırdıyor. Ve işte Baron Medford pudingin etrafında dolanıyor. Kapının uçarak açılmasını ve kralın içeri girmesini bekliyorum."

"Edward Fransa'da. Üzüntülerini ilettiler." Gareth önünden geçen tepside bir kadeh aldı. "Ancak Galler Prensi'ni sıcak kokteyl oyununun ortasında bulacaksınız."

Blaine, bakışları Gareth'inkileri takip ederek başını bir kadının kucağına dayamış olan söğüt gibi genç bir adama yöneldiğinde kıskançlıktan soldu. Gözbağının altından kıvrırcık sarı buklelerden başka bir şey görünmüyordu. Siyah ve beyaz kareler paltosunu süslüyor, Rowena'nın ona bakarken başının dönmesine neden oluyordu.

"Delikanlı bir satranç tahtasını andırıyor," dedi Alise. "Lütfen söyleyin, bu sizin gizemli onur konuğunuz mu?" Burnu o kadar havaya kalkıktı ki, Rowena şişmiş burun deliklerinden başka bir şey göremiyordu.

Gareth omuz silkti. "Belki de Ayı Bartholemew şeref koltuğuna oturur."

"Bartholemew iyi bir adam, değil mi?" Rowena söze karıştı. "Merdivenlerden ilk indiğimde onu Marlys sanmıştım ama melankolik gözleri yanıldığımı anlamamı sağladı. Kalbim onunla birlikte. Onun gibi iyi bir adam o gülünç pelerini taktığı için utanç duyuyor olmalı." Kıkırdadı. "Başıma böyle aptalca bir şey takmak zorunda kalsaydım ben de merdivenlerin altına sinerdim."

Bir süre sessizlik oldu. Rowena, Alise'in başına tünemiş akan kulenin Bartholemew'in taktığıyla aynı olduğunu çok geç fark etti. Alise'in burun delikleri onu yutacak kadar genişledi. Blaine boğazını temizledi.

Gareth Rowena'nın saçından bir tutam aldı. Parmaklarının arasından sıvı altın gibi aktı. "Çok dikkatlisin, canım. Bartholemew iyi bir adamdır. Blaine'in balıklarından çok daha az misafir yiyor."

Rowena başını eğerek ayının gelip onu yemesini diledi. Tüylü şapkalı, cilveli bir adam Gareth'la hoşbeş etmek için durakladı. Rowena, üst katındaki sohbet devam ederken Alise'in terliklerini incelemekten yoruldu ve kendi eteğini düzgün kıvrımlar halinde düzenlemeye başladı. Kapı hızla açılıp da renksiz şekillerden oluşan bir sıra koridora yığıldığında yumuşak camleti mükemmel bir yelpaze gibi açmıştı. Rowena'nın kalbi düzensiz bir ritimle çarpmaya başladı.

"Bu ne olabilir?" Blaine mırıldandı. "Bir köylü isyanı mı?"

"Gerçekten de isyan," dedi Alise.

Yeni konuklar, sanki eski püskü paçavraları taşın içinde kaybolmalarına izin verecekmiş gibi salonun kenarlarına sinmişlerdi. Ancak göze batmayan geçit törenlerinin sonunda, düz omuzları ve gümüş sarısı saçları diğerleri gibi eriyip gitmesine izin vermeyen ince bir figür yürüdü.

Rowena, Gareth'ın eli saçlarının altından kayarak boynunu sıktağında yarı yarıya ayağa kalkmıştı. Ona acı dolu bir bakış fırlattı. Gareth'ın yüzünden bir şey anlaşılmıyordu ama parmaklarının ince ısırığı Rowena'yı geri çekilmeye zorladı.

Revelwood Baronu Lindsey Fordyce, yedi oğlu ve bir yeğeninin arkasında, erik rengi şalvarı ve sarı tuniğiyle kasıla kasıla salona girdi.

Bir serçe sürüsünü izleyen gösterişli bir tavus kuşuna benziyordu. Gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Elleri birbirine çarpıyordu. Mortimer bir *chanson de geste*'in şiddetli nakaratına girdiğinde doğruca havaya sıçradı. Küçük Freddie'nin gri gözleri kalabalığı taradı. Gareth'in ayaklarının dibinde oturan Rowena'yı fark eden oydu. Dürtmesi, Büyük Freddie'nin kafatasına indirdiği bir yumrukla Fordyce'a çarpıp patlayana kadar kardeşlerini bir dalga gibi sallayarak aşağıya indi.

Babasının gözleri yardımsever bir hoşnutlukla parladı. Rowena titreyen elini kaldıramadan Gareth çenesini baş ve işaret parmaklarının arasına aldı ve şaşkın Rowena'yı ona bakmaya zorladı. Eğildi ve ağzını onunkine değdirdi. Dudakları alaycı bir okşayışla ağzının köşesini okşarken bıyıkları burnunu gıdıkladı. Karşı koyamayacak kadar şaşırان kızın dudakları adamın dudaklarının altından ayrıldı. Adam başını bir o yana bir bu yana çevirerek, dişlerinin küçük, beyaz surlarının onu nemli, tatlı ağzına çekmek için ayrıldığını hissedene kadar diliyle tüylü bir tehdit çizdi.

Bir ürperti Gareth'in içini burktu. Uzaklaşmaya çalıştı ama güçlü bir özlem ipi onu sıkıca tuttu. Sonunda onu serbest bıraktığında, gözlerini kaçırmak zorunda kalan kendisi oldu. Sandalyeye geri çöktü, Dunnla'nın sunduğu tepside bir kadeh kaptı, içini boşalttı ve bir tane daha aldı.

Rowena titreyen ellerini oyalamak için tepsideki son kadehi aldı ve eteğine dikkatsizce bira sıçrattı. Blaine, Alise'i götürdü, gülümsemesi onun yüz buruşturması kadar sabitti. Babası kapının yanında donmuş bir halde duruyordu. Rowena onun koridoru geçip yanına gelmesini ve biricik kızını selamlamasını bekledi. Omzunun üzerinden, sanki tüylü bir tüyün sırtına saplanmasını bekliyormuş gibi, duvarlara yerleştirilmiş ok yarıklarına baktı. Rowena onun çocukları dolup taşan masalara doğru kışkırtılmasını ve duvarın dibinde oturan tumbul bir kadını selamlamasını hayretle izledi. Dansa katıldılar, kadının yanakları onun çiçekli gevezelikleri karşısında pembeleşti.

Rowena'nın kardeşleri birkaç dakika içinde kemikler hariç üç masayı temizledi. Dunnla ayaklarını sürüyerek içeri girdi, bıkkınlıkla başını salladı ve daha fazla yemek almak için geri döndü. Gareth'in kara gözleri salonda dalgın dalgın dolaşıyordu. Bir eliyle sakalını sıvazlarken, dizinin dibindeki sarışın başın ve salonun öbür ucunda sallanan babasının solmuş altın renginin farkındaydı.

Papa'nın cesaretini toplayıp üç akrabasıyla birlikte Gareth'in sandalyesine yaklaşması için iki fiç i bira, dansta dörtnala altı tur atması ve müstehcen bir şarkı söylemesi gerekti.

Rowena, Küçük Freddie'yi sanki onun parlayan başı bir fenermiş gibi izledi. Gareth o anı seçip bir eliyle yanağını hafifçe okşayarak ona tuhaf bir şekilde Folio'yu tutuşunu hatırlatan tescilli bir jest yapmasaydı tekrar ayağa kalkacaktı.

Kalabalık Papa'nın çalımından önce dağıldı. Arkasından sürüklediği ayağı, adımlarını daha da zıplatmaya yaradı. Kadınlar kollarının arkasından onu takip eden iri yarı yaratığa bakarak mırıldandılar.

Koca Freddie'nin arkasından Irwin gergin bir koro halinde, "Pardon. Pardon. Pardon. Beni affedin. Affınıza sığınıyorum leydim. Niyetim treninizin üzerine basmak değildi. Beni affedin." Bunu Büyük Freddie'nin sırtına tökezleyene ve Küçük Freddie bacağına basana kadar sürdürdü.

Fordyce, Gareth'ı geniş bir selamla onurlandırdı. Irwin, Rowena'nın hatırlamadığı bir yükseklikten ona baktı. Bu açıdan bacakları daha az sosis gibi görünüyordu. Ama bakışlarında hâlâ Rowena'nın midesini bulandıran o tanıdık hayranlık vardı.

Babam onu görmezden geldi. "Sevgili Sör Gareth," diye başladı, sesi çatlıyordu. Öksürdü, yere tükürdü ve devam etti. "Nazik davetiniz karşısında duyduğumuz memnuniyeti anlatamam. Karın bizi alıkoymasından korkuyorduk ama Tanrı merhamet etti ve bizi Caerleon'a sağ salim getirdi."

Gareth, "Her zaman O'nun hınzır bir mizah anlayışı olduğunu söylerim," diye cevap verdi. Parmakları Rowena'nın yanağını şeytani bir ozanın ustalığıyla okşadı. Kalbi çarptığından daha fazla atıyordu.

Babam kıkırdadı ve ıslak dudaklarındaki tükürükleri elinin tersiyle sildi. "Sizinki kadar kötü değil, nazik efendim."

Rowena ayağını eteğinin altından dışarı çıkararak parmağıyla Küçük Freddie'nin bileğine dokunmayı başardı. Çocuk ayakkabısı, ayakkabı yerine kullanılan bağlı paçavraların arasında kar kadar beyazdı. Onun dokunuşuna ihanet eden tek şey hızlı ve parlak bir bakış oldu.

"Caerleon'u hâlâ beğeniyor musun Fordyce?" Gareth kadehini boşalttı ve bir gümbürtüyle taşların üzerine bıraktı.

Rowena'nın babası potansiyel bir alıcının sarılıklı gözleriyle etrafına bakındı. "Benim zevkime göre biraz büyük. Çocuklarım için daha rahat bir evi tercih ederim. Onları mütevazı tutun derim."

Koca Freddie alçakgönüllülüğün cazibesini düşünüyormuş gibi ayaklarını sürüyerek yürüdü.

"Caerleon'u hatırladığınız gibi buldunuz mu?" Gareth ekledi.

Fordyce boğazını temizledi. "Yıllar önce babana hizmet etmiştim. Hafızam beni yanıltıyor."

Rowena şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Gareth'ın babasına hizmet ettiniz-"

Gareth'ın parmakları kızın yanağında belli belirsiz gerildi. Elini çevirdi ve elinin tersi kızın boğazından aşağı kaydı. Babamın bakışları bir an için bu kışkırtıcı harekete kaydı. Rowena gözlerini kucağına dikti. Küçük Freddie zorlukla yutkundu.

Gareth öne doğru eğildi ve karanlık bakışlarını Papa'ya dikti. Diğer eli kılıcının gümüş kabzasını okşuyordu. Irwin istemsizce geriye doğru bir adım attı.

Gareth, "Belki de hafızanızı tazelememe ihtiyaç vardır," dedi.

Babam sanki bir şövalye sürüsü kalabalığının arasından fırlayıp onu şişleyecekmiş gibi çılgınca arkasına baktı. Mortimer'ın lavtası o gece ilk kez sustu. Ozan onu akort ediyormuş gibi yaptı ve saçlarının arasından Gareth'ı izledi.

Fordyce başını ovuşturarak az sayıdaki saçlarını tutam tutam kabarttı. "Talihsiz kazamdan önce hizmetlerimi birçok adama sattım. Baban bunlardan sadece biriydi. Benden her şeyi hatırlamam beklenemez, değil mi? Caerleon benim için bir anının gölgesinden başka bir şey değil. Ne fark eder ki? Hediyeimizden bahsetmiş miydin? Seni onurlandırmak için sana bir hediye getirdik." Ellerini birbirine vurdu. "Hediyeler, Freddie, hediyeler gelsin!"

Büyük Freddie ve Küçük Freddie bir çuval için mücadele ettiler. Baba, ağzı açık durduğu için Irwin'in kulaklarını patlattı ve çuvalı kaptı. Bir güzel salladı. Revelwood'daki şöminenin paslı kadehi Rowena'nın eteğinin kıvrımlarına yuvarlandı. Utancından, Gareth'ın kalp atışlarında yarattığı tahribatı unutmuştu. Eteğinin bir köşesini kadehin üzerine atmak için uzandı ama Gareth'ın çizmesi parmaklarının yanına düzgünce indi.

"Büyüleyici," dedi kuru bir sesle, ayağıyla kalıntıyı dürterek. "Ama bana verdiğin diğer hediye kadar büyüleyici değil.

Rowena nefes almaktan başka bir şey yapamadan, Gareth'ın eli eteğinin korsajına kaydı. Rowena, Gareth'ın sıcak elinin çıplak göğsünün avuçlamasının ve parmaklarının onu kaba bir aşinalıkla okşamasının şokuyla sarsıldı. Babasının gözleri

genişledi. Irwin'in yüzü, babasının şalvarları gibi erimişti. Ama hepsinden kötüsü, Küçük Freddie'nin yumruklarını sıkıp sıkıp açmasıydı.

Rowena kıpkırmızı kesilirken eli içgüdüsel bir öfke hareketiyle havaya kalktı. Gareth'a vurmaya niyetlenmişti ama elindeki kadehi unutmuştu. Kadeh gözlerinin önünden geçerken içindekileri doğrudan Gareth'ın yüzüne fırlattı. Adam aptalca gözlerini kırıştırdı, alnından çenesine bira damlıyordu. Sonra dudakları gerildi ve onu saçlarından yakalayıp dizlerinin arasına çekti, ta ki kızın görebildiği tek şey öfkeyle kararmış gözleri olana dek. Kadının çenesi de en az onunki kadar derin bir öfkeyle gerilmişti.

Birisi öksürdü. Ses, çekilen ve tutulan nefeslerin sessizliğinde net bir şekilde yankılandı. Gareth bakışlarını Rowena'ninkilerden ayırdığında sinsî bir memnuniyetle dolu bir göz koridoruyla karşılaştı. Neredeyse yirmi yıldır bu anı bekliyorlardı. Demir kontrolünün kırılmasını beklemişlerdi. Touraine'li Elayne'i yatağında öldüren adamı bir an olsun görmek için beklemişlerdi. Ve Rowena bunu onlara vermişti.

Eli yavaşça kızın saçlarını kavrayışını gevşetti.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Git buradan," dedi. "Odanıza."

Düşmemek için kendini sertçe dizlerine dayadı. Bir an için ona meydan okuyacağını düşündü, sonra başını eğdi ve yumuşak bir sesle, "Nasıl isterseniz lordum," dedi.

Salondaki her boyun, kalabalığın arasından geçip merdivenlerden yukarıya doğru ilerleyişini takip etmek için kırıldı. Baş mütevazî bir şekilde eğilmişti ama sırtı acı verici bir şekilde dikti.

Sessizliği alaycı bir alkışla bozan Marlys oldu. "Şimdi, Mortimer. Bize bunun kadar büyük bir eğlence sunabilir misin?"

"Sanmıyorum. Belki de en iyisi Ayı Bartholemew'e başvurmaktır. O benden daha iyi bir adamdır."

"Marlys senden daha iyi bir adam," diye seslendi biri kalabalığın sevinç çılgınlıkları arasında.

Koluyla biranın son izlerini silerken kimse Gareth'a bakmaya cesaret edemedi. Lindsey Fordyce, Irwin ve Küçük Freddie'yi kukuletalarından tutup sürükleyerek kalabalığın arasına daldı. Cüce Bartholemew'i pistin ortasına doğru götürürken, Gareth Blaine'in ona uzattığı kadehi aldı ve içti. Fordyce'ın koridorda ilerleyen yolunu takip etmesi gerektiğini biliyordu ama bunun yerine yanan bakışlarının merdivenlerin tepesine doğru çekildiğini fark etti.

Onuncu Bölüm

" ^ "

Gareth çocukluğundan beri kullandığı odanın kapısının önünden tökezleyerek geçti, sonra geri çekildi. El yordamıyla kolu buldu. Kapıdan içeri eğilirken başı kapının çerçevesine çarptı. İnleyerek kapıyı tekmeleyip kapattı ve hücumu hazır bir öküz gibi başı eğik durdu. Öfkesini köreltmek için içtiği bira su bile olabilirdi. Önündeki manzara karşısında öfkesi yeniden çalkalandı.

Rowena ateşin önünde ellerini ovuşturarak yürümüyordu. Alnı sıkıntıyla kararmış bir halde pencereye de sinmedi. Bunun yerine, kürk bulutu içindeki bir melek gibi geniş yatağın ortasına yerleşmiş uyuyordu. Altın sarısı saçları yastığının üzerinde özgürce dolaşıyordu. Alnı pürüzsüz ve tatlıydı, hüzünlü rüyalarından eser bile yoktu. Bu cüretkârlık Gareth'in boğazının derinliklerinden gelen bir hırıltıyı sürükledi.

Bir eliyle altındaki kürkün kenarını kavradı ve sarsıldı. Rowena kaba bir şekilde yere yuvarlandı.

"Ha!" Gareth postları bir zafer bayrağı gibi havaya kaldırdı.

Rowena doğruldu, gözlerini kırıştırdı ve dirseğini ovuşturdu. Gareth'in görüntüsü en sadık düşmanını bile susturabilirdi. Ayaklarını hafifçe açarak duruyordu, genellikle kusursuz olan giysileri buruşmuş ve lekelenmişti. Saçları vahşi tutamlar halinde, parmaklar ya da tarak tarafından ehlileştirilmemişti. Üzerinden bira kokusuyla birlikte tehlike kokusu da yayılıyordu.

"Benim yatağım," diye hırladı dişlerini göstererek.

Postları yatağa doğru fırlatmadan önce paltosunu ve tuniğini başının üzerine çekti. Hortumunu çıkarmadan kendini onların arkasına attı. Yatak onun ağırlığıyla sallandı.

Rowena bir an için gözleri fal taşı gibi açılmış bir sessizlik içinde oturdu ve onun zamanında ortadan kayboluşunu düşündü. Omuz silkti ve kendisini yastıklayacak ya da örtecek postu olmadan taşların üzerine kıvrıldı. Titreyerek sırt üstü yuvarlandı. Taşların ne kadar çok keskin kenarı olduğunu hiç fark etmemişti. Omurgasının dibinde sert bir yumru belirdi. Rahatsızlığına rağmen, sapkın bir sakinlik onu ele geçirdi.

"Buna hakkın yoktu," dedi yumuşak bir sesle.

Gareth'in kuşkuyla yüzü yatağın kenarında belirene kadar yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değildi. "Ne dedin sen?"

Onun bakışlarını mükemmel bir sükûnetle karşıladı. "Buna hakkın olmadığını söyledim. Babamın önünde bana bu şekilde dokunmaya."

"Doğru değil mi? *Hayır değil mi?*" Gareth yataktan dizlerinin üzerinde tırmandı. Rowena geriye doğru çabaladı ama Gareth'in elleri elbisesinin yününe takıldı. Gareth onu kaldırıp kuş tüyü keneye çarparken ayakları yerden kesildi. "Hiç hakkım yok muydu? İzin verin size haklarımla ilgili birkaç bilgi vereyim, tatlı Leydi Rowena Fordyce."

Gözleri onunkilere çok yakındı. Sadece başının iki yanında duran dirsekleri ağırlığının onu ezmesini engelliyordu.

"Seni onurlu bir şans oyununda kazandım. Senin piç baban, her namuslu adamın bir ineğe ya da bir arsaya yatırdığı gibi sana yatırdı. Sen bana aitsin. Seninle istediğimi yapmaya hakkım var ve seni ilk gördüğüm günden beri bu hakka sahibim. Seni şu merdivenlerden aşağı sürüklemek ve bacaklarını değerli babanın ayaklarına sermek istersem, bu benim hakkım. Salondaki hiçbir erkek bunun için beni kınamaya cesaret edemez."

Acıyan gururu Rowena'yı umursamaz yapmıştı. "Seni başka şeylerden dolayı kınıyorlar, değil mi?"

Gareth'in gözleri bir yabancının gözlerine dönüştü. Rowena yüzünü çevirmeye çalıştı ama Gareth bir eliyle çenesini yakaladı. "Diline dikkat et kızım. Bu gece, şafak sökmeden önce vicdan azabı çekmeden beş bakirenin ırzına geçmeye yetecek kadar bira içtim."

"O kadar çok bira içtiysen, muhtemelen yapamazsın," diye karşılık verdi. "Bir de beni dene."

Zayıf savaşçı bedenini kasıtlı bir hareketle aşağı indirdi ve Rowena karnını sıyıran alışılmadık bir sertlik hissetti. Gözleri irileşti. Bu çok zalimce bir şeydi ama Gareth asla silahlarını göstermeden savaşa girmezdi. Teni kaba okşamadan dolayı büzüştü. Aralarındaki yün ve keten birdenbire parşömen gibi olmuştu.

Rowena dudağını ısırdı ve gözyaşlarını geri kırıptı. "Beni Papa'nın inandırmak istediğin kişi haline getirmeye mi çalışıyorsun?"

Gözyaşları bir tutam soğuk su kadar ayıltıcıydı. Gareth gözyaşlarının üzerindeki etkisini gizlemek için yüzünü onun saçlarına gömdü. "Senin ne olduğunu biliyorum. Senin türünü daha önce de tanıdım. Yumuşak ve tatlı ama zehirli bal kadar ölümcül. Eğer

"Baban nasıl bir kısıtlama kullandığını bir bilse..." Adamın sıcak dudakları kadının şakağına değdi.

"Benimle alay etme," diye boğuldu. "Kullandığın tek şey benim. Küçük oyununuzda ikimizi de küçük düşürebilmek için babamı buraya davet ettiniz. Ailemi kışın ortasında, yarı aç ve donmak üzereyken, her an bir kar fırtınası yüzünden kapana kısılabileceklerini bile bile buraya sürükledin."

"Neden babanı savunuyorsun?" diye mırıldandı saçlarına karşı.

"Neden onu küçümsüyorsun?"

Gareth cevap vermedi. Ağzı, kızın şakağındaki küçük tüylerin üzerinden geçerek ağzının köşesine kadar indi.

"Ailemi yan odaya yerleştirdiniz mi?" Dilindeki biranın tadını almadan önce onu durdurmak için çırpınıyordu. "Yalvarışlarımı ve ılgıklarımı daha iyi duymak için mi? Hayır, Gareth, eğer beni bir fahişe yapacaksan, bunu sessizce yapmalısın, çünkü yemin ederim dudaklarımdan tek bir inilti bile çıkmayacak."

Kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve başının iki yanında tuttu. "Eğer seni ağlatamayacağımı düşünüyorsan, yanılıyorsun." Gözleri, tehdit ettiği şeyin acı olmadığı konusunda onu uyarıyordu.

Rowena, adamın dudakları onun dudaklarına inmeden önce yarım bir nefes aldı. Öpücüğe karşı kendini çelikleştirdi, kendini cezalandırılmaya ve incitilmeye hazırladı. Ama kendini adamın saldırısının şefkatine hazırlamamıştı. Adamın ağzı onunkiyile buluştuğunda, şiddet vücudunu sarsıcı bir ürpertiyle terk etti ve yerini güçlü olduğu kadar silahsızlandırıcı bir yumuşaklığa bıraktı. Dili dudaklarının tadına baktı, sonra içindeki tatlılığı keşfetmek için yavaşça içeri daldı. Adamın parmakları onunkilere dolandığında Rowena tutundu, kendisini bereketli bir kürk ve his denizinde boğulmaktan alıkoyan tek şeye yapıştı.

Vücudunu onunkine doğru indirdi, uyluk uyluğa, göbek göbeğe, onu ezmek için ağırlığını mükemmel bir şekilde dengeledi. Koyu renkli başı aşağıya doğru kayarak, ağzı büyük salondaki kaba pençeleriyle hiçbir ilgisi olmayan bir okşayışla göğsünün tepesini şefkatle sıyrana kadar onun bacağına itti. Meme ucu adamın dilinin altında titredi ve kasıldı. Zevk ve utanç içinde hızlanırken usulca inledi.

Alçak ses Gareth'in başını kaldırmasına neden oldu. Rowena'nın gözleri sınıksı kapalıydı. Ellerini serbest bıraktı ve çenesini kavrayarak açması için onu ikna etti. Bir gözyaşı bulutu bile onların parlaklığını azaltamazdı. Büyük salonda onun öpücüğünü memnuniyetle karşıladığı güven hâlâ içinde parlıyordu, hırpalanmış ve

yaralanmış ama teslim olmamıştı. Bu bakışı gözyaşlarıyla dolan mavi gözlerde daha önce de görmüştü. Onun güveni zorlu bir düşmandı. Yoksulluğu ve ihaneti zar zor anlayabildiği bir asaletle yenmişti. Şimdi de onu fethedecekti. Eğer yalvaran bir adam olsaydı, o anda Rowena'ya kendisini açması ve acısını onun iyileştirici sıcaklığında dindirmesine izin vermesi için yalvarabilirdi.

Yumuşak bir şekilde burnunu çekti.

Tek kelime etmeden onun üzerinden yuvarlandı ve yatağın kenarına oturdu.

Rowena'nın vücudunun olduğu yere korkunç bir soğukluk battı. Bacaklarını boynuna sararak doğruldu, hassas ve şişmiş hissettiği dudağını ısırды.

Parmak uçları adamın sırtındaki sert yara izlerinden birine dokundu. "Gareth, lütfen..."

Sanki dokunuşu onu yakmış gibi irkildi. Şimdi yalvarması dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. "Git buradan, olmaz mı? Beni rahat bırak."

Gareth, Rowena'nın yalvarışının ne olacağını tahmin edebilseydi, vereceği yanıt çok farklı olabilirdi. Herhangi bir nezaket için, gülümsemesinin bir ipucu için, açlıktan ölmek üzere olan bir çocuğun önündeki şeker gibi önünde salladığı nazik ilgi için yalvarmak üzere ağzını açmıştı. Onun kendisine sırtını dönmesini engellemek için her türlü bedeli ödemeye hazırdı. Adamın sözleri üzerine eli, solan bir çiçek gibi ondan uzaklaştı.

Sessizliğin ardından ayaklarının taşa vuran yumuşak sesi duyuldu. Kapı gıcırdayarak açıldı.

Gareth'ın onun omurgasının dikliğini, sesindeki incinmiş gururu hissetmesi için dönmesine gerek yoktu. "Kendi adımları heceleyemiyor olabilirim ama gerçeği göremeyecek kadar aptal değilim. Tüm İngiltere'de bu kadar iyi nefret edebileceğin tek bir adam var. Kıymetli Elayne'inle yakaladığın şövalye."

Gareth dönüp ona gerçeği haykırmak istedi. Odanın karşısına geçip gözlerini açana ve babasının gerçek yüzünü görene kadar onu sarsmak istiyordu. Bunun yerine ellerinin tersine baktı.

"Babama olan hislerine rağmen, beni Caerleon'a getirdiğinden beri bana nezaketten başka bir şeyle davranmadın. Neden onun aksini düşünmesini istedin, bilmiyorum. Benden bu kadar nefret etmene neden olacak ne yaptığımı anlayamıyorum." Kapı son bir gümbürtüyle kapandı.

"Senden nefret etmiyorum," dedi Gareth boş odaya. Ardından gelen sözler, ağrıyan başını avuçlarının arasına gömerken zihninde sadece bir fısıltıdan ibaretti.

Rowena uçsuz bucaksız koridorlarda, sönmekte olan meşalelerin pırıltısı dışında her şeye sağır bir şekilde dolaştı. Kapalı kapıların arkasından sızan horultular ve inilti, sabahın en karanlık saatlerinde, çoktan geçmiş bir zamandan gelen yankılar gibi gerçek dışı bir ritim tutuyordu. Gölge koridorlar uzadıkça uzadı.

Marlys karanlık bir kapıdan çıkarken, "Kutsal Meryem Ana," diye yemin etti. Rowena'nın dudaklarından dökülen yemin Marlys'i olduğu yerde durdurdu. "Kırgın bakışlarını benden esirgeme, Marlys. Beni Azrail gibi takip etmenden bıkip usandığım hiç aklına gelmedi mi? Bundan bıktım."

Marlys onun önüne geçti ama Rowena onu kolayca itti. "Beni rahat bırak." Farkında olmadan Gareth'in sözlerini yineledi.

"Bekle." Marlys onun kolunu yakaladı. "Görmen gereken biri var."

Rowena, Marlys'in omzunun üzerinden ağır bir kapının aralık durduğu yere baktı.

Marlys'in elini silkti. "Çarpık şakalarından biri daha mı? Yoksa sen Blaine beni baştan çıkarmak için içeride mi gizleniyor? Ya da belki de Leydi Elayne'in hayaleti göğsünde bir kılıçla yatağa sinmiştir?"

Koyu renk saç tellerinin altında Marlys'in rengi soldu. "Rowena, lütfen."

Yalvarmak Marlys'e yakışmıyordu. Rowena elini Marlys'in saçının altına soktu ve geriye doğru savurdu. Marlys irkildi. Rowena onun yüzünde kahkaha ya da alay izi bulamadı. Kendi zalimliğine şaşırarak saçını serbest bıraktı, sonra da başını salladı. Marlys onun kolunu kavradı ve öne doğru çekti.

Rowena'nın burnu bayat biberiye kokusuyla seğirdi. Elayne'in odasındaki mavi gün ışığı kaybolmuştu. Onun yerine, yarı saydam boynuz dilimleriyle kapatılmış bir dünya mumunun titrek gölgeleri vardı. Rowena görmek için gözlerini zorladı. Kapı çarpıldı. Dolabın kapağı gıcırdayarak açıldı ve sıcak, ıslak dudaklar yanağını emdi. Bir an için bir kez daha Marlys'in ona ihanet ettiğine inandı. Ama en kaba haliyle Blaine bile bu öpücükteki incelik yoksunluğuyla kıyaslanamazdı.

Eli yumruk şeklinde kıvrıldı ve yanağına yapışmış olan kafaya çarptı.

"Aaaargh!" Irwin kulağını tutarak geriye doğru savruldu. "Tanrım, Rowena, beni sağır etmene gerek yok, biliyorsun. Şiddet içeren tavırlarını bırakıp daha nazik bir tavır takınmanı ummuştum."

"Büyük salondaki o sahne seni farklı şekilde uyarmalıydı," diye kahkahalarla dalgalanan bir çocuk sesi geldi. "Eğer de Crecy'nin suratına bira fırlattıysa, sana neler yapabileceğini düşündükçe ürperiyorum."

Rowena odanın etrafına çılgınca baktı. Aradığı solgun parlaklık süzülerek ortaya çıktı. Küçük Freddie kollarına girmenin yolunu buldu.

"İşte oldu," dedi, beceriksizce sırtını sıvazlayarak. "Gözyaşlarına gerek yok."

Her şeyi daha iyi hale getirmek için geldik."

Rowena'nın gözyaşları omzunu ıslattı. İyimserlikle her şeyin düzelebileceği zamanın çoktan geçtiğini biliyordu. Irwin bir okşama çaldı ama Rowena sulu bakışlarını ona çevirince elini geri çekti. Koca Freddie, örümcek ağıları eğik başını örterek öne doğru yürüdü.

Rowena küf kokulu tezgâhın kenarına oturmuş, son burnunu çekişini Koca Freddie'nin kolundan kopardığı bir bez parçasıyla bastırıyordu. Marlys kollarını kavuşturmuş, kapıya yaslanmış duruyordu.

"Bu ailevi bağlılık gösterisi çok dokunaklı," dedi, "ama size acele etmeniz gerektiğini hatırlatmalıyım. Gareth'in sersemliği kısa sürer ve uyandığında öfkesi çok şiddetli olur."

Rowena onun öfkesinin birkaç dakika öncesinden daha şiddetli olduğunu hayal etmekte zorlanıyordu. Irwin onun ayaklarının dibinde tek dizinin üzerine çöktü. Onu son gördüğünden beri boyu *uzamıştı*. Bıyıklarının başlangıcı dudağını bulanıklaştırıyordu.

Ona doğru gülümsedi. "Seni kurtarmaya geldik."

"Yani babam bahse girdiğine pişman mı oldu? Beni eve götürmeye mi geldi?"

Irwin boğazını temizledi. Koca Freddie ayaklarını rahatsız edici bulmuş gibi ters ters baktı.

Küçük Freddie öne çıktı, onu yalan söyleyemeyecek kadar çok seviyordu. "Babam büyük salonda bir masanın altına gizlenmiş, mışıl mışıl horluyor. Planımızın bir parçası olmak istemiyor."

"Ama eminim ona söyleseydiniz-" Rowena başladı. "Yaptık," dedi Küçük Freddie kesin bir ifadeyle.

"Anlıyorum." Rowena elini çekmeye çalıştı ama Irwin onu şaşırtan bir güçle elini sıkıca tuttu.

Gözleri kızın yüzünü yuttu. "Anladığından emin değilim. Ben hâlâ senin nişanlınım Rowena. Çocukluğumuzdan beri nişanlıyız. Bu yemine sıkı sıkıya bağlıyım. O iğrenç alçağın sana ne yaptığı umurumda değil. Evlilik yatağımıza getirdiğin her türlü kiri, her türlü masumiyet ihlalini görmezden gelmeye hazırım."

Marlys'in öksürüğü daha çok bir kahkaha çılgılığı gibiydi. O anda Rowena neredeyse ondan nefret edecekti. Ayağını Irwin'in göğsüne koyma dürtüsüne direndi. Bakışları yere düştü. Yataktan taşlara yayılan koyu lekenin ortasında diz çökmüştü; uzun zaman önce o gece akıp giden hayatın son izi.

"Ne kadar nazıksın," dedi belli belirsiz.

Ayağa kalktı, onun elinden bir hayalet gibi sıyrıldı ve Koca Freddie'nin yanından geçti. Görmekten çok içgüdüsel olarak, elleri pencerelerin üzerine örtülmüş ağır kadife kıvrımları buldu. Onları geri çekti ve sığınaklarına girdi. Elleri panjurları karıştırdı. Taze, soğuk rüzgâr yanından geçip odanın içine doldu ve perdeleri kırbaçlayarak dans ettirdi. Kulağına alçak ve yaygın bir ses gelmeden önce, sesin kime ait olduğunu biliyordu.

"Sana tatlı sözler fısıldadı mı? Evlilik mırıltıları? Evlilik sözü verdi mi?"

Bu resim karşılaştıkları gerçeğe o kadar uzaktı ki Rowena gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Ses devam etti. "Eğer kalırsan seni kullanacak. Kış geceleri uzun ve soğuktur. Bir keşiş bile senin gibi kullanışlı birine karşı koymakta zorlanır. Sana karşı nazık bile olabilir. Senden bıktığında, birkaç ıvır zıvır, bir aile broşu, bir kardeş öpücüğü ile seni yoluna gönderir."

Marlys'in söylevi bir tıslamayla kesildi. Sesi yumuşadı. "Yüzümü koruyorum çünkü bir erkeğin malı olmak gibi bir arzum yok. Babam bana her baktığında, Blaine'in babasıyla gelecekteki bir ittifaktan başka bir şey görmedi. Eski İngiltere'de ister fahişe ister eş olsun, bir kadın hâlâ bir erkeğin malıdır, oyuncadır. Hayatınız için istediğiniz bu mu, Leydi Değerli?"

Rowena gözlerini açtı. Aşağıdaki avlunun her çizgisi acı verici bir netlikle çizilmişti. Bir meşenin boş dallarının altında, dört at iplerinin üzerinde sallanıyordu. Tek dileği, Gareth'la aralarındaki zayıf bağın intikamla örülmemiş olduğu dündü.

Marlys'in bakışları Rowena'nın karnına kaydı. "Ya sana bir bebek getirirse? Gareth çocuklardan hoşlanmaz. Elayne'in veledini hor gördü."

Avlu bulanıklaştı. Rowena bir tutam saçını dudaklarına götürdü. Haftalardır zihnini kurcalayan bir sorunun bedelini belli etmemek için ses tonunu hafif tuttu. "Elayne öldüğünde çocuğa ne oldu?"

Marlys, Rowena'nın dudaklarındaki tüyleri nazikçe çekti. "Kimse bilmiyor. Çocuk, Elayne'in öldürüldüğü gece ortadan kayboldu. Bazıları Gareth'in onu boğduğunu ve meyve bahçesine gömdüğünü söylüyor."

Rowena'nın tırnakları taşa battı. Avludaki kestane rengi kısrak başını savurarak usulca kişnedi. Rowena, Marlys'in elini kavradı. "Bize yardım edecek misin?"

Marlys başını salladı.

"Baba..." Rowena
başladı.

"Gareth onu öldürmeden önce onu Caerleon'dan çıkaracağım. Daha fazlasını hak etmiyor."

"Peki ya sen?"

Beyaz dişleri etobur bir sırıtışla parladı. "Gareth beni öldüremez. O beni seviyor."

Küçük Freddie perdelerin dışında duruyordu.

Rowena onun her kelimeyi duyduğunu biliyordu. Ona bir kolunu uzattı. "Eve gidelim mi?"

"Eve," diye tekrarladı Rowena. "Revelwood'a."

"Ana yollardan uzak durun," diye emretti Marlys. "En az bir hafta Revelwood'dan uzak durun. Eğer tutumlu olursanız ekmek size yeter. Sadece acıktığınızda yiyin." Bu Irwin'in ona şüpheli bir bakış atmasına neden oldu.

"Binekleri çalmak zorunda mıyız?" Rowena kestane rengi kısrakın arkasından seslendi.

"Folio tarafından ezilmek ister misin?" Marlys tek kaşını kaldırdı. "Ya da Gareth'in kurt köpekleri tarafından avlanmak? Çoğu öldürmek için eğitilmiştir, bilirsin." Rowena bilmiyordu ve sormamış olmayı diledi. "Her neyse," diye ekledi Marlys sırtarak, "atlarımızı çalmaya asla izin vermem. Bu binekler Blaine'e ait. Seni yakalasa bile, kirpiklerinin titremesi muhtemelen seni celladın elinden kurtaracaktır."

Rowena'yı yün eteğinin yakasından tutup aşağı çekti. Gözleri endişeyle ufku taradı. Ağaçların sert dalları arasında siyah gökyüzü griye dönüşüyordu. "Sözlerimi iyi dinle. Seni bulmasına izin verme. Gareth kendisine ait olan bir şeyi kaybetmekten nefret eder."

Rowena eyerde doğruldu. "Darbeyi yumuşatacaksın, değil mi? Ona hiçbir zaman ona ait olmadığımı söyle."

Marlys onaylayan bir gülümsemeyle başını salladı. Marlys kısırağın sağrısına boğuk bir çığlık atarak vururken Rowena dizgini iki eliyle tutmak zorunda kaldı. Kısırak kaçtı. Diğer atlar da onu takip ederek uzun bacaklarını özgürlüğe doğru coşkulu bir şekilde uzattılar. Nemli, soğuk hava Rowena'nın ciğerlerini doldurdu ama Caerleon'un ve efendisinin gölgesini sonsuza dek geride bırakırken göğsündeki baskıcı ağırlığı kovmayı başaramadı.

PART TWO

*Batı rüzgarı, ne zaman eseceksin,
Küçük yağmurlar yağabilir mi?
Tanrım, aşkım kollarımda olsaydı ve
ben yine yatağымda olsaydım!
-Anonim*

On Birinci Bölüm

Marlys bir iniltiyle yatağa yuvarlandı. Düz, solgun güneş odasını ısıtmak için çok az şey yapmıştı. Yatağın ucuna uzanıp örtüyü üzerine çekmeyi düşündü ama nihayet ağrıyan kemiklerini yatırdıktan sonra böyle bir hareket yapmayı düşünmek boğazından bir inilti daha çıkardı. Kendini yüzüstü bıraktı ve kuş tüyü kenenin derinliklerine gömüldü.

"Marlys!"

Feryat, kapısında patlayan gök gürültülü tıkırtıdan bir an önce onu uyardı. Son bir enerji patlamasıyla olduğu yere yığıldı ve yatağın ayakucunda duran kontrplağa kafa üstü atladı. Kapı çarparak açıldığında, hareketsiz bir yumruya dönüşmüş halinin kardeşini kandırmak için çok az şansı olduğunu bilerek bir topun içine kıvrıldı. Haklıydı da. Kılıcının yassı tarafı kıcına öyle bir çarptı ki, bıçak titreşerek şarkı söylemeye başladı.

Bir hırıltıyla ortaya çıktı. "Ya yanlışlıkla yanlış uca vurmuş olsaydın? Beynimi dağıtırdın."

"Sanırım bir ucunda da diğer ucundaki kadar beyin var," diye karşılık verdi Gareth. Vahşi bir ikiz gibi onunla yüzleşti, saçları yüzünün etrafında karanlık bir ağ gibi dolanmıştı, gözleri kırmızı çerçeveli ve vahşiydi. "Neredeler?"

"Kim?" Marlys dizlerinin üzerine çöktü ve örtüleri bir şal gibi omuzlarına topladı.

"Kim olduğunu biliyorsun. Fordyce ve onun lanet olası yavruları."

"Nereden bilebilirim ki? Dunnla bana süt banyosu yaptırıp buklelerimi düzelttikten sonra uyuyakalmışım."

Bir gözü ona tatlı tatlı bakıyordu. Gareth onun keçeleşmiş saçlarından bir dal kopardı. "Yeni bir moda sanırım?" Bakışları battaniyenin altından çıkan ayaklara kaydı. Tabanları dün giydiği kirli tunik kadar siyahtı. Onları geri çekti. Adam ayak başparmağını yakaladı ve büktü.

Uludu.

"Nereye?" Gareth sordu.

Ayak parmağını serbest bırakana kadar avuçlarını açarak adamın omuzlarına vurdu. "Lindsey Fordyce'in geliş gidişlerinden sana ne? Yapabilirsin

Eğer herkesin önünde itiraf etmesini umuyorsanız, dün gece onu zindana atabilirdiniz. Onun yerine Rowena'ya işkence etmeyi seçen sizdiniz."

Renklendirme nezaketini gösterdi. "Rowena'nın küstahlığı dikkatimi çekti. Fordyce'in içinde birkaç saat yetecek kadar bira vardı. Ben gittiğimde turşu gibiydi."

"Sen de öyleydin."

Gareth bunu görmezden gelmeyi tercih etti. "Eğer senin lanetli müdahalen olmasaydı, aptal ben anlaşılmamızı tamamlamaya hazır olana kadar uyuyacaktı."

"Onun seninle bir işi yok. Onu duydunuz. Babamın tımarını elinde tuttuğunu zar zor hatırlıyor."

"İkimiz de yalan söylediğini biliyoruz." Sesi alçalırken tüylü kafası ona doğru eğildi. "Eğer bana nerede olduklarını söylemezsen, yemin ederim seni Blaine'le evlenmiş olarak göreceğim. Rahip Caerleon'a gelmeyebilir ama seni onun önüne sürükleteceğim. Sonunda seni evcilleştirmek için bir şansa sahip olmak Blaine'in sadist damarına çok iyi gelecek."

Marlys yaralı bir şekilde burnunu çekti ama Gareth onu, eli çenesini ısıklık çalarak geçmeden önce eğilecek kadar iyi tanıyordu. Kızın yumruğunu kendi yumruğuyla yakaladı. "Yaklaşan düğününüzün neşeli ilanlarını köyde okutayım mı? Yoksa bana Fordyce ile ne yaptığınızı anlatmayı mı tercih edersiniz?"

Marlys ona ters ters baktı. "Haydut bacaklı küçük horoz koşa koşa eve gitti."

Gareth onu bıraktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Marlys ağzını dizine gömdü ve sözlerini boğdu. "Köpeği bırak, Gareth."

Gareth durdu. "Ne dedin sen?"

Marlys başını kaldırdı. Diline yünlü bir tüy yapıştı. Gareth döndü, yüzü bembeyazdı. Marlys korkunç bir hata yaptığını fark etti ama kelimeleri ısırmak için çok geçti.

Acı dolu şaşkınlık Gareth'in yüz hatlarını çarpıttı. "Rowena'yı almasına izin mi verdin?"

Kardeşinin savunmasızlığı Marlys'in katlanabileceğinden çok daha fazlaydı. Onun asla göremeyeceği bir çabayla dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. "Sana bir mesaj iletmem için yalvardı. 'Darbeyi yumuşat,' dedi o cınlayan küçük kahkahasıyla. 'Ona hiçbir zaman ona ait olmadığımı söyle. "

Gareth'in nefes alıp verışı aniden odada duyulabilen tek ses oldu. Marlys, rahatlama ve pişmanlığın karışımıyla, soğuk bir öfke maskesinin kayışını izledi

yüz hatları üzerinde.

Ellerini yumruk yaptı. "Onu elime geçirdiğimde, kime ait olduğu konusunda aklında hiçbir şüphe bırakmayacağım."

Marlys uzun bacaklarını uzattı ve başını bağcıklı ellerinin üzerine koydu. "Bunu senden kaçmadan önce düşünmeliydin. Karnındaki kara gözlü bir piç hafızanı taze tutardı." Kesik gözlerle onu izledi, bir küfür ya da belki bir darbe bekliyordu. Adamın gözlerindeki spekülâtif parıltı onu korkutmuştu. Yan dönerek kayıtsız bir esneme numarası yaptı. "Dunnla'ya söyle, gece olmadan beni rahatsız ederse kafasını keserim."

"Aaaah, masumların uykusu. Vicdanın çirkin sancılarından arınmış."

"Sana uzun zaman önce söyledim. Benim vicdanım yok." "Bir kez olsun," dedi Gareth, "aynı fikirdeyim."

Kapı usulca kapandı ve Gareth gitmişti. Marlys yataktan fırladı ve pencerenin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Bir an sonra Gareth aşağıda belirdi ve Folio'yu ahırdan koşarak çıkardı. Yavaşlamadan uzun bir bacağını aygırın sırtına attı ve onu kale kapılarına doğru sürdü.

"Sıkı sür ufaklık," diye mırıldandı Marlys. "Sanki şeytanın kendisi peşindeymiş gibi sür." Dizleri uyuşana kadar dua eder gibi diz çöktü ve gözyaşlarını taşlara sıçramadan önce sildi.

Lindsey Fordyce üçüncü kez kayarken nefesinin altından küfretti. Kötü bacağı zonkluyordu. Donmuş toprağın üzerinde, ayak parmaklarından kaşlarına kadar atkılarla kundaklanmış sevimli bir melek gibi yatıyordu. Ağzını açıp yeni bir dizi küfür savurduğunda bu yanılsama paramparça oldu. Oğulları onu kurtarmak için koşturdu, ayağa kaldırdı ve jambon gibi elleriyle tozunu aldı. Çocuklardan ikisi pembe uçlu burnuna ve gözlerine bir eşarp sardı.

Eşarby pençeledi. "Allah'ın geceliği, neden hepiniz beni yere atıp boğmuyorsunuz? Mirasınızı almak için bu kadar mı acele ediyorsunuz?"

Çocuklar birbirlerine boş boş baktılar, sonra sırtıtmaya başladılar. Fordyce başını salladı. "Sizi azarlarsam sırtırsınız. Sizi pataklarsam güler misiniz?" Yumruğunu devlerin karışık çemberine doğru salladı, sonra daha iyi düşündü.

Dırdırcıyı tekmelemekle yetindi. Canavar gözlerini devirdi ama irkilmedi. "O pisliğin böyle bir yaratığı nereden bulduğunu anlayamıyorum. Akbabaları beslemek için uygun değil. Attan çok leş, derim ben. Ama bana sorarsan o pislik kadından çok erkek gibiydi. Tüm o saçların altında sağlıklı bir bıyık saklıyor olması beni şaşırtmazdı. O da canavar gibi küçük bir kızdı, her zaman o kibirli ağabeyinin peşine takılırdı. Sen, William. Hayır, Phillip. Adın her ne haltsa, hemen buraya gel ve binmeme yardım et."

İşaret ettiği iri yarı delikanlı ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Fordyce, topuklarının oğlunun kaburgalarına saplanmasına aldırmandan sırtına çıktı. Sağlam bir "oomph" ile atın üzerine uzandı. Yuvarlak karnı atın omurgasının çukuruna düzgünce oturdu. Kardeşleri nefes nefese yataarken diğer dört çocuk onu iterek yerine oturttu.

Yol şeridi, kışın griliğiyle yara bere içindeki ağaçların devasa gövdeleri arasından uzanıyordu. Kadim orman, yapraklarıyla birlikte tehditkârlığından hiçbir şey kaybetmemişti. Durgunluk ve çürüme havası, güneşin gri gökyüzüne yapıştırdığı solgunluk gibi üzerinde asılı duruyordu. Fordyce damlayan burnunu atkısına sürttü, şafak gökyüzünü ele geçirdiğinde terk etmek zorunda kaldığı sıcak salonun anısı öfkesini yatıştırmamıştı.

Eğer o kıllı yaratık tehlike ve kaçış tıslamasıyla tuniğini eline tutuşturmasaydı, şu anda hâlâ orada can çekişiyor olabilirdi. Pişmanlığı havadaki soğukla birlikte keskinleşti. Bir gece önce dans ettiği o iri yarı dul kadınla tanışıklığını derinleştirmeyi o kadar ummuştu ki. De Crecy'nin yemeği, birası ve misafirperverliğiyle geçirdiği keyifli günlerin görüntüleri, Revelwood'a geri dönen dar yol tarafından yok edilmek üzere gözlerinin önünden geçti. Çocukları göndermeyi ve Caerleon'a dönmeye cesaret etmeyi düşündü. Vücudu düşüncelerinin yönünü takip etti, Caerleon'dan geçtikleri antik Roma yolunu inceleyebilmek için atın üzerinde döndü.

Rowena orada kendisi için yeterince iyi şeyler yapmıştı. Sör Gareth'ın ayaklarının dibinde kürkten bir tahtta bir prenses gibi oturmuştu. Bir öfke nöbeti geçirip somurtarak kaçtıysa bunun sorumlusu neden babası olsun ki? Sör Gareth gibi mantıklı bir adam, bir kadının aptallığı yüzünden onu suçlamazdı. Rowena muhtemelen şafağın ilk ışıklarıyla birlikte koşa koşa şatoya geri dönmüştü ve şu anda bile şövalyenin kollarına sarılmış, onun kendisini affetmesi için tatlı tatlı yalvarıyordu.

Caerleon'a dönerse, Gareth'la birlikte ateşin etrafında kadeh kaldırıp kadınların inatçılığına kadeh kaldıracaklardı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bir kadının vefasız kalbi üzerine ilk kez birbirleriyle geviş getirmiyorlardı.

Siyahlara bürünmüş bir kâbus virajı dönüp uzun yolda hızla ona doğru ilerlediğinde hâlâ keyifli hayallere dalmıştı.

Oğullarının ağzı açık mırıldanmalarına aldırmadan, topuklarını naganın yanlarına vurdu. At kımıldamadı. Omzunun üzerinden çılgınca bir bakış, karanlık şeklin daha da büyüdüğünü, toynakları sanki kanatlıymış gibi toprağı sıyıran beyaz bir canavarla bir olarak sürdüğünü gösterdi.

Fordyce atı harekete geçirmek için bir aşağı bir yukarı zıpladı. At ürperdi ve geriye doğru eğildi. Fordyce korkunç bir an için atın oturup kendisini dördüncü kez dolu toprağın üzerine bırakacağından korktu. Kocakarı sallandı ama sağlam durdu. Belinden paslı bir hançer çıkardı ve bıçağı geyiğin derisine düzgünce sapladı. Acı dolu bir anırmayla at, Fordyce'in birkaç saniye önce imkânsız olduğunu düşündüğü düzensiz bir yürüyüşle ileri atıldı.

Oğullarının çığlıklarını duydu ve arkasına dönüp bakmaya cesaret edince, kollarını havaya kaldırmış, peşinden koştuklarını gördü. Gürleyen gölge neredeyse üzerlerine geliyordu. Neşeyle kıkırdayarak kamburunu çıkardı, topukları nag'ın kaburgalarına keskin bir staccato vuruyordu. Arkasına dönüp baktığında çocukların elleri kolları ve ağızları açık bir şekilde ona baktıklarını gördü. Yerini korumak için yele tutamlarını kavrayarak etrafında döndü. Aralarındaki yol boştu. Karanlık atlı ortadan kaybolmuştu.

Gözünün ucuyla gördüğü saf siyah bir ışık onu uyardı. Takipçisi artık arkasında değildi. Kaslı bir kol fırlayıp soluk borusunun etrafından dolanırken boğuk bir ciyaklamayla döndü. Nag onsuz dörtnala ilerledi, onun cüssesinden kurtulunca unuttuğu bir zarafeti buldu. Güneş Fordyce'in gözlerinin önünde morardı. Bir an için orada öylece asılı kalacağını, o acımasız kol tarafından ilmişiz, darağaçsız, asil veda konuşmaları olmadan öldürüleceğini düşündü. Sör Gareth aygırını elinden bırakmadan atından indiğinde, o kadar şanslı olmayacağını anladı.

Yere öyle bir çarptılar ki, Gareth'ın canı da en az onunki kadar yanmış olmalıydı. Ciğerleri kendi içine çekilirken bile bu düşünce Fordyce'ı tatmin etti. Kazandıkları ivme onları yolun dışına, ölü topraklara yuvarladı.

bir hendeğin alıllıkları. Bir dal ön kolunda sığ bir çukur açmıştı ama bu acı göğsündeki uyuşukluğu hafifletmişti.

Gareth ona sarıldı. Fordyce, nefes borusundaki kolun yerini bir misericord'un buz gibi ucu aldığında nefesini tuttu. "Ona ne yaptın?" Gareth homurdandı. Dudağının bir köşesinden kan damlıyordu.

Fordyce "Kim?" demeye başladı ama akıllıca davrandı. Cevap vermek için yeterli nefesi toplayana kadar baykuş gibi göz kırpmakla yetindi. Hayatı boyunca sık sık vermeyeceğı bir karar verdi. Gerçeğı söyledi. "Kaç delikanlı görüyorsun?"

Gareth ona şüpheyle baktı, bir hileden çekiniyordu. Başını kaldırdığında ne misericord ne de onu tutan el sallanıyordu. "Beş. Ve eğer delikanlılarsa, gerçekten de fazla büyümüşler."

Fordyce sanki mesele çözölmüş gibi başını salladı. "Beş. O zaman belki de diğeri üçünü takip etmeli ve ona ne yaptıklarını sormalısınız."

Beş tüylü adam yaklaştı, elleri bir zamanlar kolları olan kapakların içine sokulmuştu. Gareth'in alnında bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Fordyce gülümsemekten kendini alamadı.

Gareth topuklarının üzerinde geriye yaslandı. Kir yanağına bulaşmış, sanki cehennemden sürölmüş gibi uğursuz görünüyor, kıvılcımlar ve küller saçıyordu. "Gümüş saçlı ocuk onu aldı. Ve hikayeleri anlatan Irwin. Onu götürenler onlar mı? Nerede olabilirler?"

Fordyce omuz silkti. "Nereden bilebilirim ki? Dün gece bana geldiler ve Ro'yu kurtarmak için saçma sapan bir plan yaptıklarını söylediler." Hikayeyi tipik bir dramatik yetenekle süsledi. "Irwin bana Ro'nun dizlerinin üzerine çöküp nasıl ağladığını ve onu senin korkunç esaretinden kurtarması için gerçek nişanlısına nasıl yalvardığını anlattı."

Gareth ağzını açtı, sonra kapattı. Misericord'u tutan eli gevşedi. "Ve sen ona yardım etmeyi reddettin?"

Fordyce burnunu çekti. "Bir bahse girdim. Ben onurlu bir adamım." Bir parmağıyla Gareth'in bıçağını kenara itti ve atkısındaki ölü yaprakları kopararak doğrulup oturdu.

Gareth'in bakışları çılgınca Fordyce'tan yola doğru kaydı. Kaşları çatılmıştı, kararın ağırlığı belli ki ona acı veriyordu. Sözleri

Fordyce'tan çok kendisi için. "Bu aptalların onu neye sürükleyeceğini kimse bilemez."

Ayağa kalktı, Fordyce'ın üzerinde yükseliyordu. Baron ayağa kalktı ve kendini Gareth'in kundağına bakarken buldu. Delikanlı ne zaman bu kadar korkunç bir boya ulaşmıştı? Eşarbının uçlarını omuzlarına attı ve hendek kıyısından yukarı çıkmaya başladı. "Böyle bir saldırıya uğramak! Masum yolcuları korumak için yasalar var. İngiltere medeni bir ülkedir. Neden, eğer kralın haberi olsaydı-"

Gareth, Fordyce'ın atkısının uçlarını yakalayıp yumruğunun etrafına dolayınca sözleri bir fısıltıyla kesildi. Demir kadar sert bir bedene doğru sarsıldı.

Gareth'in nefesi kulağında sıcaktı. "Henüz beni son görüşün değil, Fordyce. Senin için geri döneceğim. Ve eğer onu seninle bulursam -eğer yalan söylediğini öğrenirsem- ne kanun, ne Edward, ne de Tanrı'nın kendisi seni öldürmemi engelleyemeyecek. Anladın mı?"

Fordyce, Gareth'in kutsamayla onayladığını sandığı bir öksürük çıkardı. Şövalye onu serbest bıraktı. Gareth'in kafasına saçtığı toprak ve yapraklara aldırmadan hendekten dışarı fırladı. Dırdırcı hiçbir yerde görünmüyordu ve Fordyce, Gareth'in aygırına özlemle baktı. Hayvan gözlerini devirdi ve toprağı eşeledi. Asaletinden arta kalanları toplayarak daralan yolda topallaya topallaya ilerledi, gözleri bir o yana bir bu yana dönerek binek için kendi kasvetli bahanesini aradı. Çocuklar perişan bir geçit töreniyle onu takip etti.

Yardımsever bir babanın ses tonuyla, "Kız için üzülmeyin Sör Gareth. O emin ellerde. Küçük Roddy sorumluluk sahibi bir delikanlıdır."

"Onun adı Küçük Freddie, seni aptal!" Gareth'in haykırışı öylesine şiddetliydi ki Fordyce çift zamanlı yürümeye başladı ve çocuklar ona ayak uydurmak için koşmak zorunda kaldılar.

Rowena soğuğa alışmış olmalıydı. Ama uyuşmuş parmakları dizginlerden çözüldüğünde, soğuğun iğnesi onu yeniden soktu. Avuçlarını saran parmaksız eldivenler lime lime olmuştu. Hava bugün farklıydı; bir şekilde daha hafifti ve çiğ soğuğunu daha da acımasız kılan havadar bir yanardönerlikle parıldıyordu. Rowena başının döndüğünü hissetti, sanki hava

Ciğerleri yanıyordu ama özden yoksundu. Güneş gökyüzünde düz sarı bir disk gibi asılı duruyor, sıcaklık yanılsamasıyla onlarla alay ediyordu.

Ufukta zararsız bir gri bulut şeridi açılmıştı. Küçük Freddie'ye baktı. Bir hafta boyunca ormanda saklanıp bulabildikleri böğürtlen ve meşe palamutlarını kemirdikten sonra, yanakları onun nefret ettiği çökük ifadeye bürünmüştü. Onun kasvetli bakışlarını hisseden Freddie midillisinin üzerinde dönerek ona yüreklendirici bir gülümseme verdi.

Revelwood'a bakan tepede oturuyorlardı. Kalenin arkasında, bozkırdan çok uçsuz bucaksız bir denizi andıran, kesintisiz gri bir alan uzanıyordu.

Rowena istemeden de olsa Revelwood'un yıkık dökük surlarının üzerine yerleştirilmiş başka bir kale gördü. Bu görüntüden kurtulmak için gözlerini kırıştırdı, ellerini dumanı tüten bir kase arpa yahnisinin etrafına koyduğunu ya da saçlarının şefkatiyle alay eden eller tarafından çözüldüğünü de hayal edebileceğini biliyordu. Altlarında rüzgârdan başka hiçbir şey kıpırdamıyordu. Irwin'in koyunu sinirli sinirli homurdandı.

"Artık oyalanmak için bir neden yok." Irwin avuçlarını ovuşturdu. "Ev bizi bekliyor."

Ama Rowena onları tepeden aşağı indirmesi için kısırağına usulca gıdaklayana kadar hiçbiri kıpırdamadı. Beceriksizce attan indiler, bacakları soğuktan kaskatı kesilmişti. Koca Freddie donmuş hendeğe doğru bir adım attı.

"Bekle!" Onun kolunu yakaladı.

Hepsi önce ona, sonra da hendeğe baktı. Asma köprü olarak kullanılan parçalanmış kalaslar yok olmuştu. Onlarla demir bantlı kapı arasında on beş ayak genişliğinde, on ayak derinliğinde ve kirliliği bir dun renginde donmuş suyla beneklenmiş bir hendek uzanıyordu.

Büyük Freddie neredeyse içine gireceği uçuruma bakmak için elleri ve dizleri üzerine çöktü. Küçük Freddie bakışlarını yere dikmiş, hendek boyunca ilerliyordu. Pürüzsüz alını kaşlarını çatarak büzüldü.

Irwin kendini kucakladı ve ayaklarını yere vurdu. "Merhaba," diye seslendi.

Çığlık yankılandı, sonra kırların üzerinde sürüklenmeye başladı. Yükselen bir rüzgâr Rowena'nın gözlerine yaşlar doldurdu. Sulu bakışlarının önünde taş duvarlar bulanıklaştı. Gareth'in uzun zaman önceki tehdidini hatırlayınca soğukla ilgisi olmayan bir ürpertiyle titredi. Belki de şimdi bile babasının ve kardeşlerinin cesetleri büyük salonun her tarafını kaplamıştı; gözleri dehşet içinde donmuş, boğazları tek bir çizgi halinde kıpkırmızı olmuştu.

Irwin elindeki fincana üfledi. "Revelwood'a onlardan önce nasıl ulaştık bilmiyorum. Bu iğrenç hafta sonsuza dek sürecek. Biz ayrılırken amcam kalasları kaldırdı mı? Hatırlayamıyorum ama k a l d ı r m ı ş olmalı."

"O yapmadı." Küçük Freddie doğruldu, dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Hiç kalas görüyor musun? Yola çıktığımızda eriyen kar yüzünden zemin yumuşaktı. Kalasların sürüklenmiş olabileceği herhangi bir çıkıntı ya da iz görüyor musun?"

Irwin yeri gönülsüzce süpürdü. "Şey, hayır, sanırım değil..." "Tabii ki bilmiyorsun," dedi Küçük Freddie. "Çünkü kalaslar sürüklendiler. Onlar-"

Rowena cümleyi onunla birlikte tamamladı. "-İçeri sürüklendi."

Bakışlarını yıpranmış taşlara kaldırdılar; evlerini ilk kez aşılmaz bir kale olarak görüyorlardı. Ok yarıklarının boş gözleri onlara bakıyordu.

Koca Freddie başını kaşıyarak ayağa kalktı.

"Buz yeterince sağlam. Aşağı tırmanıp karşıya geçebilirim."

"Kapıya nasıl ulaşacaksın? Kollarını açıp uçarak mı?" Küçük Freddie başını salladı. "Hayır. Buna gerek yok." Sesi bir kükremeye dönüşürken çatladı. "Bizi kim dışarıda bıraktıysa kapıyı açıp bizi içeri alsın!"

Rowena'nın içinden bir ses ağabeyinin yüz hatlarının öfkeyle buruştuğunu görünce irkildi. Sesi, akılsız bir öfke çılgılığıyla onunkine katıldı. Irwin böğürdü. Koca Freddie bir avuç taş topladı ve kale kapısını taş yağmuruna tuttu. Çıkardıkları kakofoni, Gareth'in bırakmış olabileceği tüm ölüleri uyandırmış olmalıydı.

Rowena'nın çılgılığı, buz gibi havanın çiğ boğazını felç etmesiyle kesik kesik öksürerek kesildi. Diğerleri de teker teker sessizliğe gömüldü. Havanın kendisi bekliyor gibiydi. Kapıdan gelen sessiz bir tıkırtı, bir çanın tınısıyla yankılandı. Demir panel, kenarına kıvrılmış tombul parmaklar tarafından itilerek açılırken Rowena nefesini tuttu.

"Defolun," diye huysuz bir ses geldi. "Evde kimse yok."

Panel çarparak kapandı.

On İkinci Bölüm

Acı tatlı bir rahatlama gücünün kalan kısmını da tüketirken Rowena, Küçük Freddie'ye doğru yığıldı.

Sesine ve duyularına ilk hakim olan Irwin oldu. "Amca," diye seslendi. "Amca, canım, yeğenin ve çocukların eve geldi. Bizi içeri alırsınız, değil mi efendim?" Diğerlerine, "Bizim olduğumuzu bilmemelisiniz," diye mırıldandı, sonra neşeyle bağırdı, "Merhaba! Ben Irwin, efendim. Bizler kalenizi yağmalamaya gelen dilenciler ya da soyguncular değiliz. Biz sizin akrabalarınızız. Kapıyı açın ve ateşinizde ısınmamıza izin verin."

Koca Freddie ağzı açık bir şekilde Irwin'e baktı. "Belki de babam farkında değildir..." Rowena belli belirsiz konuştu.

"Farkında." Küçük Freddie'nin gözlerinde soğuk gri bir ışık yandı. "Sen dene, Ro."

Rowena'nın ilk çığlığı bir vıraklamayla çıktı. Yutkundu ve tekrar denedi. "Baba, ben Rowena. Yardıma ihtiyacımız var. Bir haftadan uzun bir süredir ormanda saklanıyoruz. Ama şimdi evdeyiz ve çok aç ve üşüyoruz. Caerleon'dan kaçtım. Eve geldim baba. Revelwood'a ve sana. Sana yalvarıyorum..." Sesi sessizliğe gömüldü. Küçük Freddie'nin eli onun elinin içine kaydı. Kendini dikleştirip bağıırken sesinin kenarındaki öfke derinleşti, "Baba, kapıyı aç. Çok yorgunuz ve iliklerimize kadar üşüyoruz. Daha ne kadar burada durup kendi evimize girmek için yalvaracağız? Kapıyı açmalısın. Açmalısın."

Küçük Freddie onun elini çekti. Buz gibi rüzgâr yanaklarını ıslatan gözyaşlarını ısırdı.

Bir klik sesiyle panel açıldı. Babamın yüzü kare gökyüzünde parlak bir ay gibi belirdi. "Aptal çocuk."

Sözleri bu kadar yumuşak söylendiği için daha da sarsıcıydı. Rowena içgüdüsel olarak onun kendisinden bahsettiğini anladı. Gözleri irileşti. Babası onu bir kez bile azarlamamıştı.

Irwin hendeğe doğru ilerledi, dolgun dudaklarını bir sırtış kapladı. "Sevgili amcam, Rowena'yı korkunç bir kaderden kurtardık ve eve getirdik. Memnun değil misin?"

"Geri çekil!" Babamın tükürüklü sözleri Irwin'in sırtışını sildi. "Aptal çocuklar, hepiniz. Defolun. Revelwood'dan cesaret edebildiğiniz kadar uzağa gidin. Sizi burada istemiyoruz. Hiçbirinizi."

Küçük Freddie'nin yüz hatları sertleşerek bir maskeye dönüştü. "Söylesene baba, kara şövalyeye sadakatini kazandıran şey yıpranmış bir kese altın mıydı? Ya da belki otuz parça gümüş?"

Babam burnunu çekti. "Beni yaraladın, delikanlı. Gerçekten benim için bundan daha iyisini düşünmüyor musun?"

Küçük Freddie'nin küçümsemesi yeterli bir cevaptı.

"Altın ya da gümüş değildi, değil mi baba?" Rowena ağladı. Rüzgâr saçlarını yüzüne doğru savurdu. Babamın yüzü bulanıklaştı ve yağmurdaki bir puding gibi buruştu.

"Altın değil. Ne de gümüş. Ama cinayet, Rowena. Deli bir adam gibi bana saldırdığında gözlerinde cinayet vardı. Seni burada bulursa hiçbirimiz için umut kalmayacağına yemin etti." Babam daha azarlayıcı bir tonda devam etti. "Ondan kaçarak benim iyi adımları lekeledin."

Küçük Freddie, Marlys'i gururlandıracak bir kelime mırıldandı.

Babamın sesi iniltiye dönüştü. "Sana yalvarıyorum çocuğum. Kendini ve akrabalarını kurtar. Dizlerinin üzerinde Sör Gareth'a dön. Merhameti ve affı için yalvar. Eminim kadınsı cazibeni kullanarak onun kalbini ve yatağını tekrar kazanabilirsin. Babam Revelwood'a utanç içinde dönmene izin veremez."

Rowena başını kaldırdı. "Anlıyorum. Eğer yalnız gidersem, kapınızı çocuklara açar mısınız?"

Irwin ve Küçük Freddie itiraz etmeye başladılar ama hepsini susturan Büyük Freddie'nin bariton sesiydi. "Saçmalık. Tek başına hiçbir yere gidemezsin. Buna izin vermeyeceğim." Rowena ona baktı ve başını eğdi, utangaç gülümsemesi bir sıra kırık dişini ortaya çıkardı.

Kapıya döndüğünde panel kapanmıştı. Kalede her şey sessizdi. Kapı bekçisi gitmişti.

Rowena sesindeki yalvarma tonunu korumak için mücadele etti. "Baba, açlıktan ölüyoruz. Yolculuğumuzu kolaylaştırmak için bize biraz yiyecek veremez misin?"

Panel kayarak açıldı. Rowena, dört kara ampul hendeğe doğru süzülürken eğildi. Çürük bir şalgam ayaklarının yanından yuvarlanıp hendeğe sıçradı. Irwin elleri ve dizlerinin üzerine çökerek diğer şalgamları da benzer bir kaderle karşılaşmaktan kurtarmaya çalıştı. Panel çarparak kapandı.

Rowena bacak bacak üstüne atıp çenesini ellerinin arasına alarak oturdu. Solgun güneş ışığının içinden, havadar rüzgârla taşınan küçük buz taneleri geliyordu.

Derisini hançer gibi kesiyordu. Yüzünü yukarı doğru eğdi ve yanağındaki bir kar tanesini yaladı.

"Harika. Babam beni terk etti. At hırsızlığından asılabilirim. Deli bir adam beni takip ediyor. Ve şimdi Tanrı yolculuğumuzu aydınlatmak için bize kar gönderiyor."

Küçük Freddie onun önünde diz çöktü. "Babam, tohumlarımız belinden ayrıldığında zevk çılgınlıklarıyla her birimizi terk etti."

Onun yüzünü inceledi. Dudaklarının sınırları boyunca küçük çatlaklar yayılmıştı. Gri gözleri, açık tenine kazınmış gölgelerin üzerinde kocaman ve ürkütücüydü.

"Belki de babam haklıdır," dedi. "Belki de ona dönmeliyim. Kendimi onun merhametine bırakmalıyım."

"Onun hakkında duyduklarıma göre, hiç merhameti yok. Aksine inanıyor musun?"

Rowena, Gareth'in parmaklarının şefkatli dokunuşunu yanağında tekrar hissedince gözleri karardı. Gareth'in soğuk sözleri onu durdurduğunda kendini o ellere teslim etmesine bir kalp atışı kalmıştı. *Beni rahat bırak.* Aynı eller şeytani uzmanlıklarını bir çocuğun hayatına son vermek için kullanabilir miydi? Onun okşayışını hatırlayınca ürperdi. Eğer Gareth onu öldürürse, acısı sona erecekti. Onun merhameti bu acıyı sonsuza dek uzatabilirdi.

"Beni en çok korkutan şey bu. Bilmiyorum."

"O zaman devam ediyoruz." Ona elini uzattı ve tek bir hareketle ayağa kalktılar. "Nereye gideceğiz?" Irwin sordu. Dişlerini gösterince Rowena irkildi.

bir şalgamın kabuğunu kırdı.

İstemedi de olsa, Dunnla'nın dana eti ve arpa ile dumanı tüten yahnisini hatırladı. Dünya sanki bir duman bulutunun içinden görünüyormuş gibi gözlerinin önünde dalgalanıyordu. Irwin ona şalgam ikram ettiğinde, şalgamdan büyük bir ısırık kopardı. Acılığı bir şekilde yüreklendiriciydi.

Şalgamı Koca Freddie'ye fırlattı.

"Daha önce hiç kendi atım olmamıştı," dedi.

Adam şalgamı bir ısırık bile almadan atın burnunun önünde tutarken itiraz edecek cesareti yoktu. Doru at onu bütün olarak yuttu. Irwin'in yüzü düştü. Eli diğer hazinelerine masaj yapmak için koluna gitti.

"Atlar güzeldir," dedi Rowena nazikçe. "Ama onları yiyemeyiz." Koca Freddie'nin atına spekülâtif bir bakış atan Irwin'i kelepçeledi.

Ciddi ciddi kar yağmaya başlamıştı. Tüy gibi taneler Rowena'nın saçlarına yerleşti. Üstlerinde güneş, alçakta asılı duran bulutlardan oluşan bir perdenin arkasında kaybolmuştu.

Rowena kısırağına binerken gülümsemeyi ihmal etmedi. "Nereyi seçersek oraya gideceğiz. Dünya bizim ve her gezginin yapacağı gibi yolumuzu bulacağız. Maceraya atılmanın heyecanıyla kıyaslandığında açlık nedir ki?"

"Lanet olasıca uygunsuz, diyorum." Irwin atının üzerinde yuvarlandı. "Affedersin, Ro. Senin önünde küfretmemeliydim. Gerçi o soylu engerekler yuvasında yaşarken daha kötülerini de duymuşsundur."

Rowena itiraz etmeye başladı ama sonra Marlys'in dudaklarından çok daha kötülerini duyduğunu hatırladı. Başını eğerek asil bir selam verdi. "Bu sefer affımı kabul edeceğim Irwin."

"Korkunç derecede yardımsever birisin," diye fısıldadı Küçük Freddie sırtarak.

Ayağıyla onun midillisini dürttü. Hep bir ağızdan kalenin etrafından döndüler ve bozkırın soğuk, gri genişliğini geçmeye başladılar. Atların toynaklarının altında ölü çalılar çıtırdıyordu. Ağaçların kemikleri tarafından bile kırılmayan rüzgâr, yüzlerine kar taneleri savuruyordu. Rowena mantosuna daha sıkı sarıldı ve manzaranın kasvetinden sapkın bir rahatlık duydu. Başlarına gümüşü bir kılıçla donanmış karanlık bir gölge düşürmek için bekleyen kadim ağaçlar yoktu. Kendi içinde büyük bir gölge olan çoraklığın üzerinde karanlık şüphe lekeleri yoktu. En kışlı, en ıssız mevsimde, bozkır bir kez daha onun dostu olmuştu.

İyimserliği, onları küflü bir tepeciğin arkasında büzüşmüş halde bulan gece karanlığına kadar sürdü. Yıllardır uyudukları aynı yığının içinde yatıyorlardı. Küçük Freddie'nin sırtı karnına bir kaşık gibi oturmuştu. Rowena'nın bacağı onun belinin üzerine atılmıştı. Küçük Freddie başını Irwin'in cüssesine yaslamış, Büyük Freddie de sadık bir taziye gibi ayaklarının etrafında kıvrılmıştı.

Kar, yere zayıf bir örtü serdikten sonra durmuştu. Gökyüzü açılmıştı. Yıldızlar, Gareth'in gözleri kadar aşılmaz bir samur postunun üzerinde zalim elmaslar gibi göz kırptıyordu.

"Bize ne olacak?" Rowena özellikle kimseye söylemedi.

Irwin bir köstebek gibi toprağın içine gömüldü. "Eğer donarak ölürsek, bunun için endişelenmemize gerek kalmayacak."

Küçük Freddie omuz silkti. "Revelwood'dan daha soğuk değil. Beni endişelendiren Rowena. O daha sıcak bir yatağa alıştı."

Irwin burnunu çekti. "Öyle olduğunu söyleyebilirim."

Rowena açlıktan cevap veremeyecek kadar bitkin düşmüştü. "Gezici bir gösteri grubu olabiliriz," diye düşündü. "Sör Blaine gibi varlıklı serseriler altın ve gümüş keselerini fırlatmak için birbirlerini ezerler. Akşam yemeğimiz için şarkı söyleyebiliriz."

Küçük Freddie, Irwin'i dürttü. "Şarkı söyleyebilir misin?"

"Şey... hayır. Trompet çalabilir ve biraz mırıldanabilirim."

"Peki ya sen? Şarkı söyleyebilir misin?"

Koca Freddie tüylü başını salladı.

Rowena'ya bir kaşını kaldırdı. "Sen mi?"

"Korkmuyorum, ama belki ip dansı yapmayı öğrenebilirim. Ve sen de takla atabilirsin. Ve Irwin..." pürüzsüz kaşları çatıldı, "Irwin hokkabazlık yapabilir. Evet, bu güzel bir düşünce. Şalgamları yemekten kaçın, Irwin. Onlarla hokkabazlık yapabilirsin."

"İki şalgamla hokkabazlık yapabilir misin?" Küçük Freddie sırt üstü yuvarlandı ve başını Irwin'in karnına yasladı. "Soylular kendilerini eğlendirecek tuhaflıklar arıyorlar. Kendi arkadaşlıklarından sıkılıyorlar."

"Bizde tuhaf bir şey yok," diye mırıldandı Irwin.

Rowena kıkırdadı. "Sırtına bir bohça bağlayıp seni kambur sırtlı bir cüce olarak faturalandırırım mı Küçük Freddie?"

Irwin kendini onun yanına attı. "İkiniz sessizce donarak ölemez misiniz ve bir adamın uyumasına izin veremez misiniz? Düşünmeyi bırakın. Böyle bir girişimi değerli kılacak ne paramız, ne yeteneğimiz, ne de kaba deformasyonlarımız var. Dans eden bir ayı geçerse, beni uyandırabilirsiniz."

Rowena küçük Freddie'ye baktı. Dirseklerinin üzerinde yükseldiler.

Küçük Freddie'nin parmağı Irwin'in kaburgalarının altına saplandı ve Irwin bir iniltiyle başını kaldırdığında onları aptal gibi sırtırken buldu. Bakışlarını ayaklarına kadar takip etti, Büyük Freddie ayaklarını sürüyerek uzanmıştı. Ağzı hırıltıdan daha derin bir horlamayla açıldı.

Irwin düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Dans edebiliyor mu?"

Rowena, "Hokkabazlık yapabildiğin kadar iyi, sanırım," diye cevap verdi.

Rowena kısrağın boynuna doğru eğildi. Omzuna bir taş çarptı. Acının zonklamasıyla haykırdı ve topuklarını atın böğrüne gömdü. Zemin, kısrağın gümbürdeyen toynaklarının altında açıldı. Diğerleri onun yanında yarışan gölgelerden oluşan bir bulanıklıktı. Köyden biraz uzaklaşınca taş yağmuru azaldı, sonra da kesildi. Rahatlayan Rowena dizginleri çekti ve kısarak titreyerek durdu. Karmakarışık yelesinin içine yığıldı, korkudan nefesi sanki böğüren kalabalıktan yürüyerek kaçmış gibi kesilmişti. Bir öksürük paroksizmi göğsünü parçaladı.

Küçük Freddie yavaşça saçlarını geriye çekti ve yüzüne baktı. "Hasta mısın?"

Başını salladı ve zayıf bir gülümseme takındı. "Yorgunum."

Irwin'in atı, binicisinin huzursuzca zıplamasıyla mahmuzlanarak bir daire çizdi. Irwin'in yanakları kızgın bir kırmızıya bürünmüştü. "Bizi katil ya da çocuk hırsızı sanırsınız. Bu, son birkaç gün içinde kaçtığımız üçüncü köy. İnsanların eğlencelerini bu kadar ciddiye aldıklarını hiç bilmiyordum."

"Belki de daha mütevazı bir sanat olan dilencilik daha kârlı bir uğraş olabilir." Küçük Freddie, Irwin'in atının kendi midillisini ezmesini engellemek için elini uzattı.

"Saçmalık," diye tersledi Irwin. "Bizim yeteneklerimizle değil. Rowena'nın kilise ile ahır arasına gerdiğimiz ipten düşmesini oldukça eğlenceli bulmuştum."

Rowena ona kuşkuyla baktı. "Bunun eğlenceli olması gerekmiyordu. Halat dansı olması gerekiyordu. Köyün aptalı bile bunu biliyordu."

"Ama eteğin başının üzerindeyken dizlerinin üzerinde asılı durman..." Irwin bu anı karşısında kıkırdadı. Rowena ona bir elması bile kesebilecek bir bakış attı, ancak bu bakış başka bir öksürük nöbetiyle etkisini yitirdi.

Küçük Freddie midillisinden indi ve sırtındaki paçavra yığınını çözdü. Bir iniltiyle doğruldu. "Kendi aramızda kavga ederek karnımızı doyuramayız. Bir ay önce ne kadar fakir ve açsak bugün de aynı durumdayız. Karnımıza giren her kırıntıyı dilenmek ya da çalmak zorunda kaldık. Bugün o köyden bir kuruş bile kazanmadık."

"O insanların bozuk parası yoktu. Onlar da bizim gibi fakirdi."

Hepsi dönüp Koca Freddie'ye baktı. İki tane olduğunu unutarak uyuz kafasının üstünü kaşıdı. Doldurulmuş bir ayının kafası kendi seyrek saçlarından geriye itilmişti. Üzerinden sarkan çalıntı postların bazı yerleri kelleşmiş, bazı yerleri ise kalın bir şekilde keçeleşmişti. Karanlık, görmeyen gözler ayının kafasından geriye bakıyordu. Rowena bir an için hangi yüzün kardeşine ait olduğunu unutarak gözlerini kırıştırdı.

Küçük Freddie iç çekti. "Ayıların ağzından..."

"Ne demek istediğini iyi anlatıyor." Irwin bıyıklarının sarkan uçlarını döndürdü, sarkacak kadar uzadıklarından beri edindiği sinir bozucu bir alışkanlıktı bu. "Soylular bizden kaçıyor gibi görünüyor. Bütün zenginler kışın nereye gidiyor?"

"Kış onlar için bir başka zevk." Rowena'nın sesine acılık karışmıştı. "Yün eldivenlerini ıslatana kadar onu büyüleyici ve güzel ilan ediyorlar. Sonra da bıkıp usanıyorlar ve ateşlerinin önünde pineklemek ve Noel pudinglerini mideye indirmek için içeri süzülüyorlar."

Küçük Freddie ellerini midillisinin kemikli böğründe gezdirdi ve yarı inik kirpiklerinin altından ona meraklı bir bakış attı. Nasırlı elleri kırsığın yelesini yoğurdu.

"Eğer soylular bize gelmeyecekse, biz onlara gideriz." Irwin sanki çok derin bir şey söylemiş gibi gülümsedi.

Rowena bir kaşını kaldırdı. "Londra şehrine gidip kralın huzuruna çıkmayı talep edelim mi?"

"Şatoları reddetmeyi bırakmalıyız. Yeteneklerimizi takdir edecek olanların önünde oynayalım," dedi Irwin.

Küçük Freddie ata bindi. "Siz hariç, geriye sadece körler ve sağırlar kalıyor.

Kaleler Rowena için tehlikelidir. Bunu daha önce de konuşmuştuk."

Irwin burnunu çekti. "Bencilce davranıyor. Eğer cömert teklifimi kabul eder ve bir sonraki köyün rahibinin bizimle evlenmesine izin verirse, artık kendini tehlikede bulmayacak. Eminim bu acımasız şövalye bile Tanrı ve kralın huzurunda evli bir kadını kaçırmakta tereddüt edecektir."

"Tanrı ve kral onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Onun yoluna çıkarsan sen de çıkmazsın." Rowena bu sözlerle bineğini onunkinin yanından geçirip ormana doğru itti. Koca Freddie ayının başını kendi başının üzerine silkti ve onu takip etti.

Irwin başını salladı. "Ne zaman bu kadar şirret bir yaratık oldu?"

"Puding gibi davranma," dedi Küçük Freddie. "Eğer seni hiç umursamasaydı, seninle evlenir ve Sör Gareth'in kafanı uçurmasına izin verirdi."

Çocuk gözlerini ormana dikti ve Rowena'nın, kalabalığın onları taş yağmuruna tutmaya başladığı sırada atını sürerek köye giren adamı görüp görmediğini merak etti. En siyah kürkünden bir örtü yüz hatlarını örtmüştü. İçindeki ürpertiye silkeledi ve ilk kar taneleri gökyüzünden kayarken midillisini ileri doğru itti.

Akşam olduğunda atları loş ormanda beyaz bir denizin içinde ilerliyordu. Yağan taneler aşağıya doğru sürüklenerek, tanelerin kara çarparken çıkardığı hafif tıkırtılar dışında her şeyi boğan kesintisiz bir yastık oluşturunuyordu. Rüzgâr aldatıcı bir şekilde yumuşak esiyordu. Rowena'nın öksürüğü, boş karnındaki canavar ciğerlerine doğru sıkıca kıvrılıp kaşınmaya başladığında kesildi. Dişlerini gıcırdatan bir ürpertiye sıcak bir kızarıklık izlerken, karın baştan çıkarıcı örtüsüne gömülüp sonsuza dek uyumaktan başka bir şey istemiyordu.

Kar, patikanın tüm izlerini maskeleymişti. Rüya gibi arazide sessizce ve amaçsızca dolaşıyorlardı. Karanlığın içinden bir kale belirdiğinde Rowena irkilmeyecek kadar uyuşmuştu.

Atlarını ormanın kenarında durdurdular.

"Revelwood'dan daha küçük," dedi Irwin, ilk kez sakinleşerek. "Terk edilmiş bir oyuncak gibi," diye düşündü Küçük Freddie.

"Oyuncak değil. Terk edilmiş de değil." Rowena işaret etti. Bir meşalenin turuncumsu ışıltısı panjurlu bir pencereden içeri süzülüyordu.

"Gerçekten de terk edilmemiş." Irwin'in atı titrerken dizleri de gerildi.

Bakışları kalenin dış duvarına yaslanmış başka bir yapı buldu. Burası derme çatma bir ahırdı, bir duvarı açıktı ve içinde yaşayanları ısıtmak ve zayıf bir ışık vermek için uzunluğu boyunca duman tencereleri serpiştirilmişti. Ahır bir düzine at paylaşıyordu.

"Güzel," diye mırıldandı Koca Freddie.

Hayvanların ihtişamını fark etmek için at eti konusunda uzman olmak gerekmiyordu. Hepsi de aygır ya da destiyerdi. Dumanlı ışıktaki bile dizginlerine işlenmiş zümrütler ve yakutlar, kalenin penceresinden gelen ışıltıya gömülmüş kardan daha parlak görünüyordu.

Rowena titredi. "Burada oyalanmamalıyız."

"Dilini tut, Ro," dedi Irwin sertçe. "Bu bir nimet. Sıkılmış şövalyeler ve leydilerden oluşan bir kale kar fırtınasında mahsur kaldı. Niye tökezlesinler

ki?

biraz eğlence için altınlarını teslim etmek üzere birbirlerini eziyorlar."

Rowena çiğ dudağını ısırdı. Küçük Freddie'nin beklediği sert karşılık gelmedi. "Bu çok büyüleyici," dedi usulca. "Bize anlattığın o büyü şatolardan biri gibi. Ya içine girsek ve asla çıkamazsak?"

"Pshaw! Çok hayalperestsin. Hatırladığım kadarıyla, o büyülerin çoğu aşırı yiyecek ve içecek ve bir ya da iki güzel bakire içeriyordu. Senin kadınsı önsezilerine uymak için hepimizin donarak ölmesini mi tercih edersin?"

Rowena ona karanlık bir bakış attı. Kalenin kapısıyla aralarında ne bir avlu, ne bir hendek, ne de bir asma köprü vardı. Sadece derin bir kar örtüsü vardı ve üzerinde insan ya da hayvan izleri yoktu. Gözleri ahır aradı. Aygırların hiçbirisi saf beyaz değildi.

"Rowena, Irwin bu sefer haklı olabilir. Bu karda nasıl devam edebiliriz bilmiyorum. Eğer uyumaya çalışırsak, korkarım ki..." Küçük Freddie'nin sesi, çiğ parmak eklemlerini damlayan burnuna sürterken kesildi.

Irwin Rowena'nın onayını beklemedi. Atından indi ve kapıya doğru ilerledi. Rowena, Büyük Freddie'nin uyuz postunun arkasında asılı dururken diğerleri de onu takip etti. Irwin kapıyı yumruklarken, Küçük Freddie onun önüne geçti. Kapı kayarak açıldığında kibarca itişip kakışıyorlardı.

Rowena'nın korkuları, ışık halesi içinde beliren yüzü görünce büyük ölçüde azaldı. Bu ne bir dev ne de bir goblindi; çenesi pürüzsüz ve ifadesi hoş bir insan yüzüydü. Rowena'nın Sör Gareth'la tanışmadan önce yakışıklılığın zirvesi olarak görebileceği bir yüzdü bu. Ondan çok daha yaşlı olamazdı ama sarı bıyığı ve pırıl pırıl parlayan bir çift altın mahmuzu onun bir şövalye olduğunu gösteriyordu. Arkasındaki salondan içten bir erkek kahkahası yükseldi.

"Biri kapıyı mı çaldı?" dedi.

Küçük Freddie, Irwin'in avuçlarında kıvrınmayı bıraktı. "Yaptık efendim. Bizler yardıma ihtiyacı olan mütevazı dilencileriz. Bir kase yulaf lapası karşılığında size birkaç numara ve şarkı sunabilir miyiz?"

Irwin, Küçük Freddie'yi sutyeninin koltuğundan tutup karların üzerine kaldırdı. Derince eğildi ve bıyıklarını burdu. "Tumbler'ımız aceleyle konuşuyor. Biz Anjou eyaletinden gelen uluslararası üne sahip bir topluluğuz."

Şövalyenin kaşları yukarı doğru kalktı. Rowena sessizce inledi.

Irwin kolunu uzattı. "Petit Frederick'i takdim etmeme izin verin, olağanüstü taklacı." Rowena'yı Koca Freddie'nin arkasından çekip çıkardı. "Ve bir dizi numarasıyla sizi hayrete düşürecek olan büyüleyici Mignon." Rowena ağzının kenarından Irwin'e tısladı ve şövalyeye tatlı bir reverans yaptı. "En şaşırtıcı olanı da dans eden ayı Freddie."

Koca Freddie aptal aptal ona baktı. Irwin ayının başını aşağı doğru salladı ve yumruğunu üzerine indirdi. Şövalye, Koca Freddie'nin üstünkörü ayak sürüyüşüne kibarca baktı ama Rowena onun gülümsemesinden nasibini aldı. Rowena da ona gülümsedi, bu karşılama ve kapıdan yayılan kızarmış sülün kokusu içini ısıttı. Açlığı doyumsuz bir hırıltıyla geri döndü.

Şövalye kapının pervazına yaslandı ve çenesini sıvazladı, ince kalçaları ve geniş omuzları ışığa karşı siluet oluşturunuyordu. "Ne kadar şanslıyım. Yoldaşlarım ve ben sıkıntıdan bitap düşmüştük. Görünüşe göre kader bizi kurtarmaya karar vermiş."

"Tek istediğimiz," dedi Irwin, "içinde hazırlanabileceğimiz bir oda, biraz et, biraz altın-"

"Ve atlarımız için biraz yem," diye homurdandı ayı.

Şövalye arkasından bir işaret yaptı ve bir yaver yanlarından geçip gitti. Rowena bineklerinin ahıra doğru götürülüşünü küçük bir heyecanla izledi. Ama şövalye dostça bir kolunu Irwin'in omuzlarına atıp onları havada bir kucaklaşma kadar hissedilir bir sıcaklığın asılı olduğu bir salona götürdüğünde korkularını bir kenara bıraktı.

Yakışıklı genç şövalyeler etraflarını sarmış, merakları görgü kurallarıyla kontrol altına alınmıştı. Bir köylü kalabalığından diğerine kaçarak geçirdiği bir aydan sonra Rowena en çok bir özelliğin büyüleyici olduğunu fark etti. Şövalyeler temizdi. Boş bir mide için çok ölümcül olan yıkanmamış et kokusu yoktu. Ocakta bir çaydanlık neşeyle fokurduyordu. Tarçın kokusu, baharatlı birayla tatlandırılmış nefesin keskin temizliğine karışmak için rahat salonda dolaştı. Rowena'nın üzerine ani bir korku çöktü. Yıkadığı bugün müydü yoksa dün mü? Burnunu kaşıma bahanesiyle eteğinin içine soktu. Dost canlısı genç yüzler eğilerek avuçlarına nazik öpücükler kondurdu.

Sarışın şövalye yeni konuklarını teker teker tanıtırken şövalyeler etrafta kümелendi. Rowena'nın önünde eğilip "bir dizi numarasından" özellikle bahsettiğinde, erkeklerin gülümsemeleri genişledi. İçlerinden birkaçı alkışladı.

"Çok iyisin Percival" ve "Bir dizi numara ha?" diye mırıldanarak şövalyeyi sırtından vurdu. Tek kelimeyle muhteşem."

Rowena, gösterilerine hazırlanmak üzere küçük bir hücreye götürülmeden önce masanın üzerindeki yarısı yenmiş et parçasına özlem dolu bir bakış atacak zamanı ancak bulabilmişti.

Yırtık pırtık çizmelerini çıkardı ve yanaklarına ruj sürdü. Yırtık pırtık eteğini elinden geldiğince düzelttikten sonra yüzüklerini Koca Freddie'nin postlarına geçirdi.

Küçük Freddie delikli mavi hortumunu çekerken kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Düşünceli düşünceli kaşlarını çatıyordu ama kız ona soru soramadan kapı gümbürtüyle açıldı ve salona sürüklendiler. Şövalyeler kendilerini bankların ve masaların üzerine atmış, çeşitli şekillerde dinleniyorlardı. Çoğunun yaşı erkeklerden çok çocuklara yakındı. Rowena'nın ağzı, aristokrat parmaklardan dikkatsizce sarkan bir hindi budu görünce sulandı. Ateşe doğru ilerledi.

Irwin salonun ortasına adım attığında Percival şövalyeleri alkış yağmuruna tuttu. Topuklarının üzerinde döndü ve etrafa öpücükler saçtı. Rowena yüzünü buruşturdu.

"Büyük sergimize hoş geldiniz. Gecenin ilk eğlencesi olarak sizlere dans eden ayı Freddie'yi takdim etmek istiyorum."

Koca Freddie, bir sandalyeyi devirerek ve körlüğüyle bir şövalyenin elindeki kadehi süpürerek dışarı çıktı. Salon gürültülü bir alkışa boğulmadan önce ancak iki zarif dönüş ve beceriksiz bir tekme atabilmişti.

"Muhteşem!"

"Muhteşem!"

"Ne dans ama. Şimdi bize başka bir şey ver."

Irwin şaşkınlıkla kaşlarını çatı ve Koca Freddie'yi duvara doğru itti. Şövalyelerden biri onu masaya düşmeden yakaladı.

Irwin omuz silkti. "Eğer sizi memnun edecekse, takla atma ve düşme ustası Petit Frederick'i çağırıyorum."

Küçük Freddie dudaklarına bir gülümseme yapıştırarak ileriye doğru dans etti. Gösterisi takladan çok düşüş gibiydi ve ilk gerçek takladan sonra Percival onu havada yakaladı ve düzgünce kenara bıraktı.

Salon hayranlık çığlıkları ve daha fazla alkışla sarsıldı. Rowena şaşkına dönmüştü. Hiç bu kadar kolay tatmin olan bir seyirci görmemişti. Gözlerini kırıştırdı ve

başını salladı. Ateşin sıcaklığı başını döndürüyordu. Percival, Küçük Freddie'nin omuzlarını dostça kavramaya devam etti.

Irwin öksürdü ve tükürdü. Ocağın üzerinde asılı duran trompetin parıltısı soğukkanlılığını geri getirdi. "Alabilir miyim?" diye sordu.

Percival kısaca başını salladı. Gülümsemesi artık daha az açık görünüyordu. Dudaklarında Rowena'ya küçümsemeyi hatırlatan nahoş bir bükülme vardı.

Irwin bir tabureye tırmandı ve trompeti aldı, ama daha üfleyemeden trompet kibar bir el tarafından ağzından kapıldı. Trompeti alan kol, neşeli bir kucaklamayla boynunda sabit kaldı.

Rowena'nın önsezi duygusu çok geç geri geldi. Çocuksu ve arkadaş canlısı yüzler ona doğru döndüklerinde sertleşti. Çeneler kibirli açılarla eğildi. Dilleri dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. En ufak bir duruş ya da tavır değişikliğinde, ayrıcalıklı doğmuş ve kısa hayatlarında çok az şey görmüş erkeklerden oluşan bir halkanın ortasına düşüyordu. Ocağa doğru geri çekildi ama sıcaklık artık onu karşılamıyordu. Göğüslerinin arasından ter damlıyordu.

"İçinizden biri ona dokunursa ölür!"

Çılgık Küçük Freddie'nindi. Tiz, kırık notası sadece soğuk gülümsemeleri derinleştirdi. Percival'ın kucağında çırpınıyordu. Percival çocuğun saçlarını karıştırdı ve onu ince kollarını arkasına bağlayan kızıl saçlı bir şövalyeye verdi.

Rowena'ya doğru kasıla kasıla yürüyen Percival'ın saçlarında ateş ışığı altın sarısı ışıklar saçıyordu. "Sızlanmayı kes, ufaklık. Biz sadece bize vaat edilen şeyi görmek istiyoruz - büyüleyici Mignon'un bir dizi numarasını. İçinde hepinize yetecek kadar altın olacak."

Rowena, Irwin'in yüzünün önce pembeleştiğini, sonra da beyazlaştığını gördü. Bir an sonra Percival, elinin tersiyle hafifçe yanağını okşarken Rowena'nın görüşünü engelledi. Başparmağı dudaklarında alaycı bir yol açtı.

"Titreme, tatlı Mignon. Biz sadece bizim için gösteri yapmanı istiyoruz. Zamanına değmesini sağlayacağız."

170

~ Teresa Medeiros ~

Rowena sevimli bir surat ifadesi takındı ve çıplak ayak parmaklarından biriyle yeri ovuşturdu. Percival'ın nefesi hızlandı. Diğer elini saçlarına götürdü. Rowena sıçrayıp iki ayağını da onun ayaklarından birinin üzerine dikince Percival irkildi. Kılıcının yarısı dışarıdaydı.

Elinin yan tarafı bileğini kesen ve gözlerini yaşlarla dolduran bir darbeye aşığı indiğinde kınını kavradı. Göz ucuyla Koca Freddie'nin bir darbeye yere düştüğünü gördü.

Percival onu döndürdü ve kolunu arkasından bükte. "Aptal fahişe," diye ısırdı. "Bizi eğlence vaatleriyle kızdırıp sonra da boğazımızı kesmeye çalışamazsın."

"Yanlış anladın," dedi adam onu masaya doğru iterken. "Bunlar onun kastettiği türden numaralar değildi. Ben bir fahişe değilim."

"Sen de Kutsal Bakire değilsin, yoksa bu rengarenk grupla seyahat etmezdin. Hayatlarını senin tatlı etinin satışından başka nasıl kazanabilirler ki?"

Rowena şimdi ciddi bir şekilde dövüşüyordu ama Percival'ın yumuşak uzuvları çelik gibiydi. Çılgınca koridorun etrafına baktı. "Size yalvarıyorum. Ben masumum. Burada hiç terbiye yok mu? Siz şövalyesiniz. Aranızda hiç şövalyelik yok mu?"

Sert, genç yüzler ona bakıyordu. Adamlardan biri kınının kemerini kasıtlı bir hareketle çözdü ve yere bıraktı. Percival onu masanın üzerine itmek için geri çekti. Siyah saçlı bir adam önlerine çıktı. Rowena ona baktığında adam yeşil gözlerinden birini kırparak sırttı. Rowena'nın göğsünde umut kıpırdandı.

Sesi ani sessizlikte çınladı. "Eğer doğruyu söylüyorsa, o zaman riskler çok daha yüksek demektir."

Düşünceli bir mırıltı yükseldi. Percival'ın parmakları sarsılarak bileğine saplanırken salonda bir gök gürültüsü yuvarlandı. Rowena delirdiğini düşündü, sonra bunun gök gürültüsü değil, şövalyelerin tek bir talepkâr akorda "Bahis!" diye bağırırken tahtaya vuran bir düzine yumruğun sesi olduğunu fark etti. Wager! Bahis!"

Percival tiksintiyle onu yanından uzaklaştırdı. Rowena düşmemek için masanın kenarına tutundu.

Sesler zonklayarak sessizliğe gömüldü. Percival alay etti. "Eğer yalınayak, hafif etekli birinin sözüne güveniyorsanız, zarları atın. Kazanan onu üst kata çıkarabilir ve ne kadar aptal olduğunu öğrenebilir."

Kemik zarlar ocağın önündeki taşların üzerinde şangırdadı. Irwin, Büyük Freddie ve Küçük Freddie bağlanmış ve köşeye bir yığın halinde atılmıştı.

Şövalyeler oyunun etrafında diz çökerken heyecanla bağıryorlardı. Arkadakiler izlemek için kızarmış yüzlerini eğdiler. Bahsin heyecanı içinde Rowena'yı tamamen unutmuş gibiydiler.

Nefes almaya cesaret edemeyerek geri çekildi, ama kaçıışı boyun eğmeyen bir göğüs tarafından durduruldu. Ne de olsa korumasız bırakılmamıştı. Omzunun üzerinden geriye baktığında yeşil gözleri bir selamla parladı.

Şövalyenin ipeksi pürüzsüz sesi kulağına bal gibi aktı. "Seni kesilecek bir kuzu gibi o masanın üzerine yatırılmış görmeye dayanamazdım."

Rowena dümdüz önüne baktı. "Bana yardım edecek misiniz efendim?" dedi yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan.

"Yapardım." Adamın kolları kadının beline dolandı. "Onlar oynarken benimle gel. Sana karşı nazik olacağıma yemin ederim. İşim bittiğinde, onlar sana sırayla saldırmadan önce kaçmana yardım edeceğim."

Rowena gözlerini kapattı. Neden o gece duyduğu en nazik sözler aynı zamanda en kabası olmak zorundaydı? "Diğerleri mi? Grubumun geri kalanı mı? Hayatlarını kurtararak kaçtıklarını göreceksin?"

"Senin için küçüğüm, ne istersen." Adamın ellerinden biri eteğinin yıpranmış keteninin altından kayarak kalçasını kavradı. Dudakları boğazını okşadı.

Rowena'nın aklı karıştı. Marlys, kendisine kibarca tecavüz etmeyi teklif eden bu şehvet düşkününü adam-çocukla ne yapacaktı?

Onu yukarı götürüp öldürecekti.

Cevap o kadar aceleyle geldi ki Rowena acı dolu bir kahkaha attı. Yeşil Gözler usulca inledi, onun bu başlangıcını bir zevk olarak algıladı. Adamın eli kadının kalçalarının arasında gezindi.

Çemberin ortasında Percival'ın uzun parmakları zarların üzerinde dans ediyordu.

Belki de kazanıyordu.

Rowena araştıran parmaklardan kaçınmak için garip bir sıçrayış yaptı ve şövalyenin iki elini de görebilmek için onun kucağında döndü. Yeşil Gözler bunu bir onaylama hareketi olarak algıladı.

Kadın itiraz edemeden, adam dudaklarını onunkilerin üzerine koydu. Garip bir şekilde, onunki bir fahişenin öpücüyüydü, onunki değil. Alaycı ve alıştırılmış, dilinin keşfi tarafından yavaşça uzak tutulan bir tutku alt tonuyla. Başka bir erkekle olsa Rowena böyle bir öpücüğün ardından ne geleceğini merak edebilirdi. Ama Yeşil Göz bir yabancıydı. Marlys onu nasıl öldürecekti? Kafasına mı vuracaktı? Onu kendi kılıcıyla mı ezecekti?

Marlys

bunun ironisini kesinlikle takdir ederdi. Adamın gezinen eli eteğinin yakasına daldı ve Rowena teslimiyetle gözlerini kapadı. Onun haberi olmadan, zaten ölü bir adamdı.

Şövalyenin yakın ölümünü planlamanın sancıları içinde kaybolan Rowena, kapının çarpmasını kalp atışlarının bir yankısıymış gibi duydu. Buz gibi rüzgâr üzerine yağdı. Sessizliğin bir atımı çok uzun sürdü ve şövalye geri çekildi. Rowena başını kaldırdı. Ocaktaki yüzlerin hepsi kapıya sabitlenmiş, Rowena'nın eğlenceli bulması gereken çocuksu suçluluk ifadeleriyle donup kalmışlardı.

Çok geç, döndü.

Kapının girişinde karlı bir dev duruyordu. Kar, geniş omuzlarından salona doğru savruluyor, sıcak havanın boşluğuna çekilmeden önce anlaşılması zor bir an boyunca kalıyordu. Rüzgâr ürkütücü bir nakaratla ılık çalıyordu. Gecedен daha karanlık ve buzdan daha soğuk siyah gözler damarlarındaki kanı dondururken Rowena sallanmamak için şövalyenin kollarına yapıştı.

On Üçüncü Bölüm

" ^ "

Gareth kapının girişinde, don devlerini alt etmekten yeni çıkmış, karla kaplı bir Thor gibi duruyordu. Karanlık bakışları öylesine sürükleyiciydi ki, parmaklarının arasından bir şimşek fırlayıp onu olduğu yerde kızartacak olsa Rowena başını eğemezdi. Kara saçları karla kaplıydı. Minik buz sarkıtları, özenle kesilmiş kenarlarını kaybetmiş sakalına yapışmıştı. O kadar siyah ve gür bir kürkle örtülmüştü ki, yıllar değil saatler öncesine ait olabilirdi. Korkunç bir an için Rowena taşa düşen koyu damlaların eriyen kar değil de taze bir avın kan damlaları olduğunu düşündü. Elleri şövalyenin kolundaki pençe gibi kavrayışını çözdü. Garip bir öksürük sessizliği bozdu.

Gareth her adımında kar yağdırarak sallana sallana ilerledi.

Percival onu karşılamak için diz çöktüğü yerden kalktı. "Sör Gareth! Bu ne sürpriz! Sizi Midgard'a getiren nedir?"

"Kar." Gareth uzandı ve genç adamın burnunu çimdikledi. "Baban burada olduğunu biliyor mu, Percival?"

Percival yüzünü buruşturdu. "Hayır, ama korkarım öyle olacak."

Rowena Percival'ı nasıl yakışıklı bulabilirdi ki? Klasik yüz hatları Gareth'in sert gölgesinde solgun bir güzelliğe bürünmüştü. Yürüyüşü bir erkeğin kasıla kasıla taklidinden biraz daha fazlasıydı.

Gareth'in bakışları salonu taradı, ocağın başında diz çökmüş figürleri, duvarın dibindeki bağlanmış ve ağızları tıkanmış ceset yığınına gördü. Gözleri en ufak bir kaş hareketiyle Rowena'nın üzerinden geçti. Rowena yaramaz bir çocuk gibi ellerini arkasına koyarak Yeşil Gözler'den uzaklaştı.

Gareth başını kıvranan yığına doğru salladı. "Yaşıyorlar mı?"

"Yaşamak için pek uygun değiller," diye alay etti Percival.

"Ama yaşıyorlar."

Gareth bir kolunu Percival'ın omzuna attı ve onu ateşe doğru yönlendirdi. "O zaman onlar beni ilgilendirmez. Böyle hain bir arifede ikram edecek sıcak biranız yok mu?"

Şövalyeler ayağa fırladı, bir kadehi parlatmak ve bir sürahiyi Gareth'in eline ulaşana kadar saflarından geçirmek için aceleyle birbirlerinin üzerine düştüler. Teşekkür hırıltısıyla dişlerini gösterdi. Şövalyeler başlarını eğerek Gareth'in belinde asılı duran devasa kılıca gizli bakışlar fırlattılar. Kınının ucu, çemberlerine doğru ilerlerken yere sürtündü.

Bir ayak masanın altındaki zarı tekmelemek için hareket etti ama Gareth'in çizmesi onun yoluna çıktı. Zarları topladı ve eldivenli avucunun içinde altın parçaları gibi tarttı.

"Yine babanın şatosuyla mı oynuyorsun, Percival?" "Hayır, efendim. Geçen sefer dersimi almıştım."

"Öyle olmalıydı. Hafızam beni yanıltmıyorsa o gece Marlys'e neredeyse bir kulağını kaybediyordun."

"Evet, efendim. Eve döndüğünüzde çok şanslıydınız."

Gareth masaya yaslandı ve önce bir zarı, sonra da diğerini havaya attı. "Bu gece neye bahis oynuyorsunuz?"

Percival ayaklarını sürüyerek kelimeleri bulmaya çalıştı. "Önemli bir şey değil efendim. Sadece bir fahişe." Gareth'in bakışları kibar bir ilgiyle Rowena'nın üzerinden geçti. Percival işaret etti. "Şuradaki adamlar - kıpırdanıp duranlar- onu bize satmaya çalıştılar, bize 'bir dizi numarada' usta olduğunu vaat ettiler. " Gareth bir elini Percival'ın kulağına götürdü ve fısıldadı. Bunun üzerine Percival kahkahalarla bağırdı. "Buna da bahse girerim. Bunun için ağzı var." Rowena'nın yanaklarına taze bir sıcaklık doldu. Percival çocukça bir şakayı açıklar gibi omuz silktilti. "Masum olduğunu iddia ediyor. Yani biz

"Bir zar atarak onu ilk kimin kabul edeceğini ve yalancılığını kanıtlayacağını belirleyebileceğini düşündüm."

Gareth sakalını ovuşturdu ve masadan uzaklaştı. Yeşil Gözler tekrar şövalyelerin arasına karışarak Rowena'yı yalnız bıraktı. Ayaklarını daha geniş bir duruşa getirdi ama Gareth'ın gölgesi üzerine düştüğünde hâlâ sallanıyordu. Çenesini sıkarak, mantosunun altındaki hauberk'in gümüş halkalarına baktı. Adam yerinden kıpırdamayınca gözlerini onun yüzüne dikmek zorunda kaldı. Adamın sert bakışları onu tepeden tırnağa süzdü; çıplak, kirli ayaklarını, parçalanmış eteğini ve karmakarışık saçlarını inceledi.

"Senin altınına değer mi?" diye omzunun üzerinden seslendi.

Rowena'nın gözleri gerçek bir hoşnutsuzluk ifadesiyle kısıldı. Ocaktan onay mırıltıları geldi.

Gareth, Marlys'inkiler kadar tatlı bir gülümsemeyle omuz silkti. "Öyle olsun. Devam edin o zaman. Varlığımın oyununuzu engellemesine izin vermeyin."

Arkasını döndü. İnançsızlıktan titreyen Rowena parmaklarını kundağın zincir halkalarına doladı ve onu geri çekti. Hareketi, mantosunun kıvrımları tarafından diğerlerinden korunuyordu.

"Gareth, lütfen," diye tısladı, daha tutarlı bir yalvarış onu terk etmişti.

Parmakları onunkileri nazıkçe çözdü ve sanki onu kirletmiş gibi elini itti. Adam ona baktı, gözleri kısılmış ve gülümsemesi sert bir çizgiye dönüşmüştü. Rowena yalvarma sanatında usta olsaydı, yuvarlak, mavi gözlerinin tatlı tatlı yaşlarla dolmasına izin verirdi. Bu numaranın ne kadar etkili olduğunu bilmediğinden, gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kırptırdı ve kızaran burnunu iki kez çekti.

Gareth mantosunu savurarak arkasını döndü. "Belki de pislik bir çocuk yerine bir adamı üst kata çıkarmayı tercih eder. Gece soğuk. Ben de yatağımı ısıtacak yumuşak, genç bir beden isteyebilirim. Bahsimi diğerlerinin yanına koyuyorum."

Rowena'nın akraba yığınınan belirgin bir meleme sesi yükseldi. Şövalyeler gergin bakışlar attılar.

Percival bir kaşını kaldırdı. "Bu tür sporların zevkinize uygun olduğunu duymamıştım Sör Gareth."

Gareth, Percival'ın üzerine abandı. "Ama benim hakkımda başka şeyler de duydun, değil mi Percival?"

Percival tertemiz tırnaklarını inceledi. "Senin bahsin de bir sonraki adamınki kadar iyi elbette." Diğerleriyle rahatsız edici bir bakış alışverişinde bulundu. "Ama niyetimizi yanlış anlamayın. Onu üst kata çıkaran adam bunu yapan *ilk adam* olacak."

Gareth'in eli sevgi dolu bir okşayışla kılıcının kabzasına dokundu. "Eğer kazanırsam, ilk ben olacağım. Ve sonuncusu." Geniş bakışları salondaki herhangi bir adamın ona karşı çıkmasına meydan okuyordu. Hiçbiri karşı çıkmadı.

"Çünkü işi bittiğinde beni boğacak," diye mırıldandı Rowena. Gareth dışında kimse ona bakmadı. Eğer bakışlar öldürebilseydi, onu boğma zahmetinden kurtulmuş olurdu. Bir sandalyeye çöktü.

Çenesini ellerinin arasına alarak Gareth'in erkeklerin oluşturduğu çemberin içinde diz çökmesini izledi. Onların sırtına vurmalarını ve iyi huylu şakalarını sanki uzun zamandır kayıp kardeşleriymiş gibi karşıladı. Bir kez bile ona bakmadı.

Gözleri, idam sehpasını düşünen lanetli bir adamın ölümcül merakıyla onu yutuyordu. İlk zar atışında pelerinini silkti. Saçları uzamış ve dağınıklaşmıştı. Simsiyah dallar geniş omuzlarının üzerinde kıvrılıyordu. Rowena, zarları mantosunun kıvrımlarına saçarken zorlukla nefes alarak onu izledi. Sakarlığı için özür dileyen bir sırıtışla onları geri aldı. Zar bir, iki ve üçüncü kez zarif bir kavis çizerek uçtu ve diğer adamlardan hayal kırıklığı homurtuları ve alaycı iyi dilekler yükseldi.

Adam eldivenli elini yüzüne doğru ittiğinde hâlâ çenesi ellerinin arasında oturuyordu. Görmezden geldi.

"Benimle gel, tatlı Mignon. Senin numaralarını tatmak için sabırsızlanıyorum," dedi içtenlikle.

Ona alaycı bir bakış attı. Şövalyeler güldü.

Percival kadehini teselli edici bir doz birayla doldurdu. "Onu kaldırmana yardım edelim mi? Kavgacıysa ipimiz var. Zevkinize uygunsa onu sizin için zapt etmekten memnuniyet duyarız."

"Umarım buna gerek kalmaz." Gareth onun önünde diz çöktü. Sözleri donuk bir gülümsemeyle sıkılmış dişlerinin arasından zorla çıkıyordu. "Bana eşlik edecek misin, yoksa seni bu küstahlar tarafından parçalanman için burada mı bırakayım?"

"Bunlar benim
seçimlerim mi?"

"Onlar."

Elini tekrar uzattı. Kadının dünyası adamın parmak eklemlerini taçlandıran yumuşak, dövölmöş deriye daraldı. "Kabadayı," dedi elini tutarken.

"Senin fikrin benim için önemli değil." Gareth onu ayağa kaldırdı. "Hiç oldu mu ki?"

Karmakarışık kollar ve bacaklardan oluşan yığını geçene kadar ona hiç direnmedi. Küçük Freddie'nin gözleri yumurta lekeli tıkacın üzerinden kasvetli bir şekilde ona bakıyordu. Kadın durdu ve Gareth'ın eli parmaklarının etrafında ezici bir kavrayışla sıkılaştı. Ona bakmayı reddetti.

Kadının eğik kafasına baktı, sonra başparmağını ceset yığınına doğru salladı. "Onları besleyin. Ama onları yolumdan uzak tutun."

Sesindeki uyarı hissediliyordu. şövalyeler onun emrini yerine getirmek için telaşla dörtlüla koşturdular. Bu sefer parmaklarını sıktığında Rowena uysalca onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

Gareth onu ızgaranın üzerinde kor halinde parlayan ilk odaya süröklledi. Rowena'nın elini serbest bırakmadan bir tabureyi ocağa dayadı ve cılız bacaklarını soluk soluğa yanan ateşe doğru uzattı. Rowena geri çekildi, yarı yarıya onun bir sonraki hareketiyle kendisini ateşin içine atmasını bekliyordu. Bir ejderha gibi közlerin içine doğru üfledi. Kıvılcımlar uçuştı. Ateş fokurdadı ve kuru odunları tutuşturarak odayı odun dumanının baş döndürücü kokusuyla dolduran bir aleve dönüştördü.

Adam ağır oymalı ambarın kapısını açarken, mandal kırılana kadar bir sandığı tekmelerken ve dirseğiyle panjurları açarken arkasından tökezledi. Odanın içine kar dolmuştu. Dışarı eğildi, pencerenin altından karla örtölü yorgana baktı. Panjurları kilitlemek için onu serbest bırakmak zorunda kaldı.

Sonra ona döndü ve her kelime keskin bir sis bulutu gibi üzerine savrulurken kadın geri çekildi. "Eğer bir erkek kardeş, bir amca ya da iki kez uzaklaştırılmış üçöncü bir kuzen bile çapa, kılıç ya da trompet sallayarak karşıma çıkarsa, yemin ederim önce kafasını keserim, soruları sonra sorarım. Anladınız mı?"

Başını salladı. Dizlerinin arkası sert bir şeye değdi ve oturdu. Gareth kapıya doğru yürödü ve sürgü görevi gören tahta çıtayı çarparak indirdi.

Kapıya yaslanarak eldivenlerini parmak parmak çıkardı. "Bana kederli kederli bakma. Eğer sizin şövalyeniz değilsem özür dilerim.

seçim."

Rowena'nın gözleri onun alaycı bakışlarından uzaklaştı. Odanın taş duvarları minyatür bir kulenin içini işaret edecek şekilde hafifçe yuvarlatılmıştı. Yerin ortasında Gareth'inkinden daha küçük bir yatak duruyordu. Üzerindeki ahşap tavanda, birbirine dolanmış altın ellerle sabitlenmiş, dövülmüş gümüşten bir ayna asılıydı. Rowena kaşlarını çattı ve aynanın yataktakilerin üzerine düşmesi halinde yaratacağı feci etkileri düşündü. Parmakları dalgın dalgın sandalyesinin kolundan sarkan ipek kurdelelerle oynuyordu.

"Buranın nasıl bir yer olduğunu biliyor musun?" Gareth'ın yüz hatları sert bir maskeye dönüşmüştü.

Rowena gözlerini kısarak duvarları kaplayan duvar halılarındaki loş görüntülere baktı. Kremi bir etin, çarpık yüzlerin kısa süreli bir izlenimini edindi. "Bir kale," dedi belli belirsiz. "Belki de bir tür av köşkü."

Gareth aralarındaki boşluğu geçti. Öne doğru eğildi ve bir eliyle onu sandalyenin iki koluna hapsetti. "Evet, Rowena," dedi usulca. "Bir kale. Bir kulübe. Hiç böyle bir ayna gördün mü?"

Rowena aynanın bir köşesinde, onun saçının karasına karşı kendi saçının parlak altın renginin sulu bir yansımasını yakaladı. Başını iki yana salladı.

"Bunun gibi bir sandalye mi?" Tırnaklarını sandalyenin kollarındaki pelüş kırmızı kadifenin üzerinde gezdirdi. Rowena'nın kolları, okşama sanki tenine yapılmış gibi karıncalandı. Başını tekrar salladı. "Bu sandalye, canım, bir Arap hareminden çalındı, muhtemelen onu metresi için geri getiren dindar bir Hıristiyan şövalye tarafından. Çok pahalı ve çok nadir bulunur. Gördüğün gibi, bu kurdeleler bileğinin etrafında kayacak şekilde tasarlandı." Kırmızı bir kurdele elinin üzerinden nazikçe geçirilirken felç olmuş gibi oturuyordu. "Ve bu kurdeleler bu şekilde dolanabilir." Geniş parmakları ince ayak bileğini çevreleyerek diğer ayak bileğinden ayırdı ve sandalyenin ayağına doğru bastırdı.

Bacağı sarsıldı. Adamın kurdelelerden hiçbirini sabitlemediğini çok geç fark etti. Kadının ayağı adamın kalçasına çarptı ve adam ayağını demir bir kavrayışla yakaladı.

"Evet, Rowena. Bir kale. Bir av köşkü. Bir düzine sıkılmış genç şövalye. Peki ya avları? Belki şehvetli genç bir dul. Ya da bir köyden kaçırılmış masum bir köylü kızı. Duvar halılarını incellerseniz, buranın nasıl bir yer olduğu hakkında bir fikir edinebilirsiniz."

Adam onun çenesini yakaladı ve bakışlarını duvara çevirmeye zorladı. Gözyaşlarının bulanıklığı bile kuğu gibi boynunun kavisini gizleyemezdi, çünkü bir genç kız

zırhlı bir savaşçının ayaklarının dibinde diz çöktü.

Rowena sertçe burnunu çekti. Sesi zar zor duyuluyordu. "Ama onlar şövalye... şövalyelik..."

Gareth onun dizlerinin arasında diz çöktü. "Gerçek dünyaya hoş geldiniz, Leydi Precious. Bu Irwin'in romantik hikâyesi değil. Bunu size ilk söyleyen olmaktan nefret ediyorum ama Pendragon ve Aslan Yürek uzun zaman önce öldü. Şövalyelik, bunu karşılayabilecek kadar zengin olanlara aittir."

Gözleri şüpheli mavi yarıklara dönüştü. "Burayı nereden biliyorsun?"

"Blaine bir keresinde beni buraya getirdiğinde alt kattakilerden daha yaşlı değildik. Sık sık gideceğim bir yer olduğunu mu düşündün?"

Rowena omuz silkti.

"Benim ne kadar ahlaksız olduğumu düşünüyorsun?"

Cevap vermeden kucağına baktı.

Gareth, onun düşüncelerine yeni bir ağırlık kazandıran bir lanetle yanaklarını ellerinin arasına aldı. Onu serbest bıraktığında, iki parlak erik halkası avuçlarını boyadı.

"Tatlı Jesu," diye mırıldandı.

Elleri tekrar yüzünü kavradı ve cildinin solgunluğu dikkatsizce sürülmüş dut külünün arasından parlayana kadar acımasızca sürtündü. Bir zamanlar sağlıklı pembeleşmiş olan teni, erimiş balmumu gibi kemiklerine yaslanmıştı. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Bir çılgılık atarak adamın elinden kurtuldu. Adam onu tekrar sandalyeye itti ve önüne çömeldi. Rowena bir dizini diğerinden ayırmasını, ayak bileğindeki kurdeleyi ısırmasını bekledi.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu. Kadının yüzü karardı. Onu sarstı. "En son ne zaman yemek yedin Rowena?"

Sayarken dudakları kıpırdadı. Dört parmağını kaldırdı. "Üç gün."

Gareth'ın küfrü kısa ve açıklayıcıydı. Kapıya doğru yürüdü. Sürgüyü geri atarak dışarı eğildi ve böğürdü, "Bana yiyecek getirin. Yap Acele edin."

"Emredersiniz efendim" korusu merdivenlerden yukarı süzüldü, ardından bir vurma ve çarpma senfonisi geldi. Gareth kapıyı çarptı ve kapıdaki pozisyonuna geri dönerek ona ters ters bakmaya başladı. Rowena konuşmanın inceliklerinden

Bir şövalyenin kapıya çarpmasıyla. Gareth'ın cüssesinin diğer tarafta olduğundan habersiz, tüm hızıyla kapıya çarpmıştı. Gareth kapıyı sarsarak açtı ve şövalye bir elinde dolu bir tepsiyi dengede tutarak odaya girdi. Ellerini ağırbaşlı bir şekilde kucağında kavuşturmuş oturan, tamamen giyinik Rowena'ya şaşkın bir bakış fırlattı. Gareth tepsiyi kaptı ve onu tökezleterek dışarı gönderdi. Gareth tepsiyi küçük bir masanın üzerine bıraktı. Gareth onu sandalyesiyle birlikte kaldırıp masanın önüne bıraktığında Rowena'nın nefesi kesildi.

Karşısındaki sandalyeye oturdu ve katlanmış kollarının üzerinden ona baktı.

Onun delici bakışları altında, midesindeki açlık canavarı bir iniltiyle yuvarlandı ve sessizce öldü.

Kahverengi et suyuna bulanmış tuzlu domuz eti p a r ç a l a r ı n a asık suratla baktı. "Yemek yemeliyim."

"Yapmalısın."

"Bu gece tüm gücüme ihtiyacım olacak." "İyi düşünmüşsünüz leydim."

İçinden soğukla pek ilgisi olmayan bir ürperti geçti. Bıçağıyla bir fasulye mızrakladı ve yemeye başladı. Yemek ağzında kül gibi duruyordu ama her lokmasını yedi. Dudakları son lokmanın etrafında kapandığında, Gareth tepsiyi kaptı ve masada sadece bir sürahi tatlı şarap ve bir kadeh bıraktı. Geri kalanları kapıdan dışarı atarak yok etti. Tepsi duvara çarparak durdu. Kapı çarptı. Sürgü yerine düştü.

Adamın çizmelerinden biri duvara çarpınca Rowena başını kaldırdı. Yatağın kenarına oturdu ve diğerini çıkardı.

"Devam edin," dedi. "Eğlence başlasın. Hilelerinizi görmek istiyorum."

Rowena aptalca, "Hileler," diye tekrarladı.

Gareth kukuletasını başının üzerinden çekti. Buruşuk tuniğinin yakasından gevrek tüyler fışkırdı. "Hileler. Irwin'in serbestçe sattıkları. Bunları sana öğreten o mu?"

"Bazıları."

Hauberk, gereğinden fazla bir şiddetle yere çarptı. Gareth'ın gülümsemesi gergindi. "O zaman göster bana. Senin de bildiğin gibi, ben sabırlı bir adam değilim."

Rowena anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, sonra reverans yaparak ayağa kalktı. "Nasıl isterseniz."

Gareth dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıp, ateş ışığının kızın yırtık eteğinin üzerindeki oyununu izlerken gözleri karardı. Kadının acı veren narinliğini sadece göğüslerinin hafifçe kabarması bozuyordu. Kadın

182

~ Teresa Medeiros ~

elleri ve dizleri. Gareth dik oturdu ve gözleri büyüdü. Başının üst kısmını yere dayadı ve dizlerini dirseklerinin üzerinde dengeledi. Biçimli bacakları havada çılgınca sallanıyordu. Eteklerinin düşmesine aldırmadan bu duruşu neredeyse bir dakika boyunca sürdürdü ve sonra bir homurtuyla yana devrildi. Zarif bir selamla ayağa fırladı. Gareth ona delirmiş gibi baktı.

Umutlu gülümsemesi soldu. "Bu numara hoşuna gitmedi mi? Başka numaralarım da var." Bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Eğer biraz ip istersen, şömineden aşağıya sarkıtabilirim."

"Rowena."

"Efendim?"

"Aklımdaki numaralar bunlar değildi."

Onun bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Tanıdığım tek kişiler onlar lordum."

Gareth tek bir yumuşak hareketle ayağa kalktı. Rowena geriye doğru bir adım attı. "İçeri girdiğimde o yeşil gözlü yavruya gösterdiğin numaralardan daha fazlasını düşünüyordum."

Ona doğru yürüdü. Kızın kaval kemikleri Arap sandalyesine çarptı ve kız yanmış gibi yana sıçradı. Yeşil Göz'ün onu öptüğünde ölmüş sayılacağını açıklamanın ne faydası olacaktı ki? Bakışları odayı taradı ve Gareth'ın kılıcını ocağın üzerinde buldu. Gareth'ı kendi kılıcıyla öldürmesi çok zor olacaktı. Marlys bile buna pek sıcak bakmayabilirdi. Kafasına vurmak için bir şey araması da aynı şekilde boşa çıktı. Adamın onu bir çemberin içine aldığını çok geç fark etti. Titreyen bacakları hızla yatağa yaklaşıyordu.

Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Bazı numaralarını denemeyi ve sonra da sana kendi numaralarımдан birkaçını göstermeyi düşünüyordum."

Rowena ıslıl ıslıl gülümsedi. "Hokkabazlık yapar mısınız, lordum?" Sözleri adamın ilerleyişini yavaşlatamayınca gülümsemesi soldu. Dizlerinin arkası kilitlendi

Maun karyolaya yaslandı. Sanki kırılğan ağırlığı onu durdurabilecekmiş gibi bir elini uzattı.

"Gareth, eğer ailemin ekmeğimizi kazanmak için beni ve fahişeliği sattığını düşünüyorsan, şimdi fena halde yanıldığını kabul etmenin tam zamanı."

Dumanlı kirpiklerinin altından ona uzun uzun baktı. "Belki de sabah bunu itiraf etmek için daha uygun bir zaman olabilir. Yaralı gözyaşlarını öpebileceğim ve affetmen için tatlı tatlı yalvarabileceğim zaman."

Yüzünü onunkine doğru eğdi, dürüstlüğünü kendi dürüstlüğüyle ödüllendirmeye kararlıydı. "Bu tür hileler Leydi Alise üzerinde işe yarayabilir. Ama benim üzerimde işe yaramayacak. Seni affetmeyeceğim."

"Buna değebilir." Başını öne eğdi. Parmakları kadının dağınık saçlarından bir tutam buldu ve dudaklarına götürdü. "Caerleon'dan neden kaçtın?"

Gerçek, Rowena'nın kendisine bile itiraf edemeyeceği kadar tehlikeliydi. "Çünkü benden seni rahat bırakmamı istedin."

Homurdanması bir kahkaha olabilirdi. "O gece benimle kalmanı isteseydim, emirlerimi yerine getirecek miydin?"

"Yapardım."

Başı havaya kalktı. Saç tutamı parmaklarının arasından kayıp ipeksi bir ağ gibi yüzüne düştü. Hafifçe üflledi ve yukarı doğru sürüklendi. Eli saçlarının altından kayarak boynunu kavradı, parmakları teninde sıcacıktı.

"Bu gece benimle yatmanı istesem yatar mısın?"

"Seçim sizin, değil mi? Güç sende, irade sende. Yardım çılgınlıklarına cevap verecek kimse yok. Percival ve yandaşları onlardan sadece zevk alır."

Gareth'ın başparmağı kulak memesinin tüylü yumuşaklığıyla oynadı. "Bahsettiğim şey tecavüz değil Rowena."

"Şövalye başka pek az şeyden bahseder; ister kendisinden daha şanssız bir adama tecavüz etsin, ister şövalyelik kisvesi altında tabi kılmayı seçtiği kadına tecavüz etsin."

Parmakları sıkılaştı. Nabızı hızlanmaya başladı. Adamın sesinde acı bir ton vardı. "İyi konuştunuz leydim. Marlys yeni bulduğunuz politikayı alkışlardı. Benim vesayetim altında oldukça bilgili bir kadın oldunuz."

"Eğer istediğinizi yaparsanız, korkarım bu yıl bitmeden daha bilgili olacağım."

Güçlü parmakları kızın saçlarına doğru uzandı ve kafatasını gergin bir şekilde kavradı. "O yılın bir ayını, seni darağacında sallandırmak isteyen bir güruhun bir adım önünde, İngiltere'nin dört bir yanında soğukta kovalayarak kaybettim. Caerleon'daki sıcak, rahat yatağında kıvrılıp yatarak daha iyi vakit geçirebilirdim."

"Bayan Alise ile mi?"

Sesi derinleşti. "Seninle."

Rowena bakışlarını kaçırdı, yüzünü adamın tuniğinin yumuşak kıvrımlarına sokmayı arzuluyordu. Karnını doyurmak onu bitkin ve bu kara cüppeli adama karşı son derece savunmasız bırakmıştı. Parmakları saçlarında kaybolmuş, hipnotik bir ritimle kafa derisini okşuyordu. Başkalarına bakmaktan o kadar yorulmuştu ki. Caerleon'lu Sör Gareth kadar güçlü ve yetenekli bir adam tarafından bakılmak müthiş bir cazibeydi. Onun kollarına doğru sallanmak, kürkle süslenmiş yatağa götürülmek ve bedeninin sıcaklığının altına sokulmak. İçgüdüsel olarak, teslimiyetin onun yapabileceği kadar acısız olacağını biliyordu.

Teslim ol.

Ateş ışığının çelik üzerindeki parıltısı başını kaldırmasına neden oldu. Gareth'ın kalkık kolu ve göğüs kafesi arasında pencereyi mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Mandalla panjur arasında yukarı doğru uzanan ince bir av bıçağı vardı.

"Tanrı'nın kanı!" Mandal takırdayarak yukarı kalkarken ve panjurlar açılırken Rowena çığlık attı.

"Sorun nedir?" Gareth'ın kaşları şaşkın bir çizgiyle birbirine yaklaşıırken, kadın ele geçirilmiş bir kadın gibi onun etrafında uçuyordu.

"Sorun nedir?" diye papağan gibi tekrarlardı. "Sorun nedir? Bir kepengi bile doğru düzgün kilitleyemiyor musun? Geçtiğimiz ayı buz ve karda tırmanarak geçirdim. Yatak odamda buna katlanmak zorunda kalmamalıyım, değil mi?"

Panjurların kenarını kavradı. Çaresizce pencereden dışarı baktığında, sıkılı dişlerinin arasında tuttuğu bıçak kadar gümüşü gri bir çift göz gördü. Küçük Freddie Irwin'in omuzlarında duruyordu, ayağı Irwin'in kulağındaydı. Irwin, Büyük Freddie'nin sırtında sallanıyordu. Küçük Freddie panjurları yakalayıp çekiştirirken, Rowena da kendini ona karşı çelikleştirerek geri çekildi.

yalvaran bakışlar. Gareth'in önce öldürüp sonra soru soracağına dair ettiği yemin zihninde yankılandı. Ancak arkasından gelen meraklı ayak seslerini duyduğunda, kardeşinin parmaklarına kepenkleri çarpacak gücü bulabildi.

Pencerenin altından gelen acı dolu çığlığı ve sert "Oomph" sesini bastırmak için ellerini birbirine vurarak döndü. "İşte şimdi oldu. Nerede kalmıştık?"

Gareth ona doğru geldi, adımları yavaş ve ölçülüydü, sanki Rowena'nın pencereden kaçmasından korkuyormuş gibiydi. "Korktuğunu anlıyorum Rowena. Ama histeriye gerek yok. Ben kaba biri değilim. Nazik olabilirim."

Kız ona parlak bir gülümseme fırlattı. "Elbette, yapabilirsin." Sanki inatçı bir fare tarafından kuşatılmışlar gibi arkasındaki panjurdan ürkek bir tırmalama sesi geldi. Öne atıldı ve kendisini bile şaşırtan bir güçle Gareth'in kollarını kavradı. Onu geriye, Arap koltuğunun kollarına doğru itti. "Rahat mısınız, efendim?" Şefkatli bir ilgiyle Gareth'in yüzüne baktı.

Yanaklarına bir renk gelmişti. Karmakarışık bukleler alnına dökülüyordu. Onun üzerine bu şekilde eğilerek ne kadar büyüleyici bir görüntü oluşturduğunu bilemezdi.

"Yatakta daha rahat olmalıyım," diye homurdandı.

Rowena'nın dili dudaklarının üzerinde gezindi. Söyleyecek söz bulamıyordu. Panjurdaki tırmalama sesi derinleşerek ısrarlı bir tıkırtıya dönüştü.

Gareth onun omzunun üzerinden baktı. "Geldiğimizden beri rüzgâr çok şiddetlendi."

Rowena'nın kalbi küt küt atıyordu. Bakışları odanın içinde dans ediyor, onun dikkatini pencereden başka yöne çekebilecek herhangi bir şey arıyordu. Bakışları goblenin üzerine işlenmiş kışkırtıcı resimlerden birine takıldı.

Eteklerini en iyi satenmiş gibi düzeltti, sonra usulca Gareth'in kucağına oturdu. Bacakları demir kordonlar gibi kaskatı kesildi. Rowena sinirlerine hakim olamadan Gareth'in sakallı yanaklarının satenimsi pürüzlerini ellerinin arasına aldı ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Dili, güneşin besleyici ışınlarına bir gül goncası gibi açılmış bir ağzın cazibesine yenik düşerken dudakları onunkilerin altından ayrıldı. Kolu kızın beline dolandı ve kızını utandıran bir açlıkla onu kendine doğru çekti.

Pürüzlü parmak eklemleri eteğin altından kayarak bir dizinin arkasındaki çırpınan nabzı sıyırdı. Rowena, Gareth'ın kucağında bir kelebek gibi sıkışıp kaldığını fark etmek için ağırlığını değıştirdi. Gareth'ın eli, açgözlü parmaklarını kadının yumuşak sıcaklığından ayıran tek şey iç çamaşırının yıpranmış keteni olana kadar kalçasından yukarı kaydı. Avuçlarının altında, boğazı derin bir iniltiyle titreşti. Adamın eli onu kavradı ve giysilerinin kılıfının bile bu kadar dikkatsizce kabarttığı iştahını tatmin etmesini engelleyemeyeceğinden korkana kadar onu bastırdı.

Gareth'ın dilinin tadıyla sarhoş olan, sakalının boğazını sertçe okşamasıyla çılgına dönen Rowena, onun şefkatli saldırısını kışkırtma nedenini unuttu. Öfkeli genç yumrukların tahtaya vuruşunun, kalbinin göğüs kafesine çarpmasından başka bir şey olmadığını düşündü, ta ki panjurlar parçalanmış bir tahta yağmuruna dönüşüp gümüş saçlı bir peri kuleye dökülene kadar.

Bölüm On Dört

" ^ "

Gareth, Rowena'yı güvenli bir şekilde yere çarptı ve içinde kemik ya da kandan daha derinlerde beslenen bir içgüdü onu ocağa ve kınına doğru fırlattı. Kılıcını iki eliyle kınından çıkardı ve kuleyi üç adımda geçti. Kılıcı başının üzerine çekti ve pencereden içeri dalan suikastçının kalbine saplamaya hazırlandı. Kılıç titredi, sonra aşağı doğru hareket ederken dondu.

Çelik grisi gözleri ona dik dik bakıyordu. Küçük Freddie sırt üstü yatmış, dizlerini dikmiş, ağırlığını dirseklerine vermişti. Yaralı bir av bıçağı birkaç adım ötede yerde dönüyordu. Gareth'ın bıçağına gümüşü gözlerinde en ufak bir yalvarma belirtisi olmadan baktı.

"Sen," diye nefes aldı Gareth.

Rowena kardeşinin ayağına takılıp ince bedenine yayılırken, Küçük Freddie'nin çizilmiş yüz hatlarında olmayan yakarış ortaya çıktı.

Başını geriye attı. Bakışları Gareth'ın iki yana açılmış bacaklarından kılıcına ve sanki biri onları taşla işlemiş gibi sertleşen yüz hatlarına kaydı.

Sesi alçak ve acildi. "Gareth, lütfen. Kafasını uçurma. Sana yalvarıyorum. Ona zarar verme. Ne istersen yapacağım."

Gareth'ın yüzünü donuk kırmızı bir kızarıklık kapladı ve onun tatlı tutku hilesinin nedenini anladı. Gözleri sözsüz bir hakaretle onu taradı, yüzüne düşen karışık altın saçlarını, eteğinin yukarı kalktığı kalçasının ince kıvrımını, ayırık dudaklarını inceledi.

"Herhangi bir şey?" diye soğuk bir şekilde cevap verdiğini duydu. Kasıklarında bir paralı asker şarkısı tıngırdadı.

"Herhangi bir şey," diye tekrarladı. Titremesini engellemek için çenesini sıkarken bile gözleri cesurca onunkilerle buluştu.

"Rowena!" Küçük Freddie acı dolu bir vıraklamayla onun altında kıvrandı. "Şeytanla pazarlık yapma." Adamın ayağı küçük kızın sırtını itti.

"Kıpırdama, evlat!" Gareth kılıcı bir kükremeye indirdi. Bıçak Rowena'nın dizlerinin arasındaki ahşap zemine on santim battı.

"Eğer ikinizde de olduğunu bilseydim, onu kalplerinize saplardım," diye tısladı.

İki çift iri göz titreşen bıçağa göz kırptı. Rowena sesli bir şekilde yutkundu.

Gareth odanın içinde ilerledi ve bir kadehe şarap doldurdu. "Mumcular, gerçekten. O köylerin herhangi birinde kız kardeşinden böyle güzel bir performans alabilseydin, şimdiye kadar altınla boğuluyor olurdun."

Rowena'nın yanakları pembeye boyandı. Gareth kadehi yere çarpıp hızlı adımlarla yanlarına döndüğünde o ve Freddie sıçradı. Ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyor, ellerini arkasında kenetliyordu. Gözlerinde hoş olmayan bir ışık parlıyordu.

"Sizi anladığımdan emin olmama izin verin, Leydi Fordyce. Bu küstah delikanlının kellesini kurtarmak için bana sizden istediğim her şeyi teklif ediyorsunuz."

Rowena onun gözleriyle kılıç kabzasının üzerinde buluştu. Küçük Freddie'nin onu acımasızca çimdiklemesine aldırmadan başını salladı.

Gareth kollarını kavuşturdu. "Pişmanlık yok. Azarlama yok. Yarın suçlama gözyaşları dökmek yok."

Rowena yumuşak bir sesle, "Hiç," dedi.

"Seni kalpsiz piç!" Küçük Freddie kendini Gareth'ın üzerine attı ama Rowena onun boynunu dirseği ile kaburgaları arasında düzgünce yakaladı ve

Gareth'ın bir dizi protestosu bozuk homurtulara dönüştü. Bakışları Gareth'inkileri hiç terk etmedi.

Yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Tek yapmam gereken, kardeşinin başını omuzlarına bağlı bırakmak."

Ciddiyetle başını salladı, sonra tereddüt etti. Yüz hatlarında düşünceli bir ifade belirdi.

Gareth arkasını dönmeye başladı. "Teklifiniz kabul edildi." "Hayır," dedi aniden.

Küçük Freddie onun kolunun altında rahatlayarak yere yığıldı. Gareth tek kaşını kaldırarak topuğunun üzerinde döndü. "Hayır mı?"

"Hayır. Küçük Freddie'nin hayatı yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum. Ona koruma sözü vermelisin. Bir yılın bittikten ve beni yanınızdan kovduktan sonra bile, ona evinizde ya da başka bir yerde bir yer bulmalısınız. Bir yaver olarak. Reşit olduğunda, mahmuzlarını kazanmasına yardım edeceksin."

Küçük Freddie'nin kıpırdanmaları yeniden başladı ve her kelimeyle daha da şiddetlendi. Ayağı av bıçağına doğru ilerledi. Rowena karnına acımasız bir dirsek indirdi ve homurdanarak iki büklüm oldu.

Gareth'ın ağzı açık kaldı. "Rowena Fordyce, nefes aldığım ve konuştuğum gibi! Açgözlülüğünüzün sadece küçük, sevimli karnınıza kadar uzandığını sanıyordum. Gerçekten de birçok yönü olan bir mücevhersiniz leydim."

Rowena onun alaycı ses tonu karşısında irkilmeyi reddetti. Gareth'ın alaycılığı, Rowena'nın sert çekingenliği karşısında eğlenceyle savaştı. Yanağında bir kas seğirdi. Yüzünü ateşe çevirdi ve sıçrayan alevlerin ifadesini gizleyeceğine güvendi.

"Fiyatınız her geçen saniye daha da artıyor. Tüm aileni evlat edinmek ve babanı sayfiyem yapmak zorunda kalmadan önce kabul etmek için acele etmeliyim. Bu inatçı veledede sonsuza kadar yük olmak istediğimi nereden çıkardın? Beni bile ürküten bir şehitlik açlığıyla acı verici bir şekilde tedbirsiz olduğunu kanıtladı."

Rowena çabucak, "O çok zeki," dedi. Küçük Freddie'nin parmakları bıçağa doğru kıvrıldı. Rowena onun saçlarını yakaladı ve gözleri halsiz bir teslimiyetle kapanana kadar başını hafifçe yere vurdu. Başını kucağına aldı ve alnını okşadı. "O hepimizden daha zeki."

Gareth sakalını sıvazladı. "Sana hak veriyorum."

"Babam sakatlanmasaydı şövalye olma şansını yakalayacaktı. Bu onun doğuştan hakkı, biliyorsun. Onu bu haktan mahrum bırakan kendi suçu değildi." "Öyle değil. Ama senin yapman onu geri getirecek. Ne kadar asilce."

Gareth'ın ses tonu tam tersini ima ediyordu. "Belki de daha çok gençtir. Squire."

"Belki de senin lemanın olmak için çok gencim."

Dudakları onun vuruşunu onaylamak için kıvrıldı. Bir parmağını yere gömülü kılıcın kabzasında sevgiyle gezdirdi. "Buna değer misin Rowena?"

Rowena saçlarını cesurca geriye savurdu. "Buna siz karar vereceksiniz, değil mi efendim?"

Gareth kasıklarının gerildiğini hissederken, gözleri kızın boğazındaki kavisi takip ederek göğüslerinin hafifçe kabarmasını izledi. "Pekâlâ. Bu şeytan pazarlığınızı kabul ediyor."

Rowena tek bir yumuşak hareketle onun karşısına dikildi. Küçük Freddie, başı Rowena'nın kucağındaki minderden aşağı atılırken inledi.

"Yemin et."

Gareth ona baktı. "Benim sözüm genellikle şüpheli değildir." "Yemin et."

"Tanrım, beni itiyorsun. Nasıl istersen. Sana bir şövalye olarak yemin ediyorum
-"

"Dizlerinin üzerine çök."

Gareth bir hırıltıyla kızın ayaklarının dibine diz çöktü ve bıçağa sarıldı. Gözleri canlı kömürler gibi yanıyordu. Rowena ilk kez aralarında soğuk çeliğin olmasından memnundu. Sıkılmış dişlerinin arasından gırtlaktan gelen bir yemin savurdu ve Küçük Freddie yaşadığı sürece onu koruyacağına söz verdi. Çocuk inledi ama Rowena memnun bir şekilde başını salladı.

Gareth'ın eli, kızın bileğini demir bir şerit gibi sarmak için uzandı. Sözleri kesik kesikti. "Yeminini bana özel olarak edebilirsin leydim. Dizlerinizin üzerinde."

"Nasıl isterseniz lordum." Gözlerinde Gareth'ın tanımadığı çelik gibi bir ışık vardı.

Ayağa kalktı ve Küçük Freddie'yi tuniğinin paçasından tutup yerden kaldırdı.

Rowena onun kolunu yakaladı. "Ona zarar vermeyeceğine yemin etmiştin."

Gareth onu sanki rahatsız edici bir pireden başka bir şey değilmiş gibi silkeledi. "Ona zarar vermiyorum. Ona çıkışı gösteriyorum." Pencereye doğru kararlı adımlarla yürüdü, parçalanmış panjur parçalarının üzerinden geçti. Küçük Freddie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nasıl geldiyse öyle gidebilir."

Rowena kendini Gareth'in sırtına attı ve ince bir kolunu onun boğazına doladı. "Yapmamalısın. Onu öldüreceksin. Söz vermiştin."

Gareth iç çekerek doğruldu. Rowena'nın ayakları yerden bir karış yukarıda sallanıyordu. "Kadın, sabrımı zorluyorsun."

Onu çözmeye zahmet etmeden pencereden dışarı eğildi. Aşağıda iki karanlık şekil sinirli sinirli dolaşıyordu.

"Oraya kim gidiyor? Irwin, sen misin?" diye seslendi.

Yağan karın uğultusundan başka bir şeyin duyulmadığı bir anlık sessizlik oldu, ardından belli belirsiz bir "Emredersiniz efendim" sesi duyuldu.

"Senin için bir şeyim var. Kollarını uzat."

Rowena Gareth'in sırtından kayarak indi ve Gareth Küçük Freddie'yi pencereden aşağı bırakırken parmaklarıyla gözlerini kapattı. Acı dolu bir çılgılık bekledi ama sadece boğuk bir homurtu ve ardından ürkek bir "Çok teşekkür ederim efendim," sesi duydu.

"Benim için zevkti." Gareth pencereden daha da dışarı eğildi ve Irwin'in solgun, endişeli yüzüne baktı.

Irwin boğazını temizledi. "Gitmeliyiz, efendim."

"Ahırdan daha uzağa gitmeyin lütfen."

"Tabii ki hayır, efendim."

Gareth parmaklarını pencere pervazındaki kar kabuğuna batırırken, iki karanlık şekil aralarındaki garip yükü taşıyarak uzaklaştı. Rowena haç çıkardı ve Küçük Freddie'nin ölmediği ya da sakat kalmadığı için şükrederek dua mırıldandı.

Gareth'in kılıcını yerden kaldırıp kabzasıyla esneyen pencerenin üzerindeki duvar halısına vurmasını izledi. Sıcacık bir renk küreciği onları sarmaladı. Rowena'nın gözleri, duvar halılarında donmuş yüzlerin sinsi göz kırpışlarından ve bilmiş bakışlarından kaçtı. Gareth ocağın önünde diz çöktü ve talihsiz panjurların tahtalarını azalan ateşe attı.

Arkasını dönmeden, "Söyle bana Rowena. Talihsiz akrabalarını kurtarmak için kaç adama kendini sundun?"

"Bir. Sadece sen."

Son kalasla alevlere sert bir darbe indirdi. "Eğer yalan söylüyorsan, bunu öğrenmek üzereyim."

Rowena çatlamış tırnaklarını karıştırdı ve kısık kirpiklerinin altından onun geniş sırtını inceledi. Masaya gitti ve kendine bir kadeh şarap daha doldurdu, hareketleri acı verici bir şekilde kasıtlıydı. Elleri o kadar soğukken ona doğru geldiğinde Rowena yalvarmamak için kendini nasıl tutacağını merak etti. Ama yapmamaya yemin etmişti. Kendini herhangi bir fahişe kadar alçakça satmış, adamın sunabileceği her türlü şefkati kaybetmişti.

Arap sandalyesine çöktü. Kadeh parmaklarının ucunda sallanıyordu. "Nerede kalmıştık? Sahneyi hazırlayayım mı? Ben buradaydım ve sen kucağında oturmuş, beni çok güzel baştan çıkarıyordun. Lütfen devam edin."

Rowena'nın kalbi sıkıştı. Odayı geçti ve onun kucağına kaydı. Adam dümdüz önüne bakıyordu, yüz hatları mermer gibi solgun ve anlaşılmazdı.

Kısa, sarsıntılı bir nefes alarak dudaklarını onunkilere bastırdı. Öpücüğü acemice, amatörceydi ve bunu biliyordu. Geri çekildi. Dudakları onun okşaması altında ayrılmamıştı ama bakışları onun yüzüne kaymıştı. Daralmış gözlerle onu inceliyordu. Bu onu tekrar öpmek için cesaretlendirdi. Adamın boynunu avuçlarının arasına aldı. Gareth onun yumuşaklığından etkilenmedi, onun kucağındaki bir heykel kadar amansızdı.

Geri çekildi. Yanaklarına sıcaklık doldu ve bunun için kendinden nefret etti. "Tecrübesizliğimle alay ediyorsunuz, efendim. Aşk sanatında sizin kadar usta değilim."

Kadeh ağır bir gümbürtüyle yere yuvarlandı. Gareth onun bileklerini avuçlarının arasına aldı. "Benimle alay eden sensin. Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Öğrenmek de umurunda değil."

Rowena, Gareth'in gözlerinde kendisinininkinden bile daha derin bir korku buldu. Gareth'in sözlerindeki uyarı iğnesini boğazına saplanan bir hançer gibi hissetti. Ama Gareth'in kendi etrafına ördüğü duvara saldırmak için kendini böyle bir silaha seve seve saplayabilirdi. Elleri onunkilere dolandı ve teslimiyetleriyle onu silahsızlandırdı. Öne doğru eğildi ve küçük dilini dudaklarının kenarı boyunca nazikçe gezdirdi, dudakların bu ikna edici hareketin altında ayrıldığını hissetti. Öpücüğüne karşılık verirken dumanlı kirpikleri gözlerini örttü, ağzı onunkinin altına yayıldı, dili onunkine sahip olmak için dışarı çıktı. Geniş başparmağı avucunun ortasını yokladı ve karnına bir kan hücumu gönderdi. Kadın onun dudaklarına karşı yumuşakça

inledi.

Gölmekten ürpererek başını geriye attı. Parmak eklemleri kadının omurgasının kıvrımlarına sürtündü. "Teslimiyetinle beni utandırmak mı istiyorsun?"

"Yalvarmayacağıma ve miyavlamayacağıma yemin ettim, değil mi?"

"Ve siz de onurlu bir hanımefendisiniz." Gareth'ın sözleri sanki kendisiyle alay ediyormuş gibi tuhaf bir nota taşıyordu. Kadının yüzünü sakalından nazikçe ayırdı ve ellerinin arasına aldı. Kızın gözlerinin içine baktı. "Sana yalvarman için izin versem, ne için yalvarırdın?"

"Bu gece benden istediğin tek şey babamdan intikam almak olsaydı, beni Percival'a ya da diğerlerinden birine atardın." Bakışları hiç değişmedi.

Şaşkınlık gözlerine değdi. "Yüce Tanrım, sanırım bunu kastediyorsun. Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?"

Rowena bakışlarını indirdi. "Onların zulmüne senin zulmünden daha iyi dayanabilirim."

Onu göğsüne doğru çekti ve çenesini başının üstüne koydu. "Vefasız çocuk. Kimin dokunuşunu benimkine tercih ederdin? Belki de en basit selamlaşmada bile benden esirgenen bir coşkuyla öptüğün o yeşil gözlü adamı mı? Yoksa sevgili nişanlının mı?" Eli, göğüs kafesinin kıvrımından geçerek göğsünü nazikçe kavradı. Başparmağı daireler çizerek kaba ketenin altında olgunlaşan tepe noktasını okşadı. "Sana bu şekilde dokunmasını istediğin Irwin'in beceriksiz elleri mi?"

Sıcaklık Gareth'ın parmak uçlarından etine yayılırken Rowena'nın ağzı sessiz bir nefesle açıldı. Ona sokuldu, yüzünü göğsünün gevrek kürküne gömebilene kadar burnuyla tuniğini aşağı doğru itti.

"Irwin bana Tanrı tarafından kutsanmış onurlu bir birliktelik teklif ediyor." Dindar sözleri kendi kulaklarında bile inandırıcılıktan yoksun bir şekilde çınlıyordu.

Gareth onun yüzünü eğdi ve ateş ışığının yumuşak parıltısı altında yüz hatlarını inceledi. Her kelimeyi dudaklarını elmacık kemiğinin en saf kıvrımında gezdirerek noktaladı. "Sana ne teklif ediyorum? Cehenneme yavaş bir yolculuk mu?"

Dudakları, Rowena'nın boğazında gürleyen nabzın üzerinde durdu. Ağzının kalıcı sıcaklığıyla büyülenen Rowena'nın başı, sanki boynu saçlarının ağırlığını taşıyamayacak kadar tembelleşmiş gibi, baygın bir teslimiyetle geriye düştü. Rowena'nın fildişi boğazını kendi egemenliğine bırakmasından cesaret alan Gareth, elini eteğinin boynundan içeri sokmaya cesaret etti. Kadının göğsü elinin kabına tam oturmuştu. Unuttuğu bir şefkatle

Parmak uçları, nasırlı avucuna bastırıldığı sertleşmiş tomurcuğu okşadı ve ince gövdesini bir ürperti sarana kadar okşadı.

Rowena'nın başı geriye atılmış, kumlu kirpikleri kızarmış yanaklarına bastırılmıştı. Bacaklarını hafifçe ayırarak eteğinin aradaki vadiye düşmesini sağlamış olan Rowena, Gareth'in eline geçmeye hazır görünüyordu. Gareth ellerinin titremesine hazırlıklı değildi. Diğer eli kızın yanağını kavrayarak gözlerini açması için onu ikna etti. Uzun zamandır geceyi tanıyan gökyüzündeki yıldızlar gibi parlıyorlardı.

"Sensiz çok üşüdüm ve aç kaldım, Gareth." Parmakları sanki dudaklarının hatlarını ezberliyormuş gibi dudaklarında gezindi.

Her bir parmak ucuna şefkatli bir öpücük kondururken dudakları aralandı. Göğsünü kavrayan eli aşağı doğru kayarak karnının pürüzsüz, düz düzlemini okşadı. Mavi bakışları onu sınımsız tutuyordu.

Tüm hayatı onu bu ana getirmiş gibiydi. Onu yaralı bir gururla yaptığı pazarlıktan kurtaracak gücü elinde tutuyordu. Ama Gareth'in elinin inişini durdurabileceği zaman geçmişti. Kadının teni ile iç çamaşırının sert kıvrımları arasından kayan el, sonunda bacaklarının arasındaki buklelerin enfes yumuşaklığında durdu. Gareth başını eğdi, kısmen nefes alış verişini düzene sokmak için zaman kazanmak, kısmen de erkekliğin ilk sancılarını çeken bir gencin kızarması gibi yanaklarını yıkayan kızarıklığı gizlemek için.

Dudaklarını kızın kulağının narin çanına bastırdı. "Sizi doyuracağım leydim. Sizi öyle bir doyuracağım ki bir daha asla aç kalmak zorunda kalmayacaksınız." Boğuk sözleri, parmaklarından biri kızın içine daldığında, hayal etmesine bile zor izin verdiği ılık, nemli bir coşku vaadine dokunduğunda bir iniltiyle sona erdi.

Adam bir kolunu dizlerinin ve omuzlarının altından geçirip onu yatağa taşıırken, kadın bir kolunu adamın boynuna dolayarak garip bir şekilde şiddetle sarıldı.

Onu kaz tüyü yorganın üzerine yatırdı. Gergin parmakları kürklü örtüyü çekiştiriyordu. Dans eden alevler Gareth'in geniş omuzlarını silüet haline getirirken Rowena soğuktan çok korkudan titredi.

Gareth yatağın üzerine diz çöktü ve onu bir çocuk gibi kollarının arasına aldı. "Bir daha üşümeyeceksin. Eğer yanacaksak, o zaman birlikte yanacağız."

Parmakları kadının ensesinde kadife bir şerit gibi kıvrıldı. Ağzı, dudaklarının ipeksi yumuşaklığını buldu ve yavaşça zevk almak için onları ayırdı. Rowena onun öpücüğüne yeni keşfedilmiş bir şevkle karşılık verdi. Hevesle

Dilinin ağzının en derin köşelerini okşayan müstehcen ritmini görmezden gelmek imkânsız hale gelene kadar genç bedenini adamın kaslı gövdesine bastırdı.

Bir iniltiyle ayrıldı, giderken eteğini omuzlarından çekiştirdi. Başını göğsüne doğru indirdiğinde elleri adamın dağınık saçlarına takıldı, karnında enfes bir özlem düğümü sıkılaşıp kadar dudaklarının ve dilinin kalıcı vuruşlarıyla mercan tepesiyle nazikçe alay etti. Adamın koyu renk saçlarının arasına örülmüş iri gümüş ipliklere hayretle baktı. Adam onu sırtına doğru iterken tüyler hışırdadı. Adam eteği aşağıya doğru kaydırıp ardından keten çekmeceleri indirirken kadın kalçalarını itaatkâr bir şekilde kaldırdı.

Adamın bakışlarının aç sıcaklığına maruz kaldığında göğüslerinde ve boğazında pembe bir kızarıklık oluştu. Ama gözleri açık ve güven dolu kaldı ve adamın elini yakalayıp dudaklarına götüren de o oldu. Dişleri adamın başparmağını hafifçe ısırdı.

"Gelin lordum," dedi titrek bir gülümsemeyle. "Açlığım için bana bir mola sözü vermiştiniz."

Tuniğini başının üzerine çekti ve hınzır bir sırıtışla dişlerini gösterdi. "Seni yanlış yönlendirdim. Seninle ziyafet çekecek olan benim."

Başını boğazına doğru indirdiğinde Rowena bir kez daha kurdu hatırladı. Dilinin pürüzlü yumuşaklığından gelen şakacı bir okşamayı, dişlerinin etine sürtünmesi izledi. Ağzı daha aşağılara kayarak, alaycı bir kararlılıkla pürüzsüz etinin vadilerini ve tepelerini takip etti. Rowena bir kıkırdamayı bastırdı.

Gareth gırtlaktan gelen bir hırıltıyla başını kaldırdı. "Benimle alay ediyorsunuz, hanımefendi.

Sanırım iyi bir dil darbesi küstahlığınızı dizginleyecektir."

Parmaklarını saçlarına dolayıp istemediği bir merhamet için yalvarıncaya kadar onu ağzıyla ve elleriyle yiyip bitirerek haklılığını kanıtlamaya devam etti. Koyu renk bukleleri parmaklarının arasında en ipeksi post gibi kayıyordu. Zevk, egzotik bir ağ gibi vücuduna yayıldı ve onu kendi ihtiyacının ağına hapsetti. Geniş elleri kalçalarını kavradı, sonra aşağıya kayarak özenli bir şefkatle kalçalarını ayırdı. Adamın parmakları ve dudakları vücudunun her kası şarkıya dönüşene kadar üzerinde melodi yaratırken, gözlerini kapadı ve nefessiz bir iniltiyle yüzünü örtüye çevirdi.

Sanki çok uzun zamandır koşuyormuş gibi nefes alarak yatağa geri düştü, gözleri kocaman ve şaşkınlıktan buğuluydu. Gareth onun bakışlarıyla karşılaştı.

vücudunun uzunluğu. İçgüdüsel olarak oyun zamanının geçtiğini biliyordu. Gözleri arzusun karanlık yarıkları içinde kısılmıştı. Rowena'nın omurgasından aşağıya korku ve beklenti dolu bir heyecan yayıldı.

Gareth dizlerinin üzerine çöküp hortumunun uçlarını çözmeye başlarken elleri titriyordu. Rowena yumruklarını gözlerine bastırdı.

Adam kızın ellerinden birini kendi elinin içine çektiğinde bile gözlerini kapalı tuttu.

"Rowena?" dedi usulca.

"Hmmm?"

Elini kendisine doğru çekti. Parmakları çözöldü ve kendini kadifeyle kaplanmış çeliğin direncine sahip bir şeye dokunurken buldu. Eli meraklı bir merakla uzunluğunu araştırdı. Gareth'ın boğazından boğuk bir ses kaçtı.

Rowena elini geri çekti. "Yapamam," diye inledi, "... beni kesinlikle öldürürsünüz lordum..."

Gareth titrek bir kahkaha atarak onun boynuna kapandı. "Beni gururlandırırıyorsun, canım." Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve onun gözlerinin içine baktı. "Bu son derece normal. Yemin ederim, onunla henüz kimseyi öldürmedim."

Yüz hatlarının üzerinden kısa bir gölge geçti. Rowena bunu görmeye dayanamadı. Adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekti. Dili yavaşça ağzına girdi, sanki titreyen bedenini daha derin bir istilaya hazırlamak istercesine yatıştırdı ve gevşetti. Kaslarını kaskatı tutan korkuyu bir kenara bıraktı. Dizleri birbirinden ayrıldı ve Gareth'ın zevk iniltisini avucunun içinde bir mırıltı gibi hissetti.

İlk başta adamın sertliği, kızın en hassas etine acımasız bir yavaşlıkla saplanan amansız bir bıçak gibiydi. Dudaklarına karşı bir acı iniltisi boğdu. Gareth'ın ağır gövdesi titredi ve kadın sabrının ona pahalıya mal olduğunu fark etti. Hayatın ona sunduğu her zorluğa şiddetle saldırmaya alışkın bir adamdı. Ve şimdi onun acısını dindirmek için kendi çaresiz ihtiyacını uzakta tutuyordu.

Rowena kendini onun öpücüğünden ayırdı ve dudaklarını onun kulağına bastırdı. "Doldur beni," diye fısıldadı. "Şimdi."

İkinci kez sormasına gerek yoktu. Gareth, masum bedeninin son kırılgan itirazını da yırtıp atarak, sertliğinin uzunluğunu kızın içine soktu. Uzun bir süre hareketsiz kaldı, onun sıcaklığının mucizesinin tadını çıkardı. Nefesi

kısa pantolonla geldi. Onun yüzünü inceledi, kendisini tamamen kabul etmeye hazır olduğunu söyleyecek gerginliğin azalmasını bekledi.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Bitti mi?" Kızın kederli ifadesi adamın kalbini eritti.

"Hayır, tatlım. Bu daha başlangıç."

Bu sözlerle birlikte, onun içinde derinlere doğru hareket etmeye başladı. Gözleri dalgalanarak kapandı. Başı bir o yana bir bu yana döndü. Nemli, şiş dudaklarının üzerinde altın iplikçikler vardı. Gareth onları düzeltti, Rowena onun içinde yemekten daha derin, daha doyumsuz bir açlık olduğunu öğrenene kadar vuruşlarını derinleştirdi ve uzattı. Elleri Gareth'ın omuzlarını kavriyor, sert yara izlerinin altındaki kasların yumuşak hareketlerini hissediyor, Gareth onu cehennemin kenarına kadar götürüp geri getirirken Rowena cennetin patlayan yıldızlarını görebildiğine yemin ediyordu.

Bir rüzgâr Gareth'ın arkasındaki duvar halısını karanlık bir pelerin gibi dalgalandırdı. Ateşin üzerindeki bir odun parçası parlak bir ışık püskürmesiyle son nefesini verdi; yatağın üzerindeki ayna sırlarını ele verdi. Rowena, Gareth'ın sırtının kaskatı kesilmesini büyülenmiş gibi izledi. Boynunu kamburlaştırdı, kasları gerginlikten kordona dönüştü. Gırtlaktan gelen bir çığlık boğazından kaçtı, sonra Rowena'nın üzerine yığıldı, onun ağırlığı Rowena'ninkinden daha fazla değildi.

Aynanın karşısında, sevdiği adamın doygun bedeninin altında sıkışıp kalmış solgun sarışın yabancıya baktı. Kadının yüzüklü ellerinin adamın terden karışmış saçlarını şefkatle tarayışını izledi. Rowena gözlerini kapattı, dudaklarında hâlâ belli belirsiz bir gülümseme vardı.

On Beşinci Bölüm

" ^ "

Gareth basamakları ikişer ikişer inerken düşünceleri yatakta kıvrılmış halde bıraktığı uyuyan meleğe odaklanmıştı. Son basamağı çıkana kadar şarkı söylediğini fark etmedi ve zengin baritonu istenmeyen bir hediye gibi ölü sessizliğe karıştı.

Üç asık surat onu inceledi. Gareth bir an için kendini onlar gibi gördü; saçları dağılmış, tuniği buruşmuş, hortumu yere dikkatsizce atıldığı için tozla kaplanmıştı. Irwin sanki aniden iştahı kesilmiş gibi elindeki siperi itti. Omuzlarına atılmış kürkü

Gareth'ın bir gece önce attığı örtü. Büyük Freddie somurtkan çenesini ateşe çevirirken, Küçük Freddie bıçağın kör ucuyla meşe masada bir çukur açan Gareth'a ters ters baktı.

Gareth'ın şarkısı, rahat salonu incelerken hafif bir sorgulama notasıyla sona eren bir mırıltıya dönüştü.

"İtiraf edin çocuklar. Midgard şövalyelerini yendiniz mi? Ahırda elleri ve ayakları bağlı mı?" Gareth sesini kasıtlı olarak neşeli ve gür çıkardı.

Koca Freddie homurdandı. "Gerçekten de şövalyeler."

"Şövalyeler kaçtı." Küçük Freddie'nin sözleri küçümsemeye doluydu. "Irwin onlara Rowena'nın senin için ne anlama geldiğini söyleme gafletinde bulundu. Senin huysuz bir şekilde uyanacağından korkarak sıçanlar gibi deliklerine kaçtılar."

Gareth demir bir tencereyi ateşin üzerine koyarken ısıklık çaldı. İçine bir parmağını soktu ve dudaklarına götürdü. "Bunun pek bir tehlikesi yok, değil mi?"

"Hiç de değil. İhanet bazı insanların içindeki en iyi şeyi ortaya çıkarır."

Gareth'ın yumruğu Küçük Freddie'nin üzerine indi. Çocuk eğildi ama Gareth sadece saçlarını karıştırdı. "Dilini tutarsan seni bir şövalye yaparız, delikanlı."

Küçük Freddie'nin açık teni pembeleşmeye başladı. Eli bıçağı kavrayışını tersine çevirdi ve Gareth bıçağı gırtlığına sokmasına bir sırtış kaldığını biliyordu. Şövalyenin gülümsemesi hiç değişmedi ve çocuk masanın üzerinde gezinen serseri bir hamamböceğini bıçaklamakla yetinmek zorunda kaldı.

Irwin irkildi ve Gareth'ın mantosuna daha sıkı sarıldı. Tahta siperi göğsüne yaklaştırdı ama Gareth arkasında volta atarken elinden çekip aldı.

Gareth tuzlu balık ve peyniri ilgiyle karıştırdı. "Bu arsız piçler yılın bu zamanında taze üzümü nereden bulmuşlar? Rowena üzüm sever mi?" - Irwin cevap vermek için ağzını açtı ama Koca Freddie, "Hiç yemedim. Ro tadına bakacak yaşa geldiğinde Revelwood'da hiç üzüm yoktu."

Gareth derin düşüncelere dalmış gibi dudaklarını büzdü. "Sen ne düşünüyorsun, Küçük Freddie? Üzüm kız kardeşini mutlu eder mi?"

Küçük Freddie bankta arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu.
"Umurunda mı?"

"Derinden."

Gözleri sessiz bir savaşta kilitlendi. "Su
kaynıyor," diye homurdandı Koca
Freddie.

"Demek öyle." Gareth telaşla ocağa doğru koştu. Eline bir bez doladı ve
tencerenin kancasını çözerek ocakta soğumaya bıraktı. Kazanı Koca
Freddie'nin kalçalarının üzerine koydu.

"Şu üzümlere dikkat et, olur mu?" diye fısıldadı Irwin'e yan gözle
bakarak. "Bineğimi görmeliyim."

"Gerek yok," diye cevap verdi Koca Freddie. "Bu iş halledildi."

"Çok teşekkürler. Benim için başka bir şey yapar mısınız?" Gareth
neredeyse Irwin'in kulaklarının dikildiğini görebiliyordu. Koca Freddie'nin
kulağına yaklaştı ve fısıldadı, "Caerleon'a yolculuk için binekleri hazırla."

Koca Freddie gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Senin
ve Rowena'nın mı?" "*Bütün* binekler."

"Emredersiniz, efendim."

Gareth bir kolunun altına küçük bir kütük sıkıştırdı, çaydanlığı bir
parmağının üzerine kilitledi ve avucunu uzattı. Koca Freddie hendek
kazıcıyı teslim etti. Gareth, hazinelerini özenli bir dikkatle dengeleyerek
merdivenleri çıkmaya başlarken Irwin'e sinir bozucu bir göz kırptı. Kapalı
merdivenin ilk kıvrımını dönene kadar gırtlığından bir şarkı yükseldi.

Rowena yastığı karnına bastırarak Gareth'ın adını mırıldandı. Yastık
hiçbir tepki vermedi. Fildişinin fildişine çarpması gibi bir ses, Rowena'nın
kırış kırış olmuş başını kaldırmasına ve kan çanağına dönmüş gözlerini
açmasına neden oldu. Dişlerinin takırdadığını fark etmesi için uzun ve
şaşkın bir an geçmesi gerekti. Yuvarlandı ve dizlerinin üzerine oturdu,
kaskatı kesilmiş kaslarının protestosuna yüzünü buruşturarak katlandı.
Yorganın altına baktı, vücudunda Gareth'ın sahip olduğuna dair şifreli bir
işaret aradı.

Adamın arması göğsüne işlenmemiştir. Üzerindeki damgası, bacaklarının
arasındaki belli belirsiz hassasiyetle onu kendisine bağlayan görünmez bir
zincirdi ve gecenin sahneleri gözünün önünden geçerken nefesi
hızlanıyordu

Göz kamaştırıcı bir alay halinde zihninde. Dişlerinin takırtısı aniden kesildi. Öne doğru düştü ve bir kahkaha çığlığıyla yüzünü örtüye gömdü.

Bir açlık hırıltısı onu dikleştirdi. İçi boş karnının kıvrımı omurgasına değiyor gibiydi. Örtüyü omuzlarına kadar çekti, aniden iliklerine kadar üşüdü. Gareth verdiği sözleri çoktan unutmuş muydu? Hem açlığı hem de soğuğu hayatından çıkaracağına söz vermişti. Yemini sadece, geceleri onu tekrar tekrar, bazen şefkatle, bazen vahşice, sersemletici bir uykuyla birbirlerinin kollarına yığılana kadar almaya iten şehveti tatmin etmek için tasarlanmış güzel sözlerden mi ibaretti? Leydi Alise'ye iyiliklerinin tadına bakması için ne vaat etmişti? Bir kese altın mı? Bir küme inci mi? Ona nasıl da gülüyor olmalıydı! Zavallı Rowena Fordyce, kızarmış bir jambon ve yanan bir ateş vaadinden başka bir şeyle kazanılmamıştı.

Terk edilmiş odayı incelerken umutsuzluk gözlerini kararttı. Belki de karanlık lord eserinden çoktan kaçmış, onu Midgard'a rastlayacak bir sonraki azgın şövalye grubunun merhametine bırakmıştı. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Onların müstehcen şarkılarını çok uzaklardaki hayalet şarkılarının yankısı gibi duyabiliyordu.

Müstehcen şarkının sesi daha da yükseldi. Kasvetli düşünceleri onu öyle bir tüketti ki, kapı açıldığında Gareth'a sanki bir hayaletmiş gibi göz kırptı. Dudaklarını büken gülümseme, gök gürültülü bir bulut kümesini yaran güneş gibiydi. Kollarını ona doğru uzattı. Gareth durdu, şarkısı soluk soluğa kesildi. Yüzünde Rowena'nın anlam veremediği bir ifade belirdi. Daha genç bir Gareth'ın hayaletini gördüğüne dair ürkütücü bir hisse kapıldı, utangaç ve neredeyse hoş karşılandığından emin değildi.

Adam onu kucaklamak için kıpırdamayınca, içinde bir utangaçlık dalgası kabardı. Gerinir gibi yaparak kirpiklerinin altından onu inceledi.

"Rengi size yakışmış lordum," dedi hafifçe, kaslı bir omzun üzerinden sarkan ince yün uzunluğuna atıfta bulunarak. "Gölge saçınızı tamamlıyor."

"Kendine iyi bak," dedi, "o zaman ödünç almana izin verebilirim."

Gareth kütüğü azalan ateşe itti ve diğer yüklerini masanın üzerine bıraktı. Yatağa geçti ve Rowena'nın çilli burnunun önünde gülün en nefis tonundan bir eteklik sallandırdı. Rowena eteğe uzandı ama adam

sırıtarak geri çekti, örtü krem si omuzlarından kayarken bakışları keskinleşti.

Rowena örtüyü burnunun üzerine kadar çekti, gözleri muzip mavi yarıklar halindeydi. "İyi davranırsan ödünç almana izin verebilirim," dedi sesi boğuklaşarak.

Gareth onun üzerine atlarken etekliği yere düştü. Yuvarlanırken tüyler uçuştı ve onu üzerine çekti. Yumuşak keneye yerleştiklerinde, örtü ikisini de sardı. Gareth'ın elleri kızın çıplak belinde sıcacıktı.

Gözleri parladı. "Ne küstahlık. Leydim için bu hazineleri elde etmek için ne tehlikelere göğüs gerdiğimi bilmiyorsun. Üç ejderhayla yüzleştim, ateş püskürüyorlar ve boynumdan aşağı intikam alıyorlardı."

Rowena gönülsüz bir kaçma girişimiyle kalçalarını kaldırdı. "Ejderhalar bir kez daha Irwin, Freddie ve Freddie olarak vaftiz edilmiş olabilir mi?"

"Olabilir." Gareth onun çırpınışlarından yararlanarak, yünlü hortumu olmasaydı, kendini tehlikeden de beter bir pozisyona soktu.

Rowena kıpırdamadan durdu. "Bu ejderhaları güçlü kılıcınla mı öldürdün?"

"Ne yazık ki! Silahsızdım. Asık suratlı bakışlarının ve alçakça mırıldanmalarının yükünü en utangaç teslimiyetle taşımak zorunda kaldım. Kudretli kılıcım, yetersiz yeteneklerimle en kaba şakalarla alay eden cilveli bir genç kız tarafından fena halde harcanmıştı."

Rowena avuçlarını adamın göğsüne dayayarak kışkırtıcı bir kıpırdanma gösterdi. "Kudretli kılıcın yaşam belirtileri gösteriyor."

Gareth'ın gözleri tutkunun tembel yarıklarına dönüştü. "Sen, güzeller güzeli genç kız, ölü bir adamı bile hayata döndürebilirsin."

Başını avucunun içine aldı ve yüzünü kendi yüzüne doğru çekti. Sonunda doğruldu, elleri titriyordu ve nefes alış veriş i dengesizdi. "Bana getirdiğin tek hediye bu mu? Yoksa başkaları da var mı?"

Gareth alaycı bir şekilde gülümsedi. "Her zaman pragmatist."

Onu üzerinden itti ve bir çığlık atarak arkasına yuvarlanmasına neden oldu. Adam ikramlarını almak için masaya doğru ilerlerken kadın örtünün kıvrımlarına çömeldi.

Eğilerek demir tencereyi yatağın yanına koydu ve ağırlığının altında debeleniyormuş gibi yaptı. "Banyonuz, leydim."

Rowena kaşlarını çattı. "Biraz küçük, değil mi?"

"Mızımızlanma yoksa seni içine ben tıkarım."

Rowena on inçlik tencereyi inceledi ve akıllıca çenesini kapattı.

Hendek kazıcıyı bir hamleyle ona sundu. Bir ilgi kıvılcımı gözlerini aydınlattı.

"Bu mücevherler gerçekten de kulaklarını çırpın ve öfkeli bakışlar fırlatan yırtıcı bir ejderhadan koparıldı."

"Peynirini çaldığın için kızgın olduğuna şüphe yok."

Gareth yatağın kenarına oturdu ve onun saçlarını okşadı. "Ve onun nişanlısı."

"Utançtan felç olduğunuza şüphe yok." Rowena etli balık ve peynir dilimlerini karıştırdı.

"Sadece en küçük ejderha bakışlarıyla beni deldiğinde. Eğer bir kılıç olsaydı, şehvet düşkünü kafamı koparırdı."

"Dün gece onunkini koparmaya alışık olduğun gibi." Rowena'nın parmakları bir üzümü, kabuğundan yatağa düşene kadar sıktı.

"Pek sayılmaz. Kendimi delikanlıdan oldukça hoşlanmaya başlamış buluyorum. Su ısıtıcısı ya da bıçakla silahlandığında hesaba katılması gereken bir düşman."

Ağzı açık kaldı. "Onu öldürmek gibi bir niyetin yok muydu?" Gareth ağzına bir üzüm attı. "Hem de hiç."

Ağzı kapandı. "Beni kandırdın." İç çekti. Parmakları kızın yanağının ipeksi etiyle oynadı. "Bu konuyu ölümüne tartışmak zorunda mıyız? Bana ait olduğuna ikna etmek için seni kaç kez kazanmam gerekiyor?"

Rowena üzümü bütün olarak yuttu. "Dün gece beni kazanamadın." Sakince adamın elini itti. "Zarları mantonun içinde çevirdin. Hile yaptın."

Gareth ayağa kalktı, yüz hatları sertleşti. "Bana bunu söyleyen son adam boğazına bir mızrak yedi."

"Ne için? Gerçeği söylediğim için mi?"

Gareth'in ayağı fırladı ve tencereyi devirdi. "Demek hile yaptım! O iğrenç Percival'ın seni yukarı taşımasına izin vermemi mi tercih ederdin? Yoksa sana bakmaya cüret ettiği için onu öldürmemi mi?"

"Ama en başta babamı benden koparmadığını nereden bileceğim?"

Kadının sakinliği onu daha da çileden çıkardı. "Hakkımdaki yüce düşüncenizin aksine, aptalları aldatmaya meyilli değilim. Ya da çocukları oldrmeye."

"Kadınları oldrmeye alışkın mısınız?" Kelimeler Rowena onları geri ısıramadan ağzından kaçtı.

Gareth'ın dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. İşaret parmağını burnunun üzerinde gezdirip ucunu öptüğünde Rowena rperdi. "Bunu sadece zaman gösterecek, aşkım. Sadece zaman gösterecek."

O zaman onu terk etti, hâlâ dikkatsiz sevecenliğinin yankısıyla demlenmişti. Irwin kapıya vurup atların Caerleon'a dönmek için hazır olduğunu hoyratça söyleyene kadar yanağını dizlerine dayamış, onun sözlerini düşünerek ve dokunuşuna hasret kalarak oturdu.

On Altıncı Bölüm

" ^ "

Marlys zarif olmayan bir maymun gibi daldan dala sallanıyordu. Eski meşenin tepesinde, dallar daha kırılğan ve birbirinden daha uzak hale geldi, ta ki gövdeden yukarı tırmanmak zorunda kalana kadar. Kaba kabuk dizinden bir parça et kopardı ama bunu hissetmedi bile. Uzandığı son ince dal da elinde kaldı. Birkaç yıl önce en st dallara bile tırmanabilirdi, sadece bir gıcırta ona ihanet edebilirdi. Tiksinti dolu bir mırılıyla, kadınlığının ağırlığından nefret ederek dalların ince bağına doğru eğildi.

Ağaç onu bir yuva gibi sarmış, çıplak dalları siyah giysili bedenini korumuştu. Marlys yanağını nemli ağaç kabuğuna yasladı, kışı seviyordu çünkü tutamayacağı hiçbir söz vermiyordu.

Sabah yağan yağmur karı eriterek çamurlu bölgelere dnştrmşti. Kara ve gökyüzü, sadece Ardendonne'un uzaktaki kuleleriyle kırılan, aralıksız gri bir anağa dnşmşti. Blaine'in kırmızı flamaları uysal gökyüzüne karşı meydan okuyan bir ihtiyamla dalgalanıyordu. Eğer babası yaşasaydı, Marlys onun orada metres olacağını biliyordu. şu anda bile onu böyle bir kaderden kurtaran tek şey Gareth'ın ltfuydu.

Çocukken sık sık bu ağaca kaar, onu "daha çok bir hanımefendi gibi ve daha az vahşi bir şey gibi davranması" için azarlayan bir hemşirenin azarlarından kaçardı.

Sadece erkek çocuk isteyen bir babanın gözlerindeki hafif hayal kırıklığından, kimseyi memnun edemeyen bir erkek kardeşin kaçınılmaz cazibesinden kaçıyor. Dallarında çocuksu sakarlıkların zincirlerinden kurtulmuş bir zarafet buldu. Atmacalar görünmez hava tabakaları üzerinde süzülerek geçerken, onlarla birlikte gitmeyi, Caerleon'dan uzaklaşmayı, çayırların üzerinde süzülerek kimsenin onu azarlamadığı, bağırmadığı ya da ağabeyinin yaptığı gibi şefkatle yemlemek için burnunu cımbızlamadığı bir yere gitmeyi hayal ederdi.

O gün gökyüzü bomboştu. Şahinler o daha iyi yere onsuz yelken açmışlardı. Bileğine bir kramp girdi. Dalgınca ovuşturdu ve başını kaldırdığında uzaktaki çayırdaki sürünen siyah noktalar gördü. Nefesinin altında sayarken nabızı hızlandı. Beş at. Dört binici. Hayır. Folio'nun zıplaya zıplaya yürüyüşü ne kadar uyumsuzsa, siyah bir tarlada sarı bir saç sığraması da o kadar uyumsuzdu. Siyah olan kardeşinin göğsüydü. Sarı saç Rowena'ninkiydi. Marlys tırnaklarını ağaç kabuğuna geçirdi ve altlarına soğuk siyah çamur sürdü.

Rowena'nın gülümsemesini göremiyordu, sadece başını onu tutan adama doğru sevgiyle eğişini görebiliyordu. Marlys başını geriye atmak ve ulumak istedi. Onlar ormanın gölgelerinde kaybolana kadar gözleri sıcak ve kuru bir şekilde çayırları geçmelerini izledi.

Ağaç gövdesinden aşağı sallanarak indi. Dibe yaklaşırken topuğu bir dala takıldı. Keskin çatlak onu çok geç uyarmıştı. Dal kırılınca geriye doğru düştü, korku dolu çılgınlığın kendisine ait olduğunu güçlkle fark etti.

Uzun bir süre yaprakların arasında yattı, ıslaklığın tünığının arkasına sızdığını hissetti. Nefesi geri döndüğünde, hıçkırıklar da onunla birlikte geldi, derin ve ürpertici, içini parçalayan bir hıçkırık. Hıçkırıkları bittiğinde ayağa kalktı ve saçlarıyla yüzündeki gözyaşı lekelerini temizledi. Kardeşini ve leydisini evlerinde karşılamak için Caerleon'a doğru koşarken yağmur rüzgârlı yapraklar halinde onu dövüyordu.

Rowena iç çekerek keten astarlı küvete uzandı. Ilık su çenesine vuruyordu. Caerleon'daki ilk banyosunu hatırlayınca dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Bu gece cildini çiğ çiğ keseleyecek Dunnla olmayacaktı. Yüzü gülen yaşlı kadın küveti doldurduktan ve Rowena'nın kulağına "pastırma evi" gibi bir şey söyledikten sonra nazikçe ortadan kaybolmuştu. Bu kez mutfakta değil, Gareth'in odasının mahremiyetinde yıkanmıştı.

Ocaktaki ateş kükrüyor, sıcaklığı odaya yayılıyordu. Rowena parmak uçlarını suyun içinde tembelce gezdirdi. Gözlerini

Büyük yatakta, Gareth'la heykel gibi uzandıkları, duramayacakları korkusuyla birbirlerine dokunmaya korktukları geceleri hatırlıyordu. Sadece yorgunluk onları ele geçirdiğinde bedenleri birbirlerinin sıcaklığını aramıştı. Uyandıklarında çoğu zaman kolları bacakları birbirine dolanmış, uykunun tatlı kokusu aralarında samimi bir bağ oluşturmuştu. Bu gece farklı olacaktı. Gareth Caerleon'daki turundan döndüğünde, onu kürklerinin arasına sıkışmış, nemli, temiz ve dokunuşuna aç bir halde bulacaktı.

Midgard'dan ayrıldıklarından beri geceler kardeşlerinin ve kuzeninin dikkatli gözleri altında geçmişti. Elleri ve bakışları dışında pek az şey dokunmuştu. Sadece bir kez, diğerleri çadırı sökerken Gareth onu kendine çekmiş, bir çalılığın içine sokmuş ve öpücüğüyle onu bir çam ağacına yaslamıştı, ta ki Gareth onu hemen orada, hızla ve gizlice alacağını düşünene kadar. Ama adam bir iniltiyle parmaklarını saçlarında gezdirerek geri çekilmişti. Diğerlerinin yanına dönmüşlerdi, kızın aptal sırtışı Gareth'ın dudaklarındakiyle eşleşiyordu. İsteksiz bir Irwin'den aldığı kürk mantonun altında elleri utanmazca dolaşmış, kızın kıkırdamaları küçük inlemelere dönüşmüş ve kız ona nefis işkencelerine son vermesi için fısıldayarak yalvarmıştı. Bu gece ona devam etmesi için yalvaracaktı.

Rowena sabunu durulamak için suyun altına eğilirken nefesini tuttu. Dışarı çıktığında Marlys'i küvetin tepesinde, kollarını kavuşturmuş ve bir çizme ayağını küvetin kenarına dayamış halde buldu.

Marlys'in saçları nemli tutamlar halinde sarkıyordu. Tuniği nemden boncuk boncuk olmuştu ve nemli bir tazı gibi kokuyordu. Rowena kollarını göğsünde kavuşturdu, son karşılaşmalarını hatırladı -Marlys'in kaçmalarına yardım ederken gösterdiği nezaketi. Donmuş topraklarda uykusuz geçen onca geceden sonra Rowena, Gareth'ın kız kardeşini harekete geçiren iyilik mi yoksa kötülük mü olduğunu merak etmek zorunda kalmıştı.

"Evine hoş geldin, yavrum."

"Merhaba, Marlys. Sen ağaçtan üzerimize atlamadan eve dönmüş sayılmayız." Rowena sabuna uzandı, yüzünü dikkatle ifadesiz tuttu.

Marlys kaygan topu aldı ve havaya fırlattı. "Buralardaydım."

"Her zaman öylesin, değil mi?"

"Sadece bana ihtiyacın olduğunda." Marlys küvetin etrafında döndü.

Marlys bir avuç saçını tutup parmaklarını karışık bir tutamdan geçirirken Rowena'nın gözleri yaşardı. Rowena bir çığlığı bastırmak için dudaklarını ısırdı.

"Bu paspası taramayalı kaç hafta oldu?" Rowena, "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diye karşılık verdi.

"Fena halde çözülmek istiyor."

Rowena saçlarını Marlys'in amansız pençesinden çekip aldı. "Gareth dönene kadar kel kalmak gibi bir arzum yok."

Marlys sabunu suya attı ve masadan fildişi bir tarak aldı. Gülümsemesi, dökülen siyah saçlarının ardında ürkütücü beyaz bir parıltıydı. "Güven bana."

Marlys küvetin arkasında diz çöktü ve bir avuç saç topladı. Şaşırtıcı bir nezaketle tarağı saçın uzunluğunda gezdirmeye başladı. Durgun darbeler başını geriye doğru çekerken Rowena'nın kafa derisi karıncalandı. Gözlerini kapadı ve memnuniyetle iç geçirdi.

Marlys'in sesi Rowena'nın saçlarındaki elleri kadar yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Caerleon'a döndüğünüzde gecelerinizi nerede geçirdiniz?"

Rowena gözlerini açmadı. "Tarlalar. Kırklar. Kar erimeye başladığında, yeterince hoştu."

Marlys tarağı bıraktı ve nemli dalları parmaklarının etrafında kıvırdı. "Arkadaşlarının evinde kalamaması ne yazık. Sanırım şöhreti, parlak gözlü bir fahişeyi İngiltere'nin dört bir yanına taşımadan da yeterince kara."

Rowena'nın omuzları yorgun bir iç çekişle çöktü. En son bu küvette kendini bir fahişe olarak gördüğünde gözyaşları içinde eriyip gitmişti. Ama o zaman bu gerçek değildi. Niyetleri ne kadar zalimce olursa olsun, yeni statüsünü kelimelere döktüğü için Marlys'e saldıramazdı.

Marlys saçlarını bir düğüm halinde topladı. "Gareth'ın seni yakalamasına izin vermekle aptallık ettin."

"Etimde herhangi bir yara izi görüyor musun? Kardeşin beni kırbaçlamadı. Beni ısıtmaktan ve beslemekten başka bir şey yapmadı."

Marlys alçak sesle güldü. "Öyle olduğunu söyleyebilirim. Seni Folio'dan çekip çıkardığında elleri öyle bir uzandı ki, seni orada, bailey'de ısıtacağını sandım."

Rowena'nın gözleri bulanık su gibi donuktu. "Beni neden gönderdin?"

"Kalbini ona kaptırıyordun, değil mi? Senden önceki tüm diğerleri gibi." Marlys'in elleri yumruk haline geldi ve Rowena'nın ensesindeki yumuşak tüyleri çekti. "Hayatını böyle mi geçirmeyi tercih ediyorsun? Aşkına asla karşılık veremeyecek bir adam için üzölmeyi mi?"

"Hayatınızı böyle geçirmeyi seçtiniz, değil mi?"

Marlys hiç uyarmadan Rowena'nın kafasını suyun altına soktu. Rowena tükürükler saçarak yukarı çıktı ve tekrar suyun altına itildi. Bir sonraki sefer sallanarak yukarı çıktı ve Marlys ağzına sabunlu bir yumruk indirdi.

Rowena saçlarını gözlerinden silkeleyip ayağa fırladığında sular uçuştı. "Beni boğacak mısın?"

"Bu, Gareth'ın senin miyavlamalarından bıktığında göstereceğinden daha fazla merhamet." Marlys ellerini kollarının arasına sıkıştırdı ve pencereye doğru yürüdü. Panjuru açtı ve yüzünü yağmura döndü.

Rowena aniden oturdu. "Kıskançlığıyla ilgili gerçekler canını yakıyor, değil mi? Gareth'a söylediğın şeyleri duydum. Onu geçmişe saplantılı tuttuğın ve başkasının sevgisine layık olmadığını hissettirdiğın sürece o sana ait. Onu Caerleon'da, toplumdan kopuk, sanal bir izolasyonda tutabilirsin. Turnuvalarında savaşmak, kadınlarıyla yatmak için dışarı çıkacaktır ama her zaman sana dönecektir çünkü geçmişe rağmen onu seven tek kişinin sen olduğuna inanmasını sağlayacaksın."

Marlys deklanşöre bastı. "Elbette onu seviyorum. Herkes Gareth'ı sever. Çocukken beni hasta edeceğini düşünene kadar duydum. Annem onu çok severdi. Doğmak için savaşırken rahmini yırttım ama son nefesinde fısıldadığı isim Gareth'ti. Babam onu severdi. Babamın tüm umudu oydu. Ve ikimiz de Elayne'in onu ne kadar çok sevdiğini biliyoruz."

Rowena ayağa kalktı, gururu omurgasını sertleştirdi. En ufak bir utangaçlık belirtisi göstermeyi reddederek küvetten çıktı ve ateşin önüne serilmiş keten havluya doğru ilerledi.

Sert, sıcak kıvrımlarla kendini kurulamak için eğildi.

Marlys'in kolları iki yanında gevşek duruyordu. "Sende tek bir iz bile bırakmadı. Tabii karnına bir bebek koymadıysa." Rowena doğruldu.

Marlys'in sesindeki zehir. "Umarım bunu başaramamıştır, yoksa Elayne'in bebeğiyle aynı kaderi paylaşır."

Rowena'nın havlusu parmak uçlarında unutulmuş bir şekilde asılı duruyordu. Kapı açıldı. Alevlerin onun şeftali, altın ve kederli mavi tonlarında çizdiği portrenin farkında değildi.

"Defol, Marlys." Gareth elinde dumanı tüten bir fincanla kapı aralığında duruyordu. "Şimdi."

Yüz ifadesi tartışmaya davet etmiyordu. Rowena havluyu kendine siper etti, aniden utandı. Marlys odadan çıkmadan önce ona alaycı bir selam verdi. Gareth kapıyı arkasından çarptı.

Rowena tüm dikkatini ayak parmaklarının arasını kurutmaya verdi. Marlys'in sözleri hâlâ kafasında dönüp dururken Gareth'in bakışlarıyla karşılaşamadı. Yine Elayne'in lanetli bebeği. Saçlarının şaşkınlığını gizlemesi için dua ederek başını eğik tuttu.

Ocağın üzerine koyduğu fincan şingirdadı. Eli kadının omurgasının çıplak kıvrımına dokundu. "Seninle alay mı ediyordu?"

"Bazen üvey annenden nefret ettiği kadar benden de nefret ediyor olmalı diye düşünüyorum."

Gareth'in gözleri karardı. "Tam tersine. Marlys Elayne'e tapardı. Bir köpek yavrusu gibi onu her yerde takip ederdi. Sanırım beni takip etmekten yoruldu."

Rowena titredi, soğuktan çok Marlys'in süregelen kıyamet havasından. Gareth yataktan iki post aldı. Birini Rowena'nın ayaklarının dibine serdi. Diğerini bir pelerin gibi önünde tuttu.

Bir kaşını kaldırdı. "Benim yatağım mı lordum? Ayaklarınızın dibinde uyumayı bıraktığımı umuyordum."

"Küstah fahişe. Bir banyo ve kendini yatağıma uygun görüyorsun." Onu kucağına çekmeden önce kürkünü başından aşağı attı. Yumuşak kürk burnunu gıdıkladı ve hapsirmasına neden oldu. Altın bir kafa ortaya çıkana kadar kürkün üst kısmını karıştırdı. "Bakın ne buldum! Postlarımın arasında başıboş bir yaratık." Kızın nemli saçlarını karıştırdı. "Bu kilitler ne güzel bir çift eldiven olurdu! Ya da belki leydim için bir manşon."

"Hanımefendiniz böyle sapkın bir manşon karşısında gerçekten lanetlenirdi. Ellerini içine sokabilir ve bir daha asla çıkaramayabilir."

Gareth avucunu dudaklarına götürdü. "Böyle bir felaketi önlemeliyiz, çünkü onun elleri benim için çok değerli."

Rowena'nın eli yüzünde oyalandı, parmak uçları onun sıcak dudaklarında gezindi. Onun kollarına sarıldığında, Marlys'in sözlerinin uyandırdığı şüpheler bir dünya uzakta gibi görünüyordu. Gareth fincanı dudaklarına bastırırken karanfil ve tarçının sıcak kokusu burun deliklerine doldu.

"Neredeyse unutuyordum," dedi. "İç şunu."

Rowena fincandan geri çekildi. "Nedir bu?"

"Zehir, tabii ki. Benden başka ne bekliyordunuz ki?"

Rowena kıkırdadı, kıkırdaması gerekip gerekmediğinden emin değildi. Bir yudum aldı ve birayla tatlandırılmış baharatlı elma şarabı boğazından aşağı süzüldü.

"Benim için ne kadar da tatlı bir şekilde zehir içiyorsun." Rowena onun dalgın ses tonu karşısında yüz ifadesini görmek için iki büklüm oldu ama çenesini başının tepesine dayayarak bunu engelledi. "Bu ayıltıcı bir düşünce."

"Bu hoş bir zehir."

Nazıkçe kulaklarını okşadı. "Bu sadece Dunnla'nın senin için hazırladığı bir içki. Aklını kaçırsın ve ben de bütün gece senin bedeninin üzerinde eğlenebilirim diye birayı fazla kaçırmamasını söyledim."

Fincanı bir kenara bırakan Rowena bir daire çizerek kıkırdandı ve kendini ona doğru atarak onu sırt üstü yatırdı. Kürkü omuzlarından kaydı. Öne doğru eğildi ve çıplak göğüslerini adamın tuniğinin üzerinde kışkırtıcı bir hareketle sürükledi.

"Aklımı çoktan kaybettim. Bunu kanıtlamak için posset'e ihtiyacım yok."

Gareth onun başını kavrayıp ağzını kendi ağzına doğru çekerken onaylarcasına mırıldandı. Dudakları, sıcaklığın ve tarçının ayrılmaz tatlılığıyla birbirine bağlanmış bir alev dokunuşuyla oyalandı.

Nefes nefese birkaç öpücükten sonra Gareth Rowena'nın saçlarını yumruğuna doladı ve başını yukarı çekti. "Rowena, bu taşlar oldukça pütürlü."

Gülümsemesi çarpıktı. "Acı çekiyorum, efendim. Hiç banyo yapmadınız. Yatağıma uygun değilsiniz."

Güzel kokulu bedenini onunkine bastırdı. Rowena ona pütürlü taşları ve aklından geçen diğer tüm düşünceleri unutturmaya devam ederken yağmur panjurlara çarpıyordu. Adamın kadifemsi sertliği içindeki sızıyı derinleştirirken ürperdi. Gelecek gözyaşlarına karşı gözlerini sıkıca kapattı ve zamansız bir an için

Yüzlerce hain kadını ve onların miyavlayan bebeklerini öldürmüş olsaydı bile bir şey olmazdı.

Marlys sırtını Gareth'ın kapısına dayamıştı. Neredeyse hırıltıya dönüşecek kadar derin bir iniltinin ardından kahkahalar çınladı."

"Evet, benim tatlı köpeğim," dedi Marlys usulca, yüzünü ellerinin arasına gömerek. "Kıskanç."

Zevkin enfes ıstırabıyla gırtlaktan gelen yumuşak bir inilti kapıdan içeri süzüldü. Marlys ellerini kulaklarına götürdü ve koridordan aşağı kaçarak aşıkların yaydığı parlak ışıktan kaçmaya çalıştı. Bu onu o kadar derin bir gölgede bırakmıştı ki sonsuza dek kaybolacağından korkuyordu. Kendini yatağına attı ve hıçkırıklarını bastırmak için örtüyü ağzına tıktı.

Üçüncü Bölüm

*Aptal çocuk, henüz dolunay, gecen
gündüz gibi parlıyor;
Gençliğinde korkacak bir zekan
olsaydı, bu kadar çok sevemezdin.
Kısa bir süre sonra tüm zevklerin yok
olduğunda yas tutacaksın;
Hiç aldatılmamış olan nasıl sevilir az
bilir.*

-Thomas Campion

On Yedinci Bölüm

" ^ "

Mart rüzgârları erken bir baharı getirmişti. Rowena'nın çığlıkları, tembel bir öğleden sonra Gareth'ın peşinden merdivenlerden aşağı atlarken büyük salonu doldurdu. Koridorda dans ederken saçları altın bir kavis çiziyor, aralarına tahta bir masa koyuyordu. Gareth onun ardından buruşuk bir dev gibi tökezledi, tuniği kırıışmış ve saçları taranmamıştı.

"Lordum," diye bağırdı, nefesini tutmaya çalışırken ellerini masaya dayadı. "Size yemin ederim. Onları çiçek sandım. Minik çiçekleri görmediniz mi?"

Gareth'ın kaşları çatıldı ama gözleri eğlenceyle parladı. "Ben onları kıcımdan koparıırken çiçekleri görünmüyordu."

Rowena arsızca sıırttı. "Sana yardım etmeyi teklif ettim..."

Gareth hırladı ve masaya doğru hamle yaptı. Rowena ciyakladı ve fırladı. Saçları Gareth'in avuçlarının arasında, anlaşılması güç bir yumuşaklıkla sürüklendi, sonra da kayboldu. Açık kapıya doğru koştu, eteğinin güvercin mavisi yünü yumruklarına takıldı.

"Devedikenleri!" Gareth böğürdü. "Kadın yatağıma deve dikenini koyuyor!"

Rowena güneş ışığının halesi içinde kayboldu. Sözleri rüzgârda süzülerek ona geri döndü. "Ama Küçük Freddie yemin etti..."

"Küçük Freddie'yi dinlememen için seni kaç kez uyardım? Delikanlı küçümsüyor-"

Gareth boş avluya daldı. Güneş ona alaycı bir şekilde göz kırptı. Ölü likenlerle kaplı gri duvarları taradı ama sadece rüzgârın hışırtısını duydu, ta ki unutulmaz bir kıkırdama ona geri dönene kadar. Duvara tırmandı ve çenesi elinde, duvarın çıkıntısına tünedi. Tepenin dibinde, alçak bir taş duvarın üzerine yuvarlanan Rowena'nın dolgun poposu görünüyordu. Zarif bir tekmeyle kendini duvarın üzerine attı ve zıplayarak meyve bahçesine girdi.

Sarhoş bir peri gibi elma ağaçlarının arasında dönerken kahkahaları ona geri döndü. Gareth başını salladı, keşke onun çocuksu coşkusunu sonsuza dek koruyabilseydim diye düşündü. Gülümsemesi soldu. Onu daha önce de korumak istemiş ama başaramamıştı. Etekleri mavi bir bulutun içinde ayak bileklerinin etrafında dalgalanıyordu. Gareth gözlerini aynı renkteki gökyüzüne kaldırdı. Beyaz, kabarık pamuk bulutlar gökyüzünün berrak tuvalinde süzülüyordu. Güneş yüzünü sıcaklıkla yıkıyordu.

Ama bunun da kaybolacağını, karanlık ve şüpheyle gölgelenmiş bir gece getireceğini biliyordu. Rowena başı dönmüş bir halde yere yığılana kadar tek ayağının üzerinde döndü. Rowena, içinde yeniden doğan çocuksu neşeyi de beraberinde götürerek gözlerinin önünde yok olsaydı Gareth şaşırırmazdı. Ona gerçekten sahip olduğunu hissettiği tek an, altında yattığı, esnek vücudunun sunmaya cesaret ettiği her türlü şefkati kabul etmek için yayıldığı zamandı. O zaman onun harika hissinden, parmaklarına dolanan saçlarından, diline değen teninin tuzlu-tatlı tadından zevk alıyordu. Her gece bir kolunu onun beline dolamış, diğer elini de kalbinin üzerine koyarak uyuyordu.

Onu sonsuza dek elinde tutabileceğini düşünmekle aptallık ediyordu. Gerçeği öğrenirse ondan nefret ederdi. Ve Lindsey Fordyce hayatta olduğu sürece, gerçek her an avucunun içine düşebilirdi. Son bir aydır o zavallıyı aklına bile getirmediğini fark etmek onu sarstı. Tüm adalet hayalleri

Rowena'nın gözlerindeki şefkatli ışık karşısında bocalamıştı. Onun aldatmacasını fark ettiğinde güveninin nefrete dönüştüğünü görmekten korkuyordu.

Belki de Tanrı Fordyce'ı intikam alması için onun yoluna koymamıştı. Belki de Tanrı onun yerine Rowena'yı kollarına bırakmış, hatalarını telafi etmesi için ona son bir şans vermişti. Babasının onu yetiştirdiği gibi bir adam olması için. Ama kendi cinsel arzuları tıpkı Elayne'de olduğu gibi onu da yenmekle tehdit ediyordu. Ro'yla daha da derinden sarmaş dolaş olmadan önce onları birbirine bağlayan bağları kesmeye başlasa iyi olacaktı. Ona bir koca bulmalı ve yaz bitmeden onu uzaklara göndermeliydi. Ama o gittiğinde nasıl uyuyacaktı?

Uzun zaman önce ölmüş ve kışın buruşmuş bir elma kulağının yanından geçti. Rowena yıpranmış bir ağaç gövdesinin arkasından ona bakıyordu. Karanlık düşüncelerini bir kenara iterek duvardan kayd ve yamaçtan aşağı indi. Rowena başka bir ağacın arkasına sığınmaya başladı ama daha iki adım atmadan Rowena'nın kolu belini sarmak için uzandı. Rowena'yı geniş bir daire çizerek şekilde savurdu, ayaklarının coşkulu makaslamasını görmezden geldi.

"Devedikenleri. Deve dikenlerini gül sanan bir kadın böyle bir meyvede kesinlikle güzellik bulur." Solucan delikleriyle dolu bir elmayı tehlikeli bir şekilde kızın burnuna doğru salladı ve yüksek ve şehvetli bir baritonla, "Benim elmam nadirdir ve kıyaslanamaz." diye şarkı söyledi. Elmayı bıraktı, böylece parmakları onun en çok gıdıklandığını bildiği kaburgalarının arasındaki narin çıkıntıyı bulabilecekti.

Vücudu gevşedi ve adamın kolunun üzerine yığıldı, bir tutam saçı meyve ışıklarıyla aydınlanmış zemini süpürüyordu.

"Merhamet edin lordum. Size yalvarıyorum." Güzelce gözlerini kırıştırdı.

Onun büyüleyici kalçalarına baktı. "Bu pozisyondan, eğer isterseniz Kral Edward'a İngiltere'nin kendisi için ricada bulunabilirim."

"Hmmmm. Cazip bir olasılık."

Onu kaldırıp kollarının arasına aldı. Saçından bir dal kopardı ve gözlerindeki kahkaha sönerek ona baktı. "Bunun kadar cazip değil." Ağzı alt dudağının etli dolgunluğunu okşadı.

Gareth onu nazıkçe, ikna edici bir şekilde öptü, ta ki ince kolları belini sarana ve teslimiyet iç çekişi dudaklarını sıyrana kadar. Çürüyen elmaların misk gibi kokusu etraflarına yayıldı. Gözleri iradesi dışında açıldı. Baharın minik yeşil tomurcukları mavi gökyüzüne karşı açılmıştı. Gözlerini kapadı

ve Rowena'yı sanki vücudunun saldırısıyla mevsimlerin geçişini bir şekilde durdurabilecekmış gibi kendisine doğru sürükledi. Onu koruyor muydu yoksa kandırıyor muydu? Hiçbir cevap gerektirmeyen talepler erimiş bir arzu seli halinde bedenini sular altında bırakırken zihni bu soruyu duygusuzca geçiştirdi.

Gareth Rowena'yı meyve bahçesi duvarının üzerinden kaldırırken güneş yavaşça bir gül cebine doğru kaydı. Gareth'ın kolu Rowena'nın omzuna dolanmış, Rowena'nın kolları da Gareth'ın beline sarılmış halde şatoya doğru yürüdüler. Boştaki eliyle avluya açılan demir kapıyı iterek açtı. Alacakaranlığın gölgeleri hâlâ onları korurken Rowena yüzünü Gareth'inkine çevirip uzun bir öpücük kondurdu.

Görkemli bir trompet patlaması huzuru bozdu.

Rowena Gareth'ın kollarına yapıştı, gözleri buğuluydu. " 'Bu ilk kez beni öptüğün zaman oldu."

Gareth sırttı. "Egomu iyi tatmin ediyorsun ama korkarım bunu ben yapmadım." Kızın burnunun ucunu öptü. "Bu geceye kadar bekle," diye fısıldadı. "Sana trompetler, lavtalar ve taborlar vereceğim, kalbinin şarkı söylemesine yetecek kadar."

Trompetler tekrar çaldı. Gareth ve Rowena büyük salondan geçip ana kapıdan çıktılar, hâlâ çocuklar gibi el ele tutuşuyorlardı. Marlys avlu duvarına yaslanmış, vahşî bir kedi gibi sırtıyordu. Irwin avluyu çevreleyen adamlara sanki meleklermiş gibi şaşkınlıkla bakıyordu. Ceketlerinin üzerinde bir şahinin çelik bakışları vardı.

Gareth homurdandı. "Bilmem gerekirdi. Sadece Blaine tek bir haberciyle üç trompetçi gönderir."

Asık suratlı adamlar trompetlerini tekrar kaldırdılar.

Gareth habercinin elindeki krem rengi parşömeni onlar üfleyemedi kapınca Irwin'in yüzü düştü. Balmumundan mührü hançeriyle kesti.

"Blaine Paskalya için gelmemizi istiyor. Onunla perhiz orucunu bozmak için.

Ne dersin Rowena, gidelim mi...?"

Gareth'ın sorusu yarım kaldı. Rowena gitmişti. Onun altın başı olmadan avlu bir şekilde daha karanlık, gölgelerle daha dolu görünüyordu. Haberciye şaşkın bir gülümseme sundu.

"Gelin, hepiniz. Bizimle gelin. Cevabımı şafakta efendinize götürebilirsiniz."

Gareth onları salona götürürken adamların sert yüzleri gevşedi. Marlys, Rowena'nın odasında tek bir mum parlayana kadar derinleşen karanlıkta oturdu.

Gece yarısından sonra, Irwin Rowena'nın kapısını tıklattı. "Sör Gareth sizi güneş odasında görmek istiyor."

Çağırdım. Gareth'in seneschal'ıyla hamile düvelerin ve yanık buğday mahsullerinin kaderini tartıştığı odaya. Ve hırsızların. Daha geçen hafta seneschal, bir tekerlek peynir çalan yaşlı bir beldama elinin kesilmesini önermişti. Rowena, Gareth'in kararını duymak için oyalanmamıştı.

Sürünerek aşağı indi. Blaine'in müjdecileri büyük salondaki ateşin önünde pelerinlerine sarınmış yatıyorlardı. Kapıyı çalmadan güneş odasının kapısını iterek açtı. Gareth bir masanın önündeki tabureye oturmuş, oyma bir kutuyu inceliyordu. Yaralı parmak eklemleri kutunun içindekileri ölçülemez bir şefkatle okşuyordu. Rowena fildişi ipeğe bir an için göz attı.

Kapının gıcirtısıyla kutuyu kapatıp bir bölmeye itti, kara saçaklı gözleri az önce bir kadını masanın altına itmiş gibi suçlu bir bakış fırlattı.

"Bu kadar üzgün görünmenize gerek yok lordum. Kaderime çare bulmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yoksa, anlarım."

Şaşkın bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet. Daha erken bekliyordum. Sör Blaine tutuklama emrini göndermeden önce bize bu kısa zamanı tanıdığı için Tanrı'ya şükredebilirim." Omuz silktili. "Kaderimde celladın ilmiği varmış gibi görünüyor. Sanırım at hırsızlığından asılmak, kötü komediden asılmaktan daha onurlu."

Gareth onun çökmüş omuzlarını okşamak için masanın etrafına geldi. "Aptal kaz. Blaine'in seni asmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Aldığın o atlar benim altınlarımla alındı ve ödendi."

"Adamlar benim için gelmedi mi? Seninle mi kalacağım?" Rowena gözlerinde beliren umudu gizleyemedi.

Gareth onu nazikçe bir kenara bıraktı ve bakışlarını ondan kaçırarak masaya döndü. Tüy kalemiyle oynadı. "Adamlar ikimiz için de geldi. Ev halkım Paskalya için Ardendonne'a davet edildi."

Ses tonundaki bir şey Rowena'nın bunun bir davet yerine bir tutuklama emri olmasını dilemesine neden oldu. "Gitmek zorunda mıyız?" Masanın kenarına tutundu.

"Burada, Caerleon'da kutlayabiliriz. Yumurta toplayıp sana getirebilirim." Buldukları kırılğan mutluluğu koruyacaksa yumurtlayacaktı.

"Davetini reddederek ona hakaret etmemeliyiz."

Rowena, "Ne kadar nazıksın," diye mırıldandı. "Neden yatağa geldiğinizde bu konuyu konuşmak için beklemediniz?"

Zayıf bir kahkaha attı. "Korkarım siz ve yatak, söylenmesi gerekenler için gerekli olan berrak düşünceye elverişli değilsiniz."

Rowena'nın midesinde tuhaf bir çukur açıldı. Meşe bir banka oturdu.

"Seninle Ardendonne'da aynı odayı paylaşmamamızın en iyisi olacağına karar verdim. İtibarınızı daha fazla zedelemeye gerek görmüyorum."

"Ne ünü? Siz beni Revelwood'dan götürene kadar kimse adımı bile duymamıştı."

"Gelecekteki itibarınızdan bahsediyorum. Bu yaz bittiğinde düşünmen gereken bir hayatın var."

Onsuz bir hayat olmazdı. Rowena kelimeleri içi boş bir kahkahayla ısırdı. "Kırlarda koşarak ve şalgam kazarak geçen bir hayat ün gerektirmez. Tavşanlar züppe değildir."

Masanın üzerinden onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sana bundan daha fazlasını borçluyum." "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Metodik elleriyle bir tomar parşömeni karıştırdı. "Yalnız bir kadın herhangi bir erkeğin merhametine kalmıştır. Ve bana öyle sitemkâr bakma. Babanın sana nasıl bakacağına dair tek kelime edersen kulaklarını tıkarım. Eğer seni Revelwood'a geri gönderirsem, seni başka bir adama satması ne kadar sürer sence? Bir yıl mı? Bir ay mı? Bir hafta mı?"

Rowena onun haklı olduğunu bilerek içini çekti.

Gareth devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Bu bahar sana bir koca bulmak istiyorum Rowena. Sör Blaine gibi çocuksu bir hödük değil, gerçek bir erkek. Sana iyi davranacak ve kendisi başkalarının eteklerini kaldırırken seni evde bırakmayacak iyi bir adam."

Rowena başını eğdi. "Korkarım iyi bir adama sunacak çok az şeyim var."

Gareth tüy kalemi masaya bastırarak ucunu kırdı. "Saçmalık. Güney İskoçya'da bir kalem var."

babamın ikinci evliliği. Büyük bir arazi değil ama iyi bir çeyiz olur."

Rowena'nın sesi düşünceliydi. "Marlys bir keresinde beni kardeşçe bir öpücük ve bir kese altınla yollayacağını söylemişti. Sen ise bana bir kale ve bir koca öneriyorsun." Ayağa kalktı. "O kadar iyi miydim, Gareth? Eğer seni bu kadar memnun ettiysem, neden benden bu kadar çabuk sıkıldın?"

Gareth sanki Rowena ona vurmuş gibi baktı. Kalbini Rowena'nın iradesini uysalca kabul etmesine, gözlerinde bulacağını bildiği nazik sitemine karşı çelikleştirmişti. Ama Rowena'nın isyanı içinde derinlerde bir şeyleri harekete geçirdi. Yüzüne kazınmış öfkeyle, yarı çocuk yarı peri gibi görünüyordu, yakalanmış ama evcilleştirilmemişti.

Gözlerinde öfkeli yaşlar parlıyordu. "En azından babam benden para kazanacaktı. Sen beni vereceksin. Söyleyin bana lordum, iyi bir adamın başka bir adamın fahişesini evlilik yatağına kabul etmesi için bir kale ücreti yeterli midir?"

Gareth ayağa kalktı. Rowena hıçkırıklara boğuldu ve kapıya doğru kaçtı. O daha kapıya ulaşamadan Gareth etrafından dolandı ve kapıyı yüzüne çarptı. Geniş elleri kapının üzerine yayıldı; her iki yanındaki kaslı kolları onu sımsıkı tuttu.

"Ne tercih ederdin Rowena? Sana evlilik yatağımı sunmamı mı? İstedğin bu mu? Caerleon Lordu'nun gelini olmak. Her hareketini izleyenlerin yan bakışları altında çürümek mi? Bir yavere her gülümsediğinde ya da Blaine'e iyilik olsun diye mendilini uzattığında, o gecenin seni yatağında öldüreceğim gece olup olmayacağını merak edeceklerini bilmek mi?"

Sanki onun sözlerinin zihnine nüfuz etmesini engelleyebilecekmiş gibi ağrıyan alnını kapıya dayadı.

Gareth'ın parmakları kadının omuzlarına saplandı. "İstedğin bu mu Rowena? Kılıcımın gölgesinin ne zaman üzerine düşeceğini bilmeden her gece uykundan uyanmak. Hayatını bir mırıltıyla paylaşmak-"

Rowena döndü. Ellerini adamın saçlarına doladı ve dudaklarını kendi dudaklarına doğru sürükledi, adamın karanlık söz selini onu alıp götürmeden önce boğdu. Öpücüğü onu zalimlik numarasını bırakmaya zorladığında zevkten çok acı içinde inledi. Dudakları kızın ağzından boğazına, oradan da kulak memesinin ruhani yumuşaklığına kayd. Onu kendisine doğru sürükledi, hareketi kızın nazik teslimiyetiyle şiddetten arındı. Bastırdı

Vücudunun her gergin açısına uyacak pelüş bir oyuk bularak kendini ona doğru çekti.

Ağzı tekrar onunkini aldı, içinde ıslak, ballı bir vaat buldu ve kasıklarının, serbest bırakılmazsa parçalanacağını düşünene kadar sıktı.

Rowena onun gözlerinin içine baktı, bakışları onunkiler kadar sertti. "Gareth, seni seviyorum-"

Elini onun dudaklarının üzerine koydu. "Hayır, Rowena. Bu diğer erkekler için bir kelime, benim için değil. Sakın söyleme. Asla söyleme."

Dudaklarını avucuna gömdü ve onu ocağın sıcak taşlarının önüne serilmiş halıya taşırken ağzının ulaşabildiği her yeri öptü. Sözcükleri bir kenara bırakmaya ve aralarındaki savaşı silahlarının gücünden emin olduğu bir yere taşımaya hazırdı. Ağzını onunkinin üzerine koydu ve bedeni ona kelimelerin asla söyleyemeyeceği şeyleri söylerken, Dunnla'nın bile üç fitlik taştan duyabileceği bir çığlığı boğdu.

Şafağın beyaz sisi ok yarıklarından sızıyordu. Rowena, Gareth onu merdivenlerden yukarı taşırken ona sokuldu. Uyanıktı ama geceyi teslim etmeye henüz hazır değildi. Gareth'ın saçları burnunu okşuyor, temiz kokusu uyanık mı yoksa uykuda mı olduğundan emin olamayınca kadar onu kendinden geçiriyordu. Gevşek ve uysal bir şekilde yatıyordu, bedeni ayrı bir varlıktı, hiçbir düşünce ya da tepki gerektirmeyen hislerin tadını çıkarıyordu. Onu bir postun tüylü yumuşaklığının altına kaydırды, başının arkasındaki yastığı kabarttı, sonra bileğini sakalının yumuşaklığına dayadı.

Kirpiklerinin altından onun giyinişini izledi, puslu ışıktaki silüet halinde çıplak duran adamın hayvani zarafetine hayret etti. Sabunla ovulmuş bir bezle dişlerini temizledi ve cimri kılıcının usturasıyla sakalını düzeltti. Odadan çıkmadan önce ona son bir kez için için yanan bir bakış attı.

O gittikten sonra Rowena ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Serin bir esinti saçlarını karıştırdı.

Avluya giren Gareth, dün meyve bahçesinde onu kucağına alıp burnuna öpücükler konduran adamdan farklı bir adam olabilirdi. Koyu renk sakalları çenesine yakın kesilmişti. Siyah keten paltosunu örgülü zincirden bir kemer çevreliyordu. Geniş kılıcının kını her adımda, ikinci bir deri tabakası kadar sıkı ve tertemiz bir hortumla kaplanmış kaslı baldırlara çarpıyordu.

Kolundan bir parşömen çıkarıp bekleyen müjdeciyeye uzatırken hareketlerinde bir tereddüt vardı. Adam ve yoldaşları atlarına binip bailey kapısından geçerken, Gareth elini kaldırdı. Rowena bir an için onları geri çağıracağını düşündü ama çağırmadı. Adam perili bakışlarını pencereye doğru kaldırınca Rowena bir adım geri çekildi.

Rowena, kolunun altında küçük bir sandıkla Gareth'in odasından sürünerek çıktı. Gözlerini kapadı ve Elayne'in kapısının parçalanmış yüzeyine dokundu. Kapı gıcırdayarak itiraz etse de parmak uçlarının hafif baskısına boyun eğdi.

Güneş ışığı örtülü pencerelerden içeri süzülüyordu. Tozdaki belli belirsiz bir çizgi gizemli sandığın durduğu yeri işaret ediyordu. Oda bir mezar kadar boş ve hayattan yoksun hissediliyordu. Rowena, buranın bir kadın için mezar olduğunu hatırlattı kendine. Ve bunu her kim yaptıysa, Gareth'in adını kanla çizilmiş bir itham olarak bırakmıştı. Kapıyı çekip kapatırken yüz hatları sertleşti.

Arka merdivenlerden aşağı kaydı. Güneş odası boştu, ateşin korları kül olmuştu.

Masanın önünde diz çöktü ve kasayı tam olarak Gareth'in sakladığı yerde buldu. Parmağı soluk çam ağacına kazınmış narin gülün üzerinde gezindi. Onu Gareth'in elleri oymuştu. Gözleri parlak ve berrak olan, geçmişin gölgesinde kalmamış bir Gareth. Gülümsemesi içten olan, dudaklarında hiç küçümseme olmayan bir Gareth. Rowena o çocuğu tanımak için hayatının on yılını verebilirdi.

Kapağı kaldırdı, saten astarlı sınırlarında dinlenen küçük kemiklerden oluşan bir yuva bulmaya yarı hazırды. Yıpranmış satenin üzerinde bir fildişi parçası yatıyordu, kimsesiz ve zararsız. Rowena, biberiyenin narin kokusuna bulanmış bir fular bulmaktan korkarak onu eline aldı. Eli giysiyi kucağında düzeltirken meraklı parmakları narin ipeği kopardı. Yumruğunun etrafında kendi iradesiyle kıvrıldı ve bunun bir başörtüsü değil, bir bebeğin takacağı türden, sararmış ve yaşlılıktan lekelenmiş küçük bir fular olduğunu gördü.

Elleri giysiyi şefkatle katladı. Onu kutuya geri koymaya başladı ama bir an tereddüt ettikten sonra kendi sandığını açıp içine soktu ve Ardendonne'a giden diğerlerine katılmadan önce kapağın kapanmasına izin verdi.

On Sekizinci Bölüm

Bütün sandıklarını taşımak için yetersiz bir atın yeterli olmayacağına karar veren Irwin, Gridmore'dan cılız bir tarla arabası getirtmiş ve üzerine altı sandık yığılmıştı. En üstteki sandığın üzerine oturmuş, erik ve sarıdan oluşan dönüşümlü kareler içinde bir beyden çok tombul bir soytarıya benziyordu. Küçük Freddie'nin aksine, Irwin'in sevgisi birkaç tunik, gümüş bir toka ve Gareth'inkinin birebir kopyası olan kürklü bir pelerinle satın alınmıştı. Altın bir madalyon ve bir mühür yüzüğü karşılığında Rowena'yı ve eğer sahip olsaydı altı nişanlısını daha takas edebilirdi. Küçük Freddie, Rowena'nın hortumunu elinden çekip alır gibi oldu. Gözlerini sabah güneşine karşı gölgeledi ama kaosun arasında kara cüppeli bir şövalye göremedi.

Dunnla elinde tereyağlı ekmeklerle dolu bir tepsiyle paytak paytak yürürken eteğinin ucu gri-mavi bir tazının ağzına takıldı. Rowena bir ekmek kaptı. Dişlerini geçirdiğinde gevrek kabuktan buhar çıkıyordu. İkiye böldü ve diğer yarısını Küçük Freddie'ye fırlattı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı gözlerini kaçırarak.

Güneş saçlarını gümüş rengine boyamıştı. Sütyeni ve tuniği gümüşü bir yeşildi ve söğüt gibi bedenine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Yanaklarındaki çukur mağaralar kaybolmuştu.

Rowena'nın dudakları, düzgün kınından çıkan hançerin mücevherli kabzasını görünce kıvrıldı. Bunun Gareth'tan bir hediye olduğunu biliyordu. "Neden görevinin başında değilsin?"

"Ne görevi?"

Onu omuzlarından tuttu, bunu yapmak için ne kadar yakında yukarı doğru uzanmak zorunda kalacağını düşünüyordu. "Sen artık bir yaversin. Lordunla ilgileniyor olmalısın. Ya senin yardımın olmadan kendi kendine zırhını giyemezse?"

Küçük Freddie'nin çenesi tehlikeli bir açıyla dışarı çıkmıştı. "Bana ne, isterse kendini assın. Bu lanet eğitimi ben mi istedim?"

"Hayır. Ama yine de alacaksın, değil mi? Çünkü parasını ben ödedim."

Üzerlerine bir gölge düştü. Küçük Freddie bakışlarını onun omzunun üzerinden kaldırdı, gözleri gümüş yarıklara dönüştü. "Belki de fiyat çok yüksekti."

Kadının elinden kurtulup ahıra doğru yürüdü. Rowena, Gareth'ın kelepçeli ellerinin sahiplenici sıcaklığını, ellerini onun üzerine koymadan önce hissetti. Gareth

Omuzlarına masaj yaptı, güneşin ısıttığı deriden parmakları yumuşak etine değdi.

"Delikanlıyı azarlama." Adamın nefesi, şeftali rengi peçesinin ipeğini karıştırdı. "Haklı olabilir."

Adam Rowena'yı sırtını adamın kaslı vücuduna yaslarken Rowena direnmedi. Kadının yuvarlak kıvrımları adamın sertliğine tıpkı parmaklarının eldivenlerinin yumuşak iç kısmına uyduğu gibi uyuyordu. Sakalını yanağına sürttü, alaycı iğnesi vücudunun en ücra köşelerine kadar kanın hücum etmesine neden olan bir okşamaydı. Folio'nun başı omzunun üzerinden görüldüğünde, dudaklarının ağzının köşesini sıyırdığını hissetmesine bir nefes kalmıştı. Aygır başını Gareth'in yanağına vurdu ve Rowena bir rüyadan uyanır gibi silkindi.

Irwin'in arabadan onlara ağzı açık baktığını görünce yanakları alev aldı. Koca Freddie bir doru atın postunu fırçaladı, yüzü atın böğrü tarafından gizlenmişti. Rowena, Gareth'in geceki sevişmesine verdiği sınır tanımaz tepkiyi hatırlayınca utangaçlık hissiyle doldu taşı.

Folio'nun boynunu okşamak için bir elini uzatarak rahatsızlığını gizledi. Siyah ve gümüş kurdeleler atın beyaz yelesine sevgiyle dolanmıştı.

"Bunu kardeşin yaptı," dedi Gareth.

Aygır onun avucuna sokuldu, bir havuç arıyordu. "Bu seni memnun ediyor mu?" diye sordu.

"Senin kadar iyi değil."

Marlys, bir omzuna küflü bir sırt çantası atmış, atını sürüyerek bailey'e girdi.

"Bu gidişle Blaine biz onun kalesine varmadan yaşlılıktan ölecek kardeşim." Marlys bineğini ileri doğru itti. Rowena ayak parmaklarının kırılmasını önlemek için geriye doğru hızlı bir sıçrayış yapmak zorunda kaldı. "Ne olacak Gareth? Sürtüğüne mi bineceksin yoksa aygırına mı?"

Gareth cevap veremedi Marlys kısrağı döndürdü ve Dunnla ile köpeğin arasına itti.

Dunnla yumruğunu havaya doğru salladı. "O kıllı hayvanı benden uzak tut!" Marlys'i mi yoksa atı mı kastettiğini anlamak imkânsızdı.

Rowena Marlys'in ardından baktı ve bir pişmanlık hissetti. Aralarındaki yapmacık dostluk artık geçmişte kalmış gibi görünüyordu.

Gareth atına bindi ve eldivenli kolunu ona doğru uzattı. "At binelim mi?" Gözleri güneş ışığında rüzgârla parlayan elmaslar gibi parlıyordu.

Rowena, Büyük Freddie ve Küçük Freddie'nin atlarına bindiklerini görmek için bailey'nin etrafına baktı. "Ben de kendime ait bir atım olsun istiyordum."

"Buna gerek yok. Folio ikimizi de taşıyabilir."

Rowena kirpiklerinin altından ona bir bakış fırlattı. Aptal gibi görünmeden onun meydan okumasına karşı koyamazdı.

Elini tuttu ve kendini Folio'nun üzerinde buldu, sırtı Gareth'in göğsüne yaslanmıştı. Dizginleri Folio'nun boynuna vurdu ve aygırın dizginindeki çanlar şingirdayarak şarkı söylemeye başladı. Kapılardan geçerken Irwin'in arabası da arkalarından geliyor, Dunnla'yı tazıya kaşıkla vururken, Gridmore'u da hendeğe doğru mutlulukla el sallarken bırakıyorlardı.

Onlar uyurken dünya uyanmıştı. Yeşil bir sis kadim ormanın üzerinde süzülüyor, küçük bir keten kuşunu ötmeye ikna ediyordu. Tomurcuklar gümüş rengi dallarda boncuk gibi sallanıyordu. Sarı çanlara karşı koyamayan Rowena, onlar geçerken bir tutam yabani hor çiçeği yakaladı. Kadifemsi yaprakları burnunun altına sürttü, sonra bir hapşırığı geri çekti.

Gareth, Folio'nun diğerlerinin gerisinde kalmasına izin verdiğinde nabızı bir uyarı verdi. Elinden çiçeği aldı ve nazıkçe şakağından boğazına kadar takip ederek ışıltılı peri tozundan bir iz bıraktı.

Sesinden masumiyet damlıyordu. "Söyleyin bana, lordum. Planlarınız arasında beni yatak odama sürekli ziyaretlerinize tahammül edebilecek kadar neşeli bir adamla evlendirmek de var mı?"

Gareth kaskatı kesildi. Çiçekleri buruşturdu ve atın toynaklarının altına düşmelerine izin verdikten sonra aygırı dörtnala koşturdu. Gareth'in amansız kolu Rowena'nın beline dolanmasaydı, Rowena attan düşecekti. Diğerlerinin yanından geçtiler ve kır çiçekleri serpiştirilmiş, güneşten morarmış bir çayıra ilk giren onlar oldu. Rowena başını Gareth'in omzuna yasladı, rahatlaması şaşırtıcı bir hayal kırıklığıyla renklendi.

Güneşin ısıttığı rüzgârın baştan çıkarıcılığına karşı koyamayan Rowena, yaldızlı halkayı başının üzerinden kaydırıp ve peçesini çıkardı. Daha onu tutamadan, bir tutam ipek yukarı doğru çırpınmaya başladı ve hava akımlarında ele avuca sığmaz bir tüy gibi süzüldü. Kadının dehşet çığlığı, Gareth'in Folio'yu daha hızlı mahmuzlayıp yeşillenen otları düzleştirirken verdiği gırtlaktan komutla bastırıldı. Dizginleri geri çekerken nefesi boğazında düğümlendi. Gareth'in

mavi gökyüzü eğildi. Folio'nun toynakları havada çırpındı. Gareth elini uzattı ve peçeyi yumruğuyla yakaladı.

Folio'nun toynakları yere çarptı. Gareth'ın bir gıdaklamasıyla aygır dizlerini büktü ve ipeksi yelesini savurarak eğildi.

Rowena atın zarif boynundan aşağı kaymamak için eyerin topuzuna yapıştı. "Sanırım atın efendisinden daha güzel tavırları var, lordum."

"Sadece etkilemesi gereken güzel bir bayan olduğunda."

Dizlerini kaydırarak atı ayakta durur pozisyona getirdi. Eldivenli parmakları elinin tersiyle örtüyü sonsuz bir şefkatle düzeltti. Derinin ipeğe sürtünmesi Rowena'nın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Peçeye uzandı.

Kızın ulaşamayacağı bir yere sarkıttı. "Hayır, leydim. İyiliğinizi kazandım. İnandığının aksine, benim olanı bu kadar kolay teslim etmem."

Bu şifreli sözlerle örtüyü güzel bir paket haline getirdi ve eldiveninin bileğine yerleştirdi.

Gün ilerledikçe Folio, Rowena'nın kalçaları arasında bir beşik gibi sallanıyordu. Su içmek için durduklarında, Rowena ata döndüklerinde Gareth'ın arkasına binmeyi tercih etti. Alaycı bir gülümseme dışında bir yorum yapmadı. Güneş yüzünü sıcaklıkla yıkıyordu. Yanağını Gareth'ın geniş sırtına yasladı ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. Gareth kızın ellerinden birini dudaklarına götürdükten sonra nazikçe kolunun altına sıkıştırdı.

Rowena gözlerini bir su perdesinin altında parıldayan kemerler ve kulelerden oluşan bir görüntüyle açtı. Gözlerini kırıştırdı, yarı yarıya kara gözlü bir deniz adamının elinde mızrağıyla pencerelerden birinden yüzerek çıkmasını bekliyordu. Cilalı demirle kaplı dev bir beyaz toynak kalenin üzerine inip siperleri yerle bir ettiğinde, Rowena bunun sadece bir yansıma olduğunu fark etti.

Başını kaldırdı. Ardendonne gölün üzerinde yükseliyordu, narin korkulukları ve zarif kemerleri ufukta bir serap gibi çizilmişti. Öğleden sonra güneşi kiremitli çatıların üzerinden süzülüyor, ok yarıklarının ve konik kulelerin altına gölgeler düşürüyordu. Rowena gözlerini ovuşturdu.

Gareth onun hafifçe hareket ettiğini hissetti. Arkasına uzandı ve güçlü bir elle onun sırtını kavradı.

Esnedi ve arkasını döndü, onları gölün kenarında, Folio'nun dizlerine kadar suya batmış halde bulduğunda şaşırdı. "Neden etrafından dolaştınız? Köprü'nün altında troller mi var?"

"Bir bakıma."

Taş bir köprü gölün tertemiz mavisini ikiye bölüyordu. Pruvası bir kuğunun zarif boynu şeklinde oyulmuş yaldızlı bir tekne ona doğru sürükleniyordu. Rowena, güneş gözlerine vurduğu için yolcuları seçemiyordu. Tekne amaçsızca köprüye doğru sürüklenirken, bir kadın özenle işlenmiş başlığının savrulmasını önlemek için teknenin dibine eğildi. Rowena neredeyse bir dakika boyunca izledi ama kadının başı tekrar görünmedi.

"Köprüde de Troller var." Rowena, Gareth'in parmağını takip ederek Irwin'in arabasını köprü'nün tam ortasına park etmiş halde buldu.

Yanında Rowena'nın kardeşleri vardı. Köprü'nün diğer tarafına umutla eğilmiş, kuğu teknesinin yeniden ortaya çıkmasını bekliyorlardı.

Rowena yutkundü. "Meraklı troller. Görünüşe göre Küçük Freddie'nin eğitimi umduğumdan daha hızlı ilerliyor."

"Aynen öyle. Masumiyetinden geriye kalanları kurtarmak istiyorsak Blaine'den önce ona ulaşırsak iyi olur. Bekleyin."

Altın mahmuzları Folio'nun yanlarına dokundu. At dört nala koşmaya başladığında Rowena kollarını Gareth'in beline doladı. Su tanecikleri güneş ışınlarında çiy damlaları gibi asılı duruyor, sonra da parçalanarak tenini coşkulu püskürtüleriyle buğulandırıyordu.

Gölde süzülen diğer tekneleri, su kenarında futbol oynarken birbirlerini yere çarpan bir grup süvari çemberini, yeşil çimenlikte güller gibi yürüyen hanımların parlak safran ve kiraz patlamalarını bulanık bir şekilde gördü.

Dört nala gölden çıkıp eğimli kıyı boyunca ilerlediler ve tekne yavaşça demir atarken küçük rıhtıma ulaştılar.

Gareth Folio'yu dizginledi. Rowena omzunun arkasından dışarı baktı. Blaine teknenin dibine uzanmış, başının arkasını katlanmış kollarına dayamıştı.

Dizleri utanmazca pruvaya yaslanmıştı. Batan güneşle pek ilgisi olmayan bir parıltı yüzünün keskin hatlarını yumuşatıyordu. Hafifçe eğik bir başlık ortaya çıkmış, en az onun kadar zarif ama ondan kat kat daha zarif bir boğazın üzerine tünemişti.

Tahta kuğununkinden daha esnekti. Boğucu bakışlarına Gareth'ı da dahil etmek için boynunu çevirdiğinde Rowena, Alise Hanım için bir kertenkelenin daha uygun bir benzetme olabileceğini düşündü.

Blaine gözlerini güneşe karşı gölgeledi. "Merhaba, Gareth. Seni Paskalya için yumurta taşıyan başka bir köylü sanmıştım."

"Onları nasıl kullandığınızı düşündükçe ürperiyorum. Dini bayram günlerine yeni bir anlam katıyorsunuz."

Blaine, Alise'in uzun sarı saçlarından birini yapışan hortumundan sıyırdı. "Kendinden geçme dini bir deneyim sayılmaz mı?"

Gareth kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı. "Tanrı'ya şükür gök gürültüsü yok. Siz böyle küfrederken herhangi bir su kütesinin yakınında olmaktan nefret ediyorum."

Blaine tekneden inerken küçük dalgalar Folio'nun toynaklarına çarptı. "Leydi Alise bildiğim en iyi... ah, kendinden geçmeyi... sağlar." Blaine tekneden inmesine yardım ederken Alise başını ağırbaşlı bir şekilde eğdi. "Ama bunu sana söylememe gerek yok, değil mi Gareth?"

Rowena, Alise'in mağrur badem bakışlarıyla karşılaştığında, Caerleon'da parlattığı parlak incelik zırhının pul gibi döküldüğünü hissetti. Gareth onu memnun etmek için yaptığı zayıf girişimlere nasıl da gülmüş olmalıydı! Artık onu odasında istememesine şaşmamalıydı. Elleri sadece Gareth'ın zırhının halkalarına dolanana kadar tutuşu gevşedi.

Blaine'in gülümsemesi gözlerinin etrafına kırışıklıklar halinde kazınırken bakışları onun üzerinde parladı. "Görünüşe göre bana yumurtadan çok daha değerli bir hediye getirmişsin."

Rowena, Gareth'ın iznini beklemeden Folio'nun üzerinden kayarak Blaine'in bekleyen kollarına atıldı. Saç örgülerinden biri çözülmüştü ve uyurken Gareth'ın sırtına bastırıldığı yanağı krem kadar solgundu, diğer yanağı ise güneş ışınlarının altında pembeleşmişti. Yarı kadın, yarı çocuk bir harlequin'e benzediğini bilmesine imkân yoktu, ama bu dağınık haliyle daha az baştan çıkarıcı değildi.

Blaine ellerini kadının iki yanında gezdirdi, başparmağı göğsünün kıvrımına bir kıl kadar yaklaştığında akıllıca durdu. "Ve yumurta kadar kırılgan olduğuna inanıyorum."

Rowena kıpırdanarak onun elinden kurtuldu. "Hafızanız size kötü hizmet ediyor Sör Blaine."

Yüzünü buruşturarak pürüzsüz çenesini sıvazladı. "Düşündüğün kadar kötü değil. Fırtına çıktığında çenem hâlâ ağrıyor." Gareth iki elinin arasına

Blaine çenesini parmaklayarak uzun boylu adama ihtiyatla baktı. "Konuştuğumuz gibi ağrıyor."

"Ellerini kendine saklamazsan olacağı kadar değil," diye karşılık verdi Gareth. Bir kolunu Blaine'in boynuna doladı ve onu kaleye doğru çekti. "O ellerin nerede olduğunu kim bilebilir?"

"Alise'e sor." Alaycı haykırış köprüden geldi. Marlys taş duvarın üzerine oturmuş, çizmeli ayaklarını kenardan sarkıtıyordu.

Blaine, Gareth'ın kız kardeşinin bir akbaba gibi köprüsünün üzerine tünediğini görünce gözlerini kıstı. "Hiç gök gürültüsü olmadığını söylemiştin. Yoksa dunderheads mi dedin?"

Irwin köprüden mutlulukla el salladı. Gareth gözlerini gökyüzüne doğru yuvarladı. "İkisi de değil."

Küçük Freddie onun yanında bir hayalet gibi belirdi. Gareth Folio'nun dizginlerini onun ellerine verdi. Blaine ve Gareth önde, eski dostların rahatlığıyla birbirlerinin cümlelerini tamamlayarak hafif yokuşu tırmandılar. Rowena, Leydi Alise'den kibarca uzak durdu ve boşu boşuna örgüsünü düzgün ilmeğine geri sokmaya çalıştı. Üçüncü kez çözüldükten sonra, diğer örgü aşağı yuvarlanana kadar sinirli bir şekilde çekiştirdi. Kendisini Ardendonne'a ilk gelişinde olduğu gibi görünmez hissetmeye başlamıştı. Bir yanı köprüde Marlys'e katılmak istiyordu. En azından Marlys'in nefreti onun varlığının bir kabulüydü.

Tomurcuklanan meşe ağaçlarının altından geçtiler. "Babanın planladığı şu yan kuleleri ne zaman inşa edeceksin? Ardendonne bir kuşatmada şekerleme gibi parçalanır," diyordu Gareth.

"Edward bize barışı satın aldı," diye cevap verdi Blaine. "Altını harcamanın daha pek çok keyifli yolu varken neden bloklara ve harca harcayalım ki?"

Rowena bakışlarını havadar kulelere ve gümüş kulelere sabitlenmiş flamalara doğru kaldırdı. Kalede ruhani ve geçici bir şeyler *vardı*. Caerleon'un sağlam surlarının aksine, Ardendonne sanki iyi bir yağmur onu eritip şekerli şuruba dönüştürebilirmiş gibi görünüyordu.

Bir sırtışı ısırdı. "Son ziyaretimde kalenin yenilebilir olduğunu düşünseydim, vicdan azabı duymadan barbikanı yerdim."

Blaine ve Gareth arkalarını döndüler. Rowena gözlerini kırıştırdı, yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değildi.

"Çok hoş bir olasılık." Blaine'in bakışları onun dudaklarına kaydı. Gareth'in yüzü kayıtsızdı ama Rowena onun gözlerinde zevkten daha az bir şey hissetti.

Blaine büyük bir jestle kolunu uzattı. "Kalemi sadece senin zevkin için hazırlanmış devasa bir tatlı olarak düşünmeye çalış."

Rowena tepelerindeki ağaçtan gelen müzik sesiyle irkildi. Söğüt gibi bir figür alçak bir daldan aşağıya doğru salındı ve ayaklarının dibine indi. "Dikkatli ol. Blaine bu felsefeyi hayattaki her şeye uygular. Misafirleri de dahil." Ozan Mortimer uzun, ince piposunu hortumunun ön kısmından aşağı doğru itti. Bakışları Küçük Freddie'yi okşadı. Sıradan bir hareketle bir tutam saç çocuğun gözlerinden uzaklaştırdı. "Büyüleyici. Ordövrleri kim getirdi?"

Gareth kılıcının kabzasını parmakladı. "Ellerini kendine sakla, Mortimer. Senin parmakların muhtemelen Blaine'inkilerden daha kötü yerlere girmiştir."

Ozan kendi dökülen saçlarını gözlerinin önünden süpürdü. "Kıskandın mı, Gareth?" Küçük Freddie, Rowena'nın umduğundan daha iyi anlayarak renk değiştirdi. Rowena'nın umduğundan daha iyi anlamıştı. ahırlara doğru. Adam isteksizce kadının sözsüz emrine itaat etti, Boynunu sonuna kadar bükerek. Yarı yarıya Gareth'in kılıcını çekip ozanın kafasını koparmasını bekliyordu.

Bunun yerine Mortimer'in hortumunun kayışından hautboy'u çıkardı ve ucunu ozanın ince dudaklarına dayadı. "Eğer zehirli dilini amacına uygun kullanırsan, onu kafandan kesmek zorunda kalmayabilirim."

Mortimer aceleyle bir nota üflerken tükürükler uçtu. Geriye doğru sıçradı ve parlak bir alıç çitinin arkasında kayboldu. Başını kaldırdığında pembe çiçekler kendi danslarında sallanıyordu.

"Sör Gareth, eğer dilimi amacına uygun kullansaydım, onu kafamdan kesip atmak istemeyebilirdiniz." Mortimer sinsî bir göz kırpışla yamaçtan aşağı kaymaya başladı ve kristal havaya çan gibi tatlı notalar yaydı.

Gareth'in gözleri kısıldı. "Ok ve yayla silahlanmadığım için Tanrı'ya şükretmeli."

Blaine ellerini kavuşturdu ve gökyüzüne tövbekâr bir bakış fırlattı. "Dualarımı onunkilere ekliyorum. Mortimer elinde bir elmayla aptal gibi görünürdü."

ağız."

Gareth şatoya yaptıkları gezintide üçüncü bir kişiyi daha parçalamakla tehdit edemedi, Rowena öne doğru dans etti ve onun elini tuttu. Aşırı heyecanlı bir çocuk gibi ileri geri salladı. "Sör Gareth size Ardendonne'a neden geldiğimizi söyledi mi, Sör Blaine?" Gareth'ın parmaklarının uyarıcı baskısını görmezden geldi. "Sör Gareth benim için bir koca arıyor."

Blaine'in gözleri büyüdü. "Yardımsever, değil mi? Onu şefkatli bir amca rolünde hayal etmek zor. Başını eğmemelisin, Gareth. Alçakgönüllülük sana yakışmıyor."

Gareth Rowena'nın elini bıraktı ve ona açıkça intikam vaat eden üstü kapalı bir bakış fırlattı. Blaine kolunu onunkine bağladı ve başını eğdi. "Nasıl bir koca sizi memnun eder, Leydi Rowena?"

Göz ucuyla Gareth'ın geride kaldığını, ellerini arkasında kenetlediğini gördü. Asma köprüye ulaştıklarında Alise koşar adımlarla onun yanına gitti.

Rowena düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Nazik ve iyi niyetli biri. Konuşması ve davranışları hoş. Öfkesi tatlı. Düşünceli ya da huysuz davranışları olmayan biri."

Blaine omzunun üzerinden çıldırtıcı bir sırtış attı.

"Yavru kedilere karşı nazik mi?" Gareth homurdandı.

"Bakirelere karşı saygılı mı?" "Bu durumda Blaine dışarıda kalıyor," diye mırıldandı Alise.

"Nereden biliyorsun ki?" Blaine karşılık verdi. Rowena'nın saç örgülerinden birini dudaklarına götürdü. "Eğer altınla donanmış ve misafirperverlikte cömert biriyse, tam sana göre bir adam tanıyorum."

Rowena ona masumca göz kırptı. "Sadık olduğumu söylemiş miydim?"

"Lanet olsun." Sör Blaine örgüyü bıraktı. "Eğer bir adam sizin niteliklerinizden birini karşılamıyorsa..." Düşünceli bir şekilde çenesini okşadı, "... diyelim ki yavru kedilerden hiç hoşlanmıyor, onu dışarı atıp kalbini kırar mıydınız?"

Rowena asma köprüde dans etti. "Yakışıklı mı?" "Çok."

"Tatlı huylu mu?" "En

tatlısı." "Genç mi?"

Blaine omuz silkti. "Otuz üç."

"Otuz üç mü?" Rowena dehşete düşmüş bir ses tonuyla bağırdı. "Kasları yulaf lapası kadar yumuşamıŒ, yetenekleri de toz haline gelmiŒ olmalı! Ben koca olarak bir erkek istiyorum, bunamış bir mumya değil."

Sözlerinin etkisini test etmek için etrafında döndü. Gareth ona saç örgülerini cızırdatabilecek kadar sıcak bir bakış attı.

"Dikkatli olun leydim." Treni parçalanmış bir tahtaya takılınca Blaine uyarıcı bir el uzattı.

Satenin her zamanki giysileri kadar sağlam olmadığını unutarak iki eliyle kotu çekiştirdi. Tren yırtıldı, çekişinin gücü onu hendeğe doğru savurdu. Kolları çılgınca döndü. Ayak parmakları, bulanık mavi suya inişini durdurmak için son bir nafile çabayla asma köprünün kenarına kıvrıldı.

Deri kaplı kollar belini çevreledi. Gareth onu geri çekmeden önce nefes nefese bir an suyun üzerinde asılı kaldı ve bu kolların cennetine yakalandı. Gareth'in yüzünün boğazına gömüldüğünü ve Blaine'in parşömen kadar solgun olduğunu fark etmesi için uzun bir süre geçti.

Alise'in küçük, pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. "Ilık hava Blaine'in hendeği normalden daha erken doldurmasını sağladı. Bir adım daha atsaydık ağzında elmayla masayı süsleyen sen olacaktın. Tabii kemiklerinden daha fazlasını bulabilseydik."

Rowena'nın bacakları kıvrıldı ve Gareth da onunla birlikte dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerini kapadı ve yanağını Gareth'in eldiveninin dövülmüş yumuşaklığına sürttü. Gareth onun omuzlarını tuttu ve kör bir adamın bile görebileceği bir çabayla onu itti.

"Bu, benim halsiz adımlarımın size zamanında ulaşması için bir mucize. Yeteneklerim eskisi kadar keskin değil."

Bu şiddetli sitemle birlikte onu asma köprünün kenarında oturur halde bıraktı. Blaine'in omzuna koyduğu rahatlatıcı eli silkti. O ve Alise ellerinin arkasında mırıldanarak şatonun içinde kayboldular. Rowena başını dizine yaslamış, dalgalanan gölün üzerinde parıldayan güneşi izlemekle yetiniyordu.

Tanıdık bir el ensesini kavradı. "Hadi yavrum. Koca Freddie ile ahırda uyumak istemiyorsan, bir oda bulsak iyi olur."

"Neden kimse iyi davranmazken sen bana iyi davranıyorsun?"

Marlys, Rowena'nın iki örgüsünü de avucunun içine aldı ve başını geriye doğru çekti. "Bir sokak köpeği için aptalın tekiyim."

"Belki de sadece bir aptalsın."

Marlys bu yorumun geçmesine izin verdi ve Rowena'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Şatonun kapısına vardıklarında, Rowena'nın sadece anlıyormuş gibi yapabildiği Latince terimler kullanarak Blaine'in teknesinde neler olduğunu kabaca ve çok titiz bir şekilde anlatarak Rowena'yı gülümsetti.

On Dokuzuncu Bölüm

" ^ "

Rowena, Blaine'le flörtünün Gareth'ı bir tür tepkiye yöneltmesini beklemiş olsa da, bunun tamamen küçümseme olacağını tahmin etmemişti. O gece ona gösterdiği tüm ilgiye rağmen ayrı şatolarda misafir olabiliyorlardı. Caer-leon'dan yolculukları sırasında çok iyi kullandığı baştan çıkarıcı cazibesi gitmişti. Onun rahatını düşünen şefkati gitmişti. Kıskanç bakışlı, hırlayan dev gitmişti. Yüz hatları egzotik bir kayadan yontulmuş bir elmas gibi sertleşmişti, çekiciliğiyle dikkat çekiyordu ama tüm insani duygulardan yoksundu. Rowena onun kayıtsızlığı yerine somurtkan bir kınamayı tercih ederdi.

Her geçen saat, onu Revelwood'dan çalan Caerleon'un karanlık lorduna geri döndürüyor gibiydi. Ardendon'a vardığından beri ruh hali giderek kötüleşmişti. Etrafındaki kalabalık ne kadar kibar olursa, o da o kadar vahşileşiyordu. Her kibar konuşma girişimine sert bir cevapla ya da karşısındakinin daha kesildiğini anlamadan kanlar içinde kalmasına neden olan alaycı bir çıkışla karşılık veriyordu. Eğer kırgın duygular öldürebilseydi, Blaine'in büyük salonu cesetlerle dolup taşardı.

Masada Blaine'in yanında, tuz mahzeninin üstünde en yüksek rütbeli lordlarla birlikte oturuyordu. Rowena masanın sonunda, tombul bir hanımefendi ile onun şehvetle bakan oğlunun arasında oturuyordu. Gareth'ın, siperini paylaşacak bir hanımı olmayan tek şövalye olduğunu acınası bir şekilde fark etti. Leydi Alise zamanını Blaine'in kadehinden içmek ve Gareth'ın manchet'inden şekerli kuru üzüm koparmak arasında bölüştürmüştü. Gareth'ın bakışları Rowena'yı sıyırdığında,

Gözleri bir an için sanki onu tanımaya çalışıyormuş gibi oyalanırdı. Sonra sanki bu anıdan hoşnut değilmiş gibi yoluna devam ederdi.

Rowena ballı armuduyla oynadı, tereyağlı bal ortasındaki göle akana kadar ezdi. Alise dansa katılmak için ayağa kalktığında, Rowena koltuğuna kaymaya çok hazırdı.

"İyi akşamlar Sör Gareth. Umarım keklik sizi memnun etmiştir." Sesi soğuktu. "Bu yaşında, gofretleri sakız gibi çiğnemeyi iyi beceriyorum. Eğer beni bu konuda rahatsız ediyorsan, sana henüz bir koca bulamadım.

Belki yanınızdaki sivilceli delikanlı yeterli olacaktır. Muhtemelen peçeteler henüz."

Rowena'nın büyüleyici gülümsemesi, nefesinin altından tıslayarak söylediği sözlerle yalanlanıyordu. "Zalim olmayı bırak. Beni bir başkasının üzerine atmak senin fikrindi."

Gareth sanki onu duymamış gibi dirseğine yaslandı, zarafeti bir yılanınki kadar ölümcüldü. Rowena kendini yutulmayı bekleyen bir fare gibi hissediyordu. Masadaki diğerlerinin meraklı bakışları görünmez parmaklar gibi tenine batıyordu. Ona yaklaşmıştı. İkisi de ona manchet'inden bir şeyler ikram etmemesinin kaba bir hakaret olacağını biliyordu. Bir sosisin yarısını ısırdı ve diğer yarısını ona uzattı.

"Seni baştan çıkarabilir miyim?"

Rowena ona uzanırken bariz cevabını ısırarak geri çekti. Onu geri çekti. "İzin verin. Bir hanımefendi narin parmaklarını kirletmemeli."

Öne doğru eğildi, sosis baş ve işaret parmakları arasında duruyordu. Etin etli kokusu burun deliklerine doğru yayıldı. Gareth, midesinin çukurunda evcilleştirdiğini sandığı canavardan gelen alaycı bir gümbürtüyle ödüllendirildi. Rowena içten içe ürperdi.

Canavar başka bir duyguyu uyandırdı: Öfke. Eğer Gareth oynamak istiyorsa, o zaman oynayacaktı.

Dudakları kurlsız bir gülümsemeyle aralandı. "Nezaketinize nasıl karşı koyabilirim, efendim?"

Cazip lokmayı dişlerinin arasına aldı. Dudakları Gareth'in parmaklarının etrafında kapandı ve oyalandı. Tembel bir kedi gibi etin suyunu yalayıp yuttu, Gareth'in parmağını ikinci boğumuna kadar ağzına aldı ve parmaklarının üzerindeki küçük tüylerdeki deri tadını tattı.

Kendi dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Rowena'nın boğucu bakışları boşa gitmişti. Gareth'in bakışları onun dudaklarına kilitlenmiş, büyülenmişti.

mercan yumuşaklığını teninde hissetti. İçinden vahşi bir zafer şarkısı yükseldi. Bırak kendi tuzağına düşsün.

Geri çekildi ve başını eğerek bir gamzesinin parlamasına izin verdi.

"Lezzetli," diye mırıldandı. "Hiç peynirin var mı, Gar Amca-"

Nemli parmaklarını onun dudaklarına koydu. "Yapma."

Kapan, kadifemsi çenesinin bir iç çekişiyle kapandı. Rowena başının hâlâ içeride olduğunu çok geç fark etti. Meraklı seyirciler unutulmuştu, Gareth başparmağıyla işaret parmağı arasında alt dudağını çekiştirdi ve ağzını onunkine dayadı. Dudaklarının enfes baskısı altında Rowena'nın direnci şeker gibi eridi. Zaferi kısa ama şiddetliydi.

Onu serbest bıraktı. Rowena şaşkınlıkla dirseğini onun manchet'ine koydu. Buğday ekmeği ufalandı ve kucığına bal damladı.

Gareth kusursuz bir selamla ayağa kalktı. "İyi uykular leydim." Gareth merdivenlere doğru ilerlerken, Alise dansı bırakıp onu takip etti. Rowena'ya attığı muzaffer bakışları görmemek imkânsızdı.

Gece yarısından sonra Rowena kuştüyü yatağına uzanmış, Marlys'in kesik kesik horlamalarını dinliyordu. Pencerenin dar aralığından gümüşü bir ay küresi görünüyordu.

Gareth için duyduğu fiziksel acı onu korkutuyordu. Bu acıdan daha da kötüsü, şimdi ona giderse onu yalnız bulamayacağına dair duyduğu korkunç korkuydu.

İnce örtüsünü geriye attı. Daha kötü ne olabilirdi? Kararsızlık içinde tek başına yatmak mı? Yoksa Gareth'in odasına doğru ilerleyip kapısını açtığında onu solgun, sarı saçlarının girdabında kilitli bulmak mı? Rowena karar veremedi ve Marlys'in horultularının düzensiz ritmi onu huzursuz bir uykuya daldırana kadar orada öylece yattı. Sadece bir kez uyandığında örtünün üzerine çekildiğini ve çenesinin altına düzgünce sıkıştırıldığını gördü. Sıcak bir kozanın içinde yan dönmüş, alnına değen dudakların rahatlatıcı dokunuşunu rüyasında gördüğüne inanmıştı. Marlys'in yatağı boştu.

Blaine uzun bacaklarından birini sandalyesinin koluna attı ve köylüleri, Perhiz orucunun bitişi ve Ardendon'da Paskalya Bayramı'nın başlangıcını kutlamak için geleneksel yumurta ikramını taşıyarak önünden geçerken yardımsever bir gülümseme takındı.

Dokuma bir sepeti bir parmağına taktı ve içine baktı. "Tanrım, yumurtalar! Ne kadar orijinal bir düşünce! Bunu kendin mi buldun?"

Köylü dişsiz bir sırtışla başını sallayarak onayladı. Blaine kemerinden sarkan deri keseye uzandı. İnce parmakları havada dönmeye başlayan gümüş bir kuruşu fiskeledi, yere çarpıp bir masanın altına yuvarlanırken öğleden sonraki güneş ışığını yakaladı. Köylü elleri ve dizleri üzerine çöktü ve paranın peşinden koşmaya başladı.

Blaine, adam parayı birkaç kez sakız gibi çiğneyip geri çekilene kadar bekledi ve sırttan bir sayfaya arkasındaki sepeti fırlatmadan önce selam verdi.

"Hangisi daha kötü kokuyor? Köylüler mi yoksa yumurtalar mı?" diye fısıldadı Gareth'a. "Köylüler," diye cevap verdi Gareth tereddüt etmeden, sadece yarı dinleyerek.

Kıkırdayan bir grup hizmetçi uzun bir masayı duvara dayarken Gareth ayağını sandalyesine dayadı.

Omuzlarının üzerinden ona baktıkça kıkırdamaları daha da artıyor, sonra pembeleşmiş yüzlerini keten önlüklerine gömüyorlardı. Caerleon'da Rowena'yla geçirdiği huzurlu haftalar boyunca korkulmanın ve alay edilmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Parmakları sandalyenin oymalı kolunda sıkıştı.

Blaine'in dudakları asil bir gülümsemeye kıvrıldı. Ayakları sığır derisine sarılmış yaşlı bir kadın topallayarak ilerlerken sadece burun deliklerinin hafifçe açılması onu ele verdi. Kadın arkasını döner dönmez, Blaine elindeki yumurta dolu torbayı omzunun üzerinden başka bir sayfeye doğru çevirdi.

Utangaç bir figür onlara doğru sürüklenirken Blaine'in dudaklarından alçak bir ısıklık çıktı. Gareth doğrulup oturdu. Kız on üç yaşından büyük olamazdı. Henüz bebek inceliğini kaybetmemiş sarı saçları yüzüne dökülüyordu. Burnuna kir bulaşmıştı. Ama çekik gözlerinde ve dolgun alt dudağında hâlâ bir güzellik vaadi vardı.

Beceriksizce reverans yaptı. Dili alt çenesindeki boş diş yuvasıyla oynuyordu. "Eggh, Thir Blaine. Ben onlara Eathter featht için annelik yapıyorum."

Blaine kızın yanağını okşadı. "Tanrı onu korusun." Ağzının kenarından, "Ne dersin Gareth? Bu kızı alıp gerçek bir ziyafetle tanıştırmak için bana katılmak ister misin?"

Bir zamanlar Blaine'in önerisi Gareth'ı sadece kızdıırırdı. Şimdi ise içinde bir tiksinti düğümünün sıkılaştığını hissediyordu. "Konuklarınız ne kadar sefih olursa olsun

Paskalya yumurtası taşıyan çocuklara tecavüz etmek benim kötü alışkanlıklarım arasında değil."

Blaine kırılgan bir şekilde burnunu çekti. "İkiyüzlü. Kız senin içine daldığından çok daha genç değil. Ayrıca, ben asla tecavüze başvurmadım. Hiç zorunda kalmadım." Kız birinden diğerine baktı, hızlı Fransızcalarından tek bir kelime bile anlamadı. Blaine parmağını yaladı ve kızın burnundaki kir lekesini nazikçe sildi. "Banyo yapmak ister misin, çocuğum?"

"Hayır. O yapmaz." Gareth kendi çantasından üç gümüş para çıkardı ve kızın kirli pençesine sıkıştırdı. Kızı nazikçe kapıya doğru itti. "Git," diye emretti. "Ve aptal kendini gelecek yıl uzak tut. Ve ondan sonraki yıl da," diye ekledi sonradan. Kız itaat etti, omzunun üzerinden Gareth'a tatlı tatlı sırıtarak Blaine'in varlığını unuttuğunu belli eden bir bakış attı.

Blaine küçük sepeti, benekli yumurtaları sayfanın şakağına çarparak kırmaya yetecek bir güçle arkasından fırlattı. "Seni rahatsız eden ne, Gareth? Kendi küçük hayırsever çocuğunu şehvet düşkünü bir lordun merhametine bıraktığını mı hayal ediyorsun? Senden bekleyebileceği tek düğün hediyesi boğazına bir hançer saplamakken ona nasıl bir koca bulmayı umuyorsun?"

Gareth sandalyede arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Mortimer'ın etrafında çok uzun süre kaldın. Gerçek bir kaltağa dönüşüyorsun."

"Şeytan gibi bir adamdan gelen güzel bir suçlama. Ardendonne'a sadece misafirlerimi korkutmak ve neşemizin üzerine kasvet gölgenizi düşürmek için mi geldiniz? Düşünceli çehren hanımlar için çekici olabilir ama ben onun şüpheli cazibesinin solmaya başladığını görüyorum."

Gareth gözlerini açtı. Dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi belirdi. "Dün gece Alise seninkine gelmeden önce benim odama geldiği için bu kadar telaşlısın."

"Ona yaptığı tüm iyilikler için. Ben aptal değilim, Gareth. Yatağıma sürünerek girdiğinde senin kokunu taşı mıyordu."

"Öyle olsaydı onu reddetmezdim."

Sözcükler ağzından çıkmadan önce Gareth onları ısırması olmayı diledi. Blaine ayağa kalktı. Ağzında, Gareth'ın çocukluğundan tanıdığı solgun, kısık bir ifade vardı. Rowena mor kadifeden bir bulutun içinde merdivenlerden inerken Blaine'in gözleri kısıldı. Dudakları vahşi bir neşeyle gülümseyerek inceldi.

"Blaine, ben-" Gareth başladı.

"Özür dilemeye zahmet etmeyin. Eğer lemanım kız kardeşimin odasında uyuyor olsaydı ben de huysuz olurum. Özellikle de kız kardeşim Marlys olsaydı."

Blaine bu ayrılık darbesiyle koridoru geçti ve kolunu Rowena'ya uzattı. Gareth kendini sandalyesinden dışarı iterken parmak eklemleri beyazladı. Yırtık pırtık bir surat salona doğru yalpalayarak girip kapı aralığındaki sayfayı yere savurunca yolu kesildi.

Sayfa dizlerinin üzerine çöktü, ancak birincisinin ardından böğüren bir figürün tökezleyerek gelmesiyle tekrar yere yığıldı. "Hırsız! Bana yumurtaları geri getir, seni lanet hırsız!"

Takipçinin bir gözünü uğursuz bir bant örtüyordu. En küçük iki parmağının olması gereken yerde sadece çirkin bir kabuk bulunan elindeki yontulmuş sopayı kaldırırken diğer gözü cinayetle parlıyordu. İlk adam kendini yüzüstü Blaine'in ayaklarının dibine fırlatırken Rowena geriye doğru bir adım attı ve taşıdığı çuvalın üzerine mide bulandırıcı bir sıçramayla düştü.

Parmakları Blaine'in çizmelerini kavradı. "Merhamet edin, lordum! Size yalvarıyorum. Bu katil herif kapınızın önünde üzerime düştüğünde tek amacım sizi hediyelerle onurlandırmaktır."

İkinci adam kayarak durdu. Gareth, sopayı indirip Rowena'nın eteklerini adamın talihsiz beyniyle lekelemesine fırsat vermeden adamın kıllı bileğini yakaladı.

Köylü kıpırdandı, ama omzunun üzerinden bakıp onu zapt eden bir şövalye bulduktan sonra saygılı bir hareketle sopasını indirdi. "O yalancı bir sefil, lordum," dedi Blaine'e. "Dışarıda durmuş sıranın bana gelmesini bekliyordum ki, alçak köpek elimden çuvalımı kaptı ve hızla yanımdan geçti. Sizi çocukluğunuzdan beri tanırım Sör Blaine. Ben de fahişelik ve hırsızlık yaparım ama yalancı değilim." Sopasını kaldırdı. "Bana izin verin, kafasını kırayım."

Blaine engelleyici bir el uzattı. "Hayır, Jack. Bunu bana bırak." Sesini kasıtlı olarak kalınlaştırdı. "Adaletin yerini bulması lordunuzun görevidir."

Gareth gözlerini devirdi. Blaine'in ayaklarının dibine yayılan adam botlarının her tarafına öpücükler bulaştırdı.

Blaine yatıştırıcı bir sesle, "Git buradan, Jack," dedi. "Bir adamı idama mahkum etmeden önce, onu böyle bir suç işlemeye iten nedenleri incelemek en iyisidir."

çaresizlik. Özellikle de Paskalya'da," diye ekledi Rowena'ya yardımsever bir gülümsemeyle.

Asılma tehdidi karşısında adam yeniden sürünmeye başladı. Rowena'ya doğru sürünüp eteğinin damask eteklerini öpmeye başladığında altındaki yumurta kabukları çatırdadı. Gareth, Blaine'in bu mide bulandırıcı performans için adama para verip vermediğini merak etmeye başlamıştı.

"Size yalvarıyorum leydim," diye sızlandı yabancı. "Soylu kocanızla benim için aracılık edin. Kendimi sizin nazık ve kıbar merhametinize bırakıyorum." Rowena'nın eteklerine tırmandı ve başını kaldırdı.

Rowena'nın yüz ifadesindeki değişiklik Gareth'ı uyarmış olmalıydı. Eteğini adamın ellerinden çekip alırken gözleri fal taşı gibi açıldı. Kadının ayağı adamın parmaklarına, boğuk bir çığlık atmasına yetecek bir güçle indi. Adam geriye doğru kaçtı. Blaine'in ağzı bir karış açık kaldı, çünkü Rowena adamın üzerine yürüyor, sanki adam lambri kaplamadan çıkmış bir örümcekmiş gibi uzanabildiği her uzvuna vuruyordu.

"Sana nezaket vereceğim," diye tısladı Rowena. "Sana nezaket göstereceğim. Sana sürünerek geldiğimde, yarı aç ve sığınmak için yalvarırken bana gösterdiğin merhametin aynısını göstereceğim."

Gareth adamı tuniğinin yakasından yakaladı ve Rowena'nın ulaşamayacağı bir yere kaldırdı. Adam şövalyeyle yüzleşene kadar yavaşça döndü. Gareth ürpertici bir gülümseme takındı, tüm asil fikirleri unutulmuştu.

Lindsey Fordyce, Gareth'ın gülümsemesi ile Rowena'nın parlayan gözleri arasında sallanırken Blaine'e, "Beni asın efendim. Lütfen."

Yirminci Bölüm

" ^ "

"Şimdi, Rowena, Lindsey Amca'ya biraz sert davranmıyor musun?"

Rowena yüzünü yastığa daha da gömdü, ellerini yumruk yaptı. Irwin'i onu kandırması için içeri göndermek kimin fikriydi? Ya Marlys ya da Gareth böyle bir sapkınlık yapabilirdi.

"Beni rahat bırak," dedi, sesi ağlamaktan kalınlaşmıştı. "Umarım Blaine onu asar."

Irwin onun saçından bir tutamı kaldırdı ve kızarmış burnuna endişeyle baktı. "Sör Gareth gibi sadık bir şampiyonla bu pek mümkün değil. Ona sırtındaki giysileri vermekten başka her şeyi yaptı! Şu anda babanı görmeliydin, bir kral gibi giyinmiş, Sör Gareth'ı talihsizliğiyle ilgili acıklı hikayelerle eğlendiriyor."

"O zaman umarım Blaine Gareth'ı asar."

Irwin içini çekti ve eliyle onun ensesini okşadı. "Düşünmesi bile tuhaf, eğer her şey farklı olsaydı, sen ve ben böyle bir yatağı paylaşabilirdik."

Bu Rowena'nın dikkatini çekti. Yataktan fırladı ve duvardan aşağıya kayarak oturur pozisyona geldi, kollarını yetersiz kombinezonunun üzerinde kavuşturdu.

Irwin omuz silkti, "Bu iyi oldu. Kuzen olduğumuz için çocuklarımız dört kolla lanetlenmiş ya da aklı kıt olabilirdi."

"Ya da şişman," diye ekledi Rowena kötü niyetle.

Irwin sadece gülümsedi. "Dinle, Ro. Ne kaçırdığını dinle."

Başını eğdi. Uzaktan gelen kahkahaların gürültüsü zeminden yukarı doğru yuvarlandı. Sabit bir davul sesi yükseldi, hautboyların boru sesleri ve bir lavtanın siren şarkısıyla iç içe geçti.

Rowena şişmiş gözlerini ovuşturdu. Sanki göz kapaklarının altında tuz varmış gibi hissediyordu. "Bunu yapmayacağım. Paskalya bitene ya da babam gidene kadar (hangisi önce gelirse) aşağı inmeyi reddediyorum. Onu ve Gareth'ı baş başa görmeye dayanamıyorum. Gareth'ın onu kendi savurgan babasıymış gibi karşılaması yeterince aşağılayıcıydı. Zavallı babam. Elinde kafasıyla dolaşana kadar Gareth'ın kafasını kopardığını bilmeyecek."

Irwin yatağa uzandı ve çenesini ellerinin topuklarına dayadı. "Gareth, Lindsey Amca'ya bir sürü soru soruyordu. Senin nişanını tartışıyorlardı."

"Bana uygun, yıpranmış bir şövalye buldular mı?" "Birkaç isim üzerinde duruldu."

Gözlerini yere dikti. Duyguları yüzünde kum gibi savruluyordu. Gözlerini kaldırdığında, gözlerinde maviden çok kayrak taşı vardı. "Belki de aşağı inip Gareth'ın benden kurtulma konusunda ne kadar samimi olduğunu öğrenmeliyim."

Irwin onun koluna dostça bir manşet attı. "İşte benim kızım." Yataktan yuvarlandı. "Eğer hepsine el arabasıyla cehenneme gitmelerini söylemeye karar verirsen, yine de seninle evlenirim."

O gittikten sonra Rowena leğene gitti ve acıyan gözlerine soğuk su çarptı. Sandığının deri kayışlarını açmak için diz çöktüğünde yüzü hâlâ damlıyordu. Sandığın içindekileri karıştırırken, ipekli başörtüsü yere düştü. Uzun bir süre ona baktı ve sonra onu kombinezonunun içine soktu.

Eğer Gareth anlaşılmaz bir nedenden ötürü babasını Ardendonne'da ağırlamak istiyorsa, onu ağırlayacaktı ama sorduğu sorular kadar cevap vermeye de hazırlıklı olmalıydı.

Gareth şarabını kadehinin dibinde döndürdü ve kadehin derinliklerinde kendi sıkılmış yüz ifadesini yakaladı. Lindsey Fordyce beşinci kez onu Rowena'nın ayaklarına süründüren şanssızlık hikâyesini anlatırken dudaklarını bükerek yeni bir ifade denedi. *Sürünerek, diye* düzeltti Gareth nefesinin altında. Zoraki gülümseme onu sadece hasta gibi gösteriyordu. Gülümsemeyi bıraktı ve dilindeki son ekşi damlanın tadını çıkararak kadehi boşalttı. Fordyce altıncı kadeh bordo şarabını bitirirken, konuşmasını sürdürmesi için sempatik bir mırıltı ya da baş sallaması yetmişti.

Bir zamanlar ona Rowena'ninkileri hatırlatan yuvarlak, mavi gözleri kırmızıya boyanmıştı. Kalın dudaklarından tükürük damlaları sarkıyordu. Eğer adam Gareth'ın kibar endişe numarasına kanacak kadar aptalsa, Rowena'nın ağzından salyalar akan bir aptal olarak doğmamış olması bir mucizeydi.

Ve Rowena aptal değildi. Babasını kanatları altına aldığı anda ona attığı bakışın acısını hâlâ hissedebiliyordu.

Fordyce, ormanda kendisini soyan kuduz bir ayı hakkında bir şeyler geveleyerek konuşmaya devam etti. Ardendonne'da sadece Caerleon'a yapacağı yolculuk için biraz yiyecek almak üzere durmuştu. Kızının iyi talihinin haberi ona ulaşmıştı ve sevincini paylaşmak için hemen yanına koşmuştu. Gareth'ın küt parmakları, Mortimer'ın sazları zonklayan bir melodiyle yükselirken, yaralı masanın üzerinde bir ritim tutturdu. Fordyce'i tuzağına çekecek olanın Rowena'nın kötü muamelesi değil, iyi talihi olduğunu bilmeliydi. Aksine inanmakla aptallık etmişti.

Dansçılar el ele tutuşmuş, baş döndürücü bir renk cümbüşü içinde Gareth'ın yanından geçiyorlardı. Marlys onların arasından dörtnala geçerek hem kadınları hem de erkekleri neşeyle yolundan savurdu. Irwin çaresizce onun peşinden tökezledi ve Marlys'in uçurtmasına seğiren bir kuyruk gibi, ilahinin dönen kolları arasında kayboldu. Blaine döndü

Leydi Alise aralarındaydı, ince elleri Leydi Alise'nin ellerini sadece davullarla uyumlu bir ritim tutacak kadar uzun süre bıraktı.

Fordyce tombul elleriyle masayı aşırı büyümüş bir bebek gibi tokatladı. Baştan çıkarıcı renk ve müzik cümbüşü karşısında dikkatini kaybetmekten korkan Gareth kadehi kaptı ve adamın kadehine taze bir şarap doldurdu.

Rowena merdivenlerde belirlediğinde şarap kadehin ağzından taşıtı. Yüksek belli eteğinin koyu kırmızı kadifesi göğüslerinin altında toplanmış ve altın bir zincirle sabitlenmişti. Saçları yumuşak, buğday rengi kanatlarla yüzüne dökülüyor ve ensesinde telkâri bir kordonda toplanıyordu. Dansın içinde uçuşan narin limonların ve tozlu mavilerin aksine Rowena, içinden çıkan bir ateşin aydınlattığı soluk bir yakut gibi parlıyordu.

Gareth ayağa fırladı, şarap masada bir çatlak bulup dizine damlayınca bir küfür savurdu. Hortumunu sıyırdı. Rowena, geveze babasından herhangi bir gerçeği öğrenmeyi umuyorsa, göze alamayacağı bir dikkat dağınıklığıydı.

"Rowena, meleğim!"

Fordyce öne doğru atıldı, sonra ağrıyan eklemleri ona daha önceki selamlaşmasının sıcaklıktan çok şiddet içerdiğini hatırlatınca geri çekildi. Gareth bu fırsattan yararlanarak onu sandalyesine geri itti.

"Baba!"

Karanlık Lord'un büyüleyici kölesi, dansçıların ayakları arasında kadife yılanlar gibi dalgalanan körüklü kollarıyla kendini merdivenlerden aşağıya, uzun masaya doğru fırlattığında herkes şaşkınlıkla bakakaldı. Gareth'ı zarif bir hareketle atlattı ve kendini babasının kucağına attı.

Lindsey Fordyce irkildi, ama kadın onun tüylü poposunu en şefkatli öpücüklerle boğmaya başladığında, bunun yeni bir saldırı olmadığını anladı ve onu göğsüne bastırdı. Sarhoş gözyaşları kırmızı damarlı yanaklarından aşağı döküldü. Gareth bir sarsıntıyla Lindsey Fordyce'in birçok hatası olsa da bir parçasının biricik kızını gerçekten sevdiğini fark etti. Elleri yumruk şeklinde sıkıldı. Onları yanak yanağa görünce ihanete uğramış gibi hissetmekten kendini alamadı, sarışın kafaları tek bir altın sisine karışmıştı. Yarı yarıya Elayne'in hayaletinin arkalarında belirmesini, tılsımlı çemberlerinin bağlarını kırabileceğine inandığı için kibriyle alay etmesini bekliyordu.

Kalabalık bu nazik görüntüyü onayladığını alkışlarla gösterdi. Mortimer yumuşak bir türkü söylemeye başladı. Şarkı

ozanın gözleri Gareth'inkilerle buluştu, aralarında karanlık bir mesaj geçti. Mortimer'ın sarışın başı belli belirsiz bir onaylamayla eğildi.

Blaine yaramaz bir cin gibi Gareth'ın arkasında belirdi. "Yorgun ruhlarımız her gün böyle şefkatli bir kavuşmaya tanık olmuyor. Dokunaklı, değil mi?"

"Göz kamaştırıcı," diye yanıtladı Gareth.

"Canım, canım, baba," diye mırıldandı Rowena. "Az önceki öfke nöbetim için beni affetmen için dua ediyorum. Aşırı öfkeliydim ve kendimi kaybetmişim." Tuniğini düzeltti ve gözyaşlarını kurulamak için ipek bir parça bulmak üzere iç çamaşırına uzandı. "Yaptıklarımı gözden geçirmek için biraz zamanım olduğunda, adaletsizlikleri karşısında dehşete düştüm. Ben senin çocuğum. Seni yargılamak bana düşmez. Beni affedeceğini söyle. Bunu istemediğim için kesinlikle öleceğim."

Fordyce mutlulukla geçirdi ve onun kıcını okşadı. "İşte böyle genç kız, biliyorsun kızıma asla kızgın kalamadım. Artık ölmekten bahsetmek yok. Hayat çok güzel. Birbirimize ve dolu bir sürahi şaraba sahibiz." Kaşlarını çatarak sürahiye baktı ve neredeyse boş olduğunu görünce şaşırdı. Rowena'nın ona verdiği mendille alnını sildi. "Hepsinden iyisi çocuğum, nazik şövalyen bu Paskalya Bayramı'nda bana teselli ve arkadaşlık teklif etti."

Fordyce Gareth'a bakarak gülümsedi. Gareth'ın kaşlarını çatmasına aldırmayan Rowena bir kolunu babasının boynuna doladı. "Dikkatli ol baba. Onun tesellisi zehirli dikenleri olan bir güldür ve başka bir adamın düşmanlığından daha fazla dikkat gerektirir."

Fordyce mendili Gareth'a doğru salladı. "Delikanlıyı her zaman sevmişimdir.

Ona nasıl zar atılacağını öğrettim."

Rowena yumuşak bir sesle, "Bilmem gerekirdi," dedi.

Gareth kaşlarını çattı, bakışları burnunun altında zıplayan ipek parçasına sabitlendi. İpeğe uzandı, bu cezbedici hareket onu hipnotize etmişti. Aynı anda meşale ışığının ipekten yansıyan parlaklığı Fordyce'ın dikkatini çekti. İpeği geri çekti ve saygılı parmaklarıyla düzeltti.

Fordyce orantısız bir gülümsemeye hurdayı Rowena'nın kafasına bıraktı. "İşte oldu. Küçük buklelerinin üzerinde, Dunnla'nın senin için diktiği günkü kadar güzel görünüyor." Gareth onu durduramadan, ayna olarak kullanması için kadehini havaya kaldırdı.

Rowena'nın bakışları yavaşça yansımasına kayarken Gareth omzunun üzerinden onu izledi. Bir parmağını uzatıp cilalı gümüşe dokundu. Sarı saçlar. Ağlamaktan boğucu bir dolgunluğa ulaşmış mavi gözler. Başında saçma sapan bir kumaş parçası. Kadeh, Elayne de Crecy'nin kızıyla yüz yüze geldiğinde yansımasını acı verici bir netlikte geri fırlattı. Gareth nefesini tutmuş, kadının kadehin içindekileri yüzüne fırlatmasını bekliyordu.

Rowena bir kıkırdama yankısıyla hıçkırarak yansımasına seslendi. "Oh, Tanrım. En azından beni meyve bahçesine gömmedi."

Gareth onu kollarına almak istedi ama Fordyce'ı hafızasının karanlık yollarında tek başına bırakmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu. Ona başka bir şans verilmeyebilirdi. De Crecy adını Rowena'ya gelini olarak verebilecek kadar temizleyebilirse, affedilmesi için yalvaracağı yıllar ve yıllar olacaktı.

Mortimer'ın parmakları tellerin üzerinde hareketli bir ritimle uçarken Blaine sabırsızlıkla ayaklarını yere vurdu. "Gelin leydim. Eğer babanıza uygunsa, bu barışmayı bir dansla kutlayalım."

Gareth Rowena'yı kaptığı gibi Blaine'in kollarına attı. Bir bez bebek kadar gevşekti. "Babasıyla işimiz henüz bitmedi. Al onu."

Blaine hınzırca gülümsedi. "Zevkle."

Blaine Rowena'yı dansa kaldırdığında, Rowena'nın yüzünde son derece parlak bir gülümseme belirdi. Gareth sandalyesine çöktü, sakalını sıvazlıyor ve Rowena'nın şimdi neyin peşinde olduğunu merak ediyordu.

Lindsey Fordyce boş bulduğuna şaşırmış gibi dalgınca kalçalarını sıvazladı. Bakışları dansçıların arasından Rowena'yı özlem dolu bir açlıkla takip etti. Gareth adamın yüzünü acımaya benzer bir şeyle izledi ve kıza olan ihtiyacının bu kadar bariz bir şekilde ortaya çıkmaması için dua etti.

Rowena'nın dansında ilkel bir zarafet, eskiden olduğu bozkır yaratığının kışkırtıcı bir ipucu vardı. Blaine dudaklarını Rowena'nın ensesine bastırırken Gareth'ın elleri yumruk oldu. Bir kez daha yüz yüze geldiklerinde Rowena'nın Blaine'e attığı nazlı bakış Gareth'ın gerginliğini azaltmadı.

Fordyce dolup taşan kadehi dudaklarına götürdü, elleri felç geçirmiş gibi titriyordu. "İnsanın aklına annesini getiriyor, değil mi?"

Gareth kıpırdamaya cesaret edemeyerek nefesini içine çekti. İlk başta, bu hain düşüncenin kendi dudaklarından döküldüğüne inandı. Fordyce umursamazca

Müzikle birlikte başını sallıyor.

"Şimdi öyle mi?" Gareth hafifçe sordu, bu sıradan sorunun bedeli çenesindeki ritmik tikten anlaşıyordu.

Rowena ve Blaine el ele dansçıların arasından geçerek merdivenin kemerine doğru ilerlediler.

Fordyce kadehi yere vurdu. Şarap kadehin ağzından taştı ve Gareth yıllar sonra ilk kez komünyonu düşündü.

"Gerçi benim Althea'mda Rowena'nın cesareti yoktu. Onun şeytani hassasiyeti, onu istediğim gibi el üstünde tutmamı engelledi."

"Althea mı?" Gareth aptalca yankılanan bir sesle, değerli planlarının gözlerinin önünde yerle bir olduğunu söyledi.

Blaine Rowena'yı merdivenlerin altındaki gölgelere çekti. Tartışıyor gibi görünüyorlardı. Rowena tekrar masaya baktı, gözlerinde okunamayan bir yalvarış vardı.

Fordyce saçmalamaya devam etti. "Evet, sevgili karım başından beri hastaydı. Yapılması gereken fedakarlıklar vardı. Onu cereyandan uzak tuttum ve leğenini her zaman güneş ışığına çıkarması için teşvik ettim. Oğullarımın arasında ona birkaç ay mühlet verdim ve bir erkeğin avı olduğu o basit ihtiyaçları gidermek için başkalarını aramaya karar verdim."

Gareth hasta olacakmış gibi hissetti.

"Rowena'm hayatında hiç hastalıklı bir gün geçirmedi. En azgın şövalyenin bile ilgisine dayanabileceğini söyleyebilirim." Gareth'i alaycı bir göz kırpmayla dürttü.

Rowena'nın ince bilekleri Blaine'in boynunun arkasına geçti ve onu öpücüğüne doğru çekti. Gareth ayağa kalktı ve sandalyesini devirmeye yetecek bir güçle geriye itti.

Gareth'in ilerlemeye başladığını gören Mortimer, melodisine son verdi. Davulcular sessizliğe gömüldü. Dansçılar tökezleyerek garip bir şekilde durdular.

Ozan başını eğdi, gevşek saçları meşale ışığında parlıyordu. Uzun parmakları incelik ve zarafetle gergin telleri okşuyor, daha önce sadece bir kez duydukları bir türkünün ilk unutulmaz notalarını çıkarıyordu.

Gareth olduğu yerde donup kaldı. Mortimer uzun saçlarını geriye atarak, sesini tatlı bir tenorla yükseltti, dağınıklıkla lekelenmemiş, ağlamaklı bir sesle

Henüz bir çocukken babasının en güvendiği şövalyenin ellerinde kaybettiği masumiyet:

Adil Elayne haksız yere öldürüldü.

Ocakta dans eden alevler bile melodi karşısında bocalıyor gibiydi. Duvarlarda titreyen gölgeler, ani yakınlıklarıyla boğazları sıkıyordu. Mortimer dinleyicilerini kaybetmişti. Tüm gözler aralarındaki uzun boylu, esmer adama çevrilmişti.

Onun inançsız eli bir isimle durdu.

Gareth arkasında metalik bir gümbürtü duydu. Şarap ayak bileklerine kan gibi sıçradı. Arkasını döndü. Lindsey Fordyce'in yüzü, o kadar sık ve o kadar iyi söylediği ve artık inanmaya başladığı yalanlar pul gibi dökülürken ölümcül bir solgunluğa bürünmüştü. Boğazı çalıştı ama sadece anlamsız bir inilti çıktı.

Gareth'ın kanında acımasız bir zafer şarkısı tıngırdadı. Rowena'nın koridorun karşısındaki kederli bakışlarıyla karşılaştı ve kısa bir an pişmanlık hissetti. Ama bu bile onu neredeyse kör edecek kadar yoğun bir sevinç patlamasını söndüremedi.

Lindsey Fordyce'a arkasını döndü. Aralarındaki gerçek için yeterince zaman olacaktı. Gülümsemesini alaycı bir ifadenin ardına sakladı ve bir elini kılıcının kabzasına koydu. Caerleon'un Karanlık Lordu olarak yapması gereken bir gösteri daha vardı. Bu gecedен sonra onları küçük dramaları için yeni bir oyuncu bulmaları için yalnız bırakacaktı.

En katı erkekleri bile dehşete düşürecek bir hırıltıyla dansçıların arasına daldı ve onları soğuk bir şekilde iterek yollarından çekti. Mortimer, başına inmek üzere olan gök gürültülü buluttan habersizmiş gibi şarkı söylemeye devam etti. Esmer bir yaver kendini Mortimer'ın önüne attı ama Gareth onu bir pire gibi umursamadan iterek geçti.

Yumruğu lavtanın tellerine dolandı. Ozanın şarkısı, Gareth'ın sert nefes alışının salondaki herkes tarafından duyulabileceği kadar hissedilir bir sessizliğe gömülmeden önce son bir uyumsuz nota havada titredi. Gareth lavtayı kaptı. Onu parçalayacakmış gibi başının üzerine kaldırdı, Mortimer'ın belli belirsiz irkildiğini gördü ve arkasındaki yavere doğru fırlattı. Bir yumruğu Mortimer'ın tuniğine saplandı ve ince adamı duvara çarpana kadar geriye itti. Bacakları çaresizce seğiriyordu.

"Seni aptal! O müstehcen türküyü dudaklarından son kez duyduğumda uyarımı dikkate almadın mı?"

Mortimer'ın omuz silkme çabası sanki kemikli boynunu kıracaktı gibi görünüyordu. "Güzel bir melodiydi, lordum. Hafızam beni yanılttı," diye homurdandı.

"O melodi bir daha udunun tellerinden dökülürse hayatının mahvolacağı konusunda seni uyarmıştım."

"İnsanlar, efendim. Yeni melodilere açlar. Onları tatmin etmek benim görevim."

Gareth, Mortimer'ı bırakıp etrafında dönerken kalabalık nefes nefese kaldı ve bir adım geri çekildi. Kılıcını havaya kaldırdı. "Böyle bir şarkı isteyen herkesi kılıcımın tatmin edeceğim. Bir adım öne çıkmaya cesareti olan var mı?"

Geniş bıçak meşale ışığında parılıyordu. Kimse burnunu kaşımaya bile cesaret edemiyordu. Gareth arkasını döndüğünde Mortimer'ın sessizce kapıya doğru süründüğünü gördü.

Kıçına bir tekme attı. "Kaç seni düzenbaz ve bu gece ne benim yanımda ne de başkasının yanında bir daha şarkı söyleme. Senden gelecek bir nota son notan olacak."

Mortimer başını bacaklarının arasına indirip ona göz kırparken Gareth kahkahalara boğulmak için delice bir arzuyla savaştı. Ozanın ipek kesesi, performansının ödülü olarak Gareth'in altınlarıyla kabarmıştı.

Gareth kılıcını kınına soktu ve sanki Mortimer'ın titreyen etikle temas etmiş de kirletmiş gibi ellerinin tozunu aldı.

Masaya doğru geri dönerken önünde büyülü bir yol açıldı. İlk kez, heyecan ve kınamanın karışımı sinsî bakışlar onu kızdırmak yerine eğlendirdi. Çok yakında onlardan kurtulacak ve onları hayatları boyunca yaptıkları hatanın utancıyla baş başa bırakacaktı. Belki Mortimer bu konuda büyüleyici bir türkü bile besteleyecekti. Farkında olmadan gülümsedi.

Masasının önündeki yol açıldığında gülümsemesi soldu. Masa boştu. Kafa örtüsü çalılar arasında ezilmişti. Lindsey Fordyce gitmişti.

Yirmi Birinci Bölüm

Babamı sürüklemek, suda boğulmuş bir deniz aygırını sürüklemek gibiydi. Bodur vücudu kemiksiz kalmış gibiydi. Rowena'nın onu sandalyesinden çekip çıkarması, Gareth oyalanırken kaçmalarının şart olduğunu anlamasını sağlaması için tüm gücünü harcaması gerekmişti. Hâlâ Rowena'nın tıslayan yakarışlarını ya da onu harekete geçiren çılgınca çaresizliği anlamış gibi görünmüyordu.

Vicdan azabı çekmeden babasını Gareth'in merhametine bırakabileceğine inanmıştı. Ama Gareth'in kolları onu acınası bir hevesle sardığında, tüm hatalarına rağmen babasının hâlâ onun babası olduğunu anlamıştı. Ona zarar gelmesine, bu zararı verenin sevdiği adam olduğunu bilmeye katlanabileceğinden daha fazla katlanamazdı.

Gareth'i kıskançlığa iterek ve öfkesini kendisine yöneltmesini sağlayarak dikkatini dağıtmayı düşünmüştü. Ama planı fena halde başarısız olmuştu. Mortimer o lanetli türküyü söylemeye başladığında, Gareth'in düşünceleri artık asla paylaşamayacakları bir gelecek yerine geçmişe yönelmişti.

Avluda diz çökmüş sipahilerden oluşan bir çemberin yanından sendeleyerek geçtiler.

Zar, kaldırım taşlarındaki kemikler gibi takırdadı. Babası yere yığıldı.

"Eğer şimdi ayakta duramazsa, daha sonra onu kaldıramayacağınızı söyleyebilirim," diye seslendi çipil çipil bir yaver.

"Onun yerine beni al," diye bağırdı Küçük Freddie'den çok da büyük olmayan gelincik suratlı bir çocuk. "Ben her zaman ayaktaım."

Kıkırdadılar, yüzleri titreyen meşale ışığında goblin maskelerine dönüşmüştü. Rowena babasının tuniğinin arkasından tutup çekti, sırtındaki her kasın kopmaya hazır ud telleri gibi gerildiğini hissetti. Sincaplar omuz silkti ve oyunlarına geri döndü. Marlys'in grupta rahatlatıcı bir şekilde görünmesini diledi. Onun sağlam gücü nasıl da yardımcı olurdu! Papa'yı ileri doğru itti. Dudaklarından ince bir tükürük ipliği süzülürken, durmak bilmeyen bir akış halinde zırvalıyordu. Rowena onun kulaklarını tıkama isteğiyle savaşmak zorunda kaldı.

"Tatlı misafirperverlik" hakkında bir şeyler mırıldanarak ayağa fırladı. Hızları onları kaldırım taşlarından çiyden kayganlaşmış çimlere taşıdı. Ahırın rahat ışıkları aşağıda göz kırpyordu.

Rowena ellerini onun kollarının altından geçirdi. "Gel baba. Fazla uzağa gitmeyeceğiz."

"Ama şimdiden çok ileri gittim," diye mırıldandı.

Ağırlığını desteklemek için dizlerini kullanarak onu ahıra doğru yönlendirdi. Ahırın kapısı ılık bahar rüzgârını içeri almak için ardına kadar açılmıştı. Büyük Freddie ve Küçük Freddie, Rowena ve Baba içeri daldıklarında şaşkınlıkla başlarını kaldırıp kendi zarlarına baktılar. Atlar hoş geldiniz diye kişnedi. Taze, tatlı saman ve küflü atların rahatlatıcı kokuları Rowena'nın gözlerini yaşarttı. Sarsıldı. Koca Freddie öne çıktı ve onu kollarının arasına aldı. Yüzünü onun tuniğinin çuval bezine gömdü, onun dürüst teri herhangi bir parfüm kadar tatlı bir kokuydu. Babam bir gübre yığınının çarparak tökezlerken küfretti.

Koca Freddie'nin tuniğini kavradı. "Bir at. Bir atımız olmalı. Açıklamak için zamanım yok ama babamın bir atı olmalı."

Koca Freddie başını kaşıdı. "At üzerinde gelmedi."

Rowena onu salladı, yükselen histerisini durdurmak için çaresizdi. "Fille gelmesinin bir önemi yok. Bana şimdi bir at lazım."

Küçük Freddie onun dirseğini yakaladı. "Gareth?"

Kadın sessizce başını salladı ve adam duraktan durağa koşup kapıları açarken zihninin parlayan ışığını kutsadı.

"Burada Folio'nun Gareth'in sırtındayken yakalayamayacağı hiçbir aygır yok," dedi sonunda.

Rowena bir an durakladı. "O zaman bana Folio'yu ver."

Koca Freddie'nin yüzü kızardı. "Efendimin atını başkasına veremem."

"Babanın gözlerinin önünde vurularak öldürülmesini mi tercih ederdin?" sordu. Küçük Freddie'nin yüzüne sert bir sır çöktü. "Biliyorum, o Ödül. Ama o bizim babamız. Gareth'in onu soğukkanlılıkla öldürmesini izleyemem. Bu beni öldürür-" Tökezleyerek durdu.

Küçük Freddie son kapıyı da açtı. Güçlü beyaz ön ayakları samanları eşeledi. Diğer atlar ahırlarında sinirli sinirli dolanıyordu. İkisi arasında bıkkın bir bakış fırlatan Büyük Freddie, zümrüt ve oniksle süslü dizgini bir mandaldan kaydırıp ve Folio'nun zarif boynuna geçirdi.

Küçük Freddie sıkı bir gülümsemeyle atın sırtına bir eyer koydu. "Pratik bir düşünce var, biliyorsun. Gareth babamı öldürmekten kurtulacak. Folio muhtemelen asma köprüden aşağı inmeden onu atıp çiğneyecektir. Aygır babamı tanımıyor."

Rowena'nın çenesi gerildi. "Beni tanıyor."

Küçük Freddie'nin eli eyerin kulpunda dondu kaldı. "Onunla mı gidiyorsun?"

"Sadece onu güvende olacağı bir yere götürüne kadar. Sonra Folio'yu alıp geri döneceğim."

"Neye? Kaynar yağa mı? Darağacına mı?"

Rowena gözlerini indirdi. "Gareth'tan korkmayacağım. Bana zarar vermeyeceğine inanmak zorundayım."

"İnancınızın yersiz olmaması için dua ediyorum."

"Ben de öyle." Rowena dizgini sert bir elle tuttu.

Folio zıplayarak ahırdan çıktı ve duvara onları gölgede bırakan bir gölge düşürdü. Rowena şaşkın şaşkın etrafına baktı. Babam ortadan kaybolmuştu. Koca Freddie onu boş bir tahıl ambarında kıvrılmış, mutlu bir şekilde horlarken buldu. Rowena Folio'ya binmeye hazırlanırken o da Papa'yı omzuna attı.

Bir elini Küçük Freddie'nin kemikli omzuna dayayan Rowena kendini aygırın üzerine attı. Zayıfça gülümsedi ve ellerini Folio'nun ipeksi yelesine dolayarak dehşete varan korkusunu kardeşlerinden saklamaya çalıştı. Gareth'ın hakimiyetinden kurtulmuş olan Folio, bir genç kızın kabuslarından fırlamış korkunç bir tek boynuzlu at gibi, vahşi gözlü ve titreyen bir yaratıktı. Artık bir bakire olmadığını hatırlatması için ata ihtiyacı yoktu.

Rowena'nın erkek kardeşleri inleyen babasını arkasından kaldırırken Folio yanlara doğru dans etti. Ani sarhoşluk enerjisi patlaması neredeyse sonlarını getiriyordu.

"Bu taraftan, kızım!" Babam Rowena'nın saçlarını ağından çekip çıkardı ve ipeksi dizginler gibi sırtına vurdu. Topuklarını hayvanın yanlarına sürerek aşağı yukarı zıpladı. Folio ileri atıldı, ahırın tahta duvarlarında yeni bir kapı açmaya hazırdı. Koca Freddie hırıltılı bir komutla atın önüne geçti ve atı titreyerek durdurdu.

Rowena kardeşine yeni keşfettiği bir hayranlıkla baktı. O da mahcup bir şekilde sırıttı.

Atı bir daire çizerek şekilde yönlendirirken, Küçük Freddie onun bileğini yakaladı. "Yolun açık olsun, aşkım. Gareth'ı elimden geldiğince uzun süre alıkoyacağım."

Sonra parmaklarının baskısı kayboldu ve Folio rüzgârlı geceye doğru yöneldi. Aygır Rowena'dan bir komut beklemeden ileri atıldı. Papa'nın hâlâ sahip olduğu küçük akıl sağlığı kalıntısı, kollarını umutsuz bir güçle onun beline doladı. Avlu, parçalanmış görüntülerden oluşan bir bulanıklık içinde

geçip gitti; hayalet, Rowena'nın üzerine doğru atılırken, sipahilerin heyecanlı haykırışları

At gürleyerek geçti, bir köylü sarhoşluk sersemliğinden sıyrılıp başını kaldırıp baktı, bir şövalye önünde diz çökmüş kadının ipek omuzlarını tutuyordu, gözleri şaşkınlıkla yuvarlandı. Avlu duvarı belirmişti. Rowena gözlerini kapadı, Folio sıçradığında hissedecekleri korkunç ağırlıksızlık hissinden, ön ayaklarının duvarın tepesine takılıp onları paramparça olmuş kemiklerle birlikte aşağı düşürmesinden önceki o zamansız anlardan korkuyordu.

At yön değiştirdi. Kadın gözlerini açtı. İlk kapıdan geçmişler ve asma köprüye doğru ilerliyorlardı. Demir toynaklar asma köprüye çarpınca kıvılcımlar uçtu. Baba tutuşunu kaybetti ve yana doğru kaydı. Hendeğin yağlı siyah kollarına doğru kaymaya başladılar. Rowena kendini karşı tarafa attı, ta ki kalçalarındaki kaslardan biraz daha fazlasına tutunana kadar.

Aygır gölün köprüsünden geçerek çağırın çayırlara doğru fırladı. Rowena her toynak vuruşunda atın karnının altına kaymayı ve kafatasının atın savrulan toynakları tarafından yarılmasını bekledi. Saçları Folio'nun bacaklarına dolanarak atı daha da ürküttü. Toynakları tepenin üstündeki yumuşak çime çarptığında at şaha kalktı. At altlarından kayarken Rowena çığlık attı. Babasıyla birlikte dik yamaçtan aşağı yuvarlandılar.

Sırt üstü yatmış, masmavi gökyüzüne dağılmış yıldızlardan oluşan krem rengi bir kuşağa bakıyordu. Uzun zaman önce, böyle bir gökyüzünün örttüğü bozkırın kollarına uzandığı ve şövalyelerin ölümcül cazibelerinden ve entrikalarından masum olduğu bir geceyi hatırladı.

Annesi olduğuna inandığı kadının peşinden koştuğunu hatırlıyordu. İnce sırtını bir leğenin üzerine eğerken güneşin ısıttığı eteklerini çekiştiriyordu. Asaletin konforu için yetiştirilmiş bir sırt. Babasının, Elayne de Crecy gibi fahişelerle düşüp kalkarken oğullarını harabeye dönmüş bir şatoda doğurarak sonunda kırdığı bir sırt. Gözlerini kısa süreliğine kapattı.

Birdenbire, hayattan sonsuza dek ıslak çimenlere uzanmaktan ve bulutların ayın üzerinde gezinmesini izlemekten başka bir şey istemedi. Folio şüphesiz artık gitmişti ve Gareth gelip onları öldürene kadar orada yatmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Babam kıkırdadı.

"İşte şimdi, Elayne, bu alay ve burun sokmaların hiçbirini kabul etmeyeceğim. Bir erkeği yakaladığında her zaman şehvetli bir fahişe oldun."

Altındaki nemli otlarla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti Rowena'nın içini titretti. Babasına doğru baktı, yarı çürümüş bir ceset bulmayı bekliyordu.

hayalet onun üzerinde duruyordu.

Folio onun boğazına sokuldu, ay ışığında sis gibi parlıyordu. Babam bir kıkırdamayla başını itti. At ona öyle sakın bir ifadeyle baktı ki Rowena gülmek istedi.

Yüzüstü yuvarlandı ve dirseklerinin üzerinde babasının yanına doğru süründü. Folio kadifemsi ağzıyla onun ensesine sokuldu.

"Baba?" diye fısıldadı.

"Evet, çocuğum?"

"Annemi sen mi öldürdün?"

"Tabii ki hayır. Althea'yı küçük Freddie öldürdü. Bu onun hatası değildi. Sadece bir doğum daha yapacak kadar güçlü değildi."

"Althea değil, baba. Annem Elayne."

Adamın gözleri bir an için keskin bir ciddiyetle kadına kaydı. Yenik bir iç geçirdi. "Onun güzel boynunu sıkmalıydım. Ama yapamadım. Tek yapabildiğim bağlamak, miyavlamak ve o aptal çocuktan kaçarken neredeyse boynumu kırmaktı. Yine de beni kim suçlayabilir ki? Delikanlı ya da değil, o gözlerinde ölüm vardı."

Rowena sırt üstü yuvarlandı. Uzun zamandır birlikte olan iki arkadaş gibi uzanmış, yıldızların üzerindeki bulutların kayışını izliyorlardı. Çok az şaşkınlık hissetti. Adam sadece başından beri şüphelendiği şeyi doğrulamıştı: Lindsey Fordyce bir hamamböceğini öldürecek cesarete sahip değildi.

"Ne bekliyordun ki baba? Ona aşıktı. Böyle bir buluşmaya gelmek..."

Babam iç çekti. "Kaçamak yok. Tartışıyorduk. Benimle gelmeyi reddetti. Burada kalıp kocasının oğluya evlenerek Caerleon'un leydisi rolünü iki kez oynamaması için hiçbir neden göremiyordu. Ben de seni istedim. Seni Althea'ya götürmek istedim. Uzun zamandır bir kız çocuğunun hasretini çekiyordu. Delikanlı içeri daldığında bir çift ağzı bozuk harpia gibi seni çekiştiriyorduk." Uzun zamandır unutulmuş bir utanç gözlerinde canlandı. "Seni düşürdüm."

"Başımın üstünde, şüphesiz."

Babası ona sitem dolu bir bakış attı. "Pencereden atladım. Çıglıklarının sonsuza dek peşimi bırakmayacağını düşündüm."

Bir fikir, bulutları yaran ay gibi düşüncelerinin karanlığını yardı. "Baba, beni nasıl buldun? Beni sana kim getirdi?"

Bulamaç gibi bir mırıltı onun tek cevabıydı. Babam yarı bilincini kaybetmişti ve usulca şarkı söylüyordu. Asma köprünün üzerindeki kuleden gelen bir çığlık kırsalın dinginliğini bozdu.

Rowena babasının göğsüne sarıldı. "Baba, beni dinle, bilmem gerek. Elayne öldürüldükten sonra beni sana kim getirdi? Düşün!"

Hatırladığı acıyla yüzünü buruşturdu. "Lanet çocuk bacağımı kırdı. Ben daha yerden on beş metre yüksekten ipimi kesti. Atıma doğru sürünmek zorunda kaldım. Nalbant ayağımı düzeltmeden önce tekrar kırdı. Kasap."

Onu tuniğinden tutup sarstı. Başı zengin çimenlerin üzerinde zıpladı. "Baba, lütfen! Beni Revelwood'a nasıl getirdin? Beni sana kim verdi?"

Bir trompetin parlak notası Folio'nun boynunu yukarı kaldırdı. Aygır başını savurdu, yelesi bir saten şelalesi gibi dalgalanıyordu.

Babasının karnı onun altında şişti. Rowena dehşetle onun ağladığını fark etti. "Sevgili Elayne'imın öldüğüne inanamıyordum. Yatağımdan kalkacak gücüm yoktu. Çocuğu kollarıma attım." Titreyen eli, gözyaşlarını kurulamak için kızın gevşek buklelerinden birini aradı. "Küçük Rowena'mı çok istiyordum. Annenin günahları çocuğa yüklenmeden önce onu götürmek zorundaydım."

Rowena başını kaldırdı. "Kim, baba? Kim sana böyle korkunç bir şey söyledi?"

Öne doğru eğildi ve onun ıslıklı cevabını duymak için zorladı.

Tahta üzerindeki toynak sesleri karanlığı yarıyordu. Karanlık bir şekil kendini yukarıdaki kaleden ayırıp gecenin içine doğru savrulurken Folio hırıltılı bir şekilde kişnedi.

Yirmi İkinci Bölüm

" ^ "

Rowena, kendisini ve babasını yeniden ata bindirmek için yaptığı kabus gibi kıvrımları yıllarca hatırlayacaktı. Sonunda yerlerine oturduklarında Folio onun komutuna karşı çıktığında yüzündeki ter gözyaşlarıyla birleşti. Kulakları yaklaşan atlıya doğru dikildi. Kuyruğu seğirdi. Rowena hayal kırıklığı içinde küfretti ve yumruklarıyla sırtına vurdu. Atlı geldi

Onlara bakıyordu, bir atlının sırtına yaslanmıştı, cehennem azabı çekiyordu ve konuşmaya hiç niyeti yoktu. Rowena arkasındaki topal, zavallı adamın hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyordu.

Topuklarını yere vurması Folio'yu nihayet harekete geçirdi. Uzun zamandır unutulmuş bir tay oyunu anısı atının beyninde titreşti. Döndü ve yaklaşan efendisinden hızla uzaklaşarak kuyruğunu alaycı bir beyazlıkla salladı. Rowena bir eliyle dizginlere tutunmuş, diğer koluyla da babasının ölü ağırlığıyla mücadele ediyordu.

Folio'nun uzun bacakları dörtmala uzanıyordu. Rüzgâr Rowena'nın gözlerini yaktı. Arkasına bakmaya cesaret etti ve takipçileriyle aralarındaki mesafenin gerçekten de arttığını hayretle gördü. Folio, iki binicinin ağırlığıyla bile ince bahar otlarının arasından uçabilecek hıza ve güce sahipti. Yuvarlanan bir tepeliğin üzerinden geçerken Rowena atın kesinlikle gökyüzüne, ayın siren saflığına doğru uçacağını düşündü.

Kesintisiz siyah bir kenar çayırı sınırlıyordu. Rowena Folio'yu ormana doğru savurdu, kalbinin gırtlığındaki gümbürtüsü ile çimenlikteki toynak seslerini ayırt edemiyordu. Gölgelelerin içine daldılar. Rowena dizginleri çekti ve Folio isteksizce durdu. ,

Arkalarından, rüzgâr kadar kaçınılmaz bir gelgitin önünde çatırdayan otların ayrılışı geliyordu. Çok az zamanları vardı. Rowena kendini attan aşağı attı ve babasının peşinden gitmek üzereyken bacağını tuttu.

"Baba, beni duyabiliyor musun?" I

Aygırın boynuna yığıldı ve tek gözünü açtı. "Hmmmmm?"

Rowena onun kulaklarını tuttu ve yüzünü onunkine doğru itti. "Dayanmalısın! At sürmelisin! Bir kaleye ya da köye varana kadar sür. Hiçbir şey ve hiç kimse için durma. Anladın mı?"

Onu serbest bıraktı. Başı eyerin kulpuna çarptı. İnledi. "Kır boynumu," diye mırıldandı.

"Yapabilirsin. Ama Gareth seni yakalarsa kafanı koparır."

Doğrulamak için büyük bir çaba gösterdi. Rowena onun kalçasına onaylayan bir şaplak attı. "İşte oldu. Acele et, baba. Rüzgar gibi sür."

Lindsey Fordyce'in dudakları, bir zamanlar Elayne'i büyülemiş olması gereken güneşli gülümsemenin bir yankısıyla kıvrıldı. "Senin için geri döneceğim, genç kız. En kısa zamanda

benim servetim. Size küçük patilerinizin taşıyabileceği kadar kurdele ve altın getireceğim."

Dağınık saçları ve soluk mavi gözleri Rowena'nın bakışlarının önünde yüzüyordu. "Evet, baba, bekliyor olacağım."

Folio da en az onun kadar efendisinin kölesiydi. Rowena aygırın sadece bir daire çizerek koşmasını engellemek için sert önlemler alması gerektiğini biliyordu. Eteğinin parçalarını karıştırarak ay ışığında parlak ve tehlikeli görünen başsız bir iğne buldu. Yanağını Folio'nun ipeksi derisine dayadı, bir özür diler gibi burnunu çekti ve sonra sivri ucu yumuşak buta sapladı.

Aygır arkaya doğru daldı. Rowena davul gibi vuran toynaklardan tökezleyerek uzaklaştı. Babam inatçı bir güçle eyere yapıştı, fark edebileceğinden çok daha gerçek bir dramın şarapla ıslanmış sisine kapıldı.

"Uzaklaş, destrier!" diye bağırdı. "O Arap dinsizlerini daha öldürüp Kutsal Haç'ı Kudüs'e geri götüreceğiz!"

Beyaz bir ışık çaktı ve gittiler. Yaklaşan toynak seslerinin gürültüsü yeryüzünü sarstı. Gareth atını ormana doğru yönlendirirken yavaşladılar. Rowena düşünecek zaman bulamadan, Marlys'in miğferini çılgınca isteyerek sağlam bir karaağacın geniş aralıklı dallarına tırmandı.

Siyah ve gümüş rengi bir kâbus çalılıkların arasından dalarken terli avuçlarıyla ince bir dalı yakaladı. Gözlerini sımsıkı yumdu ve savruluşunun gücünü atlıya çarpmak için kullanarak yere düştü. Devasa bir gece yarısı atının sırtından yüzlerce metre uzağa düşerlerken bacaklarını atlının omuzlarına doladı. Yuvarlanırken hayvanın toynaklarına tekme atarak onu ürküttü ve geldiği yöne doğru korkuyla kaçmasını sağladı.

Eldivenli bir el onu boğazından yakaladı ve sırtına çarptı. Kaslı bir kol kılıcını geri çekti. Rowena korkunç bir an için, o parıldayan kılıç inmeden önce Gareth'in onu tanıyamayacağını düşündü. Daha da korkunç bir an için, kılıcın inişi durmadan Gareth'in gözlerinde tanıma duygusunun soğuk ışığının doğduğunu gördü. Gareth öfke ve ıstırap dolu bir çılgılık atarak kılıcı yanağının yanındaki çalı çırpıya saptı, on santimlik çelik ısıklık çalarak kulağının dibinden geçti ve ormanın gece gürültüsünü ölü bir sessizliğe gömdü.

Orada, adamın ölümcül pençesinde yatıyordu; kırılğan nabızı, her türlü merhametten yoksun deri kaplı parmaklar tarafından sarılmıştı. Gözünden bir damla yaş süzüldü.

gözünün ucuyla kirden sıırıslıkı olmuş yanağında bir yol izledi.

Gareth onu eteğinin korsajından yakaladı ve ayağı kaldırdı. "Bunu nasıl yaparsın?" Onu bir oyuncak bebek gibi salladı, sonra tekrar yere indirdi.

Aniden durdu, başını eğdi, at ve biniciye dair herhangi bir işaret olup olmadığını dinledi. Bir bülbulün yalnız çığığı onunla alay etti.

"Gareth?" diye fısıldadı onun kabaran sırtına.

Bir elinin düzensiz bir hareketiyle onu susturdu. "Yirmi yıl boyunca adımı lekeleyen adamı aradım. Babamın benim için tüm umutlarına, hayallerine ve hırslarına gölge düşüren adamı. Bütün yüzleri benden çeviren, bütün kapıları yüzüme kapatan adamı. Hayatımın yarısını o sümüklü korkağı arayarak geçirdim."

"Peki ya altın saçlı bebeğı?"

Etrafında döndü. "Evet. Elayne'in Caerleon'a getirdiğı bebek, babama ölen kocasının meşru çocuğı olarak gösterildi. Sevgilisi de kısa bir süre sonra Caerleon'a hizmetlerini sunarak onu takip etti." Ona doğru bir adım attı. Rowena onun bakışlarındaki acı siyahlıktan ürkmeyi reddetti. "Marlys o altın saçlı bebeğı tecavüze uğramış ve kendi piçiyile şişmiş bir halde babasına göndermenin yeterli bir intikam olacağını düşündü."

Rüzgâr Rowena'nın kızarmış yanaklarına karşı serin esiyordu. "Senin için fazla merhametli, ha? Çok daha şeytani bir şeyi tercih ederdin," dedi.

"Tek istediğim gerçektir. Onu bulmak için hayatım boyunca yalan söyledim."

"Bana doğruluktan bahsetme. Bu kelime dudaklarında bir alay konusu. Hayır, Gareth. Aradığın gerçek bu değil." Ayağı kalktı. "Adının temize çıkmasını istiyorsun. Seni mahkûm ettikleri cinayet için suçlayacak birini istiyorsun. Katlandığın acılar için birini cezalandırmak istiyorsun."

"Sanırım neşeli baban seni onun masum olduğuna ikna etti," diye tısladı.

"İpini kestiğinizde babamın bacağı kırıldı. Zar zor sürünerek evine gidebiliyordu.

Elayne'in göğsüne bir kılıç saplamak için o merdivenleri çıkmaktan çok daha az at."

Gareth homurdandı. "Başka bir Fordyce aile masalı. Neredeyse annen kadar iyi yalan söylüyorsun." Rowena bunun mümkün olduğunu düşünmezdi ama Gareth'ın kaşları daha da karardı. "Söyle o zaman canım." Ona doğru tehditkâr bir adım attı. "Eğer değerli baban Elayne'i öldürmediyse, kim öldürdü?"

Bir ay ışığı bulutları delip geçti. Rowena kendini bu soruya hazırlanamamıştı. Gareth onun gözlerini görmemeliydi. Kapana kısılmış bir

hayvanın kurnazlığıyla kaçmak için döndü ama Gareth'ın kolları onu çembere almadan önce

iki adım atabildi. Hiç mücadele etmedi. Gareth'ın kalbi onun omurgasına doğru çılgın bir ritimle çarpıyordu.

Adamın sesinin ipeksi sıcaklığı kadının kulağına döküldü. "Yani seni benim bir katil olduğuma ikna etti."

Başını onun omzuna yasladı ve kalkan olarak sessizliği seçti. Göz kapaklarının arasından sıcak bir gözyaşı süzüldü.

Elleri yavaşça omuzlarından yukarı kayd, saçlarının karmakarışık ağırlığının altından süzülerek boğazını kavradı. Deri kaplı parmak eklemlerini içe doğru kıvrırdı ve dayanılmaz bir şefkatle pürüzsüz teninin üzerinde gezdirdi. Rowena sanki adam ona vurmuş gibi irkildi.

Adamın alçak sesle kıkırdaması, kadının omurgasından aşağı korku parmaklarının kaymasına neden oldu. "Vefasız yaratık. Şimdi dokunuşumdan çekiniyorsun. Dokunuşumu hevesle karşılayan çok uzun zaman önce miydi? Daha iki gece önce altımda yatıp bana yalvarıyor-"

"Gareth, yapma..."

"Ne yapmayayım? Devam etmeyecek misin? Yoksa durmayacak mısın? Neden sana nasıl tapılası bir üvey ağabey olabileceğimi göstermeme izin vermiyorsun?" Parmakları göğsünün kabarıklığını sıyırdı, sonra eteğinin içine dalarak hassas meme ucunu pratik bir erotizmle okşadı. Korku ve arzu boğazını sıktı.

"Eziyet etmeyi bırak!" diye bağırarak adamın elini itti. "Benimle alay etmene dayanamıyorum." Adamın elinden kurtuldu ve ondan uzaklaştı.

Ellerini önünde tutarak onu adım adım takip etti. "Şimdi neden çekiniyorsun, küçük kardeşim? Bu katillerin elleri işine geldiğinde seni yeterince tatmin etti. Kan damlıyor olmalarını umursamadın."

Rowena saçlarını geriye savurdu. Bir ağaca yaslandığında sert ağaç kabukları omzunu kesti. Kendini gülmeye zorladı, ona verdiği acıyı görmezden geldi, Elayne'i kimin öldürdüğüne dair gerçeği ısırarak söyledi çünkü bunun onu tamamen mahvedeceğini biliyordu.

"Şimdi bana sahip olacak mısın, Gareth? Sana yan gözle bakmaya cüret eden diğer tüm kadınları yatağa attığın gibi beni de yatağa atacak mısın? Beni susturmak için bedenini bir silah olarak kullanacak mısın? Yoksa gözlerini kapatıp ben annemmişim gibi mi davranacaksın? Başından beri bunu mu yapıyordun?"

Ona doğru ilerlemeye devam etti. Dudağı gülümseme olması gereken bir hırıltıyla kıvrıldı. "Seni çoktan elde ettim. Ve yatağıma herkesten daha kolay girdiğini söylemeliyim. Sanırım damarlarında bir fahişenin kanı akarken buna engel olamazsın."

Rowena onu kasıtlı olarak kışkırttığını unutmuştu. Gözlerini kaplayan kırmızı sis dışında her şeyi unutmuştu. Yumruğu döndü, onu sendeleten ve daha küçük bir adamı düşürecek bir darbeye çenesine çarptı.

Her eklemi paramparça olmuş gibi ağrıyordu ama bu, damarlarında dolaşan sapkın zafer şarkısını susturamıyordu. Melodi tatlıydı ama kısa sürdü. Gareth omuzlarından tutup onu ağaca yasladığında, yaptıklarının sonuçlarını düşünmeye başladı. Gareth'in cehennemden kapılarından kovulmuş yaramaz bir iblis gibi sırtması onu şaşırtmıştı. Işıktan sıyrılmış yüzü, başka bir hayatta bir kez tanıdığı sevgi dolu bir adamın yüzü değil, bir çocuktan biraz daha fazlası olan genç bir adamın yüzüydü - karasevdadan çıldırmış, kıskançlıktan hasta.

"Seni altın saçlı küçük piç. Değerinden daha fazla sorun çıkaracağını hep biliyordum."

Dudakları onunkilere kapandı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek, ağzı öpücüğünün acımasız saldırısı altında çaresiz kalana kadar başını geriye çekti. Adamın kanının tadı, darbesinin yanağını dişlerine sürdüğü yerde dilini yaktı. Rowena kendini onun karanlık arzusunun girdabına çekilmiş gibi hissetti, sanki hayatının her anı onu bu adama olan aşkının esiri olmak için buraya getirmişti.

Adamın dili hararetle ağzının en derin girintilerini okşarken kadın inledi. Dizleri bacaklarının arasına kayd, kendi parmakları onun saçlarına dolanana kadar kaba bir ustalıkla yukarı doğru itti. Adam geri çekildi. Yeryüzünde Rowena'nın gözlerindeki ışıltılı duyguyu karartacak kadar koyu bir karanlık yoktu.

Nefes alış verişi sertti. "Siz bir aptalsınız leydim. Babanızla birlikte kaçmalıydınız." Yüzünü kabaca avuçlarının arasına aldı. "Eğer anneni öldürdüysem, seni de öldürebileceğime inanmıyor musun? Senin vefasız kalbin beni Elayne'inkinden çok daha derinden yaraladı." Başparmağıyla onun titreyen alt dudağını okşadı.

Rowena parmaklarını onunkilere geçirdi ve ellerini aşağı doğru çekti. Avuçlarını boğazında gürleyen nabzına bastırdı ve onları sıkıca tuttu,

sarsıldıklarında bile.

"Devam et," dedi. "İstedğin buysa öldür beni. Bebekken benden nefret ederdin. Şimdi de nefret ediyorsun. Onlara babamla kaçtığımı söyleyebilirsin. Bedenimi örtecek kadar yaprak var. Kimse bilmeyecek. Mücadele etmemeye çalışacağım. İşte. Gözlerimi kapatsam daha mı kolay olur?"

Gareth'in parmakları hafifçe gerildi.

Rowena gözlerini kapalı tutarak vücudunu ele geçirmekle tehdit eden titremeye karşı çelikleştirdi. "Neden tereddüt ediyorsun? Babamı öldürecektin, değil mi? Bunu inkâr edebilir misin? Onu sorgulamadan ya da yargılamadan mahkûm edecektin, tıpkı senin mahkûm edildiğin gibi. Ben onu serbest bıraktım. Öyleyse celladın ellerinde onun yerini almamalı mıyım?" Kolları iki yanına düştü. Geniş başparmaklarını tek bir hareketiyle boynunu kırabilecek bir adamın gücü karşısında acı verici bir pasiflikle öylece duruyordu.

Gareth'in tutuşu yumuşadı. Rowena'nın gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Hayır, tatlı leydim. Ölümün özgürlüğü senden esirgenecek." Dudakları alaycı bir okşayışla kızın kulak memesini okşadı. "Bu cellatların elleri, babana yapamadıkları binlerce hoş şeyi sana yapmak için düşünebilirler. Bana canlı olarak yeterince iyi hizmet edeceksin. Bunu göreceğim." Ayaklarının dibinde diz çöküp eteğini yırtarken gözleri tuhaf bir ışıkla parlıyordu. "Bana ellerini ver."

Rowena sanki yüzyıllar önce yaşanmış bir sahneyi yeniden yaşıyorlarmış gibi hissetti. "Buna gerek yok."

"İlk seferinde söz verdiğinden beri benden kaçıyorsun."

Rowena bileklerini uzattı ve o da brokarın uzunluğunu bileklerine doladı.

"Eğer kaçmaya çalışırsam, kafama bir şeyle vurabilirsin," diye mırıldandı.

"Kadınlarımın bilinçli olmasını tercih ederim," dedi kırpılmış tonlarda. "Uyandıklarında yumuşak ve doygun olmalarını ve nedenini hatırlamamalarını istemem."

Rowena gerçek bir nefretin alevlendiğini hissetti. "Onurlu bir soylu, değil mi?"

Bağı sarsarak kızın göğsüne çarpmasını sağladı. Burun buruna gelene kadar onu yukarı çekti. "Benim için her türlü şeref umudunu çaldığında

Babanı serbest bıraktım. Şöhretime yakışır şekilde yaşamaya başlamamın zamanı geldi. Eğer bana şövalyelik üzerine bir konuşma daha yaparsan, yemin ederim ağzını tıkarım."

Rowena akıllıca bir karşılık verdi.

Ormandan çıktıklarında Gareth'in bineğini çayırda otlarken buldular. Destrier kocaman başını kaldırdı. Sarsıcı cüssesine rağmen Folio'nun zıplayan gerginliğinden yoksundu ve Gareth Rowena'nın sıkı bağlarının etrafına bir ip bağlayıp ata binerken uysal bir şekilde durdu.

Gareth ona hiç bakmadan atı sakın bir yürüyüşe itti. Rowena arkada tökezlemesinin ya da yere yatıp karnının üzerinde Ardendonne'a sürüklenmesinin onun için önemli olmadığını düşündü. Ayaklarını harekete geçirdi.

Ardendonne, alaca bir tacı süsleyen puslu bir elmas gibi göz kırptırıyor, korkulukları ve kuleleri bulutlara karşı siluet oluşturunuyordu. Onu bu kadar yakında bulmak onu şaşırtmıştı. Folio'nun hızı ve onun korkusu, onu çok geride bıraktıklarını düşünmesine neden olmuştu. Tüm hayatı paramparça olmuşken, ışıltısı nasıl bu kadar sıcak kalabilmişti? Rüzgâr hışırdayan otların üzerinden zamanın ve mesafenin bozduğu bir klarnetin şarkısını taşıyordu. Bağlı elleriyle yanağındaki bir damla yaşı sildi. Gareth eyerinde döndüğünde, gözleri yere kilitlenmiş olan kadın onun arkasında ilerliyordu.

Homurdandı. "Zulmün ne kadar büyüleyici bir resmi. Bir katedralin penceresini süslerken çok hoş görüneceğinizi söyleyebilirim. Ağırbaşlı duruşunuz ve suçsuz gözleriniz en katı günahkârın bile kalbini eritirdi."

"Eğer bir kalbi olsaydı."

Gareth'in sesi kasıtlı olarak hafifti. "Eğer böyle bir günahkârın kadınlarla herhangi bir ilişkisi varsa, şüphesiz kalbi kesilir ve akşam yemeği için hanımına yedirilirdi."

"O zaman Tanrı ona merhamet etsin, çünkü bu kadar az yemekle açlıktan ölecekti."

Gareth atın hızını iki katına çıkardı. Rowena onun ardından tökezledi, yaptığı terbiyesizlikten pişmanlık duyamayacak kadar öfkeliydi. Gareth'in sesi şehvetli bir baritonla çınlayınca şaşırtarak irkildi.

Mortimer, Rosaleen adında bir fahişenin bu aşk maceralarını karma bir toplulukta söylemeye asla cesaret edemezdi. Rowena müstehcen dizelerin yarısını bile anlamıyordu, ama Gareth'in en sapkın sözlerden sonra omzunun üzerinden fırlattığı karanlık bakışlardan, bu gece bitmeden anlayacağını hissediyordu. Daha fazla dayanamadığında

Gareth'in kibirli sırtışına o da katıldı ve bir sonraki nakaratı öyle bir coşkuyla haykırdı ki Gareth düşünceli bir sessizliğe gömüldü.

Memnuniyeti kısa sürdü. Blaine'in köprüsünün zarif kemeri atın toynaklarının altında takırdadı. Rüzgâr ve ay gölü gümüşü tepeler halinde tırmıklıyordu. Asma köprü, onları kalenin esneyen ağzının içine çekmeye hazır siyah bir dil gibi önlerinde belirliyordu. Rowena kemerin altından geçerken ürperdi, Ardendonne'un yapısındaki tüm zarafet, sefahatinin ilk bayat nefesinde ölüyordu.

Bailey bayat şarap, ter ve Rowena'nın adını koymaya cesaret edemediği toprak kokusundan oluşan bir potpuri gibi kokuyordu. Gareth attan indiğinde, bakışları kendi iradesiyle tepenin dibindeki ahıra gitti. Gareth dizginleri Rowena'nın tanımadığı bir silahtarın eline verdi. Çocuğun gözleri onu Gareth'a bağlayan ipe takılınca irileşti.

Gareth Rowena'nın bağlarını çekiştiriyor, ona tasmanın ucundaki inatçı bir teriyerden daha fazla aldırış etmiyordu.

"Sen...? Nerede...?" Rowena başladı ama bitirecek kelimeleri bulamadı.

"Kardeşlerinizin kafalarını kapıda çivilenmiş olarak bulmayı mı bekliyordunuz? Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Akrabalarının kasıtlı eylemlerinden onları sorumlu tutmaktan vazgeçmeye karar verdim."

Rowena rahat bir nefes aldı. Hayal ettiği kadar geç olmamıştı. Sincaplar hâlâ zarlarını kaldırım taşlarında şingırdatıyordu. Sersemlemiş köylünün yerini horlayan bir haberci almıştı.

Körkütük sarhoş olmayanlar Rowena ve Gareth'ı fark edince sincaplar sinsice birbirlerini dürttüler ve aralarında mırıldandılar.

Bir şövalye, sade giyimli bir hizmetçiyi sürükleyerek kapıdan çıktı. Onu önünde diz çöktürdü, elleri hortumunun uçlarıyla oynuyordu.

Rowena aceleyle başka tarafa baktı.

Gareth, "Bu gece bitmeden utangaçlığına çare bulacağım," diye mırıldandı.

Rowena'nın ayakları dondu. Zalim sözlerinin etkisini ölçmek için dönen Gareth'ın gözlerini üzerinde hissetmedi bile. Kırılğan yanılsamaları etrafına yıkılırken soldu. Bir şekilde kendini, Gareth'ın ona yapabileceği ve affedemeyeceği hiçbir şey olmadığına ikna etmişti.

Aklının bir köşesinde, adamın onu affedebileceğine, aptallığına gülüp geçeceğine ve onu kolunun altına alıp şefkatli bir öpücük konduracağına dair çocukça bir umut bile beslemişti. Kederden daha keskin bir acı kalbini delip geçerken sallanmaya başladı.

İpi yumruğuna dolayan Gareth, onu bir balık gibi içine çekti.

Kızın yüzüne diktiği kayıp gözlere karşı kendini çelikleştirdi. "Gel, Rowena," diye hırladı. "Oyalanacak havada değilim."

Bakışları avluda çılgınca dolaştı. "Bana bakmalarına dayanamıyorum."

"Yakında buna katlanmayı öğreneceksin. Ben öğrendim."

Adam ipi salladı ama kızın ayakları kaldırım taşlarına sabitlendi. Adam daha sert salladı ve kadın ayaklarını sürükledi, dudakları isyankâr bir çizgiye oturmuştu.

Gareth'in tüm çehresi öyle derin bir tatlılıkla dağıldı ki Rowena dehşete kapıldı. Omuzlarından yakaladı ve taş duvar kürek kemiklerine batana kadar onu gölgelerin içine doğru sürükledi. Eliyle Rowena'nın başını kavradı ve onu kolunun üzerinden öylesine karanlık ve tutkulu bir öpücüğe boğdu ki, en zeki gözlemci bile onların çok uzun süredir ayrı olan aşklar olduğuna yemin edebilirdi. Sincapların kıs kıs gülmesini bir kahkaha tufanı izledi.

Gareth geri çekildi. Kolları, kadının çılgınca çırpınışlarını gözle görülür bir çaba harcamadan durdurdu. "Sana yemin ederim leydim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, "eğer dokunuşuma daha fazla dayanamayacak kadar istekliysen, o zaman diğerleri gibi zevkimizi burada alacağız."

Onun tehdidine karşılık arkalarındaki sarmaşıktan bir hışırtı geldi; bir adamın iniltisi, zevkin sessiz ıstırabıyla kalınlaşmıştı. Rowena'nın parmakları adamın kollarını çekiştirdi ve sözsüz bir yalvarışla alnını adamın göğüs kemiğine bastırdı.

Gareth onu kabaca iterek harekete geçirdi, acımasızlığının bedeli sert nefes alışından ve çenesinin sert çıkıntısından anlaşılıyordu.

Onları salona doğru yürütürken adımları emin ve sabitti. Dansçıların birbirine bağlı ellerinin altından geçerek merdivenlere doğru sarsılmaz bir yol izledi. Rowena sendelediğinde, masaların ya da birbirlerinin üzerine duyarsızca örtülmemiş olanların dehşet dolu soluklarını ve kırgın bakışlarını görmezden gelerek ipi salladı. Rowena bir hoyrat gibi görünmesi gerektiğini biliyordu. Terliklerini kaybetmişti. Saçları karmakarışık bir şekilde sırtından aşağı sarkıyordu. Köşeden

Gözünün ucuyla, sadece burnu olduğunu tahmin edebildiği, kirle lekelenmiş bir şey gördü. Yakut rengi eteği ayak bileklerinin etrafında lime lime olmuştu.

Onların kendisini onaylamadığını düşünerek içine kapandı. İlahinin son notası havada dalgalanıyordu. Bir cüce taboruna vurmaya bıraktı ve sabit bir mırıltı uğultuya dönüştü.

"Bu ne cüret!"

"Zavallı çocuk."

"Kalpsiz sefil!"

"Kendi topraklarında ona bir hayvan gibi davranabilir ama Sör Blaine'in kalesinin kutsallığında buna izin vermeyeceği kesin."

Gareth, sanki sağır olduğu kadar kör de olmuş gibi dümdüz önüne baktı.

Merdivenlere ulaşmışlardı ki Blaine kalabalığın arasından sıyrılıp önlerine çıktı. Yüzünde öyle bir endişe ifadesi vardı ki Rowena gözlerinin yaşardığını hissetti. Alise gergin bir çalığı gibi Blaine'in dirseğinin dibinde duruyordu.

Kalabalık nefesini tutmuş, Blaine'in yumuşak sözlerini duymaya çalışıyordu. "Bir kez olsun haklılar, Gareth. Buna izin veremem."

Gareth'in cevabını duymak için kimsenin zorlanmasına gerek yoktu. "Atımı çaldı ve başka bir adama verdi."

Blaine bile bu sözler karşısında irkildi ve geri çekildi. Kalabalıktan dehşet dolu bir mırıltı yükseldi. Alise gülümsedi.

Blaine, Rowena'nın ayaklarının dibinde tek dizinin üzerine çöktü ve onun bağlı ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Tatlı leydim, öyle olmadığını söyle! Bir bineğin şövalyesi için ne anlama geldiğini bilmiyor muydun? Aygırın ne kadar değerli olduğunu?"

Rowena alaycı bir gülümsemeye zorladı. "Görünüşe göre benden daha fazla."

Gareth araya girdi. "Eğer hırsızın ayaklarına kapanmayı bırakırsanız, devam edeceğiz."

Blaine ayağa kalktı, ince formu Rowena'nın düşünebileceğinden daha fazla asalete sahipti. "Gareth, sana yalvarıyorum. Dostluğumuzun hatırına, bu tatlıya merhamet gösterebilirsin-"

Gareth'in sözleri sessizlikte gök gürültüsü gibi yankılandı. "Suçlu. Atımı çaldı. Onu yukarı çıkarayım mı yoksa asmak ister misin?" O

Sanki hangi yolun seçildiği onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi ipin ucunu Blaine'e doğru itti.

Alise, Blaine'in kolunu çekiştirdi. "As onu, Blaine. Hadi asalım onu."

Gareth'ın burun delikleri alevlenirken Alise'e saf bir küçümseme bakışı fırlattı. Alise, kendisini ısıracaktı gibi sallanan ipten geri adım atan Blaine'in arkasına geçti.

Gareth onları iterek geçti ve Rowena onlar geçerken Blaine'in sempatik elinin omzuna dokunduğunu hissetti. Dar merdivenin tepesinde Gareth şaşkın bir küfürle durdu. Rowena tökezleyerek onun arkasına geçti.

Onu önüne çekti. "Bir kadını yatak odama getirmek için hiç bu kadar çok engelle karşılaşmamıştım. Yatağımın altında çömelen Papa sen misin?"

Marlys koridorun sonunda yuva yapan bir çirkin yaratık gibi çömelmişti. Sırma saç telleri arasında yüzü bembeyazdı.

Sesi kendinden emin temposunu kaybetmişti. "Seninle konuşmalıyım, Gareth." Parmakları Rowena'nın köprücük kemiğinde hafifçe gezindi.

"Sonra konuşuruz."

"Şimdi."

Rowena'nın gözleri parlak bir maviyle parladı, hem bir uyarı hem de bir yalvarışla daraldı. Hafifçe güldü. "Eğer benim için yalvarmaya geldiyse, nefesini boşa harcama. Blaine çok daha güzel bir iş yaptı ve yalvarışları taştan kulaklara düştü. Korkarım kardeşinizin yaralı kibrini yatıştırmak için hoş sözlerden daha fazlası gerekecek."

"İnsan kurban etmek gibi mi?" Marlys ısırdı.

Gareth hoş bir ifadeyle, "Hem de büyüleyici bir tane," dedi.

Marlys boğuk bir çığlık atarak ayağa fırladı ve onların yanından merdivenlerden aşağıya doğru kaçtı.

Gareth çok geçmeden onları sürgüsü çekilmiş bir oda kapısının arkasında emniyete aldı.

Gareth pencereye giderken Rowena kapıda kaybolmuştu. Ay onun silüetini balmumuna boyamıştı.

"Arkadaşlarınızın uyarıları çok dokunaklı, değil mi?" "Ama etkisiz," diye mırıldandı.

Yatağın üzerinde kamburlaşmış ve birbirine dolanmış keten çarşafı görüncə kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Onu daha dün gece Alise'in bedeninin kalıbını taşıyan kuştüyü bir şiltenin üzerine yatırmaktansa öldürmesini tercih ederdi.

onunkinin altında. Boğazına bir ılık düğümlenerek döndü ve alnını kapıya dayadı.

Gareth'ın kafası, acıklı ses kalbine doğru ok gibi fırladığında havaya kalktı. Ona doğru yürüdü. Boğuk sesi onu rpertirken, sert elleri omuzlarını kavradı.

"Eğer bedenim senin bana ahlaksızca teslim oluşunun anılarıyla yanıp tutuşmasaydı, utangaçlığın daha ikna edici olurdu. Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum. İmajın önüme çıkmadan düşünemiyorum. Zehrin tatlı ama lmcl. Onu ruhumdan temizleyene ya da denerken ölene kadar tekrar tekrar içmekten başka bir panzehir bulamıyorum."

Rowena başını geriye yasladı. Gözyaşları yanaklarından süzülerek adamın sakalını ıslattı. "Benden ne istiyorsun, Gareth? Diğerleri beni duyabilsin diye çığlık mı atayım? Dizlerimin zerine çöküp merhametini mi dileyeyim?"

"Dizleriniz başlamak için en iyi yer olacaktır."

Onu kendine doğru çekti ve kapıya yasladı. Dudakları sertçe onunkileri aldı. Dili, kadının içindeki arzu korlarını, kendi ihtiyacının delilikle renklendiği konusunda onu uyaran bir şiddetle a alevlere dnştrd. Dizleri bacaklarının arasında büküldü ve onu deri kılıflı parmaklarının acımasız okşamasına açtı. Avuç ileri kızın elbisesinin parçalarını ona srtyor, kızın çırpınışları işkenceye dönüşene kadar deriyi kadifeye karşı iradesinin ateşli bir iletkeni olarak kullanıyordu. Bir kolu kalçalarını kavrarırken diğer avucu hâlâ bacaklarının arasındaki sıcak, nemli kumaşı kavrıyordu.

Onu yatağa sırt üstü yatırdı ve kalçalarını yatağın kenarına doğru çekti. Kadının bacakları adamın kalçalarının her iki yanında sallanıyordu. Tuniğini başının üzerine çekti ve koyu renk, gr saçlarını ortaya çıkardı.

"Sen de baban kadar omurgasızsın," diye hırladı. "Kendin için savaşmaktansa senden nefret eden bir adama kendini teslim edersin."

Sözleri aşkının alevleri üzerine atılmış buzlu su gibiydi. Kadın bu sözlerin vahşiliği ve adaletsizliği karşısında sersemlemişti. Gareth hortumunun uçlarına uzandı. Eğer elleri orada olmasaydı, kadının kasığına attığı sarsıcı tekmenin tüm şiddetini hissedecekti. Hal böyleyken, eli şvalyelikten doğan bir refleksle aşağıya indi ve kızın ince ayağını kavradı.

Alçak sesle, alaycı bir kahkaha attı. "İşte böyle, kızım. Annenin içinde bir yerlerde olduğunu biliyordum. Onu hayata döndürmek sadece bir yem meselesiydi."

Rowena ayağını adamın elinden çekerek doğrulup oturdu. "İkiniz birbirinizi hak ettiniz."

Yatağa geri döndü ve Gareth da onun peşinden sürünerek gitti. "Onun hilekârlığı, kalleşliği ve vefasız kalbi sana miras kaldı. Belki de sana onun diğer numaralarından bazılarını öğretmemin zamanı gelmiştir."

"Sana öğrettiği gibi mi?" Rowena karşılık verdi.

Kendini yataktan fırlatıp sevgilisi sandığı bu vahşi iblisten kaçmayı planlayarak yuvarlandı. Gareth'in kolu beline dolandı. Onu kendi ağırlığının altına yüzüstü kaydırды. Çığlık atmak için keskin bir nefes aldı ama daha haykıramadan Gareth'in eli ağzını kapattı. Dişlerine değen derinin tadını aldı.

"Eğer çığlık atarsan, Blaine ve yordakçılarını çağırırsın," diye tısladı kulağına. "Ve eğer onun şövalyeliğinin bir bedeli olmadığını düşünüyorsan, yanılıyorsun. Bir adamın mı yoksa iki adamın mı fahişesi olmak istiyorsun?"

Rowena kuştüyü şilteye yığıldı, yenilgi omurgasının ince kıvrımlarına kazınmıştı. Gareth onu çevirdiğinde, gözleri kendisinininkiler kadar acıdan kararmıştı.

Parmak eklemleri kadının yanağını acıtıcı bir şefkatle okşadı. Dudakları şakağını sıyırdı, diline değen minik tüylerin tadını şeker gibi aldı.

"Bunun için seni nasıl affedeceğim?" diye sordu.

Dudakları kadının boğazının çukuruna yerleşti. "Eğer ben bir katilsem, neden umursayayım ki?"

Rowena konuşmak için can atıyordu ama sessizliğinin bedelini ödemesi gerektiğinin acı bir şekilde farkında olarak dilini tuttu.

Korsesindeki kancaları çözdüğünde Rowena ellerinin altında uysal bir şekilde yatıyor, çıplaklığını yakıcı bakışlarına maruz bıraktığında bile bir ürperti tutuyordu.

Meme uçlarına değen yabancı deri hissiyle irkildi. Hassas uçlar kendi iradeleriyle gerildi ve kasıldı. Gareth sıcak dudaklarını önce birine, sonra diğerine indirdi, onları ağzına aldı ve kızın elleri saçlarına yapışana kadar nazıkçe emdi. Tüylü başını kaldırdı ve ay ışığıyla gümüşlenmiş ve dilinin ıslaklığıyla donanmış ikiz tepelerin üzerinden kızın bakışlarının vahşiliğiyle karşılaştı.

Eldivenlerini çıkardı.

Gareth'ın küt parmakları bacaklarının arasından kayarak, imkânsız olması gereken bir incelikle erotik bir büyü örerken nefesini tuttu. Gareth onun yüzünü izledi, artık saklayamadığı bir zevkin kısa anlık bakışlarıyla büyülenmişti. Bir parmağını felç edici bir nezaketle içine daldırıp, orada bulunduğu şişmiş zarları kendi ipeksi nektarıyla yatıştırırken vücudu gerildi ve titredi. Parmağı onu acı verici bir yavaşlıkla kasıp kavuruyor, yakında gelecek olan daha derin dolguya hazırlıyordu. Kirpikleri kızarmış yanaklarında dalgalanıyordu. Başı bir o yana bir bu yana dönüyor, dudaklarının mercan yumuşaklığı saçlarının yastığına karşı sessiz sözcükler oluşturuyordu. Gareth'ın parmakları, diğerlerinden daha sert ve derin bir ürperti Rowena'yı sarsana ve onu sımsıkı tutana kadar çıldırtıcı bir ritimle sihirlerini konuşturdular.

Boğazı düğümlendi ve bir çılgılığı bastırarak yatağa doğru geriledi. Gareth karın kaslarının sarsılarak gerildiğini hissetti. Gareth parmaklarını ondan çekip gergin meme uçlarının üzerinde nazıkçe gezdirirken Rowena'nın gözleri tutku ve acıyla kararmış ve buğulanmıştı. Parmağını son bir kez daha içine soktu. Keskin deri kokusu burun deliklerine hücum ederken, parmağını nazıkçe dudaklarına götürdü ve dudaklarının yumuşaklığını nektardan daha güçlü bir balla parlattı. Ağzı onunkinin üzerine kapandı, teslimiyetinin tadı ve kokusu onları kandan daha güçlü bir bağla birleştirdi.

Adamın dizi kadının kalçalarını ayırdı. Rowena, herhangi bir kılıçtan daha ölümcül bir bıçağın ucunun, parmaklarının çizdiği zonklayıcı rotayı takip ederek yumuşaklığına bastırdığını hissettiğinde, hortumunu daha yeni çözmüş ve kalçalarının üzerinden aşağı indirmişti. Adam onunla alay ederken yüzünü adamın boğazına gömdü, ona sürtündü ama kendini tuttu. Dişleri köprücük kemiğini ısırdı. Kadının iniltisi adamın kulağında yankılandı. Parmakları onunkilere dolandı, avuçlarını çelik kadar ince bir sertlikle örtülü aldatıcı bir yumuşaklık hapishanesinde kısırdı. Eşdeğer bir sertlik içinde derinlere doğru bıçaklanırken ellerini kavradı.

Gareth onu aldı, her biri bir öncekinden daha uzun ve daha derin olan kışkırtıcı vuruşlarla onu kendine ait kıldı, Rowena ürperene kadar, o kadar derinden doldu ki artık vücudunun nerede bittiğini ve onunkinin nerede başladığını bilmiyordu. Kalçalarının arasında sallanırken nefesi hızlandı, ta ki kendi kontrolünün zayıf ipliği kopana ve boğazından gırtlaktan bir inilti çıkana kadar. Adam tohumlarını onun içine akıtırken Rowena ona doğru eğildi ve ihtiyacının gücüyle onu yatağa yapıştırdı.

Ay, solgun bir inci gibi kara bir denize battı ve bitkin ışınlarını eldivenler, hortumlar ve kadifelerle dolu bir zeminin üzerine döktü.

Gareth Rowena'yı yatağın ortasına, yüzünü ona dönmesi için çekti. Parmakları Rowena'nın karmakarışık saçlarını karıştırdı, tırnakları yumuşak bıçaklar gibi Rowena'nın kafa derisine değdi. "Bir zamanlar sana dizlerimin üzerinde yemin etmiştim." Adamın eli kadının saçlarına dolandı. Yanağı adamın kalçasının saten sıcaklığına yaslanana kadar geri dönülmez bir şekilde adamın vücudunun acımasız hatlarından aşağı kaydı. Saçları yanan yanaklarını ondan koruyordu. Adam uzandı ve kız bakışlarıyla buluşmak zorunda kalana kadar çenesini nazikçe eğdi. "Şimdi, tatlı leydim, bana yemin edebilirsin."

Rowena'nın gözleri irileşti ama sevişmelerinin bal gibi yumuşaklığı onu hâlâ esir alıyordu. Adamın iradesinin gücüyle baştan çıkarılmıştı. Adamın elleri ve vücudu, dudaklarının ve ağzının tatlı rızası boğazının derinliklerinden ölümcül bir zevk iniltisi çıkarana kadar bu hassas başlangıçta ona rehberlik etti. Başını geriye attı, dişleri ilkel bir coşku portresiyle sıkılmıştı. Gareth ona olan ihtiyacını sözcüklere gerek duymadan haykırırken, Rowena'nın damarlarında coşku gök gürültüsü gibi yuvarlandı.

Ay, uzak ufukta toplanan bulutların önünden kaçtı. Rowena yüzü Gareth'in koluna gömülü bir şekilde yatıyordu. Gareth'in eli dalgınca yarım sözcüklerin ve resimlerin izini sürüyordu Rowena'nın tere bulanmış karnının düz yüzeylerinde.

"Bana koca bulamayacaksın, değil mi?" diye mırıldandı onun tenine karşı.

Gareth'in parmak uçları nazik hareketlerine ara verdi. Başını iki yana salladı. "Ve yaz geldiğinde gitmeme izin vermeyeceksin, değil mi?"

Bakışlarını kaldırdı. Gareth'in kolu boynuna dolandı. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Bu sözlerin tonu karşısında çaresizlik gözlerini kararttı. Bir zamanlar onları duymak için dua etmişti ama bu şekilde söylenmemişti, sevgiden çok nefretle yoğrulmuş kara bir tehdit gibi ortaya atılmamıştı. Adam onu karnına doğru yuvarlarken ve onu tutarsız ve merhametli bir şekilde daha fazla düşünmekten aciz bırakan vahşi bir yoğunlukla çiftleşirken gözyaşlarını geri kırıptı.

Rowena dar pencereden içeri süzülen gri şafağa kör bir şekilde baktı. Uzaktan gelen, yalnız bir horoz ötüşü dalgın bir şekilde durdu. Kadın

Yanındaki adama sanki bir yabancıymış gibi baktı. Karmakarışık saçlarından bir tutam alnının üzerine düşmüştü. Uyku, ağzının etrafına kazınmış çizgileri yatıştırmıştı ama Rowena onu izlerken, sanki uykunun huzuru bile ondan kaçmış gibi, yüzünü buruşturan bir gölge dudaklarını sıktı. Rowena onun acısına tanık olmayı umursamadı. Kendisinin uğraşması gereken yeterince şey vardı. Kalçasının üzerine atılmış dizini itti ve adamın ağırlığının altından sıyrıldı.

Gareth'ın tuniğini başının üzerinden geçirdi. Ağır camlet çıplaklığına karşı sert bir his veriyordu. Giysi onu dizlerine kadar örtüyordu. Yatağa dönüp Gareth'ın yayılan bedeninin üzerine keten bir çarşaf çekmeden önce kapıda durakladı. Yana doğru yuvarlandı, yastığını çenesinin altına çekerek mırıldandı.

Uyuyan bedenler, acımasız bir zevk salgınının kurbanları gibi büyük salonu dolduruyordu. Rowena, yanağı çukurlu bir sayfanın kışına yaslanmış, yayvan bacaklı bir hizmetçinin lekeli eteklerinin üzerinden geçti.

Bailey'den geçerken Rowena ciğerlerini ekşi şarap ve yıkanmamış et kokusundan arınmış nemli sabah havasıyla doldurdu. Asma köprüünün tepesinde durdu. Ahırlara özlemle bakarken çıplak ayak parmakları parçalanmış tahtaya sürtündü. Kardeşlerinin arkadaşlığının tesellisini aramak için gelmişti ama onları ayıran şeyin listenin zengin kirinden çok daha fazlası olduğunu keşfetti.

Aralarında bir uçurum açılmıştı, Gareth'ın aşkını onu ehlileştirmek için bir silah olarak kullandığı, karanlık becerilerini ondan kendi çılgınlıkları olduğunu bile bilmediği çılgınlıklar koparmak için kullandığı uzun gece boyunca derinleşen bir uçurum. Onu Gareth'a karşı çıkmaya iten cesaret, Küçük Freddie'nin karşısına yarı çıplak, şiş dudakları ve karışmış saçlarıyla çıkma düşüncesiyle onu terk etmişti. Gareth'ın onu ele geçirdiğine dair kanıtların, bacaklarının arasında süregelen hassasiyet kadar taze olduğunu biliyordu.

Kendine sarıldı, keşke hâlâ kışın soluğunu taşıyan bu sabaha bir şal getirmeyi akıl etseydim diye düşündü. Bulutlar ufku kaplamıştı ve yağmurun kokusu burun deliklerine kadar geliyordu.

Kendini kalenin taşlarına dayayarak, hendeğe sarkan dar çıkıntı boyunca ilerledi ve oturup ayaklarını suyun karanlık aynasının üzerinde sallandırdı. Sis, beyaz perdeler halinde gölün üzerinde sürükleniyor ve köprüyü gizliyordu. Şimdi yürümeye başlarsa, köprüye varması ne kadar sürerdi?

Revelwood mu? diye merak etti. Ve Gareth'ın peşinden gelip onu geri götürmesi ne kadar zaman alacaktı?

Gitmene asla izin vermeyeceğim.

Buz gibi sözleri kafasının içinde yankılandı. Gareth de Crecy güçlü bir adamdı. İsterse onu bir yere kapatabilir, Caerleon'da sonsuza dek tutsak tutabilirdi. Kendini yalnız bir kulede oturmuş, pencereden Caerleon'a bir eş getirmesini, oğulları olurken solup kırışmasını ve bir zamanlar onları birbirine bağlayan kör edici tutkuyu yavaş yavaş unutmasını izlerken hayal etti.

Bileklerini gözlerine bastırdı ve bu temiz ağrının işkence dolu hayallerini silebilmesi için dua etti. Gözlerini açtığında, hendeğin yüzeyinde süt beyazı bir şey sallanıyordu. Gözlerinin kendisini aldatıp aldatmadığını merak ederek gözlerini kırıştırdı.

Dizlerinin üzerine tırmanarak cesaret edebildiği kadar eğildi. Beyazın kışkırtıcı kenarı ona doğru sürüklendi. Parmaklarını uzatmadan önce tereddüt etti, Blaine'in vahşi balıklarının bir inç uzunluğunda mı yoksa balina kadar büyük mü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Derin bir nefes çekerek nesneyi kaptı.

Eli pürüzsüz bir silindirin etrafına dolandı ve onu sudan çıkardı. Bu bir kemikti; uzun, ince parmak ağı hâlâ ahşap bir lavtanın tellerine dolanmıştı. Boğazından tiz bir çığlık koptu ve sabah sessizliğini bozdu. Blaine o şeyi elinden alıp onu kollarının arasına alıncaya ve yüzünü omzuna bastırıncaya kadar çığlığı devam etti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

" ^ "

Senyörün anahtarları donjon'a girerken çılgınca şingırdadı. Ocağa meraklı bir bakış fırlattı. Rowena, o gözlerini kaçırana kadar gözünü kırpmadan karşılık verdi. "Lordum, Lordum, kapıların dışında çığlık atıyorlar! Ne yapmalıyım?" Tombul ellerini ovuşturarak Blaine'in peşinden koştu.

"Onlara cehenneme gitmelerini söyle," diye homurdandı Blaine.

Seneschal daha hızlı koştu. "Anlamıyorlar, Sör Blaine. Önce uykularından koparıldılar ve dünkü lahana gibi kaleden dışarı atıldılar. Yarıları hâlâ sarhoş. Ortam çirkin ve söylentiler giderek daha da çirkinleşiyor. Ardendonne'un kapıları hiçbir zaman hiçbir şövalye ya da köylüye karşı sürgülenmedi." Sesini uğursuzca alçalttı. "Yağmur yağmaya başladı. Bir koçbaşı için çığlıklar duydum."

Blaine adama döndü, sabrı sonuna kadar tükenmişti. Onu tuniğinden yakaladı. "Siz seneschal'sınız, değil mi? Asma köprüyü yukarı çek. Lanetli kapıyı indir."

Adam gözlerini kırptırdı. "Portcullis. Tabii ya. Bir tane olduğunu unutmuşum. Hemen oraya geliyorum. Belki paslanmamıştır."

Blaine adamı serbest bıraktı ve adam somut bir görevi olduğu için mutlu bir şekilde koşarak uzaklaştı. Blaine uzun bir nefes verdi ve saçlarını karıştırdı, kendinden emin otuz üç yaşından çok şaşkın bir on üç yaşındaymış gibi görünüyordu. Çiller solgun yanaklarını tozlandırıyordu.

Gecenin sefahatinden gözleri hâlâ şişmiş bir hizmetçi mutfaktan tökezleyerek içeri girdi. Tek koluyla hurda yığınının dönmüş bir masayı temizledi ve tepsisini yere bıraktı. Rowena'nın irkilmesine neden olan bir gümbürtüyle kapı çerçevesine çarpmak için dönmeden önce Blaine'e sinsi gözlerle göz kırpmayı başardı.

Blaine, Rowena'nın ocakta büzüştüğü yerin önüne çömeldi ve sıcak bir kupayı onun buz gibi avuçlarına bastırdı.

"Bira size daha iyi gelir. Tadı sizi rahatsız ediyorsa tarçınla karıştırıp getireyim."

Rowena fincanı minnetle kavradı ve buharını içine çekti. "Hayır. İstedğim süt," dedi dişlerini gıcırdatarak.

Yüzeydeki deriyi üfledi ve derin bir nefes aldı. Kremsi sıcaklık boğazından aşağı cesaret gibi yayıldı. Blaine battaniyenin kenarlarını etrafına çekerek garip bir şekilde omzunu sıvazladı.

Odanın dışında, zincirlerin muazzam şangırtısını, hiç kullanılmadan kullanılmaz hale gelmiş demir bir makaranın zonklayan iniltisi izledi. Devasa portcullis, Rowena'nın dişlerini kenetleyen bir gıcırtyla bağlandığı yerden kaydı.

"O kranka dikkat et, Owen," diye bağırdı korkak bir ses.

"Ben hallederim, dostum. Oh, canım!"

"Uzak durun!"

"Ayaklarınıza
dikkat edin!"

Dalan bedenlerin boğuk gümbürtüsünü, çivili çubukların taşa çarparak çıkardığı ses izledi. Yankılanan çınlama devam etti ve Blaine'in yüzünü bir çocuğunki kadar mahzun bırakan bir sonla öldü.

Rowena boşuna onu neşelendirmeye çalışarak, "Paslanmamış," dedi.

Kapının demir parmaklıklarının ardında güvende olan Blaine'in seneschal'ı ve talihsiz yardımcıları ana kapıları açtılar. Yağmur kaldırım taşlarını dövüyordu. Gök gürültüsü kırbaç gibi şakladı. Bir onaylamama kükremesi şatoyu sarsarken Rowena'nın yüzü kızardı. Öfkenin böğüren gobleninden tek tek iplikler çözülürken battaniyenin içinde daha da derine sokuldu.

"Katili dışarı gönderin!"

"Mortimer için adalet!"

"Karanlık lordu asın!"

Blaine onun hareket ettiğini fark edene kadar odanın diğer ucundaydı. "Şu kapıyı kapat," diye bağırdı. "Ve sürgüleyin. Eğer bir daha açarsan, ben seni portcullis'ten geçirdikten sonra çete senden geriye ne kaldıysa alabilir."

Adamları yaltaklanan bir koro halinde, "Nasıl isterseniz efendim," diyerek itaat ettiler.

"Yüce Tanrım, Sör Boris, buraya gelin." Blaine yanında kır saçlı bir şövalyeyle yeniden ortaya çıktı.

Adam kırmızı çerçeveli gözlerini ovuşturdu ve sonunda Rowena'ya odaklanmasını sağladı. Ardendonne sakinlerinin çoğundan daha az dağınıktı ama tek bir eldiven takmıştı ve tuniği ters duruyordu. Rowena çıplak ayaklarını battaniyenin altına kıvırdı ve üzerinde sadece Gareth'in tuniği ve Blaine'in battaniyesi varken bir yargıya varmaya hakkı olmadığını fark etti.

"Kız bu mu?" diye sordu adam

Blaine'e. "Evet," diye yanıtladı Blaine.

Sör Boris, Londontown rıhtımlarından kaçmış bir fahişe gibi giyinmiş olan Rowena'nın hak ettiğini pek düşünmediği kibar bir selam verdi.

Blaine tanıştırılma töreninde ayağa kalkmadı. "Ne yapacağımı şaşırdım, Sör Boris. Ne yapacağım ben?"

"Buradaki en yaşlı ve en bilge lech olarak, sanırım öğüt verme yükü bana düşüyor. Babanı çağırabilir misin?"

"Korkmuyorum. O öldü."

"Oh, canım, unutmuşum. Hmmm." Sör Boris siyahla karışık gri saçlarını düzeltti. "Talihsiz bir durum. Sör Bryan ne yapacağını bilirdi. Gareth son kez böyle bir duruma düştüğünde icabına bakmıştı."

Rowena'nın içinde kızgınlık alevlendi. "Neden herkes Gareth'ın kendini bir şeye bulaştırdığını varsaymak zorunda? Belki de onu oraya başka biri sokmuştur."

Sör Boris sanki onu ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kısarak baktı. "Şimdi çocuğum, insanların neye inandığını, yıllardır neye inandıklarını anlamalısın. Herkes Gareth'ın Mortimer'ı tehdit ettiğini duydu. Bu ilk kez olmuyor. Öfkesi de ünü kadar kara."

Şövalyenin kibar gri gözleri ve mutlak sakinliği onu kalabalığın bağırış çağırışlarından daha çok korkutmuştu. Ayağa kalktı. Battaniye omuzlarından kaydı. "Hayatın boyunca dedikodu ve imaların gölgesinde yaşamış olsaydın senin de öfken siyah olabilirdi."

"Bir ozanın kemikleri bunu dedikodunun ötesine taşıyor, Rowena," dedi Blaine. "Dün gece bir adam öldü."

Rowena ona döndü. "Ve sen onu Gareth'ın öldürdüğüne inanıyorsun?"

Blaine'in gözleri kısa bir süre için bulutlandı. "Yapmış olması umurunda değil," dedi sonunda. "Onu o yaygaracı kalabalığa teslim etmeyeceğim."

"İyi çocuk. Benim duygularım da aynen böyle." Sör Boris onu omzundan alkışladı. "Ayaktakımı onu asmadan önce bir duruşma yapmalıyız. Kralın en iyi şövalyelerinden bazılarını çağıracağız."

"Beni asabilsinler diye mi?" Gareth kapının çerçevesine yaslanmış, kollarını rahat bir kibirle kavuşturmuştu. Rowena onun ne kadar zamandır orada durduğunu merak etti.

Bakışları buluştu. Gözleri onu kadife bir okşayışla sardı, yüz hatlarına belirsizlik damgasını vurdu. Aralarında beliren gece, onun gözleri kadar karanlık ve aşılmazdı. Rowena gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Adamın kendi bedenini ve onun ihtiyacını, cezalandırıcı bir zevk ağı örmek için nasıl silah olarak kullandığını hatırlamak için kendini zorladı. Ona doğru koşma dürtüsüyle savaşırken kalbini çelik iplikler sardı. Oturdu ve battaniyeyi bir örtü gibi omuzlarına çekti.

Gareth'ın ağzı acı bir gülümsemeyle çarpıldı. "Beni savunmak için hangi iyi şövalyeleri çağırırdınız, Sör Boris? Pencereyden, Sör Damien ve Sör Leitchfield'in kanım için büyüleyici bir taleple sıçradıklarını gördüğümü sanıyorum. Mahkememe başkanlık etsinler mi?"

Gareth odaya girip kalçasını bir masanın kenarına dayadığında Blaine bir sandalyeye çöktü.

Sör Boris boğazını temizledi. "Gareth, onların durumunu anlamaya çalışmalısın. Mortimer son derece popüler bir ozandı. Küçüklüğünden beri sarayın hazinesiydi. Kralın şımartılmış bir gözdesiydi."

"Ve saymak istemediğim kadar çok baronu." Gareth hoş bir şekilde gülümsedi.

"Adamın zayıflıkları vardı. Hepimizin olduğu gibi. Ama aptallıkları yeteneklerinden çok daha ağır basıyordu."

"Onlar kadar çok yönlü."

"Kahretsin, Gareth," diye patladı Blaine. "Küstah diline hakim ol. Sör Boris sana yardım etmeye çalışıyor."

Tepsiden kadehi alıp bir kadeh doldururken Sör Boris'in elleri titriyordu. Rowena bir an için Gareth'ı da Blaine gibi sarsmak istedi.

Sör Boris ılık keçi sütünü görünce yüzünü buruşturdu ve kadehi içmeden yere bıraktı. "İnsanlar Mortimer'ı kendilerine ait hissediyorlardı. Söylediği türkülerle, söz ve müzikle yaptığı büyüyle hayatlarının sesi oldu. Onun kaçamaklarını, çocukça somurtmalarını görmezden gelmeye hazırdılar-"

"Sarhoşluğu mu?" Rowena usulca ekledi.

Sör Boris dönüp ona baktı. "Bu düşünce benim de aklıma geldi çocuğum. Belki de hendeğe düşmüştür." Kafasını temizlemek i s t e r c e s i n e salladı. "Ama Mortimer'ın son şarkısını söylediğini yüzlerce tanık duydu.

Sör Gareth'in onu tehdit ettiğini duydu ve ozanın bir daha canlı olarak görülmemek üzere salonu terk ettiğini gördü."

Gareth kuru bir şekilde alkışladı. "İşte bu güzel bir türkünün tınısı. Böyle bir dramatik yetenek bir şövalyede harcanmış!"

Rowena'yı konuşmaya iten, onu savunmaktan çok Gareth'in kırbaçlayan dilini susturmaktı. "Mortimer'ı Sör Gareth öldürmüş olamaz. Bütün gece benimleydi."

Sör Boris öyle acıyarak bakıyordu ki, bir cüceyle yattığını itiraf edebilirdi.

Gareth kısa ve çirkin bir kahkaha atınca kadının yanakları alev aldı. "Sadakatiniz dokunaklı leydim ama benim için yalan söylemenize gerek yok. Herkes beni salondan yalnız çıkarken gördü. Tıpkı herkesin bizi birlikte dönerken gördüğü gibi."

Sör Boris sonraki sözlerini dikkatle seçti. "Genç hanımın adı ne kadar az duyulursa o kadar iyi. Halihazırda -kibarca söylemek gerekirse- çok çirkin söylentiler var. Bunları gündeme getirmek itibarınızı daha da zedeleyecek ve öfke ateşini körükleyecektir."

Gareth homurdandı. "O ahlaki erdem timsalleri Rowena hakkında ne fısıldamaya cüret ediyor?"

Sör Boris'in bakışları tavizsizdi. "Onu isteği dışında Caerleon'a götürdüğünüzü. Onu yatağınıza zincirlediğinizi, doğal olmayan arzularınızın kölesi yaptığınızı."

Lindsey Fordyce'e eziyet etmek için kendi kendine yaydığı dedikoduların bedelini anladığında Gareth'in maskesi düştü. Kör bir adam gibi el yordamıyla masanın sabit bir köşesini aradı. Rowena'ya kaldırdığı gözleri, geceki öfkesinin söylentiyi kehanete dönüştürdüğü bilgisiyle çarpılmıştı.

İlk önce gözlerini kaçırmak zorunda kalan o oldu. "Bunların hiçbiri seni ilgilendirmez. Beni bu kadar çok istiyorlarsa, gelsinler Caerleon'u kuşatsınlar."

Blaine sandalyesinde doğrulup oturdu. "Ya Edward'ın ordularını da yanlarında getirirlerse?"

Sonra ne olacak, Gareth? İç savaş mı? İngiltere'deki herkesle savaşamazsın." "Neden olmasın? Hayatım boyunca bunu yaptım."

Boris, Blaine'in omzuna dengeleyici bir el koydu ve Gareth'la yüzleşti. "Büyük bir üzüntüyle, oğlum, şövalyeler gelene kadar hapsedilmeni öneriyorum. Bu, dışarıdakilerin en kana susamış olanını bile tatmin edecektir."

Gareth etrafında döndü. Güçlükle kontrol edilebilen Őiddetin tehdidi vücudunun her santimetresine iŐlenmiŐti ve bu da onu olduğundan daha büyük gösteriyordu. Böyle bir varlığı hapsetme  nerisi, donjonun çatısında yuvarlanan gök gürültüsünün derin dalgasını dizginlemeye çalışmak kadar gülünç görünüyordu.

Kasıtlı bir alay edasıyla masadan kaydı ve bileklerini Blaine'e uzattı. "Beni zindana götür, dostum. Bu zevk sarayında hiç zincirin yok mu?"

Blaine, Gareth'ın ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı ve S r Boris bile utanmıŐ görünme nezaketini gösterdi. "Odanız yeterli olacaktır. G venliğinizi oğluma emanet edeceğim. O daha genç ve başkalarının fikirlerinden kolay kolay etkilenmez."

Gareth'ın bakışları Rowena'nın eğik başının üzerine düştüğünde, dudakları alaycı olmaktan çok alaycı bir gülümsemeyle yumuşadı. "Muhteşem ve tehlikeli bir  zellik. Onu iyi koru."

Rowena başını kaldırdığında, S r Boris'in omuzlarına neşeli bir kol atmış ve adamı odadan çıkararak son turnuva kurallarını tartışmaya yönlendirmiŐti.

Blaine bir eliyle yüzünü kapattı ve parmaklarının arasından Rowena'ya umutsuz bir bakış attı. Koridorun dıŐından gelen bir uyarı çığlığını, yere çarpan ağır bir bedenin gümbürtüsü izledi. Rowena kapıya doğru koşarken battaniye yere düştü. Gareth'ın taşların üzerine yığılmış halini görünce dehşet içinde bir çığlık attı.

Kendini dizlerinin üzerine attı ve başını kucağına aldı. "Ona ne yaptın?"

Başında Şaşkın bakışlı genç bir şövalye duruyordu. Elindeki geniş kılıca mahcup bir bakış attı. "Kolunun babamın boğazına dolandığını gördüm. Ben de kafasına vurdum."

"Seni düzenbaz. Onu  ld rebilirdin!" Genç adam Rowena'nın sesindeki küçümseme karşısında irkildi.

Gareth'ın alnındaki saçları yatıştırdı, duyamayacağı teselli sözcükleri mırıldandı. Göğsü eşit bir Şekilde inip kalkıyordu. Koyu renk kirpikleri yanaklarına yaslanmıştı. O kadar huzurlu görünüyordu ki uyuyor olabilirdi.

S r Boris boğazını ovuşturarak sarsıla sarsıla yutkundu. " ocuğun dediği gibi oldu. Delikanlı doğru olanı yaptı."

"Sanırım o da sizi öldürmeye çalışıyordu. Belki de cinnet geçiriyordur ve hepimizi katledecektir." Rowena, Gareth'in kulağına orantısız bir öpücük kondurdu ve adamlara onu kendisinden ayırmaları için meydan okudu.

Blaine onun önünde diz çöktü. "Elbette Sör Boris'i öldürmeyecekti. Gareth'ı tanırım. Kaçacak ve savaşını Ardendonne'dan uzaklaştıracaktı. Sana söz veriyorum Rowena, Gareth o kapıların dışına çıkarsa biri ölecek. Ve bu kişi pekâlâ o olabilir." Sözlerindeki sertlik, yanağını hafifçe kavrayan avuç içi tarafından yumuşatıldı. "Bırak onu koruyayım. Kendisinden."

Rowena'nın kolları iki yanına düştü. Üç adam Gareth'ı nazıkçe ondan alıp loş koridora taşıırken hiçbiri Rowena'nın gözlerine bakmadı.

Sör Boris'in oğlunu derhal Gareth'ı görmesi gerektiğine ikna etmek için Rowena'nın eteğini savurması ve titrek bir gülümseme yetmişti. Genç şövalye onun loş salonda ilerleyişini izledi, böylesi zorluklar karşısında gösterdiği cesarete duyduğu hayranlık gözlerinden okunuyordu. Belki de Sör Gareth hakkındaki hislerini gözden geçirmeliydi. Böylesine büyüleyici bir yaratıkta böylesine bir bağlılık uyandırabilen bir adam kesinlikle söylendiği kadar kötü olamazdı. Gareth'ın secde halindeki bedeninin üzerinde ıslıl ıslıl parlayan gözlerinin anısı, yumuşak kucağında kendi başının olduğu hayaller kurmasına neden oldu. Ona söz verdiği mahremiyeti sağlamak için köşeden sıvıştı.

Ardendonne'un bir zindan olarak sunabileceği en iyi şey, mutfak kanadındaki koridorda yer alan izole bir hücreydi. Tuz ve diğer değerli baharatları korumak için şatodaki demir kilitli birkaç odadan biriydi. Kalın meşe kapının içine demir parmaklıklardan oluşan bir ızgara yerleştirilmişti.

Rowena parmak uçlarında durdu ve parmaklıkların arasından baktı. Hücresinin içinde bir mum yanıyordu. Gözlerinin bir fiçinin üzerinde oturan adamın gölgesini seçebilecek kadar alışması uzun bir an aldı.

"Gareth?"

"Asılmama sevinmek için sabırsızlanıyor musun?" Gareth uzun bacaklarını salladı. Mum yüz hatlarını keskin bir şekilde ortaya çıkarırken, yüzünde bir çekingenliğin gölgesi belirdi. Boynunun arkasını ovuşturdu. "Lanet olası yavru neredeyse beni öldürüyordu."

Rowena burnunu parmaklıkların arasından uzattı. Duvarlar boyunca devasa sandıklar ve fiçiler istiflenmişti. Zencefil ve karanfilin keskin kokusu onu gıdıkladı.

burun delikleri. "Folio geri geldi."

"Babanın cesedi eyerine mi sarılmıştı?"

"Korkmuyorum. Oldukça yalnız döndü, neşeli adımlar atıyor ve bağımsız gezintisinden utanmaz bir gururla başını sallıyordu." Gölgesi hücrenin etrafına baktı. "İçerisi çok mu nahoş?"

"Korkunç değil. Henüz eski sakinlere ait bir kafatası bulamadım ve Blaine beni askıdan kurtardı. Bunu üzücü buluyor olmalısınız."

Rowena'nın parmakları soğuk demirin etrafında kıvrıldı. "Ve sen de benim kindar bir fahişe olduğumu düşünüyor olmalısın."

Gareth fıçıdan sıyrıldı ve parmaklarını soğuk parmaklıkların etrafına dolayarak hafifçe onunkilere yasladı. Kızın teninin yumuşak sıcaklığı, tersine dönmüş bir dünyada elle tutulur tek şey gibi görünüyordu. Onun dokunuşundan geri çekilmesini bekledi. Kız geri çekilmedi.

"Neden kindar olmayasın ki? Dün gece itibarımı kazandım, değil mi?"

Rowena onun cinayetten bahsetmediğini biliyordu, bu yüzden ona inkâr etmenin rahatlığını sunamadı. "Benim için bir soruya cevap verir misin?"

"Sana bu kadarını borçluyum."

"Annem öldüğünde-" Rowena o kelimeyi söylemeye cesaret edemedi. "Elayne öldüğünde neden kendini kimseye karşı savunmadın? Sana inanacak birileri olmalıydı. Sör Blaine'in babası? Rahip?"

Alnı alnına gelene kadar başını eğdi. Burnu hafifçe onunkine değdi. "Babam beni en iyisi olmam için yetiştirdi. İngiltere'nin tanıdığı en güçlü, en bilge, en nazik şövalye olacaktım. Tüm onur hayalleri Elayne'in öpücüğüyle yok oldu. Onunla yattığım aynı gece, babam kendi kanında boğularak öldü. Kendimi cinayetten en az onlar kadar suçlu hissettim."

Parmaklarını hızlıca ve sertçe sıktı, sonra kapıdan uzaklaştı. "Her şey yoluna girecek, Gareth."

Gareth doğruldu. "Tabii ki öyle olacak. Beni asacaklar ve sen özgür olacaksın."

Başını salladı ve koridorun sonuna doğru çılgınca bir bakış fırlattı. Sesi fısıltıya dönüştü. "Seni asmayacaklar. Elayne'i öldürmediğini kanıtladığımda, herkes Mortimer'ın kendi aptal benliğini asma köprüden aşağı attığını öğrenecek."

Gareth hastalıklı ışıkta bembeyaz kesildi. "Delirdin mi sen?"

Kadın mutlulukla gülümsedi. "Hayır. Aklım başımda."

Gareth başını kaldırdı. Kadının sözlerinin tüm anlamı, ısıttığı kadar acımasızca kesen bir ışık huzmesi halinde kalbinin karanlığına nüfuz etti. "Yani dün gece benim bir katil olduğuma inanmadın mı? İnanmama izin verdin... neden ben..."

"Ne? Beni öldürdünüz mü? Pshaw! Bana sağlam bir şaplak atmak için zorlanırsın!"

Gareth ellerini parmaklıkların arasından geçirmeye çalıştı ama parmaklarından öteye gidemedi. Tehditkâr bir şekilde esnemişlerdi. "Buna güvenme. Eğer şu anda sana ulaşabilseydim, o güzel boynunu kırardım."

Rowena ona bir parmak salladı. "Öfke, öfke."

Bir hırıltıyla parmaklıkları tıkırdattı, sonra hücrenin dar sınırlarını adımlamak için döndü. "Kim, Rowena? Onu kimin öldürdüğüne inanıyorsun?"

"şimdi olmaz. Bunun için daha sonra yeterince zamanımız olacak."

Gareth kendini kapıya attı ve onun sesinin eskiden olduğu gibi sadece bir yankı olduğunu fark etti. Gölgele koridorda bir hayalet gibi kaybolmaya başlamıştı bile.

"Rowena!" diye bağırdı. "Çıkar beni buradan. Seni küçük aptal. Kendini tehlikeye atmaya cüret etme."

Sesi ona geri döndü, notaları bir şarkı kadar melodikti. "Tehlike yok lordum. Sadece gerçek."

Terliklerinin pıt pıt sesi kesildi. Gareth kendini kapıya attı, inatçı meşe parmak eklemlerinde kraterler açana kadar tekmeleyip dövdü. Küfürleri bir kükremeye dönüştü. Boğazı tıkanana kadar kendini kapıya vurdu. Sesi boğuk bir vıraklamaya dönüştü. Tam bir sessizliğe bürünene kadar talihsiz genç muhafızı, mahkûmunun kendisini felce sürüklemiş olmasından korkarak Sir Blaine'i getirmeye gitti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Rowena, patilerini emen çamurlu yapışkana aldırmadan bailey'de ilerlerken güneş bulutların arasından kırıldı. Bulutlar yarıldı ve ortaya öyle parlak serulean renkleri çıktı ki, korkunç görevine rağmen Rowena'nın adımlarını hızlandırdı. Güneş, bulutların siyah karınlarına gümüş ve altın çizgiler çiziyordu.

Gareth'in hapsedildiğini duyan kalabalık, memnuniyetlerini mırıldanarak dağılmıştı. Ardendonne'un kapıları açılmıştı. Yemyeşil çimenler göle doğru uzanıyordu. Yağmur damlaları her çimen ve nane tomurcuğunun üzerinde elmas gibi parlıyordu. Rowena küçük şapele dalıp kapıyı arkasından kapattığında, yağmur damlalarının parlaklığı hâlâ gözlerini kamaştırıyordu.

Bir örümcek ağı tül gibi parmaklarını yüzüne geçirdi. Şişmiş, intikamcı bir işgalcinin kafasına düşmesinden korkarak onu uzaklaştırdı. Taş şapel kış soğuğuna inatla direniyordu. Gözleri, sadece mihrabın üstündeki tozlu vitray pencereden içeri giren kırılğan güneş ışınlarının kırdığı karanlığa yavaşça alıştı. Burun delikleri küf ve kullanılmamışlığın iğrenç kokusuyla seğirdi.

Maun diz çökme bankları dikkatsizce duvara yığılmıştı. Rowena, Blaine'in dans etmek için onları bir kenara itip itmediğini merak ederek kıkırdamak için saygısız bir arzuyla savaştı. Başmelek Mikail, alev alev yanan kılıcını havaya kaldırmış, pencereden ona bakıyordu. Sunağın önündeki gölgelerden alçak bir hırıltı geldi.

Rowena bu uğursuz ses karşısında donakaldı, ensesindeki tüyler diken diken oldu. Buna benzer bir sesi daha önce sadece bir kez duymuştu; bir dereden çıkarken, burun deliklerinden kanlı köpükler saçan ve tanınmayacak kadar yaralı kuduz bir porsukla yüz yüze gelmişti. Bileğinin ustaca bir hareketiyle porsuğu av bıçağıyla öldürürken acıma duygusu dehşetini bastırmıştı. Bıçak saklayabileceği bir cebi olmadığı için giydiği yumuşak eteğe lanet etti.

Hırıltı tekrar geldi, ardından korkunç bir inilti duyuldu.

"Allah belasını versin!" Boğuk bir ses zehre dönüştü.

Rowena terli avuçlarını eteğine sildi ve yavaşça sunağa doğru yürüdü.

"Tanrı'nın geceliği!" Koyu renk giysili bir figür yerden fırladı. Karanlık şekil kıvrandı ve kasıldı, acı veren bir ses çıkarmak için nefesini içine çekti

inledi. Rowena bir sıranın arkasına eğildi. Bir başka laneti çınlayan bir gürültü izledi.

Sıranın arkasından baktı. Tozlu havayı kesen güneş ışınlarının yayında, siyah ve gümüş giysili intikamcı bir cadaloz Tanrı'ya öfkeleniyor ve tozlu şapeli harap ediyordu. Yaratık titriyor, birbirine karışmış saçlarından oluşan bir örtü tarafından korunuyordu. Korkudan daha derin, misk gibi bir koku yayıyordu. Rowena yaklaştı. Figür sunak örtüsünü taşların üzerine fırlatıp iki ayağıyla üzerinde tepinirken irkildi. Eldivenli bir el sunağı örten kalın ağları parçaladı.

Pençe gibi eller altın haça uzandı.

Rowena, berrak sesi kırımlardan çınlarken doğruldu. "Kutsal emaneti teslim edebilirsiniz. Yaşayan ölümler Ardendonne'da dolaşamaz."

Marlys elinde haç, gözleri fal taşı gibi açılmış, sanki Tanrı'nın kendisini küfürlerinden dolayı azarlamak için elinde şimşekle beklediğini sanıyordu. Çenesinin meydan okuyan duruşu gevşemedi.

"Sen öyle sanıyorsun," diye hırladı.

Rowena yavaşça ilerledi. "Eğer Yüce Olan'ı bekliyorsanız, sizi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum."

Rowena haçı nazikçe elinden alıp parlatılmış kaidesine geri koyarken Marlys'in omuzları çöktü. Rowena'nın hırıltı sandığı hıçkırıklar sadece hıçkırıktı, öyle derin ve sarsıcı hıçkırıklardı ki sanki her biri Marlys'in kalbini parçalıyordu.

Rowena, Marlys'in vahşi bir yaratık gibi ona saldırmasından ve elini koparmasından korkarak omuzlarından birine uzandı. Marlys dokunuş karşısında dondu kaldı, sonra başını geriye attı. Rowena koyu renk saç tellerinin arasından, ağlamaktan yarıklara kadar şişmiş gözleri yakaladı. O gözlerdeki kötülük karşısında irkilmemek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

"Ne halt istiyorsun? Bana onu astıklarını söylemeye mi geldin?"

Rowena yavaş ve ölçülü bir nefes aldı. "Öyle bir şey yapmış olsalardı burada, kilisede sinmiş olduğunu düşünmekten nefret ederdim."

Marlys, Rowena'ya acı bir şekilde Gareth'ı hatırlatan keskin bir hareketle tuniğindeki tozu fırçaladı. "Kardeşim darağacında sallanırken beyaz bir eteklik giyip Blaine'in omzunda güzel güzel ağlamamı mı tercih edersin?"

"İmkansız. Senin beyaz bir eteğin yok. Ve güzelce ağlamıyorsun."

"Senin kadar pratik yapmadım." Marlys bir kalçasını sunağa yaslariken omuzlarına bir küstahlık örtüsü düşmüş gibiydi. "Ne istiyorsun?"

"Gareth'a yardım etmek istiyorum."

Marlys homurdandı. "Büyük ihtimalle onun asılmasına yardım etmek istiyor. Dün gece salondaki acınası küçük performansın olmasaydı, halkın öfkesi ona karşı harekete geçmeyebilirdi." Marlys tırnağının altındaki toprak parçasını ısırdı.

Rowena sunağın üzerindeki tozla oynadı, dalgın bir şekilde parmağıyla daireler çizdi. "Elayne'i kimin öldürdüğünü biliyorum."

Marlys'in yanağındaki bir kas seğirdi. Omuz silktilti. "Bu sabah dışarıdaki kalabalığa göre, herkes de öyle."

Rowena, Marlys'e çıldırtıcı bir gülümseme verdi. "Ama yanıldıklarını biliyoruz, değil mi?" Ellerini arkasına kilitledi ve birkaç adım uzaklaştı.

Marlys'in tiz kahkahası Rowena'nın tüylerini diken diken etti. "Peki sence o kaltağı kim öldürdü?"

Rowena hafif bir merakla bir kaşını kaldırdı. "Ona neden 'sürtük' diyorsun? Gareth bana ona taptığını söyledi."

"Gareth yanılıyordu." Marlys isteksizce devam edene kadar Rowena sessiz kaldı. "Etrafta oynaşacak başka kimse olmadığında, güzel bayan beni odasına çağırırdı. Sıkılana kadar uzun, güzel parmaklarıyla saçlarımı örür, sonra da yeni bir eğlence çıkınca beni gönderirdi."

"Gareth gibi mi?"

"Gareth gibi." Marlys yavaşça gülümsedi. "Ama bazen gitmedim. O benim yaptığımı sanıyordu ama ben yapmadım."

Rowena başını eğdi. "Dolaptaki saklanma yeri."

Marlys başını salladı. "Onları izlerdim. Etrafına güzel zehir ağlarını örmesini, ona saray adabını ve müziği öğretmesini izlerdim. Bir örümceğin tuzağının yapışkan şurubuna yakalanmış herhangi bir sinek gibi ilk başta mücadele etti. Ama çok geçmeden çırpınmayı bıraktı. Böyle bir tatlılığa kim karşı koyabilirdi ki?" Rowena gözlerini kısa süreliğine kapattı, daha fazlasını duymak istemiyordu ama duramıyordu

dinliyordu. "Bir sevişme öğrencisi olarak, kardeşim yetenekli bir öğrenciydi, çabuk öğrenirdi ve bir hataya dikkat ederdi. Ama bunu size söylememe gerek yok, değil mi?" Marlys sırtını Rowena'ya döndü. Elleri gizli bir duyguyla sunağın kenarını kavradı.

Rowena yaklaştı. "Elayne'in öldürüldüğü gece dolapta mıydın? Gareth'in geldiğini gördün mü?"

Marlys'in omuzları kamburlaştı. Acı bir kahkaha attı. "Herkesin geldiğini gördüm. Babanın pencereden gizlice girdiğini ve Gareth hışımla içeri girdiğinde sanki kanatlanmış gibi geri uçtuğunu gördüm. Gareth'in kılıcını Elayne'e doğru kaldırdığını ama Elayne'in ayaklarının dibine düşürdüğünü gördüm. Elayne'in kendini yatağa attığını, kara kalbi kırılmış gibi ağladığını gördüm."

Rowena, Marlys'in dirseklerini sıkıca kavradı. "Peki sonra?"

Marlys, Rowena'nın elinden kurtuldu. Bakışları bir şekilde kendi adının garip ve yanlış yazılmış bir karalamasına dönüşmüş olan tozdaki izlere takıldı. Onları sildi.

"Biliyorsun, değil mi?" diye sordu. Rowena onun sesinde alaycı bir şefkat olduğuna yemin edebilirdi. "Son gelen bendim. Onu öldürdüm, sonra seni onun sert ve kanlı kucağından aldım ve babana götürdüm."

Marlys kendi etrafında döndü. Ani hareket koyu renk saçlarını yüzünün dışına savurdu. Rowena irkildi, Marlys'in asla tam olarak gizleyemediği güzelliğinin manyetik gücüne bir kez daha kapıldı. Bakışları kilitlendi. Marlys ona tatlı ve ürkütücü boyutlarda bir gülümseme sundu.

Rowena kendini tuttu. "Ona söylemek zorundasın. Yeterince cezalandırıldı. Dün gece ben de kendi sessizliğim yüzünden cezalandırıldım. Bu daha ne kadar devam edebilir? Sen sadece dokuz yaşındaydın. İncinmiş küçük bir kızdın. O seni affedecektir."

Marlys alay etti. "Sen de Mortimer kadar kötüsün. Her zaman eski hikayeyi geri getiriyor, her şeyi yeni baştan yapıyorsun."

"Mortimer?" Rowena nefes aldı. Geriye doğru yumuşak bir adım attı. "Ro," dedi Marlys uyarıcasına.

Bir adım daha. Rowena'nın topuğu devrilmiş bir diz çökme bankına çarptı. Rowena döndü ve koşmaya başladı. Kapıya ulaşmadan Marlys'in ağırlığı ona çarptı ve onu kaldırım taşlarına çarptı. Marlys saçlarına bir yumruk atıp başını acımasız bir güçle geriye doğru çekerken gözleri yaşardı.

"Başını dik tut, yavru. İlk sızlanman son sızlanman olacak."

Rowena buz gibi bıçağın boğazını ısırıldığını hissedince kasları gevşedi.

Yirmi Beşinci Bölüm

" ^ "

Marlys ve Rowena kol kola girmiş, neşeyle sohbet ederek bailey'de yürüyorlardı.

"Ne olacak, Marlys?" Rowena gülümsemek için sıkıdığı dişlerinin arasından mırıldandı. "Beni Elayne gibi bıçaklayacak mısın yoksa zavallı Mortimer gibi hendeğe mi atacaksın?"

Ana kapının kemerinin altından geçerlerken Marlys baş kapıcıya dostça bir el salladı. Hançerinin sivri ucu Rowena'nın kaburgalarının altına saplandı. "Mortimer dilini ne zaman dizginleyeceğini asla bilemedi."

Rowena ahıra özlem dolu bir bakış fırlattı. Ne iri yarı bir figürden ne de gümüş sarısı saçlardan bir iz vardı. "Binek olmadan fazla uzağa gidemezsin."

Bıçak eteğinin ince ketenini delip çıplak tenine saplandığında inledi.

"Görünüşe göre Mortimer'la birçok ortak özelliğiniz var."

Asma köprüden geçmeye başladılar. Rowena gözlerini ileriye dikmiş, hendek sularının yağlı parlaklığına bakmayı reddediyordu. Asma köprüden nemli çimlere adım attıklarında rahat bir nefes aldı. Rahatlaması kısa sürdü. Marlys yokuş aşağı hızını ikiye katladı ve Rowena tüm umutlarının arkalarındaki kalede yattığını fark etti. Marlys'in her adım atışında hançer bıçağı kolunun altına saplanıyordu.

Kırmızı ve sarı pavyonlar çimenlik boyunca dağılmıştı. Marlys, Rowena'yı köprünün hafif kemerine doğru çekerek bir grup sipahiye dikkatsizce selam verdi. Şişmiş göl, öğleden sonra güneşinin okşaması altında parıltıyordu. Bıçak yan tarafına saplandığında Rowena'nın eti acıdı.

"Yüce Tanrım!" diye patladı. "Bana da diğerleri gibi hızlı bir ölüm veremez miydiniz? Bana işkence etmek zorunda mısın?"

Endişeyle arkasına bakan Marlys, nezaket numarasını bırakıp Rowena'yı sertçe itti. Kaygan çim Rowena'nın ayaklarının altından kaydı. Yamaçtan aşağıya doğru kayarak arka üstü yere düştü. Yattığı yerden, uçsuz bucaksız bir çayır manzarası ve Marlys'in yasaklayıcı omzunun üzerinden görünen bir kulenin mazgallı kenarından başka bir şey görünmüyordu. Marlys hançerini kınına soktu. Tepeden aşağı tökezledi, Rowena'yı ayağa kaldırdı ve onu açık çayırlara doğru itti. Elleri bir erkeğin gücüne sahipti, tamamen nasırlı ve sinirliydi.

Rowena dönüp arkasına baktı, sırtı öfkeyle kaskatı kesilmişti. Marlys ceketinden bir ip çıkardı.

Daha karanlık bir anı ona dokunduğunda öfke Rowena'nın bedeninden sızdı. "Siz Caerleon'un iyi insanları her zaman hazırlıklısınız, değil mi?" dedi hayıflanarak.

Marlys bileklerini bağlarken Rowena kaskatı kesilmiş, Marlys'in üst dudağında boncuk boncuk biriken teri fark etmişti. Rowena'nın, kendisini esir alanın yumruğuna dolanmış ipe Marlys'e bağlı bir şekilde arkasından yürüdüğü tarlaları geçmeye başladılar. Bir hendekten geçerken, Marlys ipe sert bir darbe indirdi. Rowena tökezledi ama Marlys omzunun üzerinden alaycı bir bakış atamadan doğruldu. İp bileklerine sürtünüyor, her adımda Rowena'nın rahatsızlığını artırıyordu.

"Neden, Marlys? Neyi başarmayı umuyorsunuz?"

Marlys arkasını dönmeden, "Gareth bilemez," diye cevap verdi. "Bunca yıl suçu onun üstlenmesine izin verdiğimi bilse beni asla ama asla affetmezdi."

"Sevdiği kadını öldürdüğün için seni affedeceğini düşünüyor musun?"

Marlys arkasını döndü ve Rowena'ya doğru yürüdü. Rowena'ya sert bir tokat attı. Kendi alnını silmek için kaldırdığı eli şiddetle titredi.

Rowena bundan sonra hiç konuşmadı. Uzun kilometreleri sessizlik içinde kat ettiler. Marlys önden gidiyor, Rowena ise ayakları demire batmış gibi hissedene kadar arkadan ilerliyordu. Bir dere kenarındaki çamurda patenlerinden birini kaybetti ama Marlys'ten onu almak için durmasını istemeyi reddetti. Birkaç mil boyunca tek ayakkabıyla topallayarak ilerledi, sonra diğerini tekmeledi. Ayak tabanları bir zamanlar deri kadar sertti ama Caerleon'daki korunaklı hayatından sonra her adımda taşların ısırdığını ve devedikenlerinin keskin iğnesini hissediyordu. Marlys'in omuzlarının giderek çökmesi kendi yorgunluğunu da ortaya koyuyordu. Rowena kendisini şaşırtan bir alçakgönüllülükle onun düşeceğini umdu.

İçindeki neşeli bir ruh Marlys'in üzerine atlayıp onu kendi ipiyle boğmayı hayal etti.

O kadar uzun süredir ayaklarını izliyordu ki, hoş fantezilerine dalmıştı ve durduğunu bile fark etmeden Marlys'in sırtına doğru tökezledi. Keskin çam kokusu burnuna kadar geldi. Başını kaldırdığında dik bir tepenin zirvesine ulaştıklarını görerek şaşırdı.

Güneş bulutları lavanta ve pembe patlamalarıyla parçaladı. Alacakaranlık rüzgârı alındaki teri kuruttu.

Eski dostlar gibi yan yana durdular, aralarındaki ip gevşekti.

Marlys'in sesi boğuk ve düşünceliydi. "Burayı çocukken buldum. Her yazı Ardendonne'da geçirirdik. Blaine ve Gareth her zaman mızrak dövüşü oynar ya da yeni midillilerine binerlerdi. Ben kendi halime bırakılırdım. Çenemi kollarıma dayayarak bu tepenin zirvesinde uzanır ve bir şövalye olmanın, güçlü bir at üzerinde bu ovadın gürleyerek geçmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederdim."

"Yalnızlık çekmiş olmalısın."

Marlys omuz silkti. "Yoldaşlarım olarak şahinlerim ve rüzgârım vardı. Bazı günler bunlar yeterliydi."

"Ya diğer günler?"

Marlys yüzünü başka tarafa çevirdi. Yaklaşan gece, profiline bir gölge düşürdü. Ağaçların arasına dalarken dallar hışırdadı. Rowena onu sarsmadan peşinden gitti. Alçak çamlardan oluşan bir halka neredeyse aşılmaz bir sığınak oluşturuyordu. Tepede mükemmel bir daire açıldı. Bir avuç cesur yıldız zayıf ışıklarını alacakaranlık gökyüzüne saçıyordu.

Rowena gölgeli dalların altından baktı. "Bir yerlerde sakladığın özel bir kabın var mı?"

Marlys bıçağını kınından çıkardı. "Boş ver. Ben bekleyebilirim." Marlys kasıla kasıla ona doğru yürüdü.

Rowena ipin ucuna ulaşana kadar geri çekildi. "Eğer beni kurban ederseniz, en azından bunu yapacak bir kaya bulamaz mıydınız? Musa'nın Yeşu'ya gösterdiği nezaketin aynısını hak ediyorum, değil mi?"

"İbrahim ve İshak'tı, salak. Kardeşim nasıl oldu da böyle bir ahmağa aşık oldu, asla anlayamayacağım." Bıçak Rowena'nın

boğazını şefkatle okşadı. "Ya da belki biliyordumdur."

Hançer aşağı doğru kayarken Rowena irkildi, ellerini bağlı bıraktı ama onu Marlys'e bağlayan ipi kesti.

Marlys parıldayan bıçağıyla gözlerinin önündeki buğday rengi saç tellerinden birini fiskeledi. "Ben akşam yemeğini bulurken sen de git tuvalet kabını bul, köpekçik."

Birkaç dakika sonra Marlys geri döndü, topal bir sincap ve bir kucak dolusu çalıyı açıklığın ortasına fırlattı. Marlys ateşi yakıp sincabın derisini yüzdükten sonra beceriksiz bir şişin üzerinde kızartırken Rowena bacak bacak üstüne attı.

Marlys eti parçalara ayırdı ve önüne çömeldi. Rowena ona ters ters baktı ama midesi öfkeli bir sızlanmayla ona ihanet etti. Ağzını isteksizce açtı. Marlys içine bir parça et soktu.

Et sert ama lezzetliydi. Revelwood'daki günlerinde çok daha kötülerini yemişti.

"Beni öldürecekse neden beslemeye zahmet ediyorsun?" Marlys sırıttı. "Yağlı buzağı diye bir şey duymadın mı?"

Marlys daha fazla yiyemeyinceye kadar onu besledi, sonra da Rowena'nın çenesindeki yağı kendi kolunun şefkatli bir hareketiyle sildi. Ateşin diğer tarafına yerleşti ve eti iştahla mideye indirdi.

"Gareth'ı asmalarına izin verecek misin?" Rowena sordu.

Marlys parmaklarındaki yağı emdi. "Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacaktır. Her zaman bulur."

"Ama ne pahasına, Marlys?"

"Neden umurunda olsun ki?"

Rowena gözlerini ateşe doğru indirdi.

Marlys eti bir kenara koydu. "Sana asla onun dün gece yaptığı gibi davranmazdım."

Rowena onun karanlık bakışlarıyla karşılaştı ve Marlys'in kaleden kaçtığından beri yüzünü örtme zahmetine katlanmadığını fark etti. "Bana nasıl davrandığını nereden biliyorsun? Ardendonne'daki dolapta saklanacak bir yerin var mı?"

"Hayır. Ama onunkinin yanında bir odam vardı. Ve kulaklarım vardı."

Mahcubiyet Rowena'nın yüzünü ısıttı. "Kahkaha çığlıklarınızı duymadığımıza şaşırdım."

"Nasıl yapabildin? Kendi başına yeterince gürültü yapıyordun."

Rowena güçsüz bir öfkeyle titredi. Marlys alaycı bir kaşını kaldırdı. "Sen bir aptalsın Rowena Fordyce. Kardeşim için herhangi bir kadının bir erkek için olduğundan daha fazla bir şey olmadığını ne zaman anlayacaksın? Sen sahip olunacak, takas edilecek, kazanılacak, çalınacak ya da arzu edilen bir ittifak kurmak için en yüksek teklifi verene satılacak bir mal parçasısın."

"Baban için de böyle miydin?"

"Ben babam için bir hiçtim. Babam için sadece Gareth vardı. Beni dövmesi için onu kışkırtacak kadar bile kötü olamadım. Yalan söylemek, çalmak, hile yapmak, kavga etmek. Hepsini denedim ama Gareth, oyulmuş bir kuş ya da quintain'de iyi yapılmış bir dönüş için daha fazla dikkat çekti."

"Yani cinayeti mi denediniz?"

Marlys'in gülümsemesi tüyler ürperticiydi. "Babam o zamanlar kaskatı kesilmişti. Ama bana karşı hayattayken olduğundan daha az sevgi dolu değildi."

Bir dal ateşin üzerinde kayarak sarı kıvılcımlar saçtı. Marlys esnedi ve parmaklarını çıtlattı. Çam iğnelerinden oluşan yatağa uzandı ve gözlerini kapadı. Rowena onun yanına çöktü, Marlys'in açıkta kalan yüz hatlarını arsız bir merakla inceliyor, inatçı çenenin kıvrımında, fildişi alnın karşısındaki kalın kaşların alaycı eğiminde Gareth'ın izlerini arıyordu. Marlys'in güzelliği karanlık ve elle tutulur bir şeydi, özü ve cazibesıyla titreyordu. Rowena, Blaine'in gençlik günlerinde onun peşinden neden bu kadar hararetle koştuğunu anlamış ve Blaine'in teklifini reddettiğinde ondan şehvetine eşit bir tutkuyla nefret etmeyi öğrenmişti. Marlys kendine çizdiği çirkin kabuğun içine çekilmeye çalışmasaydı, aralarında neler filizlenebilirdi?

"Senin arkadaşın olabilirdim," dedi Rowena usulca, yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değildi.

Marlys gözlerini açtı. Parıldayan ateş ışığında birbirlerine baktılar. "Yeterli değil, Leydi Değerli. Asla yeterli değil."

Rowena yuvarlandı. Marlys dikkatsiz horlamalara daldıktan sonra uzun süre karanlığa baktı.

Rowena burnunu başının altındaki yumuşaklık yuvasına gömdü ve Caerleon'a geri döndüğüne, Gareth'ın yatağının postlarının altına sıkıştığına inandı. Yumuşak ketenlerin arasında Gareth'ın temiz ve misk kokusunun bir izini buldu. Rüyalarında kar yağıyor, dünyasını taze, tatlı bir beyaz örtüyle kaplıyordu.

"Uyan, seni aptal sürtük. Bütün gün senin kıymetli kıçını şımartacak değilim."

Çizmeli bir ayak arkasına çarpınca Rowena sıçrayarak doğruldu. Bağlı elleriyle gözlerini yumdu. Marlys tepesinde dikilmiş, kuduz bir yaban arısı gibi hırlıyordu. Başının arkasındaki gökyüzü ürkütücü bir maviydi, sanki Tanrı fırçasını taze bir fıçıya daldırmış ve dünyayı yeniden boyamıştı. Çalıkuşları neşeli bir sabah şarkısı söylüyordu.

Marlys ayağını tekrar geri çekti ve Rowena ayağa fırladı. Marlys onu kapamadan önce Rowena, Marlys'in overtunic'inin gece bir ara katlanıp başının altına sıkıştırıldığını gördü.

Marlys onu sertçe itti. "Eğer halletmen gereken bir şey varsa şimdi hallet. Akşama kadar bir daha durmayacağız."

Rowena, sırtı Marlys'e dönük bir şekilde dalların arasına doğru tökezledi. İhtiyaçlarını utanç içinde karşıladı, yırtık pırtık etekleriyle boğuşurken Marlys'in kısa kahkahasını duydu, bağlı elleri karıncalanarak canlandı. Doğruldu. Çam iğneleri yanağını okşadı. Dallardan oluşan perdeyi kaldırdı, hafif rüzgâr dalları gıcırdatan şarkılara sürükledi.

Şafak skeli çok olmuştu. Güneş sabah gökyüzünde yay çizmeye başlamıştı. Aşağıdaki çayırlarda, sisin son dalları da onun eğik ışınlarının sıcaklığında unutulmaya yüz tutmuştu. Nefesi boğazında düğümlendi.

"Tanrı aşkına, Ro!" Marlys arkasından patladı. "Sabahın yarısını almamalıydı. Yapmak zorunda mıyım-"

Marlys yeşilliklerin arasından fırlayıp Rowena'nın gördüğü şeyi görünce ses aniden kesildi. "Yüce İsa," diye nefes aldı. Tırnakları Rowena'nın koluna battı.

Çok aşağılarında bir şövalye ve aygır, Marlys'in fantezilerinden fırlamış efsanevi bir yaratık gibi kaynaşmış bir halde çayırlara doğru koşuyordu. Gareth Folio'nun sırtına eğilmiş, kalçalarını hafifçe sıkarak atın yolunu değiştiriyordu. Rowena o kalçaların gücünü biliyordu. Bir güneş ışığı atının altın dizginine vurdu. Folio'nun yeleleri arkasından akarken, Gareth'in kendi kara yeleleri de güneşin yaldızıyla maviye dönüşerek havaya savruldu. Beş at Gareth'in arkasından ufka doğru aktı ama ne Rowena ne de Marlys onlara aldırmadı. Gözleri sadece Gareth'a ve onun tepelerine doğru geri dönülmez bir şekilde ilerleyişine takılmıştı.

Marlys'in tutuşu değişti ve Rowena gözyaşlarının yanaklarından aşağı aktığını gördü. Eli Rowena'nın kolundan gevşekçe düştü.

Gareth onlara doğru daldı. Folio'nun toynakları bulanıklaşarak beyazlaştı ve hiçbir yavaşlama belirtisi göstermedi. Rowena, Gareth'in onu dik tepeye doğru sürebileceğini düşündü ama mümkün olan son saniyede dizginleri geri çekerek Folio'yu şaha kalkarak durdurdu. Aygırın kişnemesi havada çınladı.

Rowena gözlerini Gareth'in yüz hatlarına dikti, önce rahatlamanın yumuşamasını sonra da kızgınlığın ağzının etrafındaki küçük çizgileri sıkılaştırmasını izledi.

"Sizi aptal küçük kızlar! Böyle saçma bir maceraya atılmak da ne demek? Neredeyse beni öldürtüyordunuz."

Gareth'in omzunun üzerinden attığı bakış onlara arkasındaki atları, çayırlarda yuvarlanan siyah gölgeleri hatırlattı. Gareth Folio'dan kaydı ve tepeye doğru tırmanmaya başladı.

"Gareth."

Durdu ve kız kardeşinin sesindeki keskin notaya kaşlarını çattı. Bakışları iki kadın arasında gidip geldi.

Rowena bağlı ellerini yavaşça kaldırdı.

Gözlerindeki şaşkın ifade daha da derinleşti. "Bu da ne? Bir katili bulmaya gittiğini sanıyordum."

Rowena nazikçe, "Yaptım," dedi.

Gareth anlamadan tekrar tepeye tırmanmaya başladığında, Marlys'in kolu Rowena'nın beline dolandı. Güneş ışığı Rowena'nın boğazına dayadığı bıçakta parlıyordu. Gareth dondu kaldı, elleri dizlerinin üzerindeydi.

Bakışları Marlys'in üzerinde parladı ve öylece kaldı. Göğsü Rowena'nın sırtına yaslandı.

"Sen," dedi. Bu bir soru değildi.

Marlys başını geriye attı, alaycı tavrı yeterli bir cevaptı. "Onca yıl benim yaptığımı inanmalarına izin verdin."

"Başka seçeneğim yoktu," diye bağırdı Marlys kısık sesle. Eli sarsıldı. Bıçak Rowena'nın hassas etini ısırdı. "Sana dokunamazlardı. Sen Caerleon'un Lorduydun. Hayatımın geri kalanını bir tımarhanede zincirlenmiş ya da bir rahibe manastırına kapatılmış olarak geçirebilirdim."

Gareth'in aklı Rowena'ninkinden daha hızlıydı. "Ya Mortimer?"

"Hortumunu kabartmak için eğilmişti. Sadece küçük bir darbe aldı. Özür dilediğimi duyacak kadar uzun yaşamadı."

Gareth'in gözleri Rowena'nın yüzüne kilitlendi. Boğazının çukuruna ince bir kan çizgisi damladı. Gözlerini kapattı.

"Onu serbest bırak, Marlys."

Marlys'in kolu Rowena'nın beline dolandı. "Neden? Senin kılıcın benimkinden daha derinden ısıyor. Onun kalbindeki kanı benden daha fazla döktün."

Gareth tepeye doğru bir adım attı. Marlys, Rowena'yı çam dalları omuzlarında titreyene kadar sürükledi.

Bir adım daha attı. "Benden nasıl da nefret etmiş olmalısın."

Marlys'in yüzü buruştu. "Seni aptal! Elayne seni incitti. Seni incinmiş görmeye dayanamazdım. Bilmiyor musun? Anlamıyor musun? Bana karşı nazik olan tek kişi sendin. Hayatını harabeye çevirdiğimde bile bir kez olsun zarafetini, cesaretini kaybetmedin. Sen olmak istediğim her şeydin."

Toynak sesleri üzerlerine geliyordu. Marlys çayırlara çılgınca bir bakış attı.

Elini uzatırken Gareth'in gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Marlys. Aşk. Bana gel. Seninle ilgileneceğim. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim." Marlys'in sesi sertleşti. "Hayır. Tepeden aşağı in, Gareth. Uzaklaş Folio."

Bıçak tekrar Rowena'nın boğazına dokundu. Gareth tereddüt etmeden itaat etti. Marlys Rowena'yı önündeki tepeden aşağı iterken kollarını teslimiyetle açtı.

Her iki kadının da kokusunu tanıyan Folio seğirdi ama ona doğru tökezlediklerinde kaçmadı.

"Kılıcın, kardeşim," diye tersledi Marlys.

Gareth kılıcını çözdü ve ayaklarının dibinde yere fırlattı. Marlys, Rowena'nın saçlarından bir tutamı avucunun içine aldı ve tokayı Folio'nun eyerine asıp atına bindi. Gareth'in takipçilerinin yaklaşmasıyla toprak titredi. Marlys, Folio'nun ince boynuna doğru eğildi.

Kısa bir an için yüzünü Rowena'nın karmakarışık buklelerine gömdü. Rowena onun fısıltısının nefesini kulağında hissetti. "Sana asla zarar veremezdim. Asla."

Dikkatsiz bir itiş. Gareth'in bekleyen kolları onu sardı.

Marlys, Rowena'nın kalbini doğrudan kesen gösterişli bir sırtışıla doğruldu. "Ona iyi bak kardeşim. Eğer yapmadığını duyarsam, bana hesap vereceksin."

Bu sözlerle birlikte Marlys aygırı bir daire çizecek şekilde döndürdü. Kılıcını kınından çıkardı ve yaklaşan atlılardan dörtnala uzaklaşırken havaya kaldırdı. Her zaman olmayı hayal ettiği şövalye kadar özgür bir şekilde uzak ufka doğru gürlerken, savaş ılığı rüzgârın kanatlarında onlara doğru süzüldü.

"Marlys!" Gareth'in boğuk ılığı rüzgâra kapıldı.

Rowena onun kolunu kavradı. "Bırak onu, Gareth."

Gareth'in bacakları çöktü. Rowena'nın elleri tuniğine uzandı. Bir şahin güneşin önünden uçup Marlys'in yolunda süzülürken Gareth yumuşak çimenlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü, ta ki ikisi de sallanan çimlerin üzerinde sadece birer gölge olana dek.

Yirmi Altıncı Bölüm

" ^ "

Rowena, Gareth'in yanında dizlerinin üzerine çöktü ve sözsüz bir teselli mırıltısıyla onun omzuna sokuldu. Gareth eliyle yanağını kavradı, başparmağı boğazını çizen ince kırmızı çizici okşadı.

"Canını yaktı mı?" dedi huysuzca.

Rowena titrek bir gülümsemeyle başını salladı ve Marlys'in ona söylediği son sözleri hatırladı - Gareth'in duyamayacağı sözler. Gareth çizici şefkatli bir öpücük verdi. Dudakları yukarı doğru ilerledi, önce nazikçe, sonra açlıkla çenesini, yanaklarını, burnunu yalayıp yuttu. Kadın onun öpücüklerine kendi öpücükleriyle karşılık verdi, adamın sakalının tenine değen sert okşayışının tadını çıkardı. Adamın dudakları onunkileri buldu. Terlerinin keskin kokusu onları nektar kadehlerinden daha değerli ve sonsuz derecede daha kalıcı bir tatla birbirine bağladı. Gareth kollarını ağır bir şekilde onun omzuna dayadı.

Başı öne eğildi. "Onsuz ne yaparım ben?"

Rowena alnını sert bir güçle onunkine bastırdı. "Devam edeceksin. Onun istediği gibi."

Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu böyle inanarak söylediğinde, neredeyse mümkün olduğuna inanacağım."

"Her şey mümkün, milord-"

Rowena'nın cevabının geri kalanı toynak seslerinin gürültüsüyle boğuldu. Ezileceklerinden korkarak kendini Gareth'in göğsüne attı. Gök gürültüsü durdu. Uzun bir an boyunca toynak sesleri ve soluk soluğa homurdanmalardan başka bir şey duyulmadı. Rowena gözlerini açtığında onaylamayan yüzlerden oluşan bir çemberin onlara baktığını gördü. En onaylamayan yüz, Irwin'in ay doru atından aşağıya bakan yüzüydü. Küçük Freddie ve Büyük Freddie sıradan kestanelere biniyordu. Sör Boris cüssesini bineğinin üzerinde kaydırırken, eyerinden sarkan bir ip dikkat çekiyordu.

Blaine atlardan herhangi birini gururlandıracak tiksintili bir homurtu çıkardı ve siyah aygırından sıçradı. Gareth'in kolu Rowena'yı koruyucu bir şekilde çevreledi.

Blaine'in gözlerinden birinin etrafındaki siyah halka atıyla mükemmel bir uyum içindeydi. İki kolunu birden açtı. "Bunun için mi kaçtın? Bu kuşatılmış çocukla bir çayırda eğlenmek için mi? Salonumda bıraktığın onca cesede değdi mi?"

Rowena sertleşti.

"Cesaret, çocuğum," diye fısıldadı Gareth. "Baygın, ölü değil." Blaine'e, "Sadece seninki de onlardan biri olduğu için sinirlisin," diye cevap verdi.

"Sinirli olduğum konusunda haklısın. Ev sahibinizi bayıltmak son derece kötü bir davranış. Misafirperverliğin tüm kurallarına aykırıdır. Galler Prensi titrerdi."

"Misafirlerinizi baharat mahzenine kilitlemek son derece kötü bir davranış."

Blaine arkasını dönüp bir kayayı tekmeleyerek bu noktayı kabul etti. Kaşlarını çatarak ufka baktı. "Marlys hangi cehenneme gitti?"

Rowena ağzını açtı. Gareth onun kolunu uyarıcı bir şekilde sıktı. "Kız kardeşim seni ilgilendirmez. Bunu erken yaşta açıkça belirtti."

"Acı verecek kadar açık." Blaine bu anıyı hatırlayınca yan tarafını ovuşturdu. "Belki de seni en yakın ağaca asılmış olarak görmeyi tercih etmemiştir."

Küçük Freddie ve Büyük Freddie endişeli bir bakış attılar. Rowena, Gareth'in uyarı bakışlarını görmezden gelerek kollarından çekildi. "Marlys, sen onun suçunun yükünü cesurca taşımaya devam et diye sürgüne kaçmadı."

Blaine etrafında döndü. "Suçluluk mu?" Gareth'a sert bir bakış fırlattı. Gareth ayağa kalktı ve hortumunun tozunu aldı.

Blaine'in gözleri ufku taradı. Şaşkınlıktan çok hayranlıktan kaynaklanan yavaş bir nefes verdi. "Demek huysuz küçük sürtük Mortimer'ı öldürdü."

"Ve Elayne," diye ekledi Rowena. Gareth ona karanlık bir bakış attı. Blaine atına doğru yürümeye başladı.

Gareth oradaydı ve eli dizginin üzerindeydi. "Bir yere mi gidiyorsun?" "Bir katili almaya."

"Asmak için mi?"

Blaine bir kaşını kaldırdı. "Aklımda daha özel bir hapsetme vardı. Tabii ki bekçi olarak ben."

"Marlys'i evcilleştirmek için şansını kullandın. Başka bir tane olmayacak."

Gareth'ın cüssesi kıpırtısızdı. Blaine, Sör Boris'e umut dolu bir bakış attı. Yaşlı şövalye tırnaklarını inceledi. Rowena, Gareth'ın koluna destekleyici sıkma.

Blaine bir küfür savurdu. "Sadece bu tatlı bayana yaptığın muamele için bile seni onun yerine asmam gerekir. Ve ille de boynundan değil."

Rowena'nın rengi soldu. Gareth onu düzgünce arkasına sıkıştırdı. "Sana daha önce de söylediğim gibi, Blaine, eğer bu tatlı hanımefendiye gösterdiğim ilgiden şikâyetçiysen, beni mızrak dövüşüne davet edebilirsin."

"Bir sürü şikâyetim var," diye tısladı Blaine.

Gareth gözlerini devirdi.

Blaine parmağını onun yüzüne doğru salladı. "Onu isteği dışında Caerleon'da tuttun. Onu bir ipin ucunda Ardendonne'a getirdiniz. Sonra da katil bir deli kadın tarafından kaçırılmasına izin verdiniz. Bakımınız, efendim, arzulanan çok şey bırakıyor."

Gareth esnedi. "Peki ne olacak? Beni asacak mısın yoksa bana meydan mı okuyacaksın?"

Blaine yumuşak bir hareketle eldivenini çıkardı ve Gareth'ın yüzüne vurdu. Deri elmacık kemiğinde kızarmış bir iz bırakmasına rağmen Gareth irkilmedi.

"Öyle olsun," dedi sertçe. "Bu mızrak dövüşünün kuralları nelerdir?"

Blaine ellerini arkasında kavuşturarak adımlarını hızlandırdı, sonra geri döndü. "Ödül," dedi, "Leydi Rowena olacak."

Rowena, Gareth'ın kahkaha atmasını, böylesine gülünç bir bahsi reddetmesini bekledi. "Bunu açıklamama izin verin," dedi Gareth. "Ödül şu olacak

Leydi Rowena ile evlenmek istiyorum."

"Neden benim elim?" Rowena mırıldandı. "Neden kafam ya da bacağım değil?" Gareth'ın kolunu çekiştirdi.

Gareth çırpınma hareketini hissetti ve ağzının kenarından, "Üzölme aşkım. Bu Blaine'in aradığı bir gelin değıl. Meydan okumasını geri çekecektir."

Blaine parmaklarını eldiveninin içine soktu. "Pekâlâ. Hanımefendi bir gelin olacak."

Başka bir eldiven havada süzölerek geldi ve Gareth'ın şakağına çarptı. "Beni de say." Irwin'in yüzü kar gibi solmuştu ama sesi titremiyordu. "Başından beri benimdi."

Rowena ağzı bir karış açık adamların etrafına baktı ve hepsinin çıldırmış olup olmadığını merak etti.

"O zaman anlaştık," dedi Blaine. "Yarın öğleden sonra Rowena'nın Aşk ve Güzellik Kraliçesi koltuğına oturacağı bir turnuva düzenlenecek. Kim tahttan indirilirse o kaybeder."

Irwin eyerinde sallandı. Koca Freddie omzuna bir yumruk atarak onu düzeltti.

Rowena Gareth'tan uzaklaşırken hepsi dönüp baktı. Gareth'ın kaşları çatıldı. "Ne oldu aşkım?"

"Aklını mı kaçırdın? Marlys'ten hiçbir şey öğrenmedin mi? Bir kadın satılacak ya da kazanılacak bir mülk değildir. Belki de onu bu konuda ikna edebilseydin, onu kaybetmezdin."

Sanki boynuzları ve kuyruğı çıkmış gibi ona bakakaldılar. Koca Freddie başını kaşıdı.

Blaine gerçekten şaşkın görünüyordu. "Çok heyecanlanmalısın Rowena. Çoğı kadın kendi adına bir mızrak dövüşü yapılmasını en büyük onur olarak görür." Yardım için Sör Boris'e baktı.

Şövalye başını salladı, gözlerinde mesafeli bir bakış vardı. "Aşk ve Güzellik Kraliçesi, ülkedeki her leydinin gıpta ettiğı koltuğına sahip."

Gareth, sanki kaçmasından korkuyormuş gibi çekingen bir el uzattı. Sesi alçaktı, sadece onun kulaklarına hitap ediyordu. "Bir şövalye meydan okumayı reddedip onurunu koruyamaz."

Irwin'in atının yanından geçerek açık çayırlara doğru döndü.

Gareth onun peşinden yürüdü. Kolunu kibarlıktan uzak bir şekilde kavradı. "Her şeyimi kaybettim Rowena. Seni kaybetmeyi göze alamam."

"Saçmalama lordum," dedi usulca. "Hayatınız boyunca aradığınız o en değerli şeyi, onurunuzu kazandınız. Umarım geceleri içinizi ısıtır."

Bu sözlerle birlikte yırtık pırtık eteklerini avuçlarının arasına aldı ve çitırdayan otların arasından uzaklaştı. Yelesinden bir avuç tutan Küçük Freddie bineğini bir daire çizecek şekilde yönlendirdi.

Eğilme anlamına gelen aşağılayıcı bir eğimle etrafında döndü. Dudaklarında muzip bir sırıtış belirdi. "İzninizle mi lordum?"

Gareth hırlayarak onu kovdu. Küçük Freddie kız kardeşinin peşinden koştu. Gareth, Rowena omurgasının gururlu kıvrımını gevşetmeden Küçük Freddie'nin arkasına binene kadar gözlerini ondan ayırmadı. Sonra çarpan şakaklarını ovuşturdu.

Blaine keskin bir çeneyi onun omzuna sapladı. "Kadınlar! Büyük ve gizemli yaratıklar, değil mi?"

"Bir mor göz daha ister misin?"

Blaine aceleyle geri çekildi. Sör Boris'in nazık önerisi üzerine, dağınık bir şekilde Ardendonne'a doğru geri dönmeye başladılar. Blaine ve Gareth siyah aygırı paylaşıyor, birbirlerine dokunmamak için mücadele ediyorlardı. Irwin arkadan geliyor, dua ediyor ve ani bir dindarlık kriziyle haç çıkarıyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

" ^ "

Kaygan mumlu deri Irwin'in ellerinden kaydı. Dördüncü denemeden sonra zırhı bağlamayı başardı ama deri zırhı ters giydiğini fark etti. Belki de miğferini tersten giyer ve tersten yürürse kimse fark etmezdi. Sör Gareth'a bir turnuvada meydan okumak için hangi çılgınlığın onu ele geçirdiğini merak ederek damlayan alnını sildi. Rowena'nın güzelliğine lanet olsun.

Sör Gareth'a sarılırken çok yumuşak ve çekici görünüyordu, burnu kirden kirlenmiş, eteği çimenlerle lekelenmişti. Bu ona çocukken güreştikleri zamanları hatırlatmıştı. Her zaman kızın üste çıktığını ve kendisinin de içi boşaltılmış bir domuz gibi merhamet çığlıkları attığını unutmuştu. Ayrıca Sör Gareth'ın onur yeminini bir kırbaç şiddetiyle yüzüne fırlatana kadar dilinin keskin kırbacını da unutmuştu.

Zırhı çıkardı ve ters çevirene kadar onunla boğuştu. Çatırdayan bir yığın halinde yere yığıldı. Parmakları şalvarın bağcıklarıyla uğraşırken, Koca Freddie'yi odadan kovaladığına pişman oldu. Kuzeninin onun titreyen ellerini görmesine dayanamıyordu. Ve Büyük Freddie'nin, Irwin'in izlemediğini sandığında gözlerinden akan yaşları görmeye dayanamıyordu.

Deri kayış Irwin'in elinde koptu. Etkisiz bir yeminle onu fırlatıp attı. Topallaya topallaya bankın yanına gitti ve başörtüsünü kaldırdı. Örgülü zincirin halkaları elinin etrafında kıvrıldı. Başının üzerine indirdi, ağırlığının altında sendeledi ve onu kendisine ödünç verecek kadar cömert olan koca kafalı şövalyeye sessizce lanet okudu.

Dengesini kaybetmemek için el yordamıyla gümüş miğferi bulmaya çalışırken boynu bir kaplumbağanınki gibi öne doğru eğildi. Miğferi başının üzerine düşürdüğünde, boynunun yan tarafına bir sopa indi.

Bir an için doğruldu, sonra bir taş gibi yere düştü. Miğfer yankılanan bir çınlamayla yere çarptı.

Bir çift el miğferini çıkarıp başını yavaşça yere indirirken, mutluluktan kendinden geçmiş bir halde yatıyordu. Şapkası, zırhı ve kısa tuniği çıkarıldı; ta ki solgun göbeği yükselip keten pantolonundan başka bir şey kalmayana dek. Düşünceli bir duraksamadan sonra dar keten parçası çözüldü ve yığına eklendi.

Reçele batırılmış çileklerle ilgili bir şeyler mırıldanarak yan tarafına yuvarlandı ve sürgünün son bir gümbürtüyle kapının dışına düştüğünü hiç duymadı.

"İleri çıkın, şövalyeler, ileri çıkın!"

Tiz bir trompet patlaması havaya sıvı altın gibi döküldü. Gareth taburesinden kalkmadan çadırın kapağının bir köşesini kaldırdı. Bir üçgen güneş ışığı çadırın puslu iç kısmına sızdı. Habercinin daveti ona yönelik değildi. Ev sahibi olarak hünerinin bir kanıtı olarak, neredeyse

Blaine bir gecede misafirlerini eğlendirmek için bir dizi küçük mızrak dövüşü ve mele ayarlamayı başarmıştı.

"Richard'ın böyle organize komutanları olsaydı, Selahaddin'in orduları tek bir çarpışmada düşerdi," diye mırıldandı.

"Gülmekten, şüphesiz," diye boğuk bir cevap geldi.

Şövalyeler gibi giyinmiş soytarılar ve taklacılar çizgili bir çadırdan dışarı akarken, neşeli bir şekilde birbirlerine takla atıp çelme takarken Gareth homurdanarak onayladı. Çadırın kapağının düşmesine izin verdi, kızıl kasvetin içinde oturmaktan memnundu. Başsız olduğu anlaşılan bir çocuğun ince bedeni ayaklarının dibinde yüzüstü uzanmıştı.

Gareth çocuğun ayak bileklerini çekti ve Küçük Freddie'nin kafası hoşnutsuz bir ifadeyle çadırın içinde belirdi.

"Karnının üzerinde yuvarlanmana gerek yok, delikanlı. Dışarı çıkabilir ve gelişmeleri medeni bir şekilde izleyebilirsiniz."

Küçük Freddie kendini fırçaladı, dudağının kenarı somurtmaya ramak kalmıştı. "Size yaveriniz olarak ben bakacağım. Rowena'nın emriydi."

"Neden? Sen de en az onun kadar benden hoşlanmıyorsun." "Pek sayılmaz."

Gareth buna bir cevap bulamadı. Ayağa kalktı ve çadırı arşınladı, zincir zırhı her ağır adımda şingırdıyordu. Şafaktan beri ayaktaydı ve zırhlıydı. Çadırın dışındaki havayı şamatalı kahkahalar dolduruyordu. Diğer tarafa doğru yürümek için döndü. Küçük Freddie, Gareth'in boşalttığı tabureyi çadırın kapağının hemen içine, şenliklere göz atabileceği bir yere yerleştirdi. Çocuksu bir kahkaha attı. Gareth çocuğun sarı saçlarını okşamak için elini kısa tuttu. Eldivenli parmakları, avucunun içine aldığı sarı saç tellerinin hatırasıyla kıvrıldı ve karnının derinliklerinde hayal kırıklığına uğramış bir umutsuzluk çiçek açtı.

"Kız kardeşin bu sabah başka ne söyledi?" Sözleri niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı.

Freddie omuz silkti. "Mızrağını kuşanmak için bir parça kumaş ya da biblo isteğini reddetti."

Kahkaha çığlıkları kesildi. Listeden beklenti dolu bir mırıltı yükseldi. Gareth doğruldu. Küçük Freddie köşede Gareth'in eşyalarından oluşan yığını karıştırdı. Gareth kalede hiçbir şey bırakmamıştı. Bu saçma turnuvadan sonra leydisini alıp gitmeyi planlıyordu. O

başını eğdi. Küçük Freddie parmak uçlarında durdu ve gümüşle süslenmiş siyah bir paltoyu şövalyenin zırhının üzerine geçirdi. Çocuk beline gümüş bir zincir bağlarken Gareth hareketsiz duruyordu. Kılıç takmıyordu. Tek silahı dışarıda duran, keskin ucu yuvarlak bir taçla köreltilmiş mızraktı.

Bir trompet sesiyle kalabalığın üzerine saygılı bir sessizlik çöktü. Küçük Freddie Gareth'ın miğferini kaldırdı ama parmak uçlarında bile olsa boyu yeterli değildi. Özür dileyen bir yüz ifadesiyle taburenin üzerine tırmandı ve miğferi Gareth'ın başına yerleştirdi. Gareth vizörü yukarı çevirdi.

Trompetler güçlü bir şekilde çalınırken nabızı kendi isteğiyle hızlandı.

Müjdeciler bir kez daha hep bir ağızdan bağırdı: "İleri çıkın, cesur şövalyeler, ileri çıkın!"

Bu kez çılgınlıklarını sırttan soytarılar takip etmedi. Listenin iki ucuna kurulmuş çadırlardan iki adam çıktı. Çadırın sıcak ve durgun havasından sonra esen taze rüzgâr Gareth'ın beynini karıştırarak başını döndürdü. Güneş onu kör etmişti. Uzun bir an boyunca, kadife yeşili bir goblenin üzerindeki karanlık şekillerden başka bir şey seçemedi. Folio'yu dileyerek, Blaine'in ona verdiği siyah destiye bindi.

Dünya yavaşça odak noktasına geldi. Eğik zeminin altındaki yamaç rengarenk çadırlarla doluydu. Çimenlerin üzerinde sıralanmış, kırmızı ve zümrüt rengi asmalarla süslenmiş, içlerinde oturanların gergin hareketleriyle dalgalanan kanopili pavyonlar. Uzun bir an boyunca tek ses, pavyonların tepesine sabitlenmiş flamaların rüzgârda dalgalanmasıydı.

Ardından en uzaktaki pavyondan güçlü bir kükreme sesi yükseldi ve bir dalga gibi listenin aşağısına doğru yayıldı. Ayaklar, pavyonların kendileri protesto için yıkılacakmış gibi görünene kadar hep birlikte yere vurdu. Alkışların gürültüsü havayı salladı. Küçük Freddie mızrağı fırlattı. Gareth onu eldivenli eliyle yakaladı. O anda bütün yüzlerin kendisine döndüğünü fark etti. Her onay çılgılığı kulaklarına ulaşıyordu. Kalabalık ayağa kalktı ve alanın sonunda karamel atına binen ince ev sahibini görmezden geldi. Caerleon'un Karanlık Lordu Sör Gareth de Crecy'yi alkışlamak için hep bir ağızdan seslerini yükselttiler.

Masum olduğu haberi bu meraklı kalabalığın içinde bir yangın gibi yayılmıştı. Tek bir sesle, yirmi yılın yanlışlarını düzeltmeye çalıştılar. Gareth'ın emriyle, destrier ortasına kadar tırıs ilerledi.

Galeri göründü. Parlak giyimli hanımlar tahta parmaklıklara doluşmuştu. Narin parmaklarından fularlar ve kurdeleler uçuşuyordu.

Gareth yirmi yıldır bu anı bekliyordu. Ama şimdi akranlarının selamları onun için galerideki boş koltuk, şeref tahtı, Aşk ve Güzellik Kraliçesi'nin geleneksel yeri kadar boştu. Kalabalığın renkleri cıvılcı, sesleri tiz görünüyordu. Gareth, atını listenin kendi tarafına doğru sürerken başı dönüyor, miğferinin altından kin dolu bir fısıltı duyuyordu. Hayatın *boyunca aradığın o en değerli şeyi, onurunu kazandın.*

Rowena'nın saçlarının güneş ışığındaki altın parıltısını görmeyi arzuluyordu. Onun ince bedenini galeri korkuluğuna yaslanmış, kendisini zafere teşvik ederken bulmayı. Hayatında pek çok mızrak dövüşü yapmıştı, bazıları ölümle sonuçlanmıştı. Her birinde, kendisine inansınlar ya da inanmasınlar, hakkın kudret getireceğini bilerek, gururunun onu taşıyacağına güvenmişti. Acımasız yüzünün altında, babasının onurlu bir adam olarak doğurup yetiştirdiği çocuğun yattığını biliyordu. Bugün, hayatının en önemli turnuvasında, kendini boş ve aptal hissediyordu. Rowena dışında kanıtlayacak hiçbir şeyi kalmamıştı ve bu konuda tamamen yanlış bir yol izlediğini hissediyordu.

Blaine parmağını boğazına götürdü. Turnuvanın atanmış mareşali Sör Boris, yeni bir tezahürat patlamasıyla listenin ortasına doğru ilerledi. Bir sıra trompetçi borularının zillerini havaya kaldırırken güneş ışığı altın renginde parlıyordu. Melodik bir nağme duyuldu. Gareth'ın dizleri atının üzerine örtülen saten battaniyenin üzerinde sıkıştı.

Sör Boris gürlledi, "Tanrı ve Aziz Mikail adına, yap-"

Gareth avucunu kaldırınca durdu. Şövalye eğildi ve yaverinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Küçük Freddie çadıra doğru eğildi.

Blaine, Gareth'ın duyamadığı ama kalabalığın kıs kıs gülmesine neden olan aşağılayıcı bir yorum yaptı. Küçük Freddie yeniden ortaya çıktı ve ona bir şey uzattı. Gareth onu mızrağının ucuna taktı. Şeftali ipeğinden bir peçe rüzgârda dalgalanırken kadınlardan bir onaylama sesi yükseldi. Peçenin Rowena'dan alındığını, karşılıksız verilmediğini bilmiyorlardı. Rowena ona kendisi dışında hiçbir şeyi özgürce teslim etmemişti. Bu düşüncenin çağrıştırdığı anılara dalmaya cesaret edemedi. Sör Boris'e devam etmeye hazır olduğunu işaret etti.

Sör Boris boğazını temizledi ve tekrar başladı. "Tanrı ve St. Michael, savaşını yap!"

Müjdeciler karşılık olarak, "Görevinizi yapın, yiğit şövalyeler!" diye bağıldılar.

Savaş için listeyi temizleyerek dağıldılar. Gareth miğferini kapattı. Dünya, ucunda rakibinin bulunduğu yeşil bir alana daraldı. Mızrağını indirdi ve kalkanını kaldırdı. Kalbi kulaklarında çarpıyordu.

Altın mahmuzlar Destrier'lerin böğrüne dokundu. Atlar bir toynak telaşıyla öne fırladı. Listenin iki ucundan birbirlerine doğru gürlerken çim parçaları uçtu. Gareth atlıların sırtına doğru eğildi ve gelecek darbeye karşı kendini hazırladı.

Mızrağı Blaine'in kalkanına çarpmadan önce kısacık bir an için, Blaine'in siperliğinin yarıklarından daralmış kahverengi gözleri bir anlığına gördü. Mızrak güçlü bir çatırtıyla kalkana çarptı. İki mızrak da tuttu. Darbe Gareth'in kolunu boydan boya titretti ve omurgasından aşağı indi. Sallandı ama yerini korudu. Kalabalık onayını kükreyerek gösterdi.

Gareth dörtlüyle geçerken galeriye bakmaktan kendini alamadı. Leydi Alise ona bir öpücük verdi. Şeref koltuğu hâlâ boştu. Atı etrafında döndü. Köylülerden oluşan bir kalabalık, alanın uzak ucunu çevreleyen iplere doğru itişip kakışıyordu. Erkekler lordlarını nasıl yeneceklerine dair kaba önerilerde bulunuyorlardı. Geniş, güneşten kırıkmış yüzlü bir kadın küçük bir kızı havaya kaldırdı. Tarlaya bir buket funda savurdu.

Gareth'in bineği bir kez daha Blaine'e doğru ilerlerken çiçekleri dikkatsizce çiğnedi. Kulpunun üzerine eğildi. Atın yelesi dümenini kamçılıyordu. Rüzgar vizöründen ıslık çalarak geçti. Kalabalık gözden kayboldu. Önünde uzanan tek şey uzun, düz bir yol ve ona doğru savrulan şövalyenin kalkanına işlenmiş şahindi. Gareth bakışlarını şahinin gözüne sabitledi. Mızrağını bir santim kadar indirdi. Kendi kalkanına saplanan mızrağı düşünmeyi reddetti. Çarpışmanın etkisiyle kaslarının haftalarca ağrıyacağını düşünmeyi reddetti. Tek düşündüğü şahinin parlak bir şekilde yanıp sönen gözüydü.

Çarpma anında gözlerini kapattı, Blaine'in mızrağı vurmadan önce kazandığını biliyordu. Blaine'in mızrağı korkunç bir çatırtıyla parçalandı ve şövalyenin elinde kırık bir dal gibi katlandı. Kalabalığın nefesi kesildi. Gareth ilerledi. Blaine'in aygırı kalçalarının üzerine çöktü. Gareth'in mızrağının amansız gücü, Blaine'in tepetaklak çimenlere yuvarlanmasına neden oldu.

Blaine'in atı, bayanlar galerisinin dibindeki otları yemeye gitti. Gülen genç bir kız onun kulaklarına şebboy çiçeklerinden bir taç taktı. Blaine'in yaveri efendisine doğru koştu ama Blaine ona el salladı.

Gareth atından inmeden eğildi ve eldivenli elini uzattı. "Gel dostum, ayağa kalk. Kalene bahse girmediğin için şükret."

Blaine doğruldu ve miğferini çıkardı. Gareth'a ters ters baktı ve çınlayan kulaklarını ovuşturdu. "Taçlandıracak bir leydisi olmayan kale nedir ki?"

Gareth sırtıttı. "Son zamanlarda ben de kendime aynı soruyu sormaya başladım."

Blaine, Gareth'ın uzattığı eli tutarken kalabalık çığlık attı. Gareth onu ayağa kaldırdı. Alkışlar havayı doldurdu. Blaine kollarını açtı ve her soytarıyı gururlandıracak bir selam verdi. Doğrulurken hafifçe sendeledi.

"Bir dahaki sefere arkadaşım ve ben tartışmalarımızı satranç tahtasına ya da hazar zarına taşıyacağız," diye seslendi iyi huylu alaylar ve laf atmalar karşısında.

"Tehlike değil." Gareth başını sertçe salladı. "Asla tehlike değil."

Blaine dizini tokatladı. "Sizi bu şekilde bırakıp gitmekten nefret ediyorum ama bir grup sempatik bayanın bana el salladığını görüyorum. Anelik içgüdülerini ortaya çıkarmak için yaralı küçük bir çocuk gibisi yoktur. İyileşmek istediğim birkaç tur görüyorum. Ayrıca, karşılaşmanız gereken başka bir zorluk daha var."

Gareth homurdandı. "Sanmıyorum. Eğer Irwin'i tanıyorsam, şimdiye kadar Revelwood yolunu yaralamıştır."

Sör Boris tekrar öne çıktı ve onu bir dizi ışıltılı müjdecî izledi. "Gelenekler gereği, bugün turnuvada Sör Gareth'a meydan okumak isteyen başka bir şövalye olup olmadığını sormalıyım."

Birkaç şövalye bu anı dişlerini karıştırmak ya da en sevdikleri kadınları öpmek için uygun buldu.

"Öne çıkmak isteyen varsa," diye seslendi Sir Boris, "ya şimdi ya da sonsuza dek yapsın..."

Tepede bir at belirdi. "-Sessizliğini koru," diye zayıfça bitirdi.

Gareth siperliğini alına doğru itti ve gözlerini kısarak öğleden sonra güneşine karşı silüetini oluşturan karanlık şekle baktı. Ilık bir rüzgâr yüzündeki teri kuruttu. Liste sessizliğe gömüldü.

Miğferli figür mızrağını kaldırdı. Kalabalık bariz meydan okuma karşısında mırıldandı, gizemli figürün büyüüne kapılmıştı. Gareth kaşlarını çattı ve binicinin Irwin'in cüssesine sahip olup olmadığını anlamaya çalıştı. Rakibi ona düşünmek için çok az zaman verdi.

Kalkanını kaldırıp mızrağını indiren atlı tepeden aşağıya doğru hücum etti. Gareth siperliğini indirdi. Beyaz aygırın toynakları yerden ayrılıp güçlü bir sıçrayışla listenin sonuna gerilmiş ipleri aşınca kalabalık toplu bir nefes aldı. Terli avuçlar rayları kavrarken, seyirciler meydan okuyanın tüm kuralları bir kenara bırakarak Gareth'ı ezip geçmeyeceğini merak ediyordu.

Eldivenli eller dizginleri keserek aygırı şaha kalkmış bir şekilde durdurdu. Gareth gözlerini kırıştırdı. Buz gibi bir ter damlası ensesinden aşağı süzüldü. Aygır Folio değildi. Siyah tutamlar ön ayaklarını ve yelesini süslüyordu.

Yabancı, mareşale doğru kesici bir hareket yaptı ve Sör Boris'in sözleri, böylesine öngörülemez iki rakibin arasında durma düşüncesini çok az önemsiyormuş gibi yuvarlanarak döküldü. "Tanrı ve Aziz Mikail adına, savaşınızı yapın!"

Müjdecilerin tepkisi anlamsızdı. Birbirlerini iterek yoldan çekildiler, ezdikleri trompetçileri umursamadılar.

Gareth atlıyla yüzleşirken, alışılmadık bir his içini sıktı. Korkuyordu. Bu korku onu çileden çıkarmıştı. Eğer Irwin'in şakadan anladığı buysa, onu alt ettikten sonra delikanlıyı dizlerinin üzerine çöktürebilirdi. Mızrağını öyle bir hırıltıyla kaldırdı ki galerideki kadınlar baygınlık geçirerek birbirlerinin kollarına atıldılar. Blaine'in ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Yabancı kalkanını kaldırdı. İki çift çizmeli ayak bineklerinin yanlarına çarptı. Biri mahmuz takıyordu. Diğerinde yoktu. Atlar ileri atıldı ve bahar yağmurundan hâlâ nemli olan topraktan bir toz bulutu çıkardı. Yabancı'nın kalkanı işaretlenmemişti. Gareth nişan alacak bir hedef bulamadı. Yer, destiyerinin toynaklarının altından yuvarlandı ve o daha hazır olmadan, mızrak sarsıcı bir darbeye kalkana çarptı. Her iki atlı da sallandı ama dengelerini korudular. Kalabalığın tezahüratı sessizdi, sanki hâlâ yabancı'nın esareti altındaydılar.

Atlı tekrar saldırmadan önce dönmek için ancak zaman vardı. Gareth nefesinin altından küfretti, hâlâ son darbenin etkisindeydi. İşaretsiz miğferin altında insanlığa dair herhangi bir ipucu aradı. Güneş ışığı parılıyordu

dar yarıklar, aldatıcı parlaklığıyla onunla alay ediyordu. Vizör sırlarını saklıyor, gölgeler tarafından sıkıca kapatılmıştı. Rakibinin mızrağı kendi mızrağına çarptığında alanın ortasına doğru yolu henüz yarılarmıştı. Atı şaha kalktı, toynakları havaya savruldu. Öfke çenesini sıkılaştırdı.

Artık Irwin'le dövüşmediğini biliyordu. Irwin aynı anda aygır, mızrak ve kalkanla manevra yapacak ne beceriye ne de zarafete sahipti. Binici tekrar üzerine geldi, bineğini durmaksızın onları ayıran zümrüt yeşili alana doğru sürüyordu.

Mızrakları çarpışmadan önceki bir anlık zaman diliminde Gareth doğruldu ve mızrağını havaya kaldırdı. Atlı ileri atıldı, kalkanı ve vücudu Gareth'in mızrağından gelecek darbeye hazırды. Darbe gelmeyince, yabancının hamlesinin ivmesi onu Gareth'in kalkanına taşıdı, kendi mızrağının kalkanın içinden, sonra da havadan geçişini izledi. Darbenin gücü Gareth'i titretti. Dizleriyle sert eyeri kavradı. Bineği garip bir daire çizerek yalpaladı. Mızrağının ucu galerinin çatısına takıldı ve tahta kazık şeftali rengi örtüyü ikiye ayırdı. Mızrağının ucunu körelten taç Alise'in kucağına düştü.

Peçenin yırtılmasıyla harekete geçen ve mızrağına ne olduğundan habersiz olan Gareth, rakibini hazırlıksız yakalamayı umarak uzun sopayı savurdu. Atını kontrol etmekte zorlanan binici kalkanını kaldırmakta bir an geç kaldı. Güneş ışığı çelikten yansiyordu. Gareth'in mızrağının gümüş ucu binicinin zırhını deldiğinde bir kadın çığlık attı.

Kalabalık ayağa kalktı. Her şey sessizdi.

Kan derinin üzerine akıp gümüşü kırmızıya boyarken Gareth şaşkınlıkla baktı. Mızrağı yere çakıldı. Beyaz aygır yanlara doğru sıçrayarak Gareth'tan uzaklaştı. Binici yere yığıldı ve sert kollarıyla mızrağının kabzasını kavradı. Müjdecilerden biri Latince bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Zaman, an tanımayan bir pus içinde geçti. Hiçbir yaver yaralı efendisine yardım etmek için sahaya çıkmadı. Gareth vizörünü geri itti, zihninde korkunç bir şüphe doğarken kanı damarlarında buza dönüştü. Atlı iki büklüm oldu. Gareth'in gözünü korkutan bir kararlılıkla, eldivenli parmakları miğferin etrafında kıvrıldı. Gözlerini kapatmak istedi, ardından geleceğini bildiği uzun, siyah saçların düşüşünü izleyemiyordu.

Atlı başını eğdi ve miğferi çekip aldı. Buğday bukleleri kül rengi teninin üzerine döküldü.

Liste hareketlendi. Blaine bir doktor için bağırdı. Doktor bir rahip için bağırdı.

Alise bayıldı. Küçük, gümüş saçlı bir figür en uzaktaki çadırdan ayrıldı ve koşarak aşağıya indi.

Ama Rowena'ya ilk ulaşan Gareth oldu. Zaferini kaybederek atından atladı ve düşerken onu kollarıyla yakaladı. Onu yere yatırdı. Kanın kayganlığı aygırın tertemiz postunu lekelemişti.

Onu kucağına aldı. Altın bukleler paltosunun üzerine dökülüyordu. Kızın mavi gözleri acının pusuyla kararmıştı. Parmaklarını çenesinin kıvrımında gezdirdi.

Dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. "Özgürüm lordum. Kendimi kazandım."

Merhametli bir baygınlık geçirirken kum rengi kirpikleri yanaklarına çarptı. Serseri bir rüzgâr peçeyi galeri direğinden koparıp deniz mavisi gökyüzünde sadece bir şeftali lekesi kalana dek yukarı doğru uçurdu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

" ^ "

Koca Freddie hızlı ve becerikli elleriyle Rowena'nın başını yatağın kenarına doğru yönlendirdi. Geniş avuçlarıyla Rowena'nın alnını okşarken midesindeki yetersiz içerik dışarı çıktı. Gözleri titremedi bile. Nemli kirpikleri boğulmuş örümcekler gibi yanaklarına yaslanmıştı. Blaine elini uzattı ama Gareth hızla yanından geçip kapıdan çıktı. Blaine, Küçük Freddie'nin peşinden Gareth'ı takip ederken, Büyük Freddie Rowena'nın hareketsiz bedenini nazikçe yastıklara geri yatırdı.

Gareth'ı mazgalın üzerinde, korkuluklara tutunmuş ve hırıltılı nefesler alırken buldular. Elinin tersiyle ağzını sildi ve içeri dönmek için döndü. Blaine onu durdurdu.

"Dinlenmeye ihtiyacın var. Üç gündür hiç uyumadın. Kendine biraz zaman tanı."

Gareth elini silkti. "Hiç zamanı olmayabilir. Bana ihtiyacı var. Onu terk edemem."

"Büyük Freddie onunla ilgileniyor."

Gareth, Blaine'in elini ikinci kez itti ama kapıya doğru ilerlerken tökezledi. Aniden korkuluğa döndü ve taşı kavradı. Yüzünü balkonda buğulanan serin yağmura doğru kaldırdı ve gözlerini kısa süreliğine kapattı. Gölgeler gözlerinin altında morluklar gibi uzanıyordu.

Sessizce durdular ve uzaktaki bir oluktan gelen yağmurun uykulu pıtırtilarını dinlediler.

Blaine nazikçe, "Hastalık onun için iyi," dedi. "Doktor, yaranın zehrini vücudundan ne kadar çok atarsa, yaşama şansının o kadar artacağını söylüyor."

"Uyum sağlamak ona iyi geliyor mu? Dün gece yataktan fırlamasını engellemek için tüm gücümle üzerine atılmak zorunda kaldım. Ateşi iyi mi? Ya da titreme? Ya da kâbuslar?" Gareth'ın sesi kesildi. Başı öne düştü. Yağmur, saçları gevşek tutamlar halinde yüzünün etrafında asılı kalana kadar balkondan sisli yapraklar halinde süzüldü.

Blaine ona cevap veremeyince, Gareth hızla şatoya geri döndü. Blaine de onu takip etti. Küçük Freddie uzaktaki tepelerin üzerinde asılı duran gri sis çanaklarına bakıyordu. Blaine, Rowena hastalandığından beri sadakatle Gareth'ın yanında kalmıştı. Rowena'nın odasında geçirdikleri ilk gecede iki adamın hangi karanlık sırları paylaştığını kimse bilmiyordu. Hararetli bir tartışma sırasında yükselen sesler ve boğuk bir hıçkırığın yankısı tek ipucuydu. Hatta bir keresinde kapıya çarpan bir cesedin çıkardığı gürültüye benzer bir ses duyulmuştu.

Ama sabah olduğunda Rowena hâlâ hayattaydı. Gareth, rahibin onun ruhunun Araf'a sınırsız geçişini sağlayacak sözleri söylemesine izin vermeyi reddetmişti. Caerleon Lordu onun yaşamasını vasiyet etmişti. Ve yaşadı da. Küçük Freddie kendi dudaklarının bir duanın sözcüklerini oluşturduğunu hissetti, kaskatı kesilmiş ve kullanılmadığı için yarı unutulmuştu. Sözcükler yetersiz kaldığında, gözleri acımasız gökyüzünü taradı ve Tanrı'nın Gareth'ın sevgisinde kendi kibrini ve tutkusunu görüp hepsine merhamet etmesi için yalvardı.

Küçük Freddie kapı aralığında oturmuş, kucağında yatan sarı tazıyı okşuyordu. Gareth elindeki çubuğu suya batırdı ve Rowena'nın kurumuş dudaklarına sürdü. Uzun gece boyunca vücudunu saran ateşin ardından cildini mumsu bir serinlik kaplamıştı.

Derisi yüzündeki kemiklerin üzerine gerilmiş, bir zamanlar pembe olan yanaklarına çökük bir solgunluk vermişti. Onu oturur pozisyona kaldırdı ve eğdi.

Kolunun üzerinde hafif bir ağırlık vardı. Yan tarafındaki bandaj temiz ve kuruydu. Yastıkları dolgunlaştırdı ve onu tekrar yatırdı.

Mavi gözler ona bakıyordu. Gareth'in nefesi boğazında düğümlendi. Sonra ağzının bir köşesi zayıf bir gülümsemeyle kalktı.

"Teşekkür ederim lordum." Sesi çatallaştı. Boğazını temizlemesi, vücudunu şiddetiyle harap eden ürpertici bir öksürüğe yol açtı.

Gözlerini kapattı. Gareth öne doğru eğildi ve yüzüne baktı. Gözleri tekrar açıldı, kocaman ve parlaktı.

"Gareth?"

Parlak bakışları tavizsizdi. Gareth ondan kaçmak için bir tarak aldı ve yastığın üzerine yayılmış gevşek saç tellerini nazikçe taradı.

"Evet, aşkım?"

"Bana çok mu kızgınsın?"

Gülümsemesi cevabını yumuşattı.

"Öfkeli." "Bağışlayın beni."

Başı yana düşerken tarak hareketin ortasında dondu. Dudakları adamın bileğine dokundu.

Bir tutam saçı parmaklarının arasında dolaştırdı ve pürüzsüz telin sertleşmiş etini kesmesine izin verdi. Esnedi ve yanağını yastığa gömdü, nefesi günlerdir ilk kez düzenli geliyordu.

Yaptığı kıvrım parmaklarının arasından kayıp gitti. Gareth ayağa kalktı ve adımlarını hiç bozmadan çocuğun ve köpeğin üzerinden geçerek kuleden çıktı. Dar merdivenlere çöktü, yüzünü kollarına gömdü ve sessizce ağladı.

Donjon'un kapısı çarparak açıldığında Blaine'in başı havaya kalktı. Yanındaki senyörü elinin dikkatsiz bir hareketiyle kovdu. Adam topladığı parşömenleri minnettar bir gıcırtyla yere bıraktı ve kapı aralığındaki boş gözlü şövalyenin yanından geçti. Gareth zırh ve pelerin giymişti. Yanında geniş bir kılıç asılıydı. Blaine en kötüsünden korkarak parmaklarını çenesinin altında birleştirdi.

Bir kese altın havada süzülerek meşe masaya çarpıp durdu.

Blaine kaşlarını çatı. "Senden kira almıyorum. Sen benim misafirimsin."

"Bu senin için değil. Rowena için."

Blaine rahatladı. Keseyi geri attı. "Ona kendin ver."

Gareth keseyi yere bıraktı ve Blaine'in üzerine eğilerek ağırlığını ellerine verdi. "Ben burada olmayacağım."

Blaine'in kaşları çatıldı. Kesenin iplerini gevşetti ve içine baktı. Gözleri büyüdü. "Bu önemli bir miktar."

"Yeter."

Blaine homurdandı. "Bir kontluk satın almaya yetecek kadar." "Eğer öyle istiyorsa."

Blaine sandalyesinde arkasına yaslandı ve topuklarını masaya dayadı. "İstediğin bu mu?"

"O özgürlüğünü kazandı. Bu çeyiz ona istediği erkeği seçme özgürlüğü vermeli." Kasten ekledi, "Ya da hiçbir erkeği."

Blaine mahcup bir ifadeyle sırttı ve dizindeki bir ipliği temizledi. "Onun altını konusunda bana güveniyorsun ama kendisi konusunda güvenmiyorsun."

"Bunu yaparsam aptallık etmiş olurum. Ancak kardeşi konusunda sana güveniyorum. Orada Küçük Freddie'nin iyi bir eğitim almasını sağlayacak kadar altın var."

Blaine alaycı bir kaş kaldırdı. "Onu kendi suretimde şekillendirmemi mi istiyorsun?" "Tanrı korusun. Ben onu babanın suretinde şekillendirmeni istiyorum."

Blaine'in parmakları elinin altındaki yıpranmış parşömeni şefkatle düzelitti. Gareth onu inceledi. "Yan kuleler mi?"

Blaine omuz silkti. "Babamın bazı eski eskizleri. Ardendonne'a bazı eklemeler yapmayı düşünüyordum."

"Salonlarınız terk edilmişti."

"Misafirleri gönderdim. Elbette 1 Mayıs davetiyeleriyle birlikte."

Gareth'in gözlerinde bir gülümseme belirdi. "Elbette." Blaine'in omzunu sertçe sıktı ve kapıya doğru ilerledi.

"Gareth?"

Gareth isteksizce döndü.

"Uyandığında her zaman yaptığı gibi senin adını sayıkladığında ona ne diyeceğim?"

Gareth gece yarısı kadar karanlık gözlerini kaldırdı. "Ona layık olmadığımı söyle. Öyle olduğuma inanmaya hakkım yoktu."

Blaine'in mırıltısı kulaklarına ulaştığında kapıyı yarılamıştı. "Gururuna lanet olsun."

Etrafında döndü. "Evet. Gururuma lanet olsun. Gururum neredeyse onu öldürüyordu." Sesi* yumuşadı. "Ona bir şans daha vermeyeceğim."

Bu sözlerle Gareth, önündeki parşömenlere boş boş bakan arkadaşını terk etti. Küçük Freddie'nin çömeldiği oyuğun yanından geçti. Gareth ana kapıdan giren güneş ışınlarının arasında kaybolurken, çocuk gölgelerin arasından sıyrıldı.

Küçük Freddie yumruklarını sıkarak bir an durdu, sonra merdivenlere doğru yürümeye başladı. Emin adımlarla kavisli merdivenleri tırmandı. Dar bir koridor boyunca hızla ilerledi, sonra daha dik bir dizi merdiveni çıktı. Eğimli bir koridora dalarken nefesi hızlı hızlı kesiliyordu. Elleri bir mandalla gürledi. Güneşin ve rüzgârın, yaşaran gözlerini kamçılادığı bir hışımla mazgallara fırladı. Elleri güneşin ısıttığı korkuluğun üzerinde kıvrıldı.

Çok aşağıda, ahırdan bir aygır çıktı. Kara cüppeli şövalye dizginleri eline aldı ve Koca Freddie'yi ahırın duvarına yaslanması için bıraktı.

Gareth uzun bacağını aygırın sırtına doğru savururken, Küçük Freddie'nin tırnakları taşa saplandı. Aygırın siyah parlaklığının nerede bittiğini ve şövalyenin paltosunun nerede başladığını söylemek neredeyse imkânsızdı. Gareth atı gölün yanından geçen ve Caerleon'dan uzaklaşan uzun, dolambaçlı yolda hafifçe koşturdu.

Gareth yoldaki ilk dönemece ulaştığında küçük Freddie nefesini tuttu. At yavaşladı ve Gareth onu zıplayan bir daire çizerek yönlendirdi. Aralarındaki mesafeye rağmen Freddie, Gareth'ın gözlerinin kuledeki sarı saçlarının parlaklığını bulduğunu hissetti. Şövalye eldivenli elini selamlamak için kaldırdı.

Küçük Freddie iki kolunu da çılgınca salladı ve aşağıdaki dünyanın derinleşen yeşili eğilene kadar duvarın üzerine eğildi. Gareth kolunu indirdi. Dizginleri aygırın sırtına vurdu. Hafif çan sesleri Freddie'nin kulaklarına ulaştı. Aygır döndü, dörtmala koşmaya başladı ve yalnız binicisini virajın etrafından dolaştırarak Freddie'nin görüş alanından çıkardı. Bir sonraki virajda tekrar görüş alanına girdi - hiç bitmeyen bir ten rengi şerit üzerinde yalnız siyah bir leke. Küçük Freddie, Sir Blaine'in ellerini omuzlarında hissettiğinde hâlâ el sallıyordu.

Gözyaşlarının tuzunu dilinde tadarken, koluyla burnunu sildi. "Ona geri dönmeyeceğini nasıl söyleyeceğim?"

Blaine onun omuzlarını sıktı. "Geri dönecek, delikanlı. Merak etme. Geri dönecek."

Bunu söylerken bile Blaine çocuğu mu yoksa kendisini mi ikna etmeye çalıştığından emin değildi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

[" ^](#)

Bir rüzgâr ve yağmur patlaması yaprakları dallardan kopardı. Kaotik bir çılgınlık içinde dans edip dönüyorlar, çıtırdayan nakaratlarıyla Gareth'la alay ediyorlardı. Sonbaharın soğuk, nemli nefesi ensesinden aşağı doğru esiyordu. Yağmur taneleri sakalına yapıştı. Pelerininin içine daha da gömüldü, kendi sıcak ocağını ve Dunnla'nın sıcak bir gülümsemeye bürünmüş yüzünü hayal etmeye çalıştı. Caerleon'dan uzakta, Edward'ın yanında İskoçlarla çarpışarak geçirdiği uzun ve yalnız aylar bu görüntüyü silikleştirmiş, başka anılarla bulanıklaştırmıştı: Karmakarışık, siyah saçların altında parlayan beyaz dişler; banyodan ağır ve nemli çıkmış, ateşin savurduğu her ışık kırıntısını yakalayan buğday bukleleri; toprakta yatan kan lekeli bir mızrak. At bir çukura doğru sarsıldı ve Gareth dudağını ısırarak bu temizleyici acıya şükretti. Anılar tehlikeliydi ve yalnız bırakılmaları en iyisiydi.

Bir demet ıslak yaprak boynuna çarptı. Yukarı doğru baktı. Dallardan oluşan siyah ağın arasında gri gökyüzü alacakaranlığın kömür rengine bürünmüştü. Günün geçişi için yas tutacak bir güneş yoktu. Yağmur şafaktan gün batımına kadar kurşuni bir ağırlıkla yağmıştı.

Kadim ağaçlar geniş yolu kaplıyordu, devasa ve bilgili. Göz kırpmayan gözler, ağaç kabuğu ve yosun yuvalarından onu izliyordu. Hep böyle tehditkâr mıydılar? Onların ağırlığını ruhunun ağırlığı gibi hissediyordu, göğsüne baskı yapıyor, her nefes bir yük olana kadar onu daraltıyordu. Aralarından süzülen sis dalları, boğumlu parmaklarını açarak yorgun gezgini çağırıyordu. Gareth ürperdi ve kendi hayallerine lanet okudu. Atı gıdaklayarak yürüyüşünü hafif bir tırıs doğru hızlandırdı. Çıtırdayan bir ateş ve bir sürahi bira hayal gücünü rahatlatacaktı. Bir viraj daha döndükten sonra evde olacaktı.

Başının üstündeki ağaç bir yaprak telaşıyla patladı. Dev bir yarasa kan donduran bir çığlıkla en alttaki daldan kendini aşağı attı. Yaratık üzerine gelmeden önce yüzünü korumak için kolunu yarım kaldıracak kadar zamanı vardı. İkisi de aygırın sırtından ıslak yaprakların üzerine yuvarlanırken, Gareth'in dehşet çığlığı canavarın kuduz ciyaklamasıyla karıştı. Gareth'in başı ölü bir dala çarptı. Kulakları çınladı ve birden göğsünün üzerinde neşeyle zıplayan iki canavar belirdi.

"Teslim ol," diye hırladı yaratık, tehditkâr bir sopa kaldırarak.

Gareth gözlerini kırıştırdı. İki yaratık birbirine karışmıştı. Yarasa, burnunun olması gereken yerde bir çukur bulunan siyah bir miğfer giyyordu.

Gareth başını sallayarak rahatsız edici çanları susturdu. Parmakları yavaşça çözöldü. Avuçlarını bir teslimiyet jestiyle başının iki yanına kaldırdı.

"Ha!" diye zafer çığlığı attı.

Baş eğildi. Yaşlılıktan çatlamış deri eldivenlerle kaplı eller hırpalanmış miğfere uzandı.

Gareth'in kafasında yeni bir dizi çan kanatlandı - herhangi bir katedralin çanlarını utandıracak çılğın bir carillon.

Dümen yaprakların üzerine yuvarlandı. Gareth uzun sarı saçlarının arasında boğuldu. Rowena hınzır bir sırıtışla saçlarını arkasına savurdu.

Gözleri parlıyordu. "Kolay bir zafer, lordum."

"Söz konusu sen olduğunda hep öyleydin." Gareth'in elleri ona uzandı. Başparmakları bileklerini sardı, onun etten kemikten olduğundan emin olmak için yokladı ve ovuşturdu, yorgun zihninin yarattığı kışkırtıcı bir illüzyondan ibaret değildi. "Eğer bir soyguncu baronuysan, altınım yok. Güzel bir fahişe kalbimi kırdı ve altınımı kazandı."

"Bunları sana o mu verdi?" Rowena şakağındaki yeni serpintiden gri bir saç telini özenle kopardı.

Gareth'in eli saçlarının altından kayarak güzel ve sağlam boynunu kavradı. "Onu kaybetmek bana bunları verdi."

"Fakir olman çok iyi. Benim muazzam bir şatom ve ihtiyacım olan tüm altınım var." Kadın ona baktı. "Aradığım altın değil."

"O zaman neden bana saldırdın, haspa?"

Kızın hafifçe kıpırdanması ve yan gözle bakması üzerine Gareth yorgunluğunu unuttu. "Uzun günler ve geceler boyunca bir şövalyenin

Yakalayın," diye fısıldadı.

"Böylece onu büyülu şatonuza götürebilecek ve tüm gece boyunca onun bedeninde eğlenebilecek miydiniz?"

Burnunu çekti. "Bana iftira atıyorsun. Benim niyetim onurludur. Yeminlerimizi dinlemek için bekleyen bir rahibim var."

"Peki seni bu yoldan geçen her şövalyeyle evlendirdi mi? Belki de bir sandık dolusu başsız şövalyeniz vardır, onların arasında yerimi almam için beni bekliyorlardır."

"Bu göze alman gereken bir şans."

Öne doğru eğilip dudaklarını nazikçe Gareth'in dudaklarına bastırarak onun seçimini kolaylaştırdı. Gareth onu, ikisini de nefessiz bırakan bir öpücüğe doğru çekti. Saygılı bir iç çekişle kızın yüzünü omzuna doğru çekti.

Rowena onun boğazına doğru boğuk bir kahkaha attı. "Bir kız tarafından alt edildin. Sanırım seyahatlerinde yumuşamışsın."

"Beni rahibinize götürün ve hayatımı sizin yanıldığınızı kanıtlayarak geçireyim."

Bir kaşını şeytani bir şekilde eğerek kollarını ona sıkıca sardı ve vücutlarını birbirine yapıştırdı. Dudakları yeniden onunkileri buldu, yalnız arayışının sonunda bulduğu tatlılık kasesinden içti.

Adamın göğsüne bastırdı. "Utanç için, efendim. Kanıtlamanızı bir rahipten yardım almadan yapmaya çalışıyorsunuz." Saçından bir tutamı adamın burnunun ucuna doğru çekti.

Burnu seğirdi. Ciddiyetle kaşlarını çatı.

Rowena onun baretini kavradı. "Neden öyle bakıyorsun? Neyiniz var lordum?"

Başlarının üzerindeki dalı işaret etti. "Yeminimi etmeden önce söyleyin leydim, gelinime her döndüğümde dört gözle beklemem gereken şey bu mu?"

"Hayır, lordum. Dört gözle beklemeniz gereken şey bu."

İki kolunu da onun boynuna doladı. Üzerlerine yapışan ıslak yapraklara aldırmadan yuvarlandılar. Gareth çocukluğunun gökyüzü kadar mavi gözlerine baktı.

Adam ayağa kalkıp onu kollarının arasına aldığında Rowena ciyaktı.

Rowena'nın gönülsüz çırpınışlarına aldırmadan kaleye doğru yürüdü. "Gridmore!" diye bağırdı. "Buraya gel ve biraz ip getir. Bir soyguncu barones yakaladım."

Burnunun ucunu onunkine sürttü. Rowena donakaldı, adamın gözlerindeki arzu ve gülümsemesindeki felç edici şefkat karşısında büyülenmişti. "Ve inanıyorum ki onu elimde tutacağım."

Yanağını adamın sakalına bastırdı, sesi boğuk çıkıyordu. "Kış için mi, lordum?"

"Hayır, leydim. Sonsuza dek."

Virajı dönerlerken Rowena başını kaldırdı. Caerleon'un her penceresinden meşale ışıkları parlıyordu. Yağmur daha sert yağıyordu. Küçük Freddie onları karşılamak için ana kapıdan dışarı fırlarken Rowena'nın kolu güvenle Gareth'in boynuna dolandı. Irwin'in kürklü bir pelerine sarınmış bir halde mazgallardan neşeyle el salladığını görmek Gareth'in gülümsemesini daha da derinleştirdi. Caerleon'un Karanlık Lordu eve dönmüştü.

Yazar Hakkında

USA Today'in en çok satanlar listesinde yer alan Teresa Medeiros'un kitapları iki milyondan fazla baskı yapmıştır. Kısa bir süre önce *Affaire de Coeur* dergisi tarafından En Sevilen On Romans Yazarından biri seçildi. Eski bir ordu mensubu ve kayıtlı hemşire olan Teresa, ilk romanını yirmi bir yaşında yazdı ve o zamandan beri hem eleştirmenlerin hem de okuyucuların kalbini kazanmaya devam etti. Teresa şu anda Kentucky'de bir kütük evde kocası Michael ve dört sevimli nevroitik kedisiyle birlikte yaşamaktadır.